

Giới thiệu Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn

Truyện Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn tác giả Phong Tư Truyện truyện kể về cô nàng Thích Nam đầy cá tính tự nhiên trong hôn nhân gia đình. truyện còn nhiều tình tiết đặc sắc mời các bạn theo dõi nhé.

Gần đây Dung tiên sinh không được vui, bởi vì anh và bà xã đã ly hôn. Cuộc sống ly hôn sau đó không khác gì lắm với trước kia, Thích Nam vẫn chiếm cứ giường của anh, xưng bá bên cạnh anh. Điều thay đổi duy nhất chính là, cô gọi anh là...

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dò hỏi

Dung Trình chú ý đến ánh mắt của Levi hơi lóe lên. Trong lúc trao đổi với mình, có mấy lần cậu ta lơ đãng liếc mắt nhìn lên lầu. Đối với một quản gia chuyên nghiệp, hành vi này của cậu ta đương nhiên là khác thường.

Dung Trình không có ý vạch trần chuyện này. Anh hết sức tính nhiệm vụ Quản gia mới vừa chung đụng không bao lâu nhưng hết sức tin cậy này.

Dung Trình có thể nhìn ra được sự mâu thuẫn trong mắt của cậu ta, nhưng mà rốt cuộc cậu ta cũng không giải thích nguyên nhân với anh về hành động kỳ lạ của mình.

Không có ý định đề xuất ra chuyện này, sau khi hai người trao đổi ngắn gọn, Dung Trình đi lên lầu.

Ba ngày trước, anh đã tới Minh Đảo này để đi công tác, vẫn luôn ở tại căn biệt thự khách sạn Thạch Hạ này. Trước đây không lâu lắm, anh mới vừa trở lại khách sạn sau khi gặp mặt khách hàng Minh Đảo, hiện giờ có chút mệt mỏi, cho nên cũng không có tinh thần tìm tòi nghiên cứu hành vi kỳ lạ của vị quản gia này.

Chỉ là Dung Trình không nghĩ tới, anh không tra hỏi nhưng lại nhận được đáp án sau khi anh trở lên phòng——

Phòng của anh đã bị chim cu cu chiếm ổ chim ác rồi.

Nói trắng ra là giường của anh đã bị chiếm. Trên giường của anh còn có thêm một người.

Đúng vậy, nhìn theo độ cong đội trên giường, không thể nghi ngờ đây chính là người, có lẽ là một phụ nữ, suy đoán đầu tiên của anh là như thế.

Tay đặt ở cổ áo dừng lại một chút, Dung Trình nghĩ lại, mình vừa đặt chân vào khách sạn thuộc về sản nghiệp của Tổng thị, mà Tổng thị có giao thiệp với giới giải trí điện ảnh và truyền hình. Nghe nói, thỉnh thoảng giải trí Tổng thị sẽ giới thiệu tiểu minh tinh của công ty mình tới ‘thăm hỏi’ ở những khu cao tầng của khách sạn này, cố gắng đạt được danh hiệu phục vụ chu đáo.

Mấy ngày trước không có nhận được phần ‘hảo ý’ này, Dung Trình quên mất chuyện này đi. Mà bây giờ... cho nên, đàn bà trên giường anh là...

Thông suốt chuyện này, Dung Trình nhìn lướt qua người đàn bà chôn mình trong chăn quay lưng lại với mình, không để ý tới cô ta nữa, xoay mình đi vào phòng tắm. Nửa giờ sau, anh nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, mà người nằm trên giường vẫn duy trì tư thế vừa rồi, giống như đã ngủ say từ sớm.

Thái độ phục vụ như thế này thật không ra gì, Dung Trình vừa suy nghĩ vừa đi ra ngoài phòng. Ngoài phòng, Levi đang chờ ngoài cửa, sau khi nghe được tiếng động thì lập tức thu lại vẻ mặt thấp thỏm không tập trung, khôi phục bộ dạng Quản gia tinh anh.

“Dung tiên sinh, bữa tối đã chuẩn bị xong, ngài muốn dùng bữa trong phòng, hay là...?”

“Ăn ở phòng ăn đi.” Dung Trình không suy nghĩ nhiều, đưa ra lựa chọn, sau đó dừng lại một chút, “Còn nữa, tôi hi vọng, sau khi dùng cơm xong, tôi không muốn lại phải nhìn thấy người không quan hệ trong phòng tối nữa.”

Sắc mặt Levi không thay đổi, mỉm cười lên tiếng: “Dạ, đây là trách nhiệm của tôi.” Nói xong, hơi ách náy nhìn về phía sau lưng của Dung Trình, “Thích tiểu thư, người xem...” Anh không nói hết câu kế tiếp, nhưng ý tứ trong lời nói thật rõ ràng.

Thì ra trong lúc anh đứng ở cửa nói chuyện, cô gái trên giường đã tỉnh lại, hơn nữa lặng yên không nói tiếng nào, đứng sau lưng Dung Trình, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện. Giờ phút này thấy mình bị trục xuất, lập tức nhin không được lên tiếng.

“Dung Trình, anh muốn đuổi em à? Không thể không nói anh quá vô tình rồi!”

Nghe được giọng nói ngoài dự liệu, biểu cảm của Dung Trình thay đổi một cách vi diệu. Anh bắt đầu ý thức được suy nghĩ lúc này của mình có chút trật đường rây, cô gái xuất hiện trên giường mình không phải là người của Tổng thị đưa tới, mà là...

Anh không khỏi quay đầu lại nhìn, sau đó nhìn thấy một gương mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa.

Trong bộ quần áo ngủ rộng thùng thình của mình, vẻ mặt cô gái kia bị phần bĩu môi. Có lẽ vừa mới ăn no ngủ say tỉnh lại, gương mặt vốn là vô cùng xuất sắc của cô ửng hồng, mặt mày xinh đẹp mang theo vài phần quyến rũ, đoạt lấy ánh mắt của người.

“Anh thật quá vô tình! Đường xa như vậy em tới thăm anh, anh chưa nói câu nói đã muốn đuổi em đi!” Cô gái vừa nói xong, bị phần biến thành u oán, “Dầu gì cũng giữ em lại dùng bữa cơm chứ!”

Nghe đến đó, không chỉ có Dung Trinh là người trong cuộc, còn có cả Levi, nét mặt cả hai đều trở nên vì diệu hơn. Hình như anh nghĩ ra được không khí kỳ lạ, nhưng mà sự tu dưỡng nghề nghiệp hàng ngày đã khắc chế anh, khiến anh miễn cưỡng kìm nén được sự tò mò của mình.

Xác định thân phận của cô gái, Dung Trinh vừa ngạc nhiên, vừa sửng sốt, sau đó lại có thêm vài phần bất đắc dĩ, nhưng lại không thốt ra được lời xua đuổi cô đi. Anh thở dài: “Sao em lại tới đây, Thích Nam?”

Thích Nam buồn bã nhìn anh: “Trước kia anh luôn gọi em là Tiểu Nam Nam.”

Dung Trinh: “.....”

Thấy anh ghen lời, Thích Nam lập tức dẹp đi sự buồn bã, mi tâm cũng thả lỏng ra, vui vẻ. Cô lướt qua người anh, đi thẳng tới Levi mặc bộ Tuxedo màu đen bên cạnh: “Tiểu Hắc, bữa tối có món gì thế?”

—— Hết tiêu chọc Dung Trinh, cô lại đổi sang vấn đề dân sanh.

Levi liếc nhìn Dung Trinh, thấy anh không nói gì, mới bắt đầu giới thiệu các món đặc sắc của nhà hàng khách sạn.

Trong lúc dùng cơm, Levi đưa mắt ra hiệu, ý nói muốn để lại không gian riêng tư cho hai người. Nhưng ý tốt của anh đương nhiên không được Thích Nam chú ý đến, vừa ngồi xuống bàn ăn, cô đặt toàn bộ sự chú ý của mình trên các món ăn trên bàn, rượu thì rót hết ly này tới ly khác.

Dung Trinh đã ngừng ăn, chỉ là lẳng lặng nhìn cô, nhưng cuối cùng vẫn bị phương thức uống rượu của cô đánh bại: “Em đừng uống nữa.” Trong nhận thức, anh biết tư lượng của cô không khá gì.

“Em không được vui.” Thích Nam nói xong, dốc hết một ly.

Dung Trinh không nói nữa, lẳng lặng nhìn cô tự rót cho mình một ly nữa. Thích Nam nâng ly lên đặt trên môi, dừng lại một chút rồi để tránh ra, nhìn về phía anh.

“Anh không cần em nữa à?”

im lặng.

“Anh không an ủi em sao?”

im lặng.

“Anh...”

Môi Thích Nam ngấp ngừng, bỗng dung nước mắt dâng lên, ‘xoạch xoạch’ rơi xuống, một ít rơi vào ly rượu. Cô nhìn thẳng vào mắt anh một hồi lâu, nhìn đã rồi thì đặt nó xuống bàn, bình tĩnh nói: “Rượu hết ngon rồi.”

Nói xong lại ngẩng đầu nhìn Dung Trinh đối diện, sai bảo: “Anh lấy cho em ly khác.”

Dung Trinh vẫn im lặng, với tay lấy ly mới, rót xong đưa cho cô. Thích Nam nhận lấy, mới vừa cảm thì nước mắt lại bắt đầu rơi lã chã.

“Sao vậy?” Cuối cùng, Dung Trinh vẫn không thể làm như không nhìn thấy nước mắt của cô.

“Chú à, cháu khó chịu.”

Dung Trinh bị cô gọi ghen hòng. Không phải đây là lần đầu tiên anh nghe cô xưng hô kiểu này. Trước khi hai người ly hôn, bởi vì cô là bạn học cùng tuổi với Dung Trắc, cháu của anh, cô đã từng gọi đùa theo Dung Trắc như vậy.

Đúng vậy, trước khi ly hôn.

Khoảng một tháng trước, cô đã từng lấy lý do ‘mèo của cô không thích anh, bởi vì anh mà nó mắc phải chứng u buồn’ để ly hôn với anh (...), anh chấp nhận. Hôn nhân của hai người vốn là quan hệ gia tộc. Lúc kết hôn, anh đã từng suy nghĩ, nếu như Thích Nam muốn bỏ anh, anh cũng sẽ không miễn cưỡng. Mặc dù chỉ sống với nhau khoảng hai năm, nhưng lúc chia tay, anh quả thật có chút mâu thuẫn.

Chỉ là cuối cùng anh vẫn không làm ra hành động gì.

Vì thế bọn họ đã ly hôn.

Lần đầu gặp mặt sau khi ly hôn, anh chưa hề nghĩ tới cô mặc đồ ngủ của anh, nằm trên giường anh. Phải rồi, với đường dây nã bộ khác hẳn với người thường của Thích Nam, bất kể cô làm ra chuyện gì, anh cũng không nên kinh ngạc. Tuy nhiên, anh vẫn không tránh khỏi tò mò.

“Tại sao em tới đây?”

Thích Nam nhỏ giọng trả lời anh: “Em muốn tới thăm anh, cho nên em tới thôi.”

Dung Trinh im lặng trong chốc lát: “Hối hận?” Hối hận đã đề ra ly hôn?

“Hả?” Giống như Thích Nam không hiểu ý tứ của anh.

Dung Trinh nhìn cô hơi say, cảm thấy đôi co với cô về vấn đề này cũng không thể đạt được kết quả gì, vì vậy anh lại hỏi: “Đi ngủ một lát?”

“Không cần. Khó chịu, ngủ không được.” Thích Nam nói: “Anh trò chuyện với em đi.”

Dung Trinh lại không muốn nói chuyện phiếm với một người rõ ràng đang có men say, anh liếc cô một cái, nói: “Sáng mai anh có buổi họp hội nghị.”

Thích Nam hiểu chuyện gật đầu, đại nghĩa nói: “Em đi thay anh.”

Dung Trinh: “...”

Mỗi lần sau khi say, Thích Nam nói chuyện nhiều hơn: “Mời vừa rồi tổ kịch của tụi em đi gặp nhà sản xuất. Dáng dấp nhà sản xuất này thật bắt mắt. Thật khó khăn lắm mới tìm được một người có bộ dạng đẹp mắt giống như anh vậy. Nhưng chỉ trong nháy mắt thì đã bị người mới của tổ kịch dụ dỗ đi mất, thật kinh khủng ... Anh đi đâu vậy?”

Thích Nam đang tập trung tinh thần kể chuyện, hậu tri hậu giác phát hiện Dung Trinh đã đứng dậy, giống như chuẩn bị rời đi.

“Đi hỏi Levi thuốc giải rượu.” Dung Trinh nhìn cô từ trên cao, vẻ mặt không có biểu cảm.

Mắt Thích Nam long lanh: “Chú, con người chú thật tốt.”

Dung Trinh nói: “Tĩnh táo lại một chút thì rời khỏi chỗ này.”

“.....” Thích Nam nằm úp trên bàn, “Ai da, chân mềm giống như mì sợi, ôi, em say đến đi không nổi!”

Dung Trinh không bị kỹ xảo biểu diễn quá lời của nàng qua mặt, xoay người liền muốn bỏ đi, nhưng vừa quay người đi thì dừng lại ngay tức thì. Sự bất đắc dĩ lóe lên trong mắt anh, cúi đầu nhìn xuống——

Ánh mắt long lanh tron bóng mạng theo vài phần mơ màng vì say của Thích Nam đang nhìn anh chăm chăm. Bộ dạng kia rất dễ khiến người ta liên tưởng đến loại sinh vật dễ thương yếu đuối nào đó, ví dụ như con mèo của Thích Nam.

Thích Nam kéo gấu áo của anh, dịu dàng mềm mỏng hỏi: “Dung Dung, anh muốn đi đâu?”

Dung Trinh nhìn thẳng vào mắt cô một hồi, cuối cùng vẫn là bại trận, nói: “Anh đưa em lên lầu nghỉ ngơi.”

Thích Nam được voi đòi tiên, hướng về phía anh giang tay ra, bộ dạng chờ đợi được ôm: “Muốn ôm”

“... Em cho rằng em bao nhiêu tuổi rồi?”

Thích Nam gấp ngón tay, tính toán: “Một năm sáu tháng lẻ năm ngày. Em còn là một con tằm cứng, muốn ôm”

“Tằm sống quá một năm không phải là bảo bối mà là quái thai dị biến.” Dung Trinh đẩy bàn tay đòi ôm của cô ra, “Có đi không?”

Thích Nam bị cự tuyệt có cảm giác như mình bị chà đạp khắp nơi, đau lòng muốn chết, quyết định không chịu hợp tác. Cô đặt cầm lên cánh tay của mình, không ngần ngại nói: “Em quyết định ở chỗ này ngủ đông.”

Dung Trinh xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Anh bảo Levi gọi xe. Ngủ đông phải nên tìm một chỗ trú phủ có phong thủy tốt.” Ý tứ đuổi khách trong đó thật rõ ràng.

Thích Nam nghe vậy lập tức đứng lên, chân cô không mềm nhũn, ngủ đông cũng kết thúc, vẻ mặt nghiêm túc: “Dung Dung, em lên lầu trước coi phòng.” Nói xong, không đợi câu trả lời, xoay người đi lên lầu.

Dung Trinh nhìn theo bóng lưng của cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi bóng lưng Thích Nam biến mất trên lầu, anh vẫn đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, suy nghĩ một chút, cuối cùng gọi Levi tới

—— Vẫn phải chuẩn bị canh giải rượu, nếu không sáng mai có người thức dậy nhức đầu, rồi lại kêu rêu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Dịu dàng

Lúc Dung Trinh mang canh giải rượu lên lầu, cái người khiến anh lo lắng đang nằm trên giường của anh lại đang lướt web điện thoại di động. Nhìn thấy anh đi vào, cô ném di động sang một bên, cuốn chăn than thở một tiếng.

“Uống.” Anh đưa canh giải rượu cho cô, nhìn cô bọc mình trong chăn giống như sâu lông, ngoa nguẩy đến bên mép giường, chỉ lộ ra một cánh tay nhận lấy. Sau khi nhận lấy thì ngửa đầu uống một hớp dề dặt, hồi lại hào phóng uống hớp thứ hai. Sau đó, cô trả chén lại cho anh, lộ ra bộ dạng đáng thương tinh thần sa sút.

“Tổng Cảnh và Dịch Tịnh hợp lại rồi.” Cô kéo chăn từ cổ xuống, “Bọn họ làm sao hợp lại đây? Rốt cuộc hai người này đặt truyền thống đạo đức Trung Hoa ở đâu? Không phải truyền thống đạo đức dạy chúng ta ‘ngựa tốt không quay đầu trở về gặm cỏ trên thảo nguyên xưa’ hay sao?”

Dung Trinh không biết từ khi nào ‘ngựa tốt không quay đầu trở về gặm cỏ trên thảo nguyên xưa’ trở thành truyền thống đạo đức. Anh chỉ biết, cô rất để ý đến đời sống tình cảm của người khác.

Tổng Cảnh là ảnh đế được giới giải trí công nhận, Dịch Tịnh cũng là diễn viên nổi tiếng trong nước. Khoảng một tháng trước, không biết đã được xác thực hay vẫn là tin đồn nhảm, hơn một năm yêu đương cuồng nhiệt, tình yêu của hai người đi tới giai đoạn kết thúc được đăng trên tất cả tạp chí và trang báo lớn, cho tới Dung Trinh lâu nay chỉ quan tâm đến băng tần tài chính và kinh tế cũng nghe thấy.

Mà bây giờ, sau khi chia tay một tháng, không biết tin tức bọn họ tái hợp từ đâu lại lại bị tiết lộ ra ngoài. Các tạp chí lớn tranh nhau phát tin, chiếm hết tất cả trang đầu, đồng thời trở thành đề tài cho rất nhiều người tám chuyện.

Có rất nhiều người quan tâm tới chuyện này, điều Dung Trinh không nghĩ tới chính là, một người như Thích Nam mà cũng bị chuyện này hấp dẫn.

Mặc dù Thích Nam dấn thân vào nghề diễn viên, hơn nữa còn đã làm việc rất nhiều năm, nhưng có thể dễ dàng nhận thấy, thời gian chỉ ban cho cô năm tháng kinh nghiệm, mà không phải địa vị nổi tiếng. Cô cũng giống như diễn viên con không quyền không thế vậy, chỉ làm thêm gạch thêm ngói cho làng giải trí nhiều năm qua, khiến cái nghề này càng nhìn càng thấy vẻ vang. Nhưng mà như thế cũng chả có lợi ích gì, những thứ cô lấy được, và được cô nắm chặt trong tay, rất ít.

Dung Trinh cho là, điều Thích Nam quan tâm nhất phải là trang điểm như thế nào mới có thể để lại ấn tượng cho người xem, mà không phải là đời sống tình cảm của những người không quan hệ.

“Em không thích Dịch Tịnh. Cô ta không xứng với người đàn ông ưu tú như Tổng Cảnh! Trời đất không tha!”

Vẫn nghe cô cầu nhàu hai người kia, hơn nữa trong lời nói của cô không thể không nghe ra, cô thiên vị vị ảnh đế kia. Là chồng của cô, dù là chồng trước, Dung Trinh cảm thấy anh cũng có lý do không vui. Chỉ là anh có thói quen cất giấu những cảm xúc như thế này. Người ngoài nhìn vào, rất khó có thể nhìn ra ý nghĩ chân thật của anh.

“Em quan tâm quá nhiều.” Cho dù không vui, vẻ mặt của anh vẫn lạnh nhạt.

Thích Nam cãi lại anh: “Tổng Cảnh rất đặc biệt.”

Dung Trinh im lặng. Anh đột nhiên cảm thấy, so với vợ trước ly hôn chưa được một tháng đã quan tâm tới đời sống tình cảm của đàn ông khác, vợ trước cảm thấy đàn ông khác rất đặc biệt lại càng khiến cho trái tim của người ta thắt chặt.

Thích Nam không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nói tiếp: “Anh ấy là nam thần trong lòng em, em không muốn anh ấy ở chung với loại phụ nữ như Dịch Tịnh.”

Điều này rất rõ ràng là cô có thành kiến với Dịch Tịnh, hơn nữa còn châm chọc cô ta khắp nơi. Đây là có nguyên nhân:

Hai người đã từng là người mới, gia nhập vào chung một tổ kịch, đều là diễn viên phụ đóng vai nhân vật chỉ có vài câu nói. Đầu là hai diễn viên phụ đã từng đóng vai diễn có liên quan chặt chẽ với nhau, lại là người mới, cho nên hai người thấu hiểu, chung đụng hết sức hài hòa. Biến cố xảy ra một tuần lễ trước khi bộ phim được bắt đầu quay. Khi đó, nữ diễn viên hạng hai của tổ kịch đắc tội với đạo diễn, đạo diễn mất hứng gạt cô ta ra rìa.

Vì vậy danh sách tổ kịch thiếu đi một nữ diễn viên hạng hai.

Một khi bánh nhân thịt đã được chẻ hai, mùi thơm lan tỏa ra ngoài, một người mới nhỏ nhoi với tinh thần nhiệt huyết như Dịch Tịnh phải xả thân giúp

người, an ủi đạo diễn về mặt tinh thần lẫn thể xác. Vì vậy một sớm một chiều, vai phụ lật người trở thành diễn viên hạng hai.

Chẳng ai nghĩ tới, một bộ kịch bản cầu huyết được viết cầu thả lại chiếm được trái tim của người xem. Vì vậy bộ phim bùng nổ, vì vậy Dịch Tĩnh lên hương.

Đối với Thích Nam mà nói, là một người đứng xem, cô tự mình chứng kiến cuộc sống truyền kỳ rung động lòng người của một người phụ nữ dốc lòng theo đuổi mục đích của mình. Vì vậy cô chỉ có thể chắt lưỡi hít hà không dứt. Mà chính cô lại kiên trì làm những chuyện vô ý nghĩa, kiên trì không quan hệ sấn cò trong nhà, từ đó bắt đầu kiếp sống như người qua đường của mình.

Về sau nữa, kinh nghiệm vai phụ của cô tràn đầy, cô vào làm ở tổ kịch của ảnh đế Tống Cảnh, um, cũng là vai phụ. Khi địa vị của cô đã được ổn định không ít, ngôi sao đang nổi Dịch Tĩnh cũng vào tổ kịch này.

Vận mạng gặp lại, Thích Nam vừa nhìn thấy diễn xuất của đại minh tinh Dịch Tĩnh này, thì lại nghĩ tới kiếp sống vai phụ của mình, thành ra không thể nhìn được mà sinh ra lòng tiểu nhân ghen tị, vừa hâm mộ vừa oán hận. Lúc ai cũng nói ảnh đế và nữ minh tinh trẻ tuổi Dịch Tĩnh ở lâu sinh tình cấu kết với nhau, cô đã châm nát hết mấy hình tượng búp bê!

Tê tái như lẩu gà cay!

Nghĩ tới chuyện này liền ảnh hưởng đến tâm tình của cô!

Cảm giác tâm tình của mình càng ngày càng tệ hơn, ảm ức trong lòng không nơi giải thoát, Thích Nam hít sâu vào một hơi, ngẩng đầu nhìn Dung Trinh, giọng điệu rất chân thành: “Soái ca, giúp em ngu được không?”

Dung Trinh: “...” Anh im lặng, cảm thấy gió đổi hướng quá nhanh, có chút bất ngờ không phòng bị.

Nhưng Thích Nam lại cảm thấy mình đối với chồng trước không có gì không đúng. Sau khi hỏi xong, không để ý đến lời yêu cầu của mình có được đồng ý hay không, tự mình lật người lại tìm đồ trong tủ đầu giường, vừa lật vừa hỏi: “Anh có áo mưa ở đây không?”

Dung Trinh im re: “Thích tiểu thư, có chuyện anh nghĩ em sẽ không mượn say rượu quên mất... Chúng ta đã ly hôn.”

Không tìm được áo mưa, Thích Nam có chút thất vọng, không tập trung, trả lời: “Bộ người độc thân không cần đòi sống tình dục sao?”

Dung Trinh: “...” Anh đột nhiên cảm thấy mình không thể phản bác.

Xác định trong tủ đầu giường không có đồ cô muốn tìm, Thích Nam bỏ qua, xoay người lại, dùng ánh mắt hết sức lưu manh, nhắm vào nửa người dưới của Dung Trinh, suy nghĩ một hồi, dứt khoát kiên quyết nói: “Không cần, hôm nay rơi vào thời kỳ an toàn của em... Dung Dung, chúng ta...”

Dung Trinh không đợi cô nói hết câu, xoay người bỏ đi. Anh dùng hành động thực tế trả lời cô.

Thích Nam nhìn anh gắt gao một hồi, thấy anh không có ý quay đầu lại, bĩu môi bỏ qua mong đợi. Cô duy trì tâm tính tốt bụng ‘anh không muốn em cũng không cưỡng ép anh’, chưa tới một phút sau đã quên sạch chuyện này. Cô lật người, với tay lấy điện thoại, mở lại trang Web hỏi nãy —

Dịch Tĩnh tới thăm ảnh đế Tống Cảnh, chuyện chia tay chỉ là tin đồn nhảm.

Ách.

Thích Nam buồn phiền đăng ký vào mấy diễn đàn có lưu lượng lớn, muốn tìm một ít bài viết của fans để sưởi ấm tâm tình. Vậy mà những bài viết hiện hồng lên trang đầu đều là về tin đồn của Dịch Tĩnh và Tống Cảnh, cho nên tâm tình của cô lại càng trở nên tệ hơn.

Đúng lúc này, cô cảm giác có người vừa đè xuống giường bên giường của cô. Cho dù cô không ngẩng đầu lên cũng có thể đoán được, đó là Dung Trinh vừa mới bỏ đi đã trở lại.

“Làm gì đó?” Đối với chồng trước đã dùng hành động cự tuyệt mình, giọng nói của cô lạnh tanh.

Dung Trinh im lặng một lát, sau đó mới hỏi: “Tại sao em nổi giận?”

Trong lúc ăn tối, nhìn cô uống hết ly này đến ly khác, Dung Trinh đã tự nhận mình hiểu rõ cô, cho nên có thể nhìn ra tâm tình cô không tốt. Chỉ là chuyện gì đã ảnh hưởng đến tâm tình của cô... Anh nhìn màn ảnh điện thoại di động của cô, mắt lướt qua tên Dịch Tĩnh, rồi lại dừng trên tên Tống Cảnh.

Bởi vì cô ta, hay là bởi vì... cậu ấy?

Thích Nam đóng trang Web lại, nhìn anh, có chút bất mãn nói: “Anh nhất định không nghe em nói chuyện. Em đã nói rồi, là bởi vì hôm nay xảy ra một chuyện.” Cô đã kể chuyện người mới của tổ kịch thân thiết ‘tiền đưa’ nhà sản xuất say rượu.

“Anh cũng biết, em cố gắng nhiều năm, cần cù chịu khó, nhưng lại rơi vào kết quả thất bại buồn bực, cho nên ít nhiều gì thì trong lòng cũng có chút méo mó, hận đời. Tha lỗi cho em, em nhìn không nổi những kẻ đi đường tắt tránh gió phong quang!” Cô nói xong, vừa xúc động vừa phẫn nộ, giọng nói có chút run run, “Hơn nữa... nhà sản xuất này còn rất đẹp trai!”

Cô làm ra vẻ mặt tiếc nuối ‘mình không có quy tắc ngầm, thật xui xẻo’.

Cô rơi vào trạng thái hồi tiếc không thể tự kiềm chế, đến khi cô phục hồi lại tinh thần thì đã thấy Dung Trình vừa cời áo vừa đi đến gần cô. Mà động tác bốc lửa của anh lại không tương xứng với vẻ mặt thản nhiên của anh, cảm giác giống như anh không phải đang sắp làm chuyện kia, mà là giống như đi phòng sách xử lý tài liệu.

Thích Nam có chút nghi ngờ, mục đích cời quần áo của anh chẳng qua là tùy tiện thay đồ, sau đó sẽ ngồi xuống tán gẫu với mình.

“.....”

Vóc người của người đàn ông ba mươi mấy tuổi đang cời quần áo này rất tốt, tốt đến nỗi Thích Nam tạm thời quên mất nhà sản xuất đẹp trai vừa mới bị người mới dẫn đi, cũng như quên hẳn sự phần nộ xúc động trước đó, ánh mắt dán chặt lên người của Dung Trình, vừa thương thức vừa tán thưởng gật gù. Sau cùng cô còn nhỏ giọng khẩn thiết hỏi: “Dung Dung, em đụng người anh được không?”

Dung Trình: “.....” Anh bị bộ dạng giống như sắc nữ không có tiền đồ của cô làm cho đỡ khóc đỡ cười.

Thích Nam chưa từng nghĩ tới phải trung cầu sự đồng ý của người khác, cho nên chưa hỏi xong đã đưa tay ra, xúc cảm bấp thịt rắn chắc trong tay khiến cô chắc lưỡi hít hà. Cô bịn rịn lưu luyến, muốn đòi tay xuống khu vực nguy hiểm thì Dung Trình đã ngăn cô lại. Anh bắt lấy bàn tay làm loạn của cô.

Cô cảm thấy vô tình tiếc nuối, nhưng chưa kịp lên tiếng phản đối thì Dung Trình đã cúi người, lấn tới gần cô...

“Cái này, chờ chút! Em còn chưa nói, em ‘thử nghiệm’ cảm tưởng xong rồi mà!”

Dung Trình chặn miệng cô lại. Thích Nam cảm thấy nụ hôn này có đủ mùi vị, cho nên bỏ qua cơ hội tranh thủ phát biểu cảm nghĩ. Thừa dịp môi hôn vừa cách rồi, cô thở hổn hển, nhưng bộ nói: “Được rồi, làm xong chuyện thì em sẽ viết xuống cảm tưởng của mình, chia sẻ với anh là được.” Nói xong, cô chủ động ôm cổ Dung Trình, dán môi mình lên.

.....

Sau đó, Thích Nam mệt nhoài, khép nửa mắt lại, một tay Dung Trình thờ ơ gác ngang hông cô. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người im lặng không nói gì.

Thật lâu sau đó, cô phá vỡ không khí im lặng, dùng giọng nói đặc biệt sau khi ‘hành động’ nói: “Em muốn đầu tư một bộ phim cho mình, tự làm nhân vật chính, mời đạo diễn nổi tiếng, mời những người tài to mắt lớn diễn chung với em!”

Dung Trình chỉ nghe mà không lên tiếng. Thích Nam cũng không thêm đề ý, cứ như vậy, lên kế hoạch xây dựng sơ đồ thiết kế tương lai: “Một năm đầu tư hai bộ, tìm thật nhiều fans trước, chờ sau khi ai cũng biết mặt em, mời Tổng Cảnh về làm nam thần cho em...”

Cô suy nghĩ đến kích động, nhưng thể lực tiêu hao, thật sự rất mệt mỏi, nói xong rồi ngáp một cái, dựa vào người phía sau ngủ thiếp đi.

Dung Trình cảm giác người trong ngực mềm nhũn đi, hơi thở cũng gần như đều đặn, biết là cô đã ngủ rồi. Anh lẳng lặng nhìn vào khoảng không, một lúc sau, anh ngáp ngừng ôm lấy hông của cô.

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau, Thích Nam thức dậy sớm, nhưng so với Dung Trình có cuộc hội nghị thì vẫn chậm hơn một bước. Sau khi thức dậy, cô ngoan ngoãn đi tới tổ kịch mới trình diễn. Về phần chí khí hào hùng đêm trước? Àch, coi như cô uống say nói bậy vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đụng chạm

Dưới danh nghĩa của Tổng thị, tổng hợp xã khu Thạch Hạ ở Minh Đảo là khu vực quản lý thương nghiệp, giải trí ăn uống. Văn hóa ảnh thị SEC được đặt ở xã khu Nam, tòa tháp C. Phía trước là quảng trường giải trí Tinh Quang ở gần đó, phía sau nối liền với khách sạn cao tầng quốc tế, cũng là khách sạn nơi Dung Trình ở.

Chỗ Thích Nam đi tới chính là ảnh thị SEC.

Tuy là nối liền nhau, nhưng hai tòa lầu cách nhau một đoạn không xa không gần, đi bộ cũng mất khoảng mười mấy phút. Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt với đạo diễn, Thích Nam tới công ty sớm một chút. Bộ phim mới lần này cô tham gia diễn là do Tổng thị đầu tư toàn bộ. Hơn nữa, sau khi hội nghị cao tầng,

họ đã quyết định bỏ đi cảnh quay ngoài trời. Toàn bộ hành trình sẽ được quay ở một số phòng quay phim của SEC.

Với tư cách là diễn viên hạng tư, phần diễn của Thích Nam rải rác khắp nơi. Thời gian ở lại tổ kịch của cô không kém thời gian ở lại của nam nữ chính là bao nhiêu. Nhưng vé mời rượu thì chỉ có thể tính trên đầu ngón tay.

Bộ phim này có tên là « Người Tình Chuyên Nghiệp », diễn hình của phim đô thị tình yêu hài hước, đối tượng khán giả là thanh niên nam nữ, tập trung vào nơi làm việc, yếu tố hợp đồng tình yêu nóng bỏng, giá trị buôn bán cao hơn giá trị nghệ thuật. Nói một cách khác, Tổng thị đầu tư vào bộ phim này chính là vì để kiếm tiền.

Dĩ nhiên, những thứ này đều không phải là điều Thích Nam quan tâm. Điều cô quan tâm nhất chính là biểu hiện của mình trước mặt đạo diễn. Tốt nhất là để anh ta phát hiện kỹ năng biểu diễn tinh xảo tiềm ẩn dưới bề ngoài xinh đẹp của mình, cũng như nhiệt huyết yêu thích diễn kịch và sự thành khẩn tự đáy lòng! Nếu như có thể để cho cô thử làm nữ chính trong một bộ phim nào đó của anh ta, thì trọn vẹn, ha ha!

Vì vậy, ôm trong lòng ước mơ vĩ đại, Thích Nam khắc phục tật xấu khó rời giường, sáng sớm đã chuẩn bị đầy đủ đi tổ kịch.

Mặc dù chỉ là một bộ phim thương mại, nhưng Tổng thị đã mời Viên Hoa, một đạo diễn có danh tiếng không nhỏ trong giới. Viên Hoa này quả thật là một truyền thuyết, bên cạnh tu dưỡng nghề nghiệp xuất sắc và bản thân nổi tiếng ra, anh ta còn là người chuyên đòi hỏi xoài mòi kỹ năng biểu diễn của người khác. Đồng thời anh ta còn nóng tính như núi lửa sắp bộc phát bất cứ lúc nào. Muốn chinh phục một người đàn ông như vậy, Thích Nam cho rằng chỉ có loại nhân tài cơ được dân được như cô mới có thể làm được mà thôi.

Có thể đoán được nữ chính trong những bộ phim sau này của đạo diễn Viên sẽ lọt vào túi của cô rồi.

Được rồi, đừng để ý đến cô, cô vẫn còn đang say trong mộng, chưa tỉnh lại đâu!

Nghĩ đến ánh đèn trên thảm đỏ, tâm tình Thích Nam rất tốt, ngay cả tinh thần uể oải thức dậy sáng sớm cũng hoàn toàn biến mất. Cứ như thế, cô đi tới nơi đã định sẵn cho mình, phòng chụp hình số 1. Dĩ nhiên, cô không phải là người sớm nhất. Nam nữ có cùng chung giấc mơ như cô không ít, hơn nữa, điều quan trọng nhất là, so với sự tường tượng của đại đa số, một đám ê-kíp người làm phía sau hậu trường còn đông hơn rất nhiều.

Đạo diễn Viên và nam, nữ chính cùng nhau tiến vào, bởi vì bọn họ đều được công ty an bài ở khách sạn của Tổng thị, cũng chính là khách sạn mà Dung Trình đang ở. Chỉ là Dung Trình được ở phòng đặc biệt trên tầng chót.

Sau khi đám người của đạo diễn Viên tới, Thích Nam phát hiện thành viên trọng yếu của tổ kịch đều đã có mặt đông đủ, trừ... nữ phụ hai. Số người phát hiện ra điểm này không chỉ một mình cô, không ít người cũng đang suy nghĩ lý do nữ phụ hai này tới trễ. Có người nói đùa là đã thành ngôi sao lớn, có người nói gặp tai nạn... Những thứ này không chỉ là những suy đoán không có căn cứ. Cuối cùng, vẫn là đạo diễn lên tiếng giải thích.

Dung nhan của vị đạo diễn hơn ba mươi mấy tuổi với bộ râu này còn đáng giá hơn bất cứ đạo diễn có tài nghệ trung bình nào trong giới, vì vậy đã hấp dẫn không ít nữ diễn viên muốn quy tắc ngầm. Thế nhưng một khi thái độ làm việc kỷ lưỡng của anh ta đã định đoạt, anh ta nhất định đã làm tổn thương không biết bao nhiêu trái tim của người ta rồi. Vậy mà bây giờ, vị đạo diễn trẻ tuổi tuần tú quynh rũ kia lại mang theo vẻ mặt lúng túng khó có thể che giấu tuyên bố: “Bởi vì vấn đề lịch trình chiếu phim, Hường Hân đã hủy bỏ hiệp ước với tổ kịch. Nữ phụ hai sẽ do...” Ánh mắt của anh ta lướt qua mặt từng người, cuối cùng dừng lại trên mặt một người, “Do Tô Yên đảm nhận.”

Hường Hân vốn là nữ phụ hai, có một chút danh tiếng, Thích Nam đã từng xem phim do cô ta làm vai chính, mà Tô Yên...”

Thích Nam quan sát người may mắn này. Sau khi quan sát một hồi, cuối cùng cô cũng tìm ra được chút cảm giác quen thuộc từ trên khuôn mặt xa lạ này!

Chắc, đây không phải là người mới đã đi theo nhà sản xuất tới hôm qua hay sao? Xem ra chuyện Hường Hân không thể đóng phim được nữa cũng là có nội tình, lịch trình chiếu phim cái gì. Thái tử gia của Tổng thị coi trọng người mới, muốn lót đường cho người ta, một tiểu minh tinh nhỏ nhỏ như cô có cần phải dùng lý do lịch chiếu trùng hợp để che đậy không!

Cảm giác mình tình mất nhìn thấu tất cả chân tướng, một lần nữa Thích Nam bị cái vòng lẩn quẩn thói nát này đánh bại. Cô cảm thấy mất mát một hồi lâu, cho đến khi đạo diễn bảo mọi người trở về chuẩn bị một chút trước khi bắt đầu quay, cô mới từ từ điều chỉnh lại tâm tình của mình.

Không biết đạo diễn nghĩ như thế nào, cảnh quay đầu tiên chính là màn diễn của Tô Yên và nam chính. Làm một người mới, cho dù là người mới trời ban bản năng đặc biệt, cũng có rất ít người có thể khiến cho người khác kinh ngạc vì tài năng của mình. Đa số kỹ xảo đều được tích lũy từ trong kinh nghiệm, giống như đi bộ vậy. Mà kỹ thuật diễn xuất của người mới này lại còn thua xa so với cô. Hơn nữa, lần đầu tiên diễn xuất, khó tránh khỏi khẩn trương, biểu hiện của cô ta có thể nói là tệ hết chỗ chê. Điều này có thể đoán được từ trên sắc mặt của đạo diễn.

“Cô nhìn lại lời kịch của cô xem, mắt từ không nói gì, biểu đạt của cô cũng chẳng ra gì! Cô làm ơn nhìn về phía người yêu vừa mới gặp lại sau thời gian dài xa cách của cô để mà nói chuyện. Là người sống sờ sờ, không phải đi ảnh trắng đen trong khung hình!”

Mọi người: “...”

Rốt cuộc bọn họ cũng được nhìn thấy tính tình nóng nảy trong truyền thuyết của đạo diễn Viên, tràn đầy sức công kích!

“Làm lại một lần!”

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, tất cả nhân viên tay chân lạnh lẽo lập tức bắt tay vào chuẩn bị cảnh quay kế tiếp. Dưới sự chỉ huy của anh ta, năng lực hành động tăng lên một bậc, vậy mà biểu hiện của Tô Yên không khá lên được chút nào, thậm chí còn kém hơn so với lúc trước. Bị đạo diễn dọa sợ, cô bé

này đọc lời kịch cũng bị lấp bắp, thậm chí Thích Nam còn có thể nhìn thấy mặt cô ta co quắp lại.

Viên Hoa: “.....” Anh ta hít sâu vào một hơi, trong nháy mắt, không thể kìm chế được phát cáu. Lúc này, Tô Yên tự biết biểu hiện của mình không tốt, mắt lệ ngấn trào đáng thương quay sang nhìn anh ta. Tầm mắt hai người giao nhau ——

“Bỏ đi, cô đứng sang một bên nghỉ ngơi một hồi trước, nhìn người ta làm sao mà diễn.” Nói xong, anh ta gọi nữ chính tới, nói cho cô ta biết cảnh quay kế tiếp là tới phiên cô ta, rồi bàn bạc bộ phim với cô ta một lát. Thế là anh ta bỏ quên luôn Tô Yên, nguyên nhân không phải là vì anh ta mềm lòng, mà là vì nề mặt nhà tư sản bên kia.

Vì vậy Tô Yên ủy khuất đi xuống. Sau khi đi xuống thì lấy cớ đi phòng vệ sinh, cầm điện thoại di động của mình chạy vèo ra khỏi phòng quay. Thích Nam đoán chừng cô bé này kiếm người muốn phóng thích một bụng uất ức của mình. Cô chường mắt những cô gái như thế này. Có người mới nào mà không bị đạo diễn quất tháo vài trận chứ?

Nghĩ như vậy, Thích Nam quăng ánh mắt có mấy phần khinh bỉ về hướng bóng lưng cô ta rồi đi, đồng thời bĩu môi giễu cợt.

Ai bảo cô đi đường tắt chi!

Hành động nhỏ tiết lộ suy nghĩ này của cô lại bị đạo diễn bắt gặp, anh ta nhìn cô chăm chăm một cái.

Thích Nam cảm nhận được ánh mắt của đạo diễn, ý niệm thay đổi thật nhanh, nhớ tới mục tiêu vĩ đại của mình, lập tức sửa đổi lại về mặt cho tốt, để mình thoát nhìn trông giống như tiểu bạch thỏ thuần lương, rồi ngượng ngùng mỉm cười đáp lễ.

Viên Hoa khẽ nhếch miệng, im lặng quay đầu đi.

Nam nữ chính đối diễn hết sức thuận lợi, cho dù đối mặt với loại xoi mói đúng tiêu chuẩn của đạo diễn, hai người cũng thuận lợi thông qua sau hai lần quay lại. Mà Tô Yên bị đuổi xuống sân lại giống như bị giết người hủy xác trong phòng vệ sinh, mất tiêu tông tích.

Tâm tình đạo diễn Viên Hoa thật không tốt. Nét mặt đen thui quét mắt nhìn từng người, cuối cùng dừng lại trên người Thích Nam, hất cằm: “Cô, đừng nhìn lung tung nữa, là cô đó. Cô đi kiếm Tô Yên về đây.”

Thích Nam được quan tâm mà run sợ. Cô có cảm giác mình bị đạo diễn nhìn trúng bây giờ là quá ngoài ý muốn: “Tôi đi hả?”

Đạo diễn Viên phát tay về phía cô: “Đi đi, đi đi.”

Lĩnh nhiệm vụ mới, Thích Nam ra khỏi phòng quay, ánh mắt mang theo vui vẻ. Cô thầm nghĩ, nhất định vừa rồi biểu hiện của cô đã để lại ấn tượng tốt cho đạo diễn. Cô suy nghĩ như vậy, cho nên quyết định sau này phải nhất định nắm bắt bất cứ cơ hội nổi tiếng nào.

Cảm thấy cuộc sống tràn đầy hi vọng mới, Thích Nam đi lại gần phòng vệ sinh tìm kiếm. Vậy mà cô vừa mới tới bên ngoài cửa phòng vệ sinh, còn chưa kịp đẩy cửa ra thì nghe được tiếng thở hổn hển từ bên trong truyền ra làm kinh sợ. Là một người phụ nữ đã từng kết hôn rồi ly hôn, dĩ nhiên cô không ngây thơ không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Cô nâng tay lên rồi lại để xuống, đứng yên lặng đủ hai phút, nghe được tiếng thở dốc bên trong đã đạt tới cao trào, lần này cô không do dự, liền giơ tay lên.

“Cộc cộc ——” Ôm ấp ý định lưu manh, cô gõ cửa gấp gấp

Tiếng gõ cửa của cô khiến bên trong vang lên một loạt âm thanh hỗn loạn. Cô rất hài lòng với hiệu quả hốt hoảng do mình tự nghĩ ra. Trò đùa quái ác đã thành công!

Trong tiếng hốt hoảng hỗn tạp, bỗng nhiên cô nghe được tiếng va chạm lớn, cô sợ hết hồn, không chút nghĩ ngợi, liền đẩy cửa ra ——

Cửa mở ra, âm thanh dừng lại, Thích Nam... hết ý kiến.

Quần áo xốc xếch, Tô Yên mềm nhũn đứng dựa trên cửa phòng vệ sinh riêng, ánh mắt rung rung nhìn Thích Nam xông vào. Hình như cô nàng sợ quá, ngây người ra quên cả phản ứng. Dáng vẻ mảnh mai giống như một đoá hoa trắng vừa mới bị mưa gió tàn phá dữ dội một phen. Đè ép trên người của cô là thân hình cao lớn của một người đàn ông. Hình như anh ta cũng không nghĩ đến cửa đột nhiên mở ra, đầu vẫn còn chôn ở cổ của ‘đóa hoa xinh đẹp’, không nhúc nhích.

Thích Nam nhìn chăm chăm Tô Yên, rồi lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng bởi vì đã được thỏa mãn của cô ta, hết lời.

Đó là nguyên nhân mà...

Mới vừa rồi cô ở bên ngoài, nghe được tiếng động lớn, không phải là vì cô đột nhiên gõ cửa khiến người bên trong sợ hãi mà té, mà bởi vì chơi quá kích thích đụng vào cửa phòng riêng?

Ý thức được điều này, Thích Nam không khỏi quét mắt nhìn người đàn ông đã thú đang đè trên người Tô Yên, khóe miệng cong lên: “Tôi bảo nè người anh em, làm ơn thu lại tiểu huynh đệ của anh đi, đừng đông cứng như thế. Bây giờ nó đã không còn cơ hội sử dụng nữa rồi, tôi tiếp nhận mệnh lệnh của đạo diễn, phải dẫn người đi, xin lỗi nhé!”

Người đàn ông nghe vậy thì dừng lại thân thể, chỉ một giây sau anh ta đứng lên. Dưới ánh mắt của Thích Nam, anh ta thoải mái ung dung sửa sang lại quần áo của mình. Vừa sửa sang vừa quay người lại, anh ta không hề hoảng sợ, trình diễn thân thể của mình trước mặt người ngoài, vẻ mặt rất thản nhiên.

Đương nhiên, Thích Nam cũng không còn thời gian nhìn thân thể của người đàn ông, bởi vì sức chú ý của cô đã bị gương mặt của anh ta thu hút. Rõ ràng gương mặt này là...

“Tổng Dịch?”

Đúng vậy, gương mặt này rõ ràng thuộc về nhà sản xuất tổ kịch Tổng Dịch, Thái tử gia của Tổng thị! Mới vừa rồi cô còn đang suy nghĩ lá gan của Tô Yên cũng thật lớn, ở trong công ty mà cũng dám quyến rũ đàn ông dã thú. Thì ra người ta là chánh chủ tới đây mưu cầu phúc lợi!

“Ha ha, thì ra là Tổng Tổng.” Thích Nam thay đổi sắc mặt nhanh như chớp. Trước tiên là nhìn Tổng Dịch cười áy náy, sau đó đứng thẳng người, tư thế nghiêm nghị, thái độ thành khẩn, nói: “Xin lỗi, xin lỗi. Mới vừa rồi tôi quá vọng động, cứ tưởng rằng trong này xảy ra chuyện ẩu đả gì. Điều tại con người tôi quá chính nghĩa, nhìn không được, liền đẩy cửa xông vào. Cho nên...”

Loại chuyện cứt chó này!!! Vì không muốn bị làm khó dễ, phong độ của cô bị hạ thấp rồi.

Tổng Dịch đã sửa sang lại quần áo hàng hoàng, trở về bộ dáng đạo mạo ngụy quân tử. Anh ta nhướn nhướn mày —— thường ngày mặt mũi anh đã đã bắt mắt lắm rồi, bây giờ lại làm động tác này khiến người ta có một loại cảm giác thoải mái không thể kiềm chế được.

Thích Nam nhìn mặt của anh ta ngăn người trong chốc lát.

“Cho nên cô muốn tôi tha thứ cho cô?” Anh ta cười hỏi, giọng nói rất êm tai. Thiên lý bất công! Một loại cặn bã lịch sự, phóng đảng không thể kiềm chế được như anh ta mà còn được trời cao yêu mến, đã cho anh ta một dung mạo tuấn tú, còn ban thưởng cho anh ta một gia thế vô cùng hùng hậu!

Trong lòng Thích Nam suy nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt không hề gợn sóng. Cô dùng sức gật đầu một cái, còn ra vẻ mình đây rất chân thành: “Đúng vậy, nhất định tha lỗi cho tôi!” Cô kiềm chế ý định muốn ỏi ra ngoài, khắc chế xung động muốn tiến phun nước miếng vào mặt bọn họ, nói cho bọn họ biết cái gì mới gọi là tâm tư nhục nhã! Rõ ràng hai người là đôi câu nam nữ làm chuyện này ở nơi công cộng!

“Muốn tha lỗi cho cô cũng không phải không được.” Tổng Dịch ngoắc ngoắc môi về hướng của cô. Dưới ánh mắt mong chờ của cô, thản nhiên nói, “Tôi đây chơi cùng bọn này đi.”

“... Hả?”

Tổng Dịch cười không nói.

Thích Nam nhảy bèn người ra mùi quy tắc ngầm. Cô còn chưa kịp trả lời thì bị giọng nói bèn nhọn đâm thấu màng nhĩ.

“Dịch!”

Người đẹp Tô Yên đứng bên cạnh im lặng từ nãy giờ, che nửa người của mình, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Tổng Dịch, sau đó lại chỉ nhìn Thích Nam.

“Khụ khụ, cái gì hả? Tôi không thích chơi ba người.” Mặc dù cô đã nói qua, cô đã từng suy nghĩ tới nhà sản xuất anh tuần này, nhưng từ đầu đến cuối, cô chưa từng có ý tưởng này. Dĩ nhiên, bản thân Tổng Dịch cũng không có, cô nhìn ra được, anh ta đang tìm cách đùa bỡn cô. Đại khái ở đây chỉ có Tô Yên nhìn không ra, bởi vì quan hệ của cô và Tổng Dịch có liên quan tới quá nhiều lợi ích, cô ta không tìm được cảm giác an toàn.

Quả nhiên Tổng Dịch cười cười, không để ý: “À, vậy thật là đáng tiếc.”

Thích Nam cười lạnh.

Tô Yên thờ phào nhẹ nhõm.

Thích Nam nhìn thấy nguy cơ được hóa giả, giả bộ nhìn đồng hồ, quyết định đến lúc phải thoái lui: “Rất xin lỗi, Tổng Tổng, Tôi phải mang Tô Yên đi rồi, đạo diễn đã chờ rất lâu.”

Lúc này Tổng Dịch cũng nhận được một cú điện thoại, không nhìn cô, chỉ phát tay về hướng cô: “Đi đi.”

“Cám ơn Tổng Tổng.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đổi phòng

Trên đường trở về phim trường, Tô Yên vẫn cúi đầu đi theo sau lưng Thích Nam, giống như đuôi nhỏ vậy. Có mấy lần Thích Nam đi chậm lại đợi cô ta, mà đôi phương thì lại thả bước chậm hơn. Quyết tâm làm đuôi nhỏ của người nào đó không dễ gì bị lấy chuyển.

Thích Nam hết ý kiến, hiện giờ nghĩ không ra, đây là sở thích gì của cô ta.

“Cô bước về phía trước một chút đi. Làm như tôi ăn hiếp cô vậy.”

Tô Yên vừa nghe thấy, dứt khoát dừng lại không đi.

Thích Nam đi một lát mới phát hiện đuôi nhỏ không thể tách rời của mình đã im hơi lặng tiếng cắt đứt tự lúc nào. Bỗng nhiên cô cảm thấy tâm tư mệt mỏi vô hạn: “Cô lại làm sao vậy?”

Tô Yên ngẩng đầu lên, nước mắt tuông như mưa, cái loại khiến người ta đau lòng: “Cô không nên giành Dịch với tôi. Tôi rất yêu anh ấy.”

Thích Nam “.....”

Tâm sức của cô quá đổi mệt mỏi, cảm thấy bà di vừa mới đưa đi lại muốn trở về viếng thăm rồi. Cô cũng không muốn giải thích tỏ rõ trong sạch gì, nói cái gì mình chả có ý định quyến rũ người đàn ông của cô ta à? Bởi vì vô dụng thôi, Tổng Dịch hoàn hảo như vậy, cô nói mình không nhìn trúng anh ta có ma nào tin?

Cô có cảm giác mình cần thay đổi phương thức nói chuyện.

Vì vậy cô đổi lại bộ dạng hài hước: “Tô Yên, cô có biết tôi là ai không?”

Người mới ghen hòng, nhìn bộ dáng đứng là không biết.

Mặc dù trước đó đã đoán ra kết quả này, nhưng Thích Nam vẫn cảm thấy trái tim bị bóp chặt. Cô cũng đã lăn lộn mấy năm rồi, thậm chí ngay cả cái tên cũng không ai biết, làm sao có thể không đau lòng: “Cô cũng không nhận ra tôi, vậy mà đi cầu xin tôi? Lâu nay cô tự tin như thế sao?”

Tô Yên mới vừa ngừng khóc lại bắt đầu rơi lệ.

Lúc này, vừa có người đi ngang qua, thấy Tô Yên không ngừng rơi lệ, lại thấy Thích Nam ‘vẻ mặt ác ôn’, tự cho rằng đã nhìn thấu sự tình, lập tức dùng ánh mắt không đồng ý, hung hăng khiển trách Thích Nam một hồi lâu.

Thích Nam “.....”

Dưới ánh mắt khiển trách của người đi đường, không biết cô đang nghĩ tới điều gì, miệng méo xẹo, nước mắt bắt đầu tuông trào. Người đi đường thấy thế thì bắt đầu sùng sốt.

Thích Nam đau khổ nhìn Tô Yên: “Yên Nhi, em đừng như vậy nữa có được không? Tất cả mọi người đều cho là chị bắt nạt em. Chị không thể để mặc em và anh rể của em ở chung với nhau được. Con của chị, nó còn nhỏ như vậy, không thể không có ba. Yên Nhi, chị cầu xin em có thể thông cảm cho chị, nhưng chuyện ly hôn với anh rể em, chị có chuyện này, chị... chị không thể đáp ứng!”

Mặt cô kiên quyết, ảm đạm, che kín mặt.

Tô Yên sợ ngây người.

Người đi đường nghe lời bày tỏ của cô, ánh mắt chuyển từ thương hại sang khinh bỉ. Anh ta trợn mắt hung hăng nhìn cô ta mấy lần. Nếu không phải kiềm nén thật giỏi, đoán chừng anh ta đã tiến lên dạy dỗ vài câu. Nhưng bị mắc tiểu quá mức, anh ta không thể chống cự, nên đành cam lòng rời đi.

Tô Yên: “.....”

Người đi đường vừa rời khỏi, Thích Nam lập tức móc ra nhiều khăn mảnh khăn giấy nhăn nhúm, không cần biết có phải là giấy đã xài qua chưa, lau đi nước mắt trên mặt. Làm xong chuyện, cô vỗ vỗ vai Tô Yên:

“Tôi hôm qua đài truyền hình Cà Chua Hoàng Kim phát sóng vở kịch gia đình luân lý. Cái gì chị em, đó chính là nội dung vở kịch tôi mới tái diễn vừa rồi. Chị bảo nè Yên Nhi, không phải chị không chiều cô em, diễn kịch thì phải diễn giống như chị lúc này. Đi thôi, đạo diễn Viên đang chờ cô đó. Cô diễn kịch thì phải để ý một chút, phải giống như tôi làm mẫu lúc này vậy.”

Cô giải thích từng cử động vừa rồi theo kiểu tiền bối trong giới, vì chính nghĩa đại công vô tư chiều cổ hậu bối. Nhưng ý đồ chân thật có phải là như cô nói hay không, ách...

Tô Yên hoàn toàn mê muội, đã sớm quên mất tiêu chuyện tình yêu trai gái lung tung “Tôi yêu anh ấy, cô đừng giành anh ấy với tôi”. Cô nàng ngo ngắc đi theo Thích Nam trở lại tổ kịch.

Đạo diễn Viên và nam chính Kha Thụy đang nói chuyện về bộ phim, thấy hai cô đi vào, chặn Tô Yên lại, lạnh lùng nói: “Đã khóc?”

Thích Nam vội vàng móc khăn giấy lúc này cô đã dùng qua, xoa xoa lung tung trên mặt Tô Yên, sau cùng sốt sắng thay cô trả lời: “Mới vừa rồi Tô Yên nhận được điện thoại ở nhà, nghe nói con gái ở nhà lão Vương bên cạnh nhiều năm vừa liếm láp thuốc chuộc, chết mất tiêu rồi, cho nên cô ấy rất khó chịu! Đạo diễn Viên, anh phải tha lỗi cho cô ấy.”

Da mặt mọi người nhất thời co rút.

Lúc này Tô Yên mới tỉnh ngộ, giải thích yếu ớt: “Tôi không có...”

Đạo diễn Viên không còn tâm tình nghe lời giải thích của cô nữa, nói: “Bỏ đi, cô lại đây, tôi nói chuyện màn diễn với cô cái.”

Tô Yên buồn bã ai oán bước đi.

Nhìn bọn họ nói chuyện kịch bản một bên, Thích Nam đứng bên ngoài chán muốn chết, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Dung Trình một tin nhắn, nói cho anh biết tối nay mình vẫn còn ở chỗ của anh. Tin nhắn phát ra như đá chìm xuống biển, Thích Nam đã thành thói quen, cô không thèm để ý, tắt điện thoại di động.

Bởi vì Tô Yên vẫn diễn không được, cho nên kéo dài tiến độ quay phim của tổ kịch nghiêm trọng, dẫn đến màn diễn của Thích Nam phải bị dời lại vào buổi chiều. Đến lượt cô lên sân khấu thì đã muộn lắm rồi. Lúc này cô mới tự mình cảm nhận được sự nghiêm khắc của đạo diễn Viên. Một màn diễn mà phải quay đi quay lại năm sáu lần rồi đạo diễn mới kêu ngừng.

Sau khi quay xong, đạo diễn đang xem lại màn diễn. Thích Nam cũng đi tới, nhìn biểu hiện hiện của mình, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi tan biến mất.

Cô diễn cũng không tệ lắm mà!

Cô vô cùng thỏa mãn, vừa định cười một tiếng cho mình khích lệ, thì ánh mắt lạnh lùng của đạo diễn bắn về phía cô. Cô vừa cong môi tính nhoen miệng cười thì lập tức khép lại, nuốt vào, lộ ra bộ dạng khiêm tốn.

“.....” Viên Hoa dừng lại một chút, mặt vẫn lạnh như trước, “Diễn không tệ.”

Cô mở cờ trong bụng, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì biểu cảm khiêm tốn: “Là đạo diễn biết cách chỉ đạo.”

Viên Hoa cứng miệng, khó chịu quay đầu đi. Thích Nam tha thiết nhìn chăm chăm gò má của anh ta, mong chờ một câu khích lệ từ miệng của anh. Vậy mà cô đợi cả buổi, mắt cũng mỏi mà không nghe được lời nào. Thế là cô chỉ đành thất vọng đi ra ngoài.

Viên Hoa nhìn theo bóng lưng của cô.

Sau khi một ngày quay phim kết thúc, Thích Nam đi phòng vệ sinh rửa tay trước rồi trực tiếp trở về khách sạn của Dung Trình. Khi cô vừa vào tới đại sảnh của khách sạn thì thấy thang máy sắp đóng lại từ đằng xa. Không suy nghĩ nhiều, cô lấy tốc độ chạy điền kinh một trăm mét chạy tới, vừa đứng ngay trước khi cửa thang máy từ từ đóng lại.

Nhìn lại cửa thang máy từ từ mở ra, cô cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cô hướng về phía thang máy sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu lên thì bắt gặp một đám người trong thang máy ——

Đạo diễn Viên Hoa, nam chính Kha Thụy và nữ chính Vân Thi Thi.

“.....”

Cô không nói một lời, lặng lẽ đi từ từ vào.

Mấy nhân vật quan trọng trong tổ kịch giống như không ngờ cô sẽ đi vào, ai cũng im lặng. Trong chốc lát, không khí trở nên nặng nề.

Thích Nam liếc nhìn mấy con số tầng lầu, thế nhưng đạo diễn đang đứng bên cạnh đó, cô ngập ngừng không dám tiến lên.

“Tầng mấy?” Để ý tới động tác kín đáo này của cô, đạo diễn hỏi.

Thích Nam vô cùng lo sợ: “30”

Cô vừa mở miệng, mọi người trong thang máy đồng loạt quay đầu lại nhìn cô. Thích Nam làm như không biết gì, im lặng.

___ Tầng 30 là tầng cao nhất của khách sạn, nguyên cả tầng lầu chỉ có hai phòng, là gian phòng được trang trí vô cùng xa hoa để tiếp đãi khách nước ngoài quan trọng mà thôi. Gian phòng này còn có cả quần gia hạng nhất được khách sạn tuyển dụng, tùy yêu cầu của khách mà tận tình phục vụ.

Mà loại nghệ sĩ còn con thuộc hạng 18 trong giới giải trí như Thích Nam thì làm sao có thể ở đó.

Thích Nam có cảm giác mọi người nghĩ cô là diễn viên có làm nghề phục vụ đặc biệt, hơn nữa còn được thuận buồm xuôi gió, ngay cả khách của tầng 30

khách sạn Thạch Hạ cũng câu được!

Cô bối rối không dứt, đầu óc vận chuyển gấp gáp, muốn tìm một lý do chính đáng để giải thích. Vậy mà sự thật chứng minh, đầu óc cô vận chuyển không nhanh bằng thang máy —

“Đỉnh” một tiếng, đến tầng 22, đoàn người của đạo diễn ra khỏi thang máy.

Cô sống sờ sờ mà không ai thèm để ý, nhìn cửa thang máy khép lại, đành để mặc thang máy đưa cô lên tầng 30.

Lần trước cô có thể vào phòng của Dung Trình được đều là nhờ Dung Trác giúp đỡ. Đúng vậy, so với thân phận vợ trước bí mật kết hôn rồi lại ly hôn của Dung Trình, thân phận của Dung Trác, đứa cháu út của Dung Trình, còn hữu dụng cho cô hơn nhiều.

Hiện tại Levi đã biết cô, cô cũng không cần tốn công tốn sức nữa rồi.

Thích Nam suy nghĩ theo ý của mình, ôm trong lòng tâm tình không hiểu vì sao không được tốt đi vào phòng của Dung Trình. Tiếp đó, cô nhìn thấy Dương Hàng, trợ lý đặc biệt của Dung Trình, đang đứng ở ngoài cửa phòng như thần giữ cửa.

Cô có dự cảm xấu.

“Đã lâu không gặp.” Cô mỉm cười chào hỏi.

“Đã lâu không gặp, Thích tiểu thư.” Dương Hàng nhã nhặn chào hỏi lại cô, sau đó đi thẳng vào vấn đề, “Là như thế này, Dung tiên sinh đã chuẩn bị phòng mới cho cô, phòng 3002, cho nên...”

“Tôi không thể đi vào?”

“Tôi thật xin lỗi.”

Thích Nam giả dờ đáng thương: “Tôi không muốn ở phòng 3002, tôi không muốn bỏ Tiểu Hắc.”

Trợ lý ứng phó rất tự nhiên: “Nếu là Levi như lời cô nói, Dung tiên sinh đã suy tính tới chuyện này, người đã dặn dò Levi trước, đến phòng 3002 phục vụ cho cô.”

Thích Nam nghẹn lời, trong lòng không khỏi khen thầm: “... Anh ta suy tính thật chu đáo.” Giống như con giun trong bụng cô vậy, biết cô sẽ lấy cớ nên đã dự liệu trước!

Dương Hàng mỉm cười nhân nhượng, nói: “Cho nên, kính xin Thích tiểu thư không nên phụ lòng dụng tâm lương khổ của Dung tiên sinh.”

Thích Nam bĩu môi: “Biết rồi, làm như tôi sẽ đeo dính anh ta vậy. Một người một gian phòng xa hoa, tôi sợ chết đi thôi!”

Nói xong, cô liền đi về phía phòng 3002.

Levi mở cửa cho cô. Thích Nam vừa nhìn thấy anh liền mở miệng cầu nhàu: “Tôi nói Hắc nhé, người như anh thật không có nguyên tắc, nói bảo anh qua đây liền qua đây, sao anh không thể biểu đạt lòng trung thành của anh đối với Dung Trình chứ hả? Hả!”

Tính tình Levi dễ chịu nói: “Thích tiểu thư, ngài nói đùa, lòng trung thành của tôi là hướng về khách hàng của tôi, mà không phải là Dung tiên sinh.”

Thích Nam sợ nhất là giao thiệp với những người không dễ nổi giận, nói được mấy câu thì hết lời để nói. Cô vào phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó bảo Levi làm một bữa thật ngon, sau đó ra ban công hứng gió cho tiêu thực một chút.

Tầm nhìn từ ban công khách sạn thật lớn. Từ đây nhìn ra xa có thể nhìn thấy Minh Hải bên ngoài Minh Đảo và ánh đèn lộng lẫy bên bờ biển.

Mặc dù cảnh sắc rất đẹp, nhưng trong lòng Thích Nam lại ỉu xiu. Cô cảm thấy rất buồn chán, thậm chí cô buồn chán đến nỗi bấm nút gọi phục vụ nhà hàng.

“Chào ngài, Thạch Hạ rất vui khi được phục vụ ngài. Ngài khỏe không? Xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho ngài?”

Nghe giọng nữ dịu dàng trong điện thoại, Thích Nam nói: “Chào cô, tôi muốn tố cáo. Tôi muốn tố cáo người phục vụ của phòng số 3001, quản gia Levi.” Nói tới đây, cô đổi lại giọng địa phương học được ở thành phố B, “Tôi muốn tố cáo chuyện anh ta rõ ràng là người mặt mũi Trung Quốc, ở tại Trung Quốc mà lại lấy tên ngoại quốc.”

Đầu điện thoại bên kia im lặng một chút, hô hấp cũng bắt đầu không yên. Cuối cùng, tu dưỡng nghề nghiệp chiến thắng, khôi phục lại trạng thái bình thường: “Dạ, tôi biết. Chúng tôi sẽ liên lạc với Levi... Xin hỏi, ngài có gì cần giúp nữa không ạ?”

“Không có.”

“Dạ, chúc ngài buổi tối an lành.”

Thích Nam cố tình gây sự xong với vị tiểu thư phục vụ khách, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, cao hứng trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, cô dậy sớm một chút, đến bên ngoài cửa phòng 3001 chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tính toán

Vì vậy đến khi Dung Trình mở cửa ra, nhìn thấy đầu tiên chính là một pho tượng tượng ở bên ngoài. ‘Pho tượng’ buồn bã nhìn anh, bộ dạng giống như anh là một gã đàn ông bỏ vợ bỏ con vậy.

Dung Trình bất đắc dĩ hỏi: “Tôi bao lâu rồi?”

Thích Nam vẫn giữ 108 kiểu tình túy đáng thương, không nói lời nào, chỉ nhìn anh. Giờ phút này, ngay cả trong ánh mắt cũng không có vẻ khiển trách, chỉ toàn tự trách mà thôi.

“Đừng giả đồ.” Dung Trình thở dài, “Nói đi, em lại muốn cái gì?”

Thích Nam đạt được mục đích, lập tức thu hồi gương mặt bi thương, vẻ mặt có thể nói là trở lại tự nhiên hoàn toàn. Cô mở miệng nói: “Chú à, khi nào thì chú có thể đi thăm đoàn kịch của cháu? Ngày hôm qua đạo diễn đã biết cháu tới tầng 30 này, cháu sợ hình tượng rục rờ của cháu bị tổn hại, cho nên chú rút tí thời gian đến thăm đoàn kịch cháu đi, cho anh ta biết em có một người bạn tốt như chú.”

Đây chính là phương pháp giải quyết mà cô đã vắt óc suy nghĩ cả đêm.

Cô nhìn anh, trong mắt tràn đầy mong đợi: “SEC ở ngay trước mặt thôi, rất gần, bước mấy bước là đến!”

Dung Trình không trả lời ngay, ngược lại còn bới móc lời nói của cô: “Không phải anh là chú của em sao? Làm sao mà làm bạn của em đây?”

Thích Nam không ngại churong vật, quăng hết chính nghĩa, bộc lộ bản mặt thật: “Anh cũng có thể nói cho đạo diễn biết em là cháu gái của anh mà, nếu như anh muốn như thế.”

Dung Trình: “.....”

Thích Nam nghiên đầu suy nghĩ, rồi nói tiếp: “Chỉ là rất có thể đạo diễn em gặp anh rồi sẽ có sở thích đặc biệt.”

Dung Trình: “.....”

“Cho nên làm bạn bè đi.” Thích Nam thấy anh im lặng, càng được voi đòi tiên, “Hôm nào không bằng hôm nay, anh đi thăm đoàn kịch hôm nay đi!”

Lúc này, Dương Hàng, trợ lý đặc biệt của Dung Trình lên tiếng, “Dung tiên sinh, hôm nay...” Anh muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Thích Nam vừa nghe cũng biết hôm nay không xong. Bộ dạng của Dương Hàng như vậy, rõ ràng đang nói hôm nay Dung Trình bận việc. Cô đang muốn chọn ngày khác, Dung Trình bước tới một bước trước mặt cô hỏi: “Tôi nay em có rảnh không?”

Thích Nam nói: “Không có gì xảy ra bất ngờ là có.” Mặc dù cô không rõ ý đồ của anh.

Dung Trình cũng không giải thích nhiều với cô, nhìn về hướng trợ lý của mình nói: “Cậu đi nói cho Dư Vi tiểu thư biết, chuyện tôi nay hủy bỏ.”

Dương Hàng gật đầu một cái, cũng không hỏi thêm nguyên nhân.

Thích Nam chớp mắt mấy cái: “Dư Vi? Em có biết Dư Vi này không?”

Đã làm trợ lý đặc biệt của Dung Trình, đương nhiên Dương Hàng cũng biết Thích Nam, giờ phút này nghe cô hỏi, cảm thấy buồn cười: “Nếu người cô muốn nói là người mẫu quốc tế Dư Vi, đúng vậy, cô có biết người đó. Vốn là Dung tiên sinh hẹn cô ấy làm bạn gái cho buổi dạ tiệc tối nay.”

Thích Nam ghé mắt nhìn trước trước, hiểu được ngụ ý của anh ta ——

Tối nay cô sẽ thay thế Dư Vi làm bạn gái của Dung Trình.

Dung Trình thấy cô đã hiểu, lời ít ý nhiều nói: “Đây là thù lao của anh đóng vai bạn bè của em trước mặt đạo diễn.”

Thích Nam suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đồng ý.”

Bởi vì Dung Trinh còn chút việc phải xử lý, cho nên Thích Nam đi một mình đến tổ kịch. Hôm nay cô tới hơi trễ, nam nữ chính Kha Thụy và Vân Thi Thi cũng đã có mặt. Thấy cô đi vào, hai người ngấm ngấm nhìn cô một cái.

Trong lòng Thích Nam cảm thấy phức tạp lạ thường, sau đó lại lạc quan suy nghĩ, một nhân vật tầm thường như mình lại được ngôi sao lớn người ta chú ý, mặc dù là để lại ấn tượng không tốt lắm, nhưng cuối cùng vẫn thành công lưu lại cảm giác cho người ta.

Cô tự mình an ủi.

Ngoài trừ dáng vẻ không bình thường của nam nữ chính ra, Tô Yên ngồi trong khu nghỉ ngơi hình như cũng có chút khác thường. Thích Nam nhìn ra cô nàng cố gắng hết sức buông lỏng nhưng cũng không che giấu được vẻ cứng nhắc. Cô nghĩ hoài không ra nguyên nhân về sự khác lạ của cô nàng, đành không thể làm gì khác hơn là đổ lỗi cho sự lo lắng vì màn diễn kế tiếp.

Màn diễn kế tiếp của Tô Yên được thêm vào màn đào tẩu. Chiều theo trạng thái hồng бет của cô từ lúc quay phim tới giờ, không thể nghi ngờ đây sẽ là màn diễn khó khăn.

Thích Nam không thể suy nghĩ nhiều, bởi vì sáng nay cô cũng có một màn diễn, cô phải chuẩn bị sẵn sàng trước khi ra chiến trường lần cuối. Xác nhận lời kịch của mình không có vấn đề, chỉnh sửa những điểm mình nên chú ý, sau khi ghi nhớ màn diễn trong đầu một lần nữa, cô mới bắt đầu quan sát màn diễn của người khác. Đến lúc cuối, cô để ý thấy đạo diễn nhìn cô một cái.

Đương nhiên đây là xác định kỹ thuật biểu diễn của cô, cô vui vẻ suy nghĩ.

Sau khi diễn xong, cô cảm thấy khát nước, vì vậy cầm ly của mình đi về phía khu nghỉ ngơi lấy nước. Đến khi cô lấy nước xong trở lại, tầm mắt của cô lướt về phía Tô Yên đang đi tới.

Thích Nam dừng bước lại, nói với cô nhóc người mới này: “Nếu như cô muốn tìm tôi tuyên bố quyền sở hữu đàn ông, không bằng tìm cách lấy được điện thoại di động của Tổng Dịch, tra danh bạ cuộc gọi của anh ta, nhấn nút gọi lại từng người đi.”

Không sai, trong mắt của Thích Nam, Tổng Dịch là tay làng chơi chính hiệu. Đây không phải là cô vu oan cho anh ta, trên mạng đã có người từng nói đùa, truyền thông nhỏ nhỏ dựa vào đào móc tin tức hoa tâm của Thái tử gia Tổng thị cũng đủ nuôi sống nguyên cả gia đình!

Sắc mặt Tô Yên khó coi, có thể giải thích, ai lại vui mừng nghe được chiến tích hiển hách của người đàn ông mình ôm ấp, hơn nữa còn trường kỳ chiến đấu, cho dù cô ta có yêu, hay chưa yêu người đàn ông này.

Mặc dù sắc mặt không tốt lắm, nhưng mặt mày không đen lại. Cô nàng u buồn theo kiểu Đại Ngọc, thở dài một tiếng, cố gắng nở nụ cười, nói: “Không phải tôi tới nói chuyện này với cô, tôi chỉ muốn nói cảm ơn với cô. Cảm ơn cô ngày hôm qua dạy tôi diễn kịch, tôi được lợi không nhỏ.”

Thích Nam cảm thấy hàm răng của mình chua chua. Cô không tin Tô Yên không biết, hôm qua cô giờ trò chỉ là vì cô không ưa nhìn cô nàng khóc sụt sướt, muốn mượn cơ hội trêu chọc cô nàng. Bây giờ lại chạy tới nói cảm ơn, cảm giác tâm tư của cô nàng này không tinh khiết.

“Đừng cảm ơn tôi, lương tâm tôi sẽ bất an.” Thích Nam làm ra vẻ không muốn nói chuyện với cô nàng.

Theo như Thích Nam nhìn thấy, ấn tượng Tô Yên để lại cho mình không lớn hạt đậu vàng gì cho lắm. Lần này lại có chút ngoài dự liệu của cô, rõ ràng trong lòng kiên cường hơn lúc trước rất nhiều, đến bây giờ vẫn còn chưa khóc, thậm chí còn lộ ra nụ cười dịu dàng yếu ớt.

“Chị, cảm ơn chị.” Biểu tình của Tô Yên nhìn vào trông rất thành khẩn, nói xong còn cảm kích ôm Thích Nam một cái.

Trên tay Thích Nam còn cầm ly nước, cô sợ làm phổng cô nàng, giờ tay lên tính ngăn cô nàng lại, ai ngờ vừa mới đưa tay lên, liền cảm giác cùi chỏ tay phải của mình bị đụng một cái.

Đó là tay cô bung ly nước.

Có thể tưởng tượng được, chuyện về sau hồng бет như thế nào!

Chỉ thấy ly nước nóng như ngựa sút dây cương, phóng về hướng khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc của Tô Yên, một đi không trở lại!

Tô Yên phản ứng cũng rất nhanh: “Aaa” một tiếng, bụm mặt lùi về phía sau.

“Cẩn thận sau lưng!” Không ít người nghe được tiếng kêu của cô, nhìn lại, lập tức lên tiếng nhắc nhở cô, nhưng không còn kịp nữa rồi. Bộ dạng mảnh mai như trang giấy của Tô Yên đụng phải đồng hồ phía sau!

Phải rồi, so với tờ giấy, cô nàng nặng hơn nhiều, với sự va chạm của cô, đồng hồ hỗn tạp chồng chất sau lưng rầm rầm ngã đầy ra đất!

Mà lưng của Tô Yên bị một vật gì đó dùng để thay thế giá đèn đụng trúng, lập tức rụt người lại giống như tôm tép, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh.

Thích Nam còn chưa kịp phản ứng thì nhìn thấy một đồng người rầm rập vây quanh, có người đỡ Tô Yên, có người hỏi thăm tình huống, ồn ào lộn xộn khiến não bộ của Thích Nam lên cơn đau từng trận.

Không bao lâu sau, cô bị đoàn người chen tới đẩy ra ngoài, thiếu điều ngã xuống.

Lúc này cô mới có phản ứng ——

Mẹ nó! Cô bị người mới mưu hại!

Bất quá... mưu hại cái gì đây?

Người khác sẽ không nghĩ Tô Yên mưu hại cô cái gì. Không ít người tận mắt nhìn thấy cô hắt ly nước nóng về phía Tô Yên, vì vậy mới dẫn đến chuyện Tô Yên đụng phải giá đèn. Cho nên, một đám người nhân sĩ chính nghĩa hối hận vì họ chạy quá chậm để chen vào giữa vòng phóng cấp mắt khiến trách về phượng Thích Nam.

Trên thực tế, đám người bộc phát chính nghĩa không nhiều. Rất nhiều người am hiểu sâu xa cách sinh tồn của giới giải trí này, mà quy luật bây giờ chính là, Tô Yên quan hệ mật thiết với Thái tử gia Tống thị, đi theo cô nàng thì còn có thịt ăn, thuận tiện bán luôn nhân tình cũng tốt mà.

Huống chi, Thích Nam còn ‘thật sự’ độc ác, giới nước lên người Tô Yên!

Tình cảnh bây giờ thật hỗn loạn, người quan tâm quá nhiều, lên tiếng an ủi, hỏi thăm tình hình, dò hỏi nguyên nhân... Bởi vì quá loạn, kết quả tình cảnh trở nên có chút khôi hài, âm thanh mỗi lúc một lớn, thiếu điều còn rống cổ hòng lên, giống như kịch hề vậy.

Kịch hề cuối cùng cũng kết thúc khi đạo diễn Viên Hoa đi tới. Mọi người tự mình ngậm miệng lại.

“Tô Yên ra sao rồi?” Đạo diễn hỏi vấn đề hiện tại nên được quan tâm nhất.

Có nữ diễn viên nào đó trả lời: “Lưng eo tím bầm một mảng lớn, nhìn sơ qua không có vấn đề gì lớn lao, chỉ là...”

Nữ chính Vân Thi Thi tiếp lời của nữ diễn viên: “Màn kế tiếp của Tô Yên phải dời lại sau này. Bây giờ cô ấy cố gắng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả.”

Viên Hoa im lặng một lát, nói với nữ diễn viên đang đỡ Tô Yên: “Lý do an toàn, cô dẫn Tô Yên đi bệnh viện kiểm tra cẩn thận đi. Tất cả màn của cô ấy dời lại sau... Bây giờ mọi người giải tán! Nên làm cái gì thì đi làm đi! Đứng vậy ở đây làm gì?”

Oai phong của đạo diễn không thể không nghe lời, vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều im lặng trở lại cương vị của mình. Trước khi đi cũng không quên trừng mắt nhìn Thích Nam một cái.

Tô Yên bị đưa đi bệnh viện, không khí trong phòng quay trở nên có chút kỳ quái. Hai ba người không có việc làm, nhàn rỗi tụ lại một đồng, sở thích tám chuyện xì xào bàn tán nổi lên.

Thích Nam bị chen lấn đẩy ra ngoài, lặng lẽ dọn dẹp đồng đồ bị Tô Yên đụng. Đang dọn dẹp thì có một cặp chân xuất hiện trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu nhìn chủ nhân của cặp chân.

Là Vân Thi Thi

“Mới vừa rồi cô muốn uống nước mà phải không?” Vân Thi Thi đưa một ly nước cho cô, “Cho cô.”

Cô lặng lẽ nhận lấy. Nước ấm, rất thân thiết. Cô ngước mắt nhìn vị đại minh tinh này ột cái, giọng nói chân thành: “Cám ơn.”

Vân Thi Thi nhún vai, hỏi: “Cô có sao không?”

“Không sao.” Thích Nam nhấp một ngụm nước thấm môi, “Không phải là lỗi của tôi. Tôi cách ly hoa sen độc lâu rồi, bây giờ cùng lắm chỉ là cái trắng nhỏ đau khổ đáng thương thôi.”

Vân Thi Thi bị sự hài hước kín đáo của cô chọc cho vui vẻ, vỗ vỗ vai cô: “Không sao là tốt rồi.”

Thoáng chốc, buổi sáng quái dị đã đi qua. Thích Nam sốt ruột vì ánh mắt kỳ quái của người khác, từ chối cơm hộp của tổ kịch, một mình đi tới nhà hàng Tây cao cấp bên cạnh SEC. Trong lúc ăn, còn gọi luôn cho mình một tình khúc Violin, một chai Lafite 87, một bữa cơm gần 1 tiếng đồng hồ.

Lúc cô trở lại tổ kịch, thính tai nghe được một ít lời bàn, ví dụ như cô quyến rũ không được Thái tử gia Tống thị, giận chó đánh mèo, tạt nước lên người Tô Yên, muốn hủy dung nhan của cô nàng.

Lần đầu tiên Thích Nam nhận biết, thì ra mình ác độc như vậy.

Đang lúc uất ức đầy mình, cuộn tay áo lên, tính... chụp hình khuôn mặt người trừng mắt mình nhiều nhất, về nhà đâm tiểu nhân cho hả giận thì điện thoại di động của cô vang lên.

Là điện thoại của Dung Trình.

“Anh đang ở dưới lầu công ty em.” Dung Trình nói ngắn gọn.

Thích Nam vừa nghe được giọng nói này, tâm tư chuyển động, nũng nịu kêu một tiếng: “Chú ~” vào điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia dừng một chút: “Em muốn cái gì?”

“Dung Dung, hiện giờ em không thiếu bạn bè.” Thích Nam nói

Dung Trình trầm giọng hỏi: “Em muốn anh trở về?”

Thích Nam vừa trả lời vào điện thoại, vừa đi ra khỏi phòng quay: “Không, Dung Dung. Bây giờ em chỉ thiếu bạn trai thôi, còn rất gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Xin nghỉ

Một tay Thích Nam cầm điện thoại, một tay tìm kiếm cửa phòng chụp ảnh, lôi kéo, không mở. Cô chuyển lực chú ý của mình qua bên cửa, lúc này mới nhìn thấy một bàn tay từ phía sau mình vươn ra, đề cửa lại, không cho cô ra ngoài.

Cô im lặng một giây, quay đầu lại, nhìn thấy chủ nhân của cái tay kia.

Là một nữ diễn viên trong tổ kịch.

Bởi vì chuyện của Tô Yên, rất nhiều người hay nhìn trừng cô, nhưng biểu hiện của nữ diễn viên này là đột xuất. Cô không biết tinh thần cách mạng từ đâu tới, ánh mắt càng quét bám riết không tha, bộ dạng bảo vệ Tô Yên giống như bảo vệ một con chim non vậy.

Lúc này, ánh mắt ‘chim non mẹ’ nhìn cô chằm chằm đầy ác ý, giống như trông chừng phạm nhân vừa hành hung xong tính bỏ chạy, thậm chí dùng giọng điệu tra vấn hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

Thích Nam bắt đầu có chút tức giận, cô dời điện thoại di động bên tai ra, nhìn cô ta cười cười nói: “Đi phòng vệ sinh, thế nào? Ngay cả khăn cấp số 3 tổ cũng phải chờ cô phê chuẩn sao, tiêu thư cảnh sát đáng yêu?” Cô châm biếm đối phương lo chuyện bao đồng.

Đạo diễn đang chăm chú với cảnh quay, không chú ý đến bên này.

Hình như nữ diễn viên kia không nghĩ tới, mình bị một người vừa ra tay hành hung tạt nước vào mặt người khác trước mặt mọi người, bị mọi người chỉ trích còn có thể ngang ngược, hung hãn chẹn họng mình như vậy. Sau đó lại thấy Thích Nam đang nói chuyện trong điện thoại, không có chuyện gì cũng bắt đầu vạch lá tìm sâu: “Cô đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?”

Thích Nam nhướn mắt lên nhìn cô ta: “Mắc mớ gì tới cô?”

Nữ diễn viên nhất định không lui bước.

Thích Nam cảm thấy có lúc mình cũng cố tình gây sự, nhưng cô còn biết phân biệt người nào. Mà người trước mặt này khiến cô không thể không bái phục.

Cô không còn kiên nhẫn, sắc giọng nói: “Tôi đang liên lạc người, hợp thành đội đi phòng vệ sinh đấy. Lần trước tôi nhìn thấy Tô Yên nhà cô chơi rất vui bên trong, sinh lòng ham mê, muốn gọi điện thoại rủ người muốn thử một chút. Cô cũng không nên thiên vị như thế, không thể chỉ cho phép Tô Yên nhà cô được chơi ở bên trong chứ!” Cô ám chỉ người đối phương bảo vệ không đơn thuần như mặt ngoài vậy đâu.

Nữ diễn viên bị ghen lời không còn lời gì để nói.

Thích Nam đẩy cô ta ra, đi ra ngoài.

Nữ diễn viên này có cảm giác như mình tiến lên bới móc người ta thì lại bị sặc nửa chừng, trong lòng không muốn bỏ qua. Cuối cùng không biết nghĩ sao, lúc Thích Nam đẩy cô ta ra, thuận thế lui về phía sau ngã xuống, nghiêng về một bên hét lên kinh sợ, làm ra giả tượng chính mình bị đẩy ngã rất mạnh.

Cô ta ngã nhào trên đất, giả đồ lấy tay ôm đầu, ra vẻ bị ‘hù dọa’ hết hồn.

“Thích Nam, cô không thể...”

“Không thể cái gì?”

Đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói khiến nữ diễn viên kia hết hồn, hơn nữa sợ ngây người ra.

Thì ra là Thích Nam đã sớm nhìn ra ý đồ của cô ta, lúc cô ta giả vờ ngã nhào xuống, cô cũng ngã xuống trước cô ta một bước.

Rất nhiều người nghe tiếng kêu nhìn lại, nhìn hai người nằm song song trên mặt đất, có chút không hiểu.

So với nữ diễn viên đang sừng người, Thích Nam mở miệng trước, về mặt cô khổ sở, dùng âm lượng vừa đủ cho mọi người nghe, nói với nữ diễn viên ngã dưới đất: “Cô đừng như vậy, chuyện Tô Yên không phải là lỗi của tôi, cô không thể bởi vì cô ấy mà...” Muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

Về mặt của cô quá chân thành, giờ phút này mọi người đều nhìn ra vẻ thống khổ trên mặt cô, đó là sự giãy giụa sau khi bị hiểu lầm, là sự buồn bã bị xa lánh...

Một số người đã từng tránh cứ cô vì chuyện của Tô Yên bắt đầu trầm mặc.

Lời nói của cô khiến trong lòng mọi người nổi lên phong ba.

Có người nghĩ, bọn họ chỉ nhìn thấy Thích Nam hất nước lên người Tô Yên, nhưng lại không nhìn thấy tình huống trước đó, có lẽ là có ẩn tình, có lẽ...

Có người đang vì cô mà thay đổi cách nhìn thì Thích Nam lại về gió, chuyển một cái, thu lại về mặt khổ sở, sửa sang lại quần áo, từ từ đứng lên. Từ trên cao nhìn xuống nữ diễn viên đang nằm trên mặt đất, cô lại nhìn lướt qua mọi người, cười nhạt một tiếng: “Phốc, đây là đâu, mau, diễn trò thì phải diễn thật một chút, ít nhất cũng phải đạt tới một ít hiệu quả như Tô Yên chứ.”

Nói xong, không để ý đến người ta suy nghĩ như thế nào, cũng giống như không phải liên quan tới mình, xoay người đi thẳng ra ngoài cửa. Thậm chí cô còn chưa quên, tiếp tục nói điện thoại của cô.

Mọi người: “.....”

Thích Nam ra khỏi phòng quay.

“Xảy ra chuyện gì?” Dung Trình hỏi trong điện thoại, mới vừa rời điện thoại của hai người vẫn ở trong trạng thái tiếp thông.

Thích Nam không muốn kể lể, chỉ là thuận miệng nói: “Niềm vui nhỏ biểu diễn bên ngoài.”

Dung Trình không hỏi tiếp.

Lúc đầu, Thích Nam tính toán mình đợi dưới lầu công ty rồi dẫn Dung Trình lên. Sau đó lại được thông báo không cần đi đón anh nữa, bởi vì Dung Trình vừa mới tới dưới lầu SEC thì bị cô tiếp viên nhận ra, vì vậy báo cho Tổng Dịch.

Không biết quá trình như thế nào, kết quả chính là hiện giờ anh đang bị người của công ty mang đến phòng quay số 1.

Nghe được tin này, Thích Nam cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Dung Trình là người nắm quyền của thế gia nhà họ Dung lâu đời nhất của thành phố M. Mặc dù từ trước tới nay anh luôn khiêm tốn, cũng không thích báo đạo truyền thông theo dõi. Nhưng dù sao anh cũng chỉ là khiêm tốn, không phải khuê nữ, cho nên khó tránh hình ảnh bị lộ ra. Những người làm tiếp tân ở SEC đều quan tâm thông suốt thời sự, nhận ra Dung Trình cũng là lẽ đương nhiên.

Mặc dù không cần đi đón Dung Trình, nhưng Thích Nam cũng không tiến vào phòng quay ngay lập tức. Cô chán ghét không khí bên trong.

Vì vậy cô liền đứng chung với đám người ở ngoài cửa.

Có lẽ bởi vì cần xã giao, Dung Trình tới trễ hơn so với sự tưởng tượng của cô.

Lúc anh tới, Thích Nam đang cúi đầu đếm ngón chân của mình, từ chân trái đếm tới chân phải, rồi ngược lại, lặp đi lặp lại nhiều lần... Dung Trình đi vào khiến cho cuối cùng cô cũng bỏ được trò chơi hết sức nhàm chán này.

“Anh đi chậm thật đó.” Thích Nam nhỏ giọng oán trách. Tuy là oán trách, nhưng không có nhiều ý tứ trách móc bên trong.

Dung Trình nói vài câu với người dẫn đường, bảo bọn họ rời đi, lúc này mới trả lời cô: “Mới vừa rồi nói vài câu với nhà sản xuất của các người.”

Thích Nam vui lên: “Anh ta có thể nói cái gì? Kỹ thuật tán gái?”

Dung Trình nhìn cô một cái: “Ghét anh ta? Trước đó ai đã nói anh ta đẹp trai?”

Thích Nam méo miệng: “Đừng nhắc lại, em đã thức tỉnh từ lâu.”

“Không cảm thấy anh ta đẹp trai nữa rồi hả?”

Thích Nam khó hiểu: “Anh xác định phải nói hoài cái đề tài này hay sao?”

Lời nói của cô khiến Dung Trinh hơi mất hồn.

Chẳng qua tinh thần dao động chỉ là chuyện trong nháy mắt, anh khôi phục lại tâm trạng như thường rất nhanh.

Thích Nam cũng không bắt được phản ứng khác thường của anh, cô thở ra một hơi nặng nề, cố ý dùng tới giọng điệu u buồn nói: “Dung Dung, em lại bị bất nạt nữa!” Nói xong, cô lại nâng gương mặt tươi cười của mình lên, cười vui vẻ, có chút cảm giác không tìm không phổi.

“Ôm em một cái đi, Dung Dung!” Cô giang hai tay ra về phía anh.

Dung Trinh đứng im tại chỗ.

Thích Nam chủ động tiến lên ôm lấy anh, một cái ôm ngắn ngủi rồi lập tức buông ra. Cô lui về phía sau, dựa lưng vào tường.

“Chú, chú vào xin cho cháu nghỉ phép đi. Đạo diễn cháu rất hung dữ, cháu mà muốn xin nghỉ thì anh nhất định ăn thịt cháu. Chú lại khác, chú đẹp trai như vậy, nhất định anh ta không nỡ nổi giận với chú đâu.”

Mặc dù biểu hiện của Thích Nam vẫn giống như bình thường, điên điên khùng khùng không có gì khác. Nhưng Dung Trinh hiểu rất rõ vẻ mặt của cô, có thể cảm giác được tâm tình cô đang xuống xấp. Chỉ là anh vẫn không hỏi, bởi vì anh hiểu rõ cô, biết cô sẽ không nói cho anh biết bất cứ cái gì.

Anh biết, cô bé nhỏ hơn anh gần mười tuổi này chả bao giờ sống một cách thẳng thắn đối với ai cả.

“Đừng nói nhảm.” Rốt cuộc Dung Trinh vẫn coi như không biết gì hết, “Nếu như em còn muốn anh xin nghỉ phép cho em.”

Thích Nam cười cười.

Dung Trinh liếc nhìn cô, nói với cô một tiếng, “Chờ anh một lát” rồi đẩy cửa phòng quay đi vào. Không bao lâu sau, anh từ bên trong đi ra, nói với cô:

“Đi thôi.”

Ra khỏi SEC, Thích Nam lại không biết đi đâu. Thật ra thì cô không có việc gì phải làm, nhưng lại không muốn trở về tổ kịch. Cuối cùng, cô cũng không nhớ làm cách nào cô và Dung Trinh cùng nhau trở về khách sạn, còn mặt dày mày dạn đi theo vào phòng Dung Trinh.

Dung Trinh về phòng sách một mình, Thích Nam ở lại phòng khách xem TV, xem một hồi lại cảm thấy nhàm chán, rồi đột nhiên có ý muốn vào phòng bếp.

Dụng cụ trong phòng bếp khách sạn rất đầy đủ. Mỗi ngày, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh sẽ được thay đổi, không thể nghi ngờ điều này đem lại rất nhiều tiện lợi cho cô. Cô lấy cái laptop từ chỗ của quan gia tới, vui vẻ mở máy vi tính ra học nấu ăn.

Thích Nam đã sống 24 năm, số lần vào nhà bếp có thể tính trên đầu ngón tay, nhưng cô tự nhận mình thiên chất thông minh, học được một món ăn chẳng qua chỉ là chút lòng thành. Vì vậy tìm được món ăn trên mạng, quyết định làm món này, mở video dạy nấu ăn ra, vừa xem vừa làm.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cô nhìn một đồng đen thui trong nồi, trầm mặc khoảng hai phút, sau đó tỉnh bơ đổ toàn bộ vào trong thùng rác, rửa sạch nồi chén, tiếp tục nỗ lực...

Hai tiếng đồng hồ sau, mặt cô không thay đổi, từ trong phòng bếp đi ra.

Cô đứng im trong phòng khách vài phút, suy nghĩ một hồi, rồi đi lên phòng sách trên lầu.

Cô gõ cửa phòng sách. Một lát sau, Dung Trinh xuất hiện sau cửa.

“Chú, hiện giờ cháu có chút khó khăn.” Thích Nam nghiêm túc bày tỏ với đối phương, bộ dạng giống như đối mặt với bác sĩ tâm lý vậy.

Dung Trinh vừa nhìn thấy cô như vậy, biết ngay cô lại muốn hạnh hạ mình. Điều khiến anh cảm thấy khó có thể tưởng tượng được chính là, anh hoàn toàn không có ý định cự tuyệt sự càn quấy của cô. Cũng giống như giờ phút này, mặc dù ít nhiều gì cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng anh vẫn phối hợp hỏi: “Chuyện gì?”

Thích Nam không lên tiếng, cô vớ tay vào bao quần áo không lồ của mình, lục lọi nửa ngày, móc ra một cái tạp dề.

Dung Trinh bị màu sắc thiếu nữ của cái tạp dề này kích động, lại còn nhìn thấy những đường viền nho nhỏ, anh chưa kịp nghĩ ngợi thì Thích Nam đã nhích lại gần anh.

Cô nhón chân mặc vào cho anh, sau đó còn tỉ mỉ cẩn thận kéo thẳng những chỗ bị cuốn nhãn. Cô lui lại về phía sau hai bước, nhìn một chút, rồi gật đầu.

“Anh đi theo em.” Cô nói với anh.

Dung Trinh: “.....”

“Đừng từ chối em.” Thích Nam nghiêm túc nói, “Em sẽ khóc lên cho mà xem, thật đó.”

Không biết cô lại giờ trò diễn khủng gì nữa đây, Dung Trình bắt đầu dĩ đuổi theo cô.

Vì vậy hai người cùng nhau đến phòng bếp.

Dung Trình vừa nhìn thấy một phòng lộn xộn thì đã hiểu rõ. Qua nhiên, một giây kế tiếp, anh nghe cô nói: “Dung Dung, anh làm theo cái video kia, nấu một món thôi. Em cảm thấy em phải chứng minh một điều.”

Dung Trình không biết nói gì. Nhưng vì để cho cô không hành hạ anh nữa, anh suy nghĩ một chút rồi vẫn làm theo yêu cầu của cô.

Hơn mười phút sau, một nồi món ăn Chiết Giang tỏa ra mùi thơm bốn phía, màu sắc phong phú, khiến cho người ta cảm thấy thèm thuồng. Thậm chí, Dung Trình còn trang trí y chang như món mẫu trong video.

Thích Nam cảm thấy sự im lặng của anh là đang coi thường mình, sự đồ ọ trong lòng muốn trào ra, sắc mặt lại càng đen hơn. Cô trầm tư một hồi, ngẩng đầu không khỏi ghen tỵ, cảm thán: “Chẳng lẽ đây chính là thời gian ban tặng trí tuệ cho loài người sao?”

Cùng một video hướng dẫn, Dung Trình thực hiện một cách hoàn mỹ, Thích làm chỉ có thể làm được... một đồng. Cô đổ thừa số tuổi của Dung Trình lớn hơn cô. Chỉ bằng đó thôi cũng đủ để thấy, trái tim này của cô đã sớm hóa thành than đen!

Dung Trình: “.....”

Mặt không thay đổi, anh cầm một quả dưa chuột làm đồ trang trí nhét vào miệng của cô.

Thích Nam tức giận trừng mắt nhìn anh, gạt quả dưa chuột ra: “Anh làm đập đầu rằng em rồi, đau chết mất!”

Dung Trình cúi đầu nhìn sang, Thích Nam cười gian xảo một tiếng, cầm quả dưa chuột kia bất ngờ đánh tới, thuận lợi thọt vào miệng của anh! Cùng một lúc, cô nhanh chóng móc điện thoại di động ra, chụp liên tục một màn anh đang sừng sờ với một miệng đầy dưa chuột.

“Ha ha!”

Thích Nam không chút suy nghĩ, cúi đầu gọi liền mấy tầm hình cho Dung Trác ở thành phố M xa xôi kia.

Sau khi gọi xong, cô mới ngẩng đầu lên, xóa bỏ tầm hình ngay trước mặt Dung Trình: “Nhìn đi, em chỉ chơi chút thôi, em xóa bỏ rồi nè!”

Dung Trình đen mặt nghiêm mặt nói: “Em tới đây.”

Thích Nam cho rằng anh không nhìn thấy, cầm điện thoại di động đến gần mấy bước, đưa ra cho anh nhìn: “Nhìn nè...”

Cô còn chưa kịp dứt lời thì đột nhiên bị dưa chuột chọt vào miệng ngăn lại.

Bởi vì ông chú họ Dung muốn báo thù này, cô xốc xếch một hồi. Lúc này, điện thoại di động của cô rung một cái, cô mở ra xe, nhìn thấy tin nhắn Dung Trác trả lời cô ——

Tôi xem ra hai người đều coi khiêu dâm là tình thú rồi hả???

Tin nhắn gọi lại với chữ viết thật to, còn có luôn cả tầm hình cô gọi đi, chỉ là tầm hình đã bị sửa đổi. Quả dưa chuột trong hình bị khoanh tròn lại.

Khóe miệng Thích Nam cong lại, lập tức trả lời lại:

Cậu nha, quốc kỳ đỏ chói như vậy mà cậu lại nhìn thành màu vàng!

Gọi xong tin nhắn, cô hung hãn cắn vài miếng dưa chuột, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Dung Trình, mặt mày nghiêm túc: “Chú à, cháu cảm thấy gia đình phải nắm vững giáo dục! Chú biết không? Cháu vì tương lai u ám của Tiểu Trác Trác nhà chú mà cảm thấy lo lắng!”

Dung Trình không thể phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiệc

Năm giờ chiều, Dương Hàng, trợ lý của Dung Trình, mang theo thợ trang điểm tới khách sạn Thạch Hạ để tạo hình cho Thích Nam tham gia buổi tiệc thương vụ.

Năm giờ rưỡi chiều, Thích Nam mượn có dĩa bụng, kêu quân gia đưa tới vài món đồ ngọt, gạt đám thợ trang điểm qua một bên, thành thoi đi uống trà chiều. Lúc này vì thợ trang điểm đang lựa chọn đồ trang sức đeo cổ cho cô, trong chớp mắt đã không thấy bóng người, hận sao ban đầu không tịch thu mấy món đồ ngọt của cô cho rồi.

Sáu giờ rưỡi chiều, Levi xong công việc ra về. Trước khi đi anh còn bị Thích Nam ân cần hỏi thăm đưa hết đồ ngọt của cô cho anh. Dưới sự phẫn nộ, anh tuyên bố từ nay về sau sẽ không bao giờ hầu hạ cô nữa, trừ khi Dung Trình tự mình đến cửa mời.

“Em thật sự nghi ngờ bản năng giới tính của anh ta.” Thích Nam suy đoán một cách ác độc. Sau khi thao thao bất tuyệt một hồi, cô quay lại nhìn Dung Trình đang lật tạp chí, nói “Dung Dung, sau này anh đừng bao giờ để ý đến anh ta nhé, nếu thật muốn nhờ anh ta chuyển gì thì bảo Dương Hằng đi là được rồi!”

Dương Hằng đang đưa cà phê cho Dung Trình, nghe cô nói như vậy thì tay run lên, thiếu chút nữa phông tay mất rồi.

Bảy giờ tối, Dương Hằng lái xe đưa Dung Trình và Thích Nam tới chỗ dạ tiệc, xuyên qua hơn nửa Minh Đảo, cuối cùng mới tới nơi. Lúc này, Thích Nam chả còn hào hứng mong đợi dạ tiệc, đề lên người Dung Trình ngủ gục một tiếng đồng hồ. May mắn tướng ngủ của cô tương đối dễ thương, không có chuyện chảy nước miếng.

Hơn tám giờ tối, với nụ cười đón khách trên môi, Thích Nam kéo Dung Trình bước vào phòng dạ tiệc của khách sạn Bạch Lộ.

“Cái gọi là dạ tiệc thương vụ chính là một cuộc tranh tài, là cuộc đấu của đám mỹ nữ ăn mặc lộng lẫy trang điểm xinh đẹp, tươi cười đối trá với các ông chủ lớn của giới thương mại. Bọn họ phải làm ra vẻ yêu thích tất cả những gì thuộc về các ông chủ lớn này, bao gồm trí tuệ, à, chính là trí tuệ đằng sau đường chẻ tóc trọc lóc của bọn họ.”

Dung Trình: “.....”

Anh dùng khuỷu tay huých nhẹ dưới eo cô một cái, Thích Nam lập tức im lặng, mỉm cười kín đáo về phía một người đàn ông trung niên đang đi tới gần bọn họ.

“Tổng giám đốc Lý.” Dung Trình bắt tay người đó, chào hỏi nhau.

Hai người nói mấy lời xã giao rồi tách ra, tiếp đó lại chào hỏi với người khác đến gần...

Thích Nam làm tròn bốn phần ‘bình hoa’ của mình. Cô không cảm thấy như vậy có gì không tốt, chẳng qua cô vì hột xoàn 18 carat trên cổ mình mà cảm thấy có chút cô đơn.

Dung Trình nói chuyện với người trong phòng hội nghị một lúc, sau đó đi vào phòng tiếp tân VIP với Tổng giám đốc Mạc. Thích Nam rất buồn chán, không muốn đi theo, vì vậy thừa dịp Dung Trình vừa ngừng nói chuyện, cô ngẩng đầu ghé vào lỗ tai anh nói:

“Em đi phòng vệ sinh.”

Dung Trình làm sao không biết cô thừa cơ hội muốn chuẩn em, lời nói có chút bất đắc dĩ: “Đừng chạy lung tung.” Coi như là đồng ý kỳ vọng của cô.

Thích Nam được tự do, không đợi ở hội trường nữa, mở cửa hông đi ra ngoài. Hội trường này bài trí ở tầng 22 của khách sạn Bạch Lộ, bên ngoài có đài ngắm cảnh. Trên sàn của đài ngắm cảnh có đặt mấy hàng ghế mây, thuận tiện cho quan khách nghỉ ngơi, cùng lúc thưởng thức quang cảnh của Minh Đảo.

Dạ tiệc thương vụ thường mang ý nghĩa nhiệm vụ nhiều hơn hưởng thụ. Đó là nơi các nhân sĩ giới thương mại giao lưu. Người chân chính tới hưởng thụ không nhiều, cho nên lúc này đây, trên đài ngắm cảnh chỉ có một mình Thích Nam.

Cô chống hai tay lên tay vịn, mặc cho gió đêm thổi đi không khí ngột ngạt.

Không lâu sau, một loạt tiếng bước chân vang lên phía sau cô, cắt đứt thời gian riêng tư tốt đẹp của cô.

“Cám ơn gió đêm.” Sau lưng truyền tới giọng nói trầm thấp lại nồng nàn, “Vì nó mang tới hương thơm của nàng, phu nhân xinh đẹp.”

Giọng nói rất quen thuộc.

Thích Nam phùng miệng thở mạnh ra, trước khi quay đầu lại, tên và thân phận của đương án này đã vọt ra từ trong ký ức của cô.

Là Tổng Dịch.

Ánh đèn vàng trên đài ngắm cảnh mập mờ, làm nổi bật bầu không khí.

Tổng Dịch tiếp tục nói một cách say sưa: “Tôi say đắm nơi này.”

Toàn thân Thích Nam nổi da gà lên hết. Cô tiếp thu không nổi mà quay đầu lại, sau đó tầm mắt hai người chạm nhau ——

“Anh muốn tôi giới thiệu nước hoa cho bạn gái của anh?” Chân thành tràn đầy ánh mắt của cô, hoàn toàn không đếm xỉa tới ám hiệu gì đó trong lời nói

của đôi phương

Tổng Dịch ghen lời. Anh ta đã gặp qua người không hiểu phong tình, nhưng chưa từng thấy qua cái dạng đầu gối không hiểu phong tình! Làm anh ta tổn công ca ngợi!

Mặc dù Tổng Thái tử gia có nhiều người tình, nhưng tuyệt đối không có thói quen cưỡng ép người khác, thấy đôi phương rõ ràng không có hứng thú với mình, hăng hái giảm đi, quyết định thu lưới bỏ đi: “Cám ơn! Tôi sẽ chọn cho cô ấy.”

Nói xong, anh ta hướng về hàng ghế trên, ngồi xuống, lấy cái ly tự mình rót trà. Đang rót nửa chừng thì đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu lên quan sát cô: “Nói đi, có phải tôi đã gặp qua cô ở đâu rồi phải không?”

Thích Nam đã sớm đoán anh ta không nhớ ra mình, bây giờ nghe vậy không còn sợ nữa.

Cô chớp mắt nói: “Mỹ nữ đều giống nhau.”

Khóe miệng Tổng Dịch co giật: “Cô quả thật rất chịu khen mình.”

Thích Nam ra vẻ như “Tôi không biết anh đang nói gì”, thoáng nhìn mù mờ lại thuần lương.

Khóe miệng Tổng Dịch lại co giật.

Lúc này lại có thêm một người đi ra đài ngắm cảnh. Thích Nam còn chưa nhìn rõ mặt mũi của người kia thì nàng kia đã giống như một chú chim nhỏ, nhào vào lòng Tổng Dịch, ngay sau đó thì dán lên một nụ hôn ướt át, cũng như không thêm để ý trước mặt bọn họ còn có người khác.

Sau khi hôn xong, cô nàng kia ôm cổ Tổng Dịch, oán trách nói: “Dịch, anh thật đáng ghét! Tự nhiên bỏ lại em một mình ở bên trong ~”

Thích Nam: “.....”

Cô không nói một lời, lặng lẽ dời bước đi vào hội trường.

Tổng Dịch ngược mắt nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Muốn đi?”

Thích Nam nghiêm túc trả lời: “Tôi vẫn còn là một bé cưng, cần một hoàn cảnh trưởng thành trang nghiêm.” Nói xong, bước chân không dừng lại nữa.

Tổng Dịch nhìn theo bóng lưng của cô, cười cười không rõ ý tứ.

“Dịch, anh cười cái gì thế?” Bàn tay cô nàng mềm mại khoác lên vai của anh ta, ánh mắt âm thầm lướt về hướng Thích Nam vừa mới bỏ đi.

“Đột nhiên nhớ tới một chuyện.” Tổng Dịch kéo tay của cô ta từ trên vai mình xuống, đẩy cô nàng đứng lên. Dưới tiếng lẩm bầm bắt mắt của đôi phương, anh ta nhét ly trà vào tay cô, “Uống trà đi.”

Hay là nhớ tới một người, anh ta nghĩ.

Sau khi Thích Nam rời khỏi đài ngắm cảnh, lần này cô thật sự đi phòng vệ sinh. Rửa tay sạch sẽ xong, cô quay trở lại, nhìn thấy Dung Trình đang ngồi ở ghế ngồi trong góc, đối diện anh còn có một cô gái trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp. Hai người anh một câu tôi một câu nói chuyện với nhau. Có lúc, cô nàng kia nói nói cười cười, lấy tư thế tự nhiên nhất, đổi lại góc độ gương mặt nghiêng nghiêng của cô ta.

Thích Nam thấy thế, trông mắt cũng muốn lọt ra ngoài. Cô đang do dự không biết có nên tiến lên làm phiền bọn họ hay không thì Dung Trình đã nhìn thấy cô.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn là tiến về phía trước.

Ánh mắt của cô gái kia dời từ trên mặt của cô xuống vòng kim cương 18 carat trên cần cổ của cô, dừng lại một chút, rồi mới vòng trở lại trên mặt cô.

“Chào chị.” Cô gái kia chủ động đứng dậy chào hỏi cô, “Em nhớ ra chị, chị là bạn gái của Tổng giám đốc Dung.”

Nhìn rất thân thiện, thật ra rất khiêu khích.

Xem ra thân phận bạn gái của Dung Trình của cô vẫn còn chút ít hiệu ứng. Thích Nam suy nghĩ như vậy, mang trên mặt nụ cười lạnh nhạt giả tạo: “Chào em. Nói thật, mặc dù đây là lần đầu tiên nhìn thấy em, nhưng tâm tình của chị trong giờ phút này lại vô cùng phức tạp. Một mặt chị có chút áy náy với em, mặt khác chị lại muốn cảm ơn em.”

Cô gái kia sửng sốt: “Tại sao?”

“Bởi vì em biết chị, nhưng chị lại không biết em. Vì sự bất đồng này mà chị cảm thấy áy náy.” Thích Nam cười cười, “Mặt khác, chị là bạn gái của Dung Dung, trong khoảng thời gian chị không có mặt ở đây lại có em làm bạn với anh ấy. Về điểm này chị đã mang ơn em, cảm ơn em.”

Ý của cô chính là, tôi mới rời đi một lát, cô liền nhịn không được, muốn đá tôi văng vào góc tường! Hừ hừ!

Nét mặt cô gái kia cương cứng một chút, ngay sau đó nụ cười khôi phục lại vẻ hoàn mỹ không khiếm khuyết: “Chị thật biết nói đùa! Có gì đâu mà phải cần chị cảm ơn em, chẳng qua chị chỉ là bạn gái của Dung tiên sinh thôi. Huống chi em và Dung tiên sinh nói chuyện cũng rất vui mà.” Nói xong, cô nâng ép lọn tóc quăn ra đằng sau, lộ ra nguyên cả khuôn mặt mỹ lệ, “Đúng không, Dung tiên sinh?”

Nói xong lời cuối cùng, cô nhìn về phía Dung Trình, trong ánh mắt mang ít nhiều vẻ mong đợi.

Dung Trình nhìn thoáng qua cô ta một cái rồi gật đầu: “Đúng, tôi rất vinh hạnh có thể trò chuyện với cô, Mạc tiểu thư.”

Mạc Đình là tên của cô gái này. Ngoài ra, cô ta còn có một thân phận đặc biệt khác. Cô ta là thiên kim của Tổng giám đốc Mạc, người tổ chức buổi dạ tiệc thương vụ lần này.

Lần này Dung Trình đến Minh Đảo cũng là vì một hạng mục hợp tác có tầm cỡ với Tổng giám đốc Mạc. Đây cũng là lý do anh đáp ứng lời mời tham gia buổi tiệc thương vụ lần này.

Cho dù là thiên kim của đối tác, hay đơn thuần chỉ là sự tôn trọng đối với một nữ sĩ, Dung Trình cũng không thể phủ nhận lời nói của Mạc Đình ngay trước mặt, cho nên anh đã đồng ý với lời nói của cô. Chỉ là sau khi đồng ý xong, anh cũng không nhìn xem đối phương nghĩ như thế nào, nhanh chóng chuyển lực chú ý của mình lên người bạn gái của mình, Thích Nam.

“Vừa rồi em đi đâu vậy? Không phải đã bảo em đừng đi loạn hay sao?”

Đối đãi với Mạc Đình, biểu hiện của Dung Trình khách sáo lễ độ nhưng lại xa cách. Đối với Thích Nam lại hoàn toàn khác biệt, sự khác biệt này không nhỏ cho nên rất dễ nhận ra.

Nụ cười trên mặt Mạc Đình không thể duy trì được nữa: “Quan hệ hai người rất tốt?”

Thích Nam trả lời cô ta: “Anh ấy mời người mẫu làm bạn gái còn phải trả tiền phí ra sân khấu, mời chị thì chỉ cần động miệng động lưỡi là xong.”

Mạc Đình có chút mất tự nhiên: “Thật sao? Quan hệ này quả thật không tệ rồi. Xin lỗi, em còn có một số việc phải làm, đi trước một bước.” Cô ta nói xong, không đợi trả lời, vội vã rời đi.

Thích Nam khoác một tay lên vai Dung Trình, nhạo báng anh: “Hình như sức quyến rũ của anh không lớn giống như trong trí tưởng tượng của em. Chưa gì hết người ta đã buông tha anh rồi.”

Dung Trình vuốt vuốt vàng trán đau buốt của mình: “Đừng nói nhảm.”

“Vâng vâng, cô nàng không có ý tưởng đối với anh.” Miệng Thích Nam nói cho qua loa, nhưng một giây kế tiếp lại thay đổi giọng nói, “Nếu như anh muốn thì em nói cho anh nghe, em sẽ làm bộ như không thấy cái màn cô nàng nghiêng nghiêng gương mặt về phía anh!”

Dung Trình: “.....”

Thích Nam đá lông nheo về phía anh. Trong lúc bất chợt, cô nghiêng mặt lại, kề sát vào anh hít vào: “Anh uống rượu hả?”

“Một chút.”

“Vì sao anh lại giành việc của Dương Hằng?”

Dung Trình im lặng: “... Trợ lý ưu tú của anh không phải chỉ dùng để cản rượu.”

“Cũng đúng.” Thích Nam gật gù, “Anh ta còn phải lái xe cho anh nữa.”

Dung Trình: “.....” Không biết Dương Hằng với hai bằng thạc sĩ xuất thân từ học viện thương nghiệp Thường Thanh Đằng (ivy League) nghe được đánh giá của cô thì sẽ có biểu hiện gì?

“Em nói cái này nhưng anh đừng nóng giận nhé.” Thích Nam giải thích, “Cái loại bụng dạ đen tối như thế này! Lần đầu tiên gặp mặt đã khen em đủ thứ, nói cái gì xinh đẹp, bộ dạng giống như là fans trung thành của em vậy! Còn nói muốn xin ảnh ký tên của em cho em họ của anh ta, làm em vui muốn chết. Kết quả, vừa đúng lúc em họ anh ta gọi điện thoại tới, anh ta quẹt điện thoại đi động một cái, em tinh mắt nhìn thấy màn hình có trang Baidu về ‘Tề Nam’! Em... người này không thành thật chút nào!” (*Chỗ này mình nghĩ là Thích Nam đang chơi chữ anh Dung bởi vì ‘Tề Nam’ (齐楠) là một loại gỗ hương trầm quý. Nhưng chữ ‘Tề’ (齐) và ‘Thích’ (戚) đồng âm ‘qí’. Cho nên có lẽ Dương Hằng đang tìm hiểu về ‘Tề Nam’ nhưng qua đầu óc đen tối của chị Thích lại ám chỉ anh đang ‘baidu’ tên của chị.)

Dung Trình: “.....”

“Anh thế này còn khiêu vũ được không?” Thích Nam quan sát anh, “Anh còn nhớ điệu vũ chứ?”

Dung Trình hết cách: “Anh không say.”

“Vậy thì tốt rồi. Nếu ra trận bêu xấu em sẽ không thèm đi với anh nữa.”

Dung Trình nhìn cô.

Thích Nam nhoeùn miệng cười, từ phía sau anh, ôm cổ anh: ‘Dung Dung, em chỉ nói giỡn. Có bêu xấu em, em cũng ở chung với anh! Chỉ là tối nay em uống hơi nhiều trà, nếu như có xuất hiện tình huống gì không thể kháng cự, ví dụ như phải chạy đi phòng vệ sinh gì đó, em thật hết cách, ha ha.’

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lệ thuộc

Khi người chủ trì tuyên bố đến phần xã giao khiêu vũ, hội trường vang lên tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng. Thích Nam khoác tay mình lên tay Dung Trình, hai người tiến ra sân nhảy.

Thích Nam nhìn thấy Mạc Đình, cô nàng nhảy điệu thứ nhất với cha của mình.

‘Em tin rằng, cho dù Mạc Đình có cha mình ở đây hay không, bọn họ đều mong muốn, anh và cô ta cùng nhau khiêu vũ điệu này.’ Thích Nam hơi ngược đầu, khẽ sát lại gần anh, ‘Suy cho cùng, trước đây không bao lâu, cô ta đã hết mình triển lãm ‘nguyện vọng bao la’ của mình với anh, mà cha của cô ta cũng để mặc cho cô ta biểu diễn ‘nguyện vọng bao la’ với anh, tâm tư của bọn họ rất rõ ràng.’

Dung Trình bị cô liên tục đập hai lần ‘nguyện vọng bao la’ vào mặt, gân xanh giật giật trên trán: ‘Em đừng nói nữa.’

‘Không nói chuyện thì làm sao gọi là khiêu vũ xã giao?’ Mặt mày Thích Nam không vui, ‘Phải biết rằng, những lời tâm tình cũng là một phần không thể thiếu của khiêu vũ giao tiếp.’

Dung Trình biết không thể quản được cô, cho nên để mặc cô muốn nói gì thì nói. Vì vậy cô lăm nhăm từ bí sự trong làng giải trí cho tới quốc thái dân an. Đơn giản là sông núi xuyên rừng, không chỗ nào không nhắc tới.

Trong lúc này, không có gì so sánh bằng khả năng lắng nghe tuyệt vời của Dung Trình. Kỳ này Thích Nam vô cùng hài lòng.

Cho đến khi trao đổi bạn nhảy.

Thích Nam vẫn còn đang đắm chìm trong dư vị muốn nói thêm nữa, định thần nhìn lại thì thấy bên cạnh mình có thêm tượng người điêu khắc với cặp mắt nhấp nháy, hù cô giật mình, thiếu chút nữa là nhảy vào lòng Dung Trình.

‘Tổng giám đốc Dung...’ Cha của Mạc Đình hướng về phía Dung Trình nói, ‘Cậu có ngại trao đổi bạn nhảy không? Tôi thật cảm thấy hứng thú với vị tiểu thư trước mặt của cậu đây, muốn nghe cách nhìn độc đáo của cô ấy về chuyện quốc thái dân an.’

Chà, xem ra cha con hai người này tới thật sớm.

Trong mắt Dung Trình hiện lên vẻ chần chờ, ngay sau đó cúi đầu thăm dò ý kiến của Thích Nam. Nếu anh không hỏi, sau này sẽ không biết mình sẽ bị dày vò như thế nào!

‘Em thế nào...’

Anh chưa kịp hỏi xong thì một Trình Giáo Kim đã xuất hiện, thuận lợi cản đường.

Trình Giáo Kim Tổng Dịch cũng không diễn trò giả dối trước mặt bọn họ, trực tiếp kéo tay đoạt lấy Thích Nam, thuận thế, nhét bạn khiêu vũ của mình vào lòng của Dung Trình, sau đó cười hết sức lưu manh: ‘Tổng giám đốc Dung, mượn bạn nhảy của anh một chút!’

Nói xong, thuận thực mượn điệu nhảy, đưa Thích Nam ra khỏi chỗ này.

Thích Nam chưa kịp lấy lại tinh thần thì bàn tay của người nào đó đã đặt trên hông của cô. Theo phản xạ, cô quay đầu nhìn lại về phía Dung Trình, thấy anh dừng lại một chút, rồi mới tiếp nhận bạn nhảy mới của mình. Cùng một lúc, anh ấy náy gật đầu về phía tiểu thư họ Mạc, rồi tiếp tục màn khiêu vũ của mình.

Cô có chút mất hứng.

Một bàn tay quơ quơ trước mặt cô.

‘Này, này, tại sao mặt mày cô không vui vậy? Dầu gì so với lão trọc Địa Trung Hải kia, tôi cũng mạnh mẽ hơn nhiều!’ Tổng Dịch bắt mồm.

Thích Nam cũng nghĩ y chang như vậy, cho nên cô cũng mở rộng tư tưởng, đón nhận bạn khiêu vũ của mình, dùng tất cả nhiệt tâm... liên tiếp đạp lên chân của Tống Dịch, chơi được rất vui.

Vừa ‘không cẩn thận’ một cú, Thích Nam áy náy xin lỗi.

Bàn tay Tống Dịch trên eo của cô xiết chặt, anh ta thấp giọng xuống, nặn ra nụ cười dữ tợn: “Cô nhóc, cô cố...”

Thích Nam bị nụ cười của anh ta hù dọa, dưới sự hoảng hốt quá độ... cô lại giẫm mạnh lên chân phải của Tống Dịch.

Tống Dịch đang nói phải dừng lại.

Mặt mày Thích Nam vô tội: “Xin lỗi xin lỗi, chỉ là tôi sợ cao một chút.”

Tống Dịch bị cô viện cớ vô lý nổi giận, anh ta cắn răng nghiêng lợi lập lại một lần: “Sợ cao?”

Thích Nam cúi đầu liếc mắt nhìn đôi giày cao gót của mình.

Tống Dịch: “.....”

“Ha ha...” Tống Dịch giận quá hóa cười. Anh ta cúi người xuống, kề trán mình lên trán của cô, ánh mắt giống như muốn ăn cô, “Phòng vệ sinh bên cạnh phòng chụp ảnh số 1...”

“Aaaa...”

Đột nhiên có tiếng kêu thất thanh cắt ngang lời nói của Tống Dịch. Gân xanh trên trán của anh ta ‘khiêu vũ’ vài điệu khoan khoái, từ từ xoay đầu lại nhìn cô gái đang kêu lên sợ hãi. Nhìn thấy cô gái kia khiến anh ta có chút bất ngờ, thì ra là bạn nhảy của anh ta.

Không biết vì nguyên nhân gì, bạn gái của anh ta che miệng lại, thì thầm gì đó với Dung Trình, sau đó kẻ gương mặt tràn đầy ý xuân lại gần Dung Trình mấy phần.

Tống Dịch cảm thấy đầu mình như bốc khói.

Về mặt không thay đổi, anh ta liếc nhìn cô gái kia mấy lần, cuối cùng cũng nhắm mắt làm ngơ, quay đầu trở về, cũng như giận đến mức quên mất tiêu mới vừa rồi mình phải nói cái gì.

Điệu vũ không thú vị vừa mới kết thúc, Tống Dịch lập tức bỏ lại Thích Nam, cũng không đi tìm bạn gái trước của anh ta, mà là đi thẳng ra bên ngoài hội trường, không biết có phải đã đi thẳng về nhà không?

Thích Nam bị bỏ rơi, nhún vai không thèm để ý, dư quang nhìn thấy Dung Trình đang đi về phía mình, mà phía sau anh còn có dẫn thêm một cô gái.

“Vừa rồi anh làm gì vậy, dọa con gái người ta hoảng sợ phải kêu lên?” Thích Nam nhìn anh hài hước.

Mặt mày cô gái kia thẹn thùng, giành trả lời: “Vừa rồi anh ấy làm tôi đau.” Trên thực tế đúng là như vậy, không biết Dung Trình bị cái gì, đột nhiên không khống chế được sức tay, bóp eo cô đau nhói.

***Lời người chinh ngữ: □ □ □ có lẽ anh Trình nhìn thấy Tống Dịch trán kề trán với chị Nam nhà mình nên mới lỡ tay...

Dung Trình cũng không tham gia chủ đề nói chuyện của các cô, lướt qua Thích Nam, đi thẳng vào khu chỗ ngồi phía sau.

Hình như anh không được vui, Thích Nam đưa ra kết luận này, thoát khỏi cô gái kia, đuổi theo anh.

“Anh đang tức cái gì?”

Dung Trình hững hờ trả lời: “Không có.”

“Miệng nói không giống lòng cũng không cần rõ ràng như vậy, khiến em có cảm giác anh đang si nhục trí thông minh của em... Hả, nhìn em cái gì?”

Dung Trình nhìn chằm chằm cô, sau khi quan sát một hồi, cuối cùng vẫn là không chịu nói ra.

Thích Nam: “.....”

Tối nay anh thật có gì đó không đúng!

Rốt cuộc hai người không đợi đến lúc dạ tiệc kết thúc mới bỏ đi, lúc rời khỏi thì đã gần mười một giờ. Trợ lý Dương Hàng đưa hai người trở về khách sạn, đến khi lên tới phòng thì đã gần 12 giờ sáng.

Thích Nam bị sự khác thường của Dung Trình giày vò đau tim nhức phổi. Mặc dù đã khuya lắm rồi nhưng lại không có chút buồn ngủ nào.

Dung Trình đi vào phòng tắm trước, Thích Nam dựa cửa bên ngoài phòng tắm đợi anh. Đợi đến khi một thân anh vẫn còn đầy nước bước ra, cô lập tức đứng thẳng người lại.

“Dung Dung à, anh có gì phiền lòng thì nhất định phải nói với em.” Bọn họ đứng rất gần nhau, nước trên tóc Dung Trình nhỏ xuống, thậm chí rơi xuống tay cô. Cô dừng lại một chút, đề nghị, “Dung Dung, em sấy tóc cho anh.”

Dung Trình không cự tuyệt.

Rất ít khi giúp người ta làm những chuyện vặt vãnh như thế này, động tác của Thích Nam không thuần thực, nhưng dù sao cô cũng là người trưởng thành chân tay tiên hóa đầy đủ, đầu óc phát triển bình thường, cho nên làm cũng không tệ.

Cô chuyên tâm làm việc, cho đến khi tóc khô ráo hẳn.

Cô để máy sấy tóc xuống, khoác tay lên vai anh: “Dung Dung, nói đi, anh...”

Dung Trình cầm tay cô, kéo một cái. Cô bất ngờ không kịp chuẩn bị, lao đảo ngã nhào vào lòng anh. Anh không nói lời nào cúi đầu hôn cô, nụ hôn có tính xâm lược. Thích Nam chờ một chút rồi bắt đầu đáp lại anh.

_____ Đối với những chuyện này, từ trước tới giờ cô không hề kiểu cách.

Nụ hôn bắt đầu ấm lên, không khí chung quanh cũng trở nên nóng rực.

Thích Nam chống tay lên lồng ngực của anh, hơi thở có chút không ổn: “Em chưa tắm...”

Giọng nói của Dung Trình cũng đã thay đổi, khàn khàn: “Làm xong rồi tắm.”

Cô rất yêu thích giọng nói bây giờ của anh, cảm thấy vô cùng quyến rũ. Vì vậy cô không thèm chống cự...

Sau đó, Dung Trình ôm Thích Nam vô cùng mật mẽ vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi trở lại, hai người nằm trên giường, bắt đầu im lặng rất lâu.

Ánh mắt của Dung Trình di chuyển từ mặt của cô tới bàn tay đang đặt bên ngoài. Anh nhìn ngón tay thon dài của cô, đột nhiên cảm thấy tay của cô thiếu cái gì, trống trơn, vắng vẻ như chính trái tim mình vậy.

“Nhẫn của em đâu?” Anh không nhịn được lên tiếng hỏi. Sau khi hỏi xong thì tự mình cũng cảm thấy sừng sốt một hồi.

Con buồn ngủ đánh盹, Thích Nam ngáp dài, nói: “Quyên góp.”

Dung Trình im lặng.

Anh lặng lẽ lật người, không để ý tới cô.

Thích Nam xoay người về hướng của anh, cạ cạ. Toàn thân như con bạch tuộc quấn trên người anh. Anh không thể cử động.

“Dung Dung, anh giận?” Cô làm ra vẻ đáng thương, giống như lúc trước mỗi lần anh nổi giận, một lần lại một lần, khiến anh dẹp bỏ tất cả nguyên tắc.

Trong lòng Dung Trình không vui, cuối cùng cũng không thể nào giận được cô, quay người lại ôm cô.

“Tại sao?” Dung Trình ôm cô, “Tại sao lại muốn ly hôn?”

Lý do vì mèo gì đó, vừa nhìn thôi cũng biết chẳng qua đó chỉ là cái cớ.

Thích Nam không trả lời, cô nhắm hai mắt lại, hình như có lẽ đã quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Khi anh tự cho rằng mình sẽ không nhận được đáp án, lúc chuẩn bị buông tha thì cô lại lên tiếng.

“Bởi vì có người nói cho em biết, anh không thương em.” Khóe miệng Thích Nam cong lên một chút, rất nhanh sau đó lại giãn ra, “Làm sao em không biết? Nhưng trước kia em không thèm để ý, sống chung với ai cũng vậy thôi, phải không? Có một ngày, đột nhiên em lại cảm thấy, hai người không yêu nhau, chỉ dựa vào một chiếc nhẫn trói buộc nhau cả đời thì thật sự quá bị thương, mặc dù tính tình của chúng ta rất hợp.”

Dung Trình nghe được mấy chữ ‘không yêu nhau’ của cô mà trong đầu trống rỗng, cảm giác không hề thoải mái.

Thích Nam tiếp tục nói: “Thế nhưng, em và Thu Mập lại không giống vậy, tụi em yêu thương lẫn nhau, nhất định nắm tay đi hết cả đời.”

Thu Mập là con mèo của cô, tên của nó dựa theo hình dáng bên ngoài. Lúc còn nhỏ được nuôi dưỡng quá kỹ nên mập ú ra, đến khi trưởng thành cũng chưa có lúc nào giảm cân thành công.

Dung Trình: “... Tại sao em không đeo chiếc nhẫn cho nó?”

Thích Nam nghe vậy có chút ảo não: “Em tìm không được chiếc nhẫn nào nhỏ vừa nó.”

Dung Trình: “.....”

Anh hết ý kiến trong chốc lát, cuối cùng đẩy nhẹ cô một cái: “Ngủ đi.”

“Ừ.”

Thích Nam rất mệt, nhắm mắt lại lập tức ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ, cô nghĩ, hình như cô quên mất nhắc tới một người với Dung Trình, tháng trước cô đã gặp phải người kia. Vài chục năm không gặp, cô mới nhìn đã nhận ra ông ấy ngay, bởi vì ông ta đã từng làm cô tổn thương rất sâu. Bởi vì cuộc gặp mặt đột ngột này, cho nên cô nhớ lại chuyện cũ, vì vậy quyết định đề nghị ly hôn.

Cô không ngại kể lại chuyện này cho Dung Trình nghe.

Bởi vì cô hoàn toàn lệ thuộc vào Dung Trình, chứ không phải vì liên quan tới tình cảm lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Điểm ngọt

Sáng ngày hôm sau, Dung Trình tới đón cấp trên của mình đang ăn sáng với Dung Trình trong phòng ăn dưới lầu, nhìn thấy Thích Nam đi vào. Thích Nam nhẹ nhàng đi vào, vành mắt dưới đen thui, xem anh như vô hình, hướng về phía Dung Trình vừa nũng nịu lại vừa bất đắc dĩ cảm khái:

“Tiểu yêu tinh, em bị anh ép tới khô luôn rồi!”

Tay Dương Hàng run lên, miếng bánh bao rơi vào trong chén dấm.

Dung Trình liếc mắt nhìn anh một cái, bình tĩnh ngồi ăn đồ ăn sáng của mình.

Dương Hàng cảm thấy sâu sắc ánh mắt Dung Trình nhìn mình gợi gấm đầy hi vọng, là tha thiết nói cho anh biết, ‘cách mạng’ còn chưa thành công, ‘tu hành’ vẫn phải tiếp tục! Anh nhận được khích lệ, bình tĩnh lấy miếng bánh bao thấm đầy dấm nhét hết vào miệng.

“Má”

Vừa ngồi xuống bên cạnh anh, chị Thích nào đó bật ra một tiếng không rõ ý vị, gương mặt ghét bỏ, đổi sang ngồi bên cạnh Dung Trình.

Dương Hàng: “.....”

Ăn xong điểm tâm, ba người đi thang máy xuống lầu.

Thích Nam quá mệt mỏi, mở mắt cũng cảm thấy khó khăn, không thể không dựa vào sau lưng của Dung Trình nghỉ ngơi. Tới tầng 22, thang máy dừng lại, hai người một nam một nữ từ bên ngoài đi vào.

Thích Nam không mở mắt ra, sức lực cả nửa người đặt trên người Dung Trình. Cô ngáp một tiếng thật to: “Không được, mắt mở không ra!” Nói xong cô hướng về phía Dương Hàng nói: “Dương à, cho tôi mượn hai cây tăm.”

Dương Hàng không hiểu: “Tôi không có tăm.”

“Đừng giả bộ! Ai lại không biết sau khi ăn xong, cậu đều phải dùng tới hai cây, cho nên lúc nào cũng mang bên người!”

Dương Hàng càng không hiểu: “Cô nói thuốc lá?”

Thích Nam ngáp một cái thật dài nữa, nước mắt tràn ra: “Tôi đã nói với cậu là xia răng, tại sao cậu cứ bảo tôi hút thuốc lá vậy?”

“Phốc!” Đôi nam nữ trong thang máy không nhịn được, cười ra tiếng.

Mặt Dương Hàng đen sẫm, hận không thể tiến lên bịt miệng cái người đang nói hươu nói vượn kia! Nhưng anh lại không thể, nên đành ráng nhịn, ấp úng giải thích: “... Tôi không có.”

“Không có?” Thích Nam giật giật, cạ cạ một nửa mặt kia lên lưng Dung Trinh, xin lỗi không có chút thành ý nào: “À, không có không sao. Chắc tôi nhớ lầm rồi, xin lỗi nha Dương.”

“Phốc!” Tiếng cười trong thang máy lại vang lên.

Dương Hàng: “.....”

Thang máy dừng ở lầu 1, Thích Nam ôm eo Dung Trinh, mặt vẫn dính trên lưng anh, người như tượng gỗ, bị anh kéo ra khỏi thang máy. Lúc này, cô không hề quên người mình đang ôm là một người có công việc phải đi làm, mà không phải là một con búp bê to đùng trên giường của mình.

“Dung Dung, em không muốn tách ra với anh.”

Dung Trinh kéo cô ra phía trước mình: “Muốn anh giúp em xin nghỉ nữa à?”

Thích Nam ngáp một cái, giọng nói liền thay đổi: “Thôi, em đi đây.” Nói xong, tùy ý phất tay chào anh một cái, bước chân một nặng một nhẹ đi về hướng SEC. Cô đi chưa được hai bước thì một cánh tay từ phía sau chèo lên vai của cô.

“Lần đầu tiên tôi bị người ta xem như là không khí đấy.” Vân Thi Thi cố làm ra vẻ tức giận, “Cô không muốn đi chung với tôi?”

Giờ phút này, so với bình thường, đầu óc của Thích Nam chậm lụt hơn nhiều. Sau một lúc, cô mới phản ứng kịp, cười cười lấy lòng: “Không có không có, tôi không nhìn thấy chị, chị Vân.”

“Phốc, tôi và Kha Thụy bị cô chọc cười mấy lần trong thang máy.” Vân Thi Thi chỉ chỉ người bên cạnh mình, “Đúng không, Kha Thụy?”

Bề ngoài Kha Thụy đẹp trai như ánh mặt trời, nhưng tính tình lại hơi có chút mắc cỡ. Lúc này thấy Vân Thi Thi chỉ trỏ mình, đàn ông gần 30 tuổi lại cười ngây ngô giống như chàng trai 17, 18 tuổi: “Đúng vậy.” Anh ta chỉ là phụ họa với cô, không nói thêm được lời nào, vô cùng xấu hổ.

Thích Nam giật mình: “Thì ra các người ở trong thang máy!” Cô nói xong, dừng lại một chút, nhìn về phía sau.

Vân Thi Thi kéo mặt cô lại: “Đạo diễn đi trước với tổ kịch rồi.”

“..... À.”

Vân Thi Thi là nữ minh tinh gần gũi bình dị nhất trong nhiều tổ kịch mà Thích Nam đã từng lăn lộn qua. Điều này để lại ấn tượng rất tốt với cô.

Ba người cùng nhau đi tới tổ kịch.

Chỉ là rời khỏi một buổi chiều, Thích Nam phát hiện không khí trong tổ kịch có chút khác lạ. Ít ra đã không còn ai ‘tình cờ’ đi ngang qua mặt cô, ‘không cẩn thận’ để cho cô nghe được những lời liên quan tới chuyện cô dụ dỗ Tổng Dịch không được mà hắt nước lên mặt Tô Yên.

Thích Nam không thể nghĩ ngờ đây chính là hiệu ứng do Dung Trinh mang đến.

—— Cùng là bối cảnh không lồ, so với Thái tử gia Tổng thị hoa tâm xì căng đan, người nắm quyền của nhà họ Dung luôn giữ mình trong sạch, rèn luyện bản thân lại chiếm được lòng người.

Dung Trinh có thể vì một người phụ nữ mà tự mình xin nghỉ, cho dù quan hệ giữa bọn họ là yêu, là tình dục, hay chỉ đơn thuần là bạn bè đi nữa, đã có một người như thế ở bên cạnh thì có cần quyến rũ Tổng Dịch, hay vì anh ta mà gây ra chuyện cực đoan như thế không?!

Ý nghĩ như vậy đến từ phản ứng tâm lý của đại đa số người ở đây. Cũng vì vậy, rốt cuộc Thích Nam đã không cần chịu đựng ánh mắt khác thường của người khác.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Đáng nhắc tới chính là, Tô Yên, nhân vật sự kiện, hôm nay cũng trở lại phòng quay. Cô ta bị thương không nặng, dưới sự đồng ý của bác sĩ, cô ta đã trở lại tổ kịch.

Cô ta là người trước tiên nhìn thấy Thích Nam đi vào. Sau khi Thích Nam vào trong, cô ta lập tức bỏ người đang nói chuyện bên cạnh, mỉm cười đi về phía cô.

“Thích Nam, cô đã tới rồi?” Nụ cười của cô ta mang theo vẻ áy náy, cắn môi dưới, ra vẻ ngại ngùng. “Ngày hôm qua... Tôi nghe nói, hôm qua có không ít người hiểu lầm cô vì chuyện của tôi. Thật sự xin lỗi cô! Tôi đã nói với mọi người rồi, là tại tôi không cẩn thận đụng phải ly nước của cô, sau đó tự mình té, tôi...”

“Phốc!”

“Thích Nam...”

“Xin lỗi, xin lỗi. Tôi nhìn không được! Phốc!” Một giây trước, Thích Nam còn ôm bụng cười. Sau một giây, vẻ mặt cô lại như hoàn toàn không có cảm giác, cô lạnh mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, “Tô Yên, tôi muốn biết trong mắt cô, trên mặt tôi có phải viết hai chữ ‘ngu ngốc’ không hả? Cô đang tự diễn màn kịch rách nát để chứng minh chỉ số thông minh của cô với tôi sao?”

Sắc mặt Tô Yên trắng nhợt, co quắp từ chối: “Tôi... tôi không có.”

Thích Nam tiến lên một bước, lại gần bên tai cô nhỏ giọng: “Tô Yên, tôi không biết mưu đồ cô là gì, nhưng tôi nói cho cô biết, về sau... Đừng Chọc Tôi.” Cô gần từng chữ một.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Yên trắng bệch ra, cô ta không khỏi lui về phía sau một bước. Người bạn của cô ta nhìn thấy nét mặt khó coi của cô ta, tiến lên muốn lý luận với Thích Nam thì bị cô ta kéo lại. Sau đó, hai người cô một câu tôi một câu nói gì đó, Thích Nam cười chê một tiếng, không để ý đến hai người đó nữa, tự mình tìm nơi vắng vẻ lìm dìm đường thân.

Một lát sau, Vân Thi Thi ngồi xuống bên cạnh cô.

Thích Nam không mở mắt ra, hỏi: “Cô cảm thấy cô ta là người như thế nào?”

Vân Thi Thi mỉm cười không nói. Một lát sau lại nói: “Tôi rất thích cô.”

“Tôi không chấp nhận tỏ tình đồng tính đâu.” Một tay Thích Nam phủ trên mắt của mình, che đi ánh đèn, thoải mái thở ra một hơi, “Bởi vì Dung Trình?”

Vân Thi Thi bật cười: “Vận số tôi đang đỏ, không cần gấp gáp tìm người nâng đỡ tôi.”

Mấy ngón tay Thích Nam khẽ tách ra, nhìn cô từ khe hở.

“Có ngốc vậy không chứ, đừng nhìn nữa!” Vân Thi Thi khẽ đẩy tay cô xuống, “So với cô, tôi lớn hơn vài tuổi, nếu không ngại thì sau này gọi tôi là chị Vân đi.”

Lần này Thích Nam ngốc thật.

Cô vào làng giải trí lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhận được sự che chở từ mình tình đương thời.

“Nghĩ gì thế?”

Thích Nam im lặng sờ cảm của mình: “Đang suy nghĩ, sức quyến rũ của tôi đã dần dần có thể phát huy tác dụng.”

Vân Thi Thi bất đắc dĩ: “Đừng lảm nhảm!”

“Chị Vân!” Thích Nam chính là điển hình của thuận cột bò lên. Người ta chỉ muốn bảy chín phần, cô lại khẳng khái xác định thành mười phần. Tất nhiên, da mặt không hề mỏng, “Chị, chị nói nghe chút coi, rốt cuộc làm sao chị có thể phát hiện được tư chất thông minh của em trong muôn nghìn chúng sinh vậy?”

Vân Thi Thi bắt đầu hồi hận. Cô hồi hận năm phút trước đã quyết định đi tới bên cạnh cô nhóc lưu manh này một cách qua loa.

Thích Nam có thêm một người ‘chị’, tâm tình trở nên vui vẻ. Tô Yên bên kia trải qua một ngày không suông sẻ. Buổi sáng hôm nay cô ta nhận được điện thoại của trợ lý của Tổng Dịch, thông báo với cô, quan hệ của cô và Tổng Dịch đến đây là chấm dứt. Để bồi thường, Tổng Dịch sẽ để cho cô làm nữ chính của một bộ phim.

Nữ chính của một bộ phim, cái Tô Yên muốn không chỉ có bấy nhiêu! Nhưng khi cô phát hiện ra mình gọi không được điện thoại của Tổng Dịch thì nổi nóng. Cô gọi lại cho trợ lý của Tổng Dịch.

“Tôi muốn nói chuyện với anh ta một chút.” Cô đi thẳng vào vấn đề nói.

“Tôi không thể tự mình làm chủ.” Trợ lý của Tổng Dịch đáp.

Tô yên hít sâu vào một hơi, giọng điệu lần này trở nên bất buộc: “Tôi muốn nữ chính trong phim của Tổng Cảnh.”

Điện thoại im lặng một hồi lâu.

Sự im lặng này đã kích Tô Yên nặng nề, giọng nói của cô trở nên thiếu tự tin: “Tôi biết Tổng Dịch nhất định có thể làm được, bởi vì Tổng Cảnh là...”

“Là cái gì?” Trong điện thoại truyền đến giọng nam lười biếng, rõ ràng không còn là trợ lý, mà là bản thân Tổng Dịch, “Tô Yên, nếu như cô còn muốn lăn lộn trong giới giải trí, thì mau diễn tốt vai chính của cô đi. Tôi đã an bài cho cô, đừng nên suy nghĩ viển vông. Còn nữa, đây là lời cảnh báo hữu nghị cuối cùng của cô.” Đầu điện thoại bên kia dừng lại một chút, sau đó phun ra mấy chữ, “Cận thận lời nói.”

Tiếng điện thoại bận đầu dây khiến Tô Yên thất thần một hồi lâu. Thật lâu sau đó, cô xóa đi vẻ mặt, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, đi tới đám người.

“Cô mới vừa nói điện thoại với ai à?” Người quen của cô trêu ghẹo cô.

Cô cười thân nhiên, không nói cái gì, khẽ đẩy đôi phương.

“A ~ quả nhiên ~”

Quả nhiên cái gì, mọi người đều hiểu ngầm không nói.

Về chuyện Tô Yên bị thương, Viên Hoa lên tìm Thích Nam, không chỉ trích cũng không an ủi. Anh ta không nói ai đúng ai sai, chỉ bảo cô ráng hài hòa cùng mọi người trong tổ kịch.

Đúng vậy, có lúc so với chân tướng sự việc, có những thứ khác còn quan trọng hơn. Ví dụ như, với tư cách là tổng đạo diễn của một bộ phim, anh ta hi vọng nhìn thấy diễn viên của anh ta biểu hiện xuất sắc, nhìn thấy hiệu suất. Về phần tranh chấp giữa các diễn viên, nếu không ảnh hưởng đến tiến độ của bộ phim, tất nhiên anh ta sẽ lựa chọn không nhìn thấy.

Mặc dù bị người khác tính kế, nhưng Thích Nam lại thưởng thức cách làm việc này của Viên Hoa, cũng như có thể hiểu được anh ta, cho nên cũng không oán hận.

“Tài năng biểu diễn của cô không tệ, không nên bị vài người trong đám người này mang vào cái vòng lẩn quẩn đó.” Trước khi kết thúc cuộc đối thoại, Viên Hoa nói như vậy với cô.

Thích Nam khiêm tốn đáp ứng.

Sau khi kết thúc một ngày quay phim, Thích Nam một thân một mình trở về khách sạn, không nghĩ tới bên ngoài khách sạn thì gặp được Thái tử gia Tống thị.

Lúc này mặt mày của Tống Dịch đen thui, siết chặt điện thoại di động trong tay, hùng hùng hổ hổ nói gì đó. Dư quang vừa quét lên người Thích Nam thì lập tức đổi mục tiêu lên cô. Anh ta hướng về phía cô, sắc giọng ra lệnh:

“Cô, lại đây.”

Khóe mắt Thích Nam giật giật, làm bộ như không nghe thấy, cầm đầu cầm cổ đi về phía đại sảnh khách sạn.

Mặt Tống Dịch cứng đờ ra, vô cùng tức giận đuổi theo, từ phía sau kéo tay cô lại: “Này, cô bỏ chạy?”

Thích Nam gạt tay anh ta ra, bình tĩnh ngược mặt lên, lờ anh ta một cái, không chút lúng túng trả lời: “Với tốc độ của tôi mà nói, tôi chỉ có thể coi là đi.”

Tống Dịch méo miệng: “Ai thêm tán đốc với cô!? Này, cô giúp tôi một việc!”

Thích Nam giương mắt nhìn anh cười một tiếng, phun ra hai chữ: “Không giúp!”

Tống Dịch: “.....”

Lúc hai người đang ở đại sảnh khách sạn đây đưa không rõ ràng, có người nhìn thấy bọn họ từ đằng xa. Nhìn thấy cảnh cuối cùng, người nọ cúi đầu, bóng mờ che khuất cảm xúc trong mắt cô.

“Tô Yên, cô còn đứng đó làm gì? Đi thôi!” Có người kêu cô.

“Ừ, tới liền.” Cô mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, trả lời đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vui mừng

Trong đại sảnh, Tống Dịch vẫn còn đang dây dưa với Thích Nam.

“Cô nhóc kia nghe đây, cô tưởng tôi thật sự không nhận ra cô à?” Tống Dịch phát hiện miệng lưỡi mình có mùi mông đi cũng không thuyết phục được Thích Nam, cuối cùng thay đổi thái độ, mang thân phận nhà sản xuất ra uy hiếp cô, “Tôi hỏi cô có còn muốn lẩn lộn trong tổ kịch này hay không?”

Thích Nam giống như thỏ bị dọa sợ, mắt tròn to tròn vo, nhìn anh ta giống như cường địch của mình với khí thế không khuất phục. Trong lúc Tổng Dịch tưởng rằng mình chọc cô sắp bùng lửa giận, cô lại hít vào một hơi thật sâu, nhẹ nhàng hỏi:

“Giúp cái gì?”

“.....” Tổng Dịch chọc chọc cánh tay của cô, “Cô thật rất hiểu chuyện.”

Thích Nam lờm anh ta: “Không nói tôi đi.”

Thấy cô không nói giỡn chơi, có ý bỏ đi thật, Tổng Dịch vội vàng đưa xấp tài liệu trên tay cho cô: “Cô đưa cái này tới phòng 3002 đi.”

3002?

Vậy cũng gần đây.

Kể từ sau dạ tiệc lần trước, cô chính thức chuyển vào phòng của Dung Trinh, không nghĩ tới mới đây đã có người khác.

Thích Nam khề liếc vào khe hở trong xấp tài liệu, hỏi: “Có thể nhìn lên không?”

Khỏe miệng Tổng Dịch co quắp: “... Cô cảm thấy hỏi vấn đề này trước mặt tôi thích hợp à?”

“Tôi thật sự không có chút hứng thú!” Thích Nam kẹp xấp tài liệu dưới cánh tay của mình, vẻ mặt khinh thường, “Chân dung mỹ nữ mà thôi, nhìn hoài đau mắt!”

“... Tôi nhớ được lần đầu tiên gặp mặt, thái độ của cô đối với tôi không phải là như thế này thì phải?” Nhớ lại lúc ấy, cô còn có chút kiêng dè cảm thụ của anh. Mới đây chưa được bao lâu mà cô đã trở thành như bây giờ, không phải muốn chọc tức chết mình hay sao?!

“Dĩ nhiên thái độ không giống nhau rồi.” Thích Nam thừa nhận rất坦然 nhiên, “Đối với biến thái tràn ngập nhặng nhặng trước mặt công chúng, theo bản năng, tôi vô cùng sợ hãi, chuyện này có gì không đúng?”

‘Biến thái’ Tổng Dịch: “.....”

Thích Nam mặc kệ trong lòng đối phương suy nghĩ mình như thế nào, cô giống như quên mất một giây trước mình tổn thương đối phương mạnh bạo như thế nào, bộ dạng bây giờ cung kính nghiêng người lắng tai nghe: “Tổng giám đốc Tổng, ngài còn có gì muốn dặn dò tôi không ạ?”

Tổng Dịch có cảm giác mấy chữ ‘Tổng giám đốc Tổng’ từ miệng của cô phảng phất ý tứ châm chọc. Chữ ‘ngài’ cung kính kia lại khiến anh ta hết sức khó chịu. Nhưng trong lời nói của cô, anh thật tìm không ra cây đinh trong đó. Anh ta cố nén ầm ức một hồi, đưa tay ra giật lấy túi xách của cô.

Túi xách bị giật nhưng Thích Nam vẫn tĩnh bơ. Cô đứng im tại chỗ không nhúc nhích, không lo lắng, cũng như không thèm đưa tay giật lại, thậm chí còn坦然 nhiên nhạo báng: “Tổng giám đốc Tổng, gần đây Tổng thị làm ăn không được khấm khá hay sao mà để cho ngài tự mình ra tay kiểm tiền vậy?”

Tổng Dịch không nói tiếng nào nhìn cô, móc trong giỏ xách thỏi môi son của cô ra, sau đó kéo mạnh tay của cô qua, viết xuống một dãy số như rồng bay phượng múa trên cánh tay của cô.

Thích Nam liếc mắt nhìn dãy số này, giả dò hờn dỗi: “Tổng giám đốc Tổng, tôi chỉ giúp anh đưa tài liệu, không cần anh lấy thân đền đáp đâu!”

“.....” Tổng Dịch hít sâu vào một hơi, bình tĩnh trở lại rồi mới nói, “Sau khi đưa xong tài liệu thì gọi điện thoại cho tôi. Nếu để cho tôi biết cô len lén vứt bỏ tài liệu, sau đó viện cớ lung tung thì cô ở đó chờ thu dọn đồ đạc dứt khoát khỏi tổ kịch đi!”

Thích Nam: “.....”

Không thể không nói, mặc dù Tổng Dịch quen biết cô không lâu, nhưng có thể hiểu rõ tính tình quái quỷ của cô!

Sau khi Tổng Dịch uy hiếp xong, vỗ vỗ lưng cô: “Đi đi!”

Thích Nam cầm xấp tài liệu, nghe lời anh ta, ngoan ngoãn bỏ đi. Chỉ là sự nhu thuận này chỉ duy trì 30 giây, cô ngừng lại.

“Tổng giám đốc Tổng, tôi quên hỏi anh tiền thù lao.”

Mặt Tổng Dịch không thay đổi nhìn cô.

Thích Nam cũng trừng mắt nhìn lại anh mấy giây, sau đó làm ra bộ dáng như mới bừng tỉnh hiểu ra, cô nháy mắt ra hiệu với anh, ra vẻ ‘tôi hiểu ý anh’.

Mi tâm Tổng Dịch giật giật.

Thích Nam mỉm cười toét miệng với anh ta: “Yên tâm đi Tổng giám đốc Tổng, tôi sẽ không kể cho người khác biết anh hẹp hòi như thế nào!” Cô vỗ ngực mình, cẩn thận bảo đảm với anh ta. Sau đó không đợi anh ta phản ứng, xoay gót bỏ đi.

Tổng Dịch: “.....”

Thích Nam ngâm nga khúc nhạc, tung tăng đi lên tầng 30, đồng thời theo ước định, chuẩn bị đưa tài liệu trong tay đưa đến phòng 3002. Cô cũng không cảm thấy đây là nhiệm vụ khó khăn gì, cho nên không hề quan tâm lo lắng, nhấn chuông cửa phòng 3002. Vậy mà khuôn mặt xuất hiện sau cánh cửa mở khiến cô kinh ngạc.

“Xin.. xin lỗi. Tôi đi lộn chỗ rồi.” Cô nhếch miệng cười gượng một cách cứng ngắc, không đợi đối phương trả lời đã lập tức xoay người rời khỏi chỗ này.

Đến khi cô hốt ha hốt hoảng đi được một đoạn, nhìn thấy số phòng 3001 thì cô mới nhận thức ra mình không đi sai phòng.

Cô lại lếch thếch từng bước nhỏ trở về.

Cô nhấn chuông một lần nữa, lần này chuẩn bị tinh thần đầy đủ, không để mình bị luống cuống. Không những vậy, cô còn bày ra trạng thái tốt nhất, độ cong trên miệng nhếch lên vừa đủ tiêu chuẩn cô cho là thích hợp nhất.

Sau đó cửa mở ra.

“Trước khi anh đóng cửa, làm ơn cho phép tôi tự giới thiệu mình chút! Trước tiên, tôi không phải là phóng viên giải trí tận dụng thời cơ, cũng không phải là fans hâm mộ điên cuồng. Tôi tới chỉ là...” Bởi vì lo lắng cửa sẽ đóng sầm vào mặt mình, cô nói rất nhanh, lật đặt loại bỏ tất cả hiềm nghi, vờn hai tay, đưa xấp tài liệu ra, “Thay người mang đồ tới cho anh.”

Tổng Cảnh, đứng vậy, ánh mắt Tổng Cảnh. Chủ nhân xuất hiện phía sau cửa phòng số 02 chính là Tổng Cảnh. Lúc này, anh ta cũng có chút kinh ngạc sững sờ, bởi vì sự giới thiệu vô cùng đặc biệt của Thích Nam. Nhưng rất nhanh sau đó, anh ta đã khôi phục lại hình tượng ôn hòa muôn thuở của mình, mỉm cười nói: “Tôi biết.”

Anh đưa tay ra nhận lấy tài liệu: “Tổng Dịch bảo cô mang tới à? Làm phiền cô rồi.”

Gương mặt đẹp trai của anh ta khiến con bệnh mê trai của Thích Nam hoàn toàn bộc phát. Cô cười ngây ngô trong chốc lát, lúc Tổng Cảnh đưa tay lấy tài liệu, cô nắm cứng chả chịu buông ra.

Sự nghi ngờ hiện lên trong mắt Tổng Cảnh.

Thích Nam giả vờ ho hai tiếng, ngẩng ra hiệu một cách rõ ràng, nói: “Sổ là thế này, tôi hơi khát nước.” Nói xong, cô sợ đối phương không tin, nhanh chóng kèm theo lý do, “Mới vừa rồi thang máy khách sạn bị hư, tôi đi bộ lên tới tầng 30, cho nên...”

Ánh mắt của cô thành thật, giống y chang như thang máy khách sạn quốc tế Thạch Hạ bị hư thật, lại càng giống như khách sạn chỉ có một thang máy.

Tổng Cảnh cảm thấy buồn cười: “Có thể cho tôi một cơ hội cảm ơn cô không? Tôi muốn mời cô vào phòng uống ly trà.”

Nhìn lời nói của anh để kìa! Đơn giản là xinh đẹp giống như con người của anh vậy!

Thích Nam hoàn toàn bị chính nam thần của mình chinh phục. Nhìn lại Tổng Cảnh một lần nữa, cô chỉ thấy ngay cả tóc tai, móng tay cũng lấp lánh ánh hào quang! Cô sáng mắt nhấp nháy: “Đĩ nhiên có thể!”

Vì vậy Thích Nam vu oan cho khách sạn nổi tiếng của người ta, thuận lợi đổi lấy lý do vào được phòng số 02. Sau khi quán gia mang ra một ly trà nóng hổi, cô bắt đầu khoảng thời gian đơn độc một mình với anh để.

Trà nóng trong tay, nam thần trước mặt... cảm giác được cuộc sống không còn gì để tiếc nuối, Thích Nam thở ra một hơi thoải mái.

Mặc dù hai người không quen biết nhau, lần tiếp xúc duy nhất chính là màn diễn mấy năm trước, mà Tổng Cảnh đã quên sạch sành sanh người hợp diễn nhỏ nhoi như cô từ lâu, nhưng lâu nay Thích Nam rất chuyên nghiệp, không khí giữa hai người cũng không có gì lúng túng lắm.

“... Cô ở phòng bên cạnh?” Ánh mắt trẻ tuổi không hề để phòng Thích Nam, mở xấp tài liệu ra trước mặt cô.

“Phải, tôi ở sát bên. Nếu như anh ở lại đây lâu dài, nói không chừng sáng ngày mai có thể nhận được bánh ngọt hữu nghị từ ‘hàng xóm’ của anh. Tôi vô cùng am hiểu những chuyện nhỏ nhặt này.” Thích Nam vừa khoe khoang vừa âm thầm quyết định trong lòng, tối nay cô nhất định biến thành một người tài ba am hiểu về bánh ngọt!

Tổng Cảnh nói: “Mặc dù rất mong đợi, nhưng thật đáng tiếc, bởi vì lịch trình chiếu phim, tôi chỉ trú tạm một đêm.”

Trong mắt Thích Nam tràn ngập thất vọng, giống như một ly trà nhỏ không nhận được sự quan tâm của chủ nhân.

Tổng Cảnh không biết làm sao, lời nói trong miệng lại trở thành: “Nhưng ngày mai tôi rời khỏi tương đối trẻ.” Nói xong chính anh cũng sững sờ.

Ánh mắt Thích Nam bỗng dưng sáng rực.

Tổng Cảnh thất thần chớp mắt một cái.

Anh nhìn ra được cô rất thích mình, có lẽ một phần bị sự đơn thuần của cô đã động, anh quyết định đổi lại hành trình của mình: “Người đại diện đề nghị tôi không nên lãng phí cảnh sắc ở Minh Đảo, tôi đã tán thành ý kiến của anh ta, cho nên ngày mai tôi sẽ ở lại Minh Đảo, đợi đến xế chiều mới rời đi.”

“Quả thật Minh Đảo rất đẹp!” Thích Nam cười tới cong mặt mũi.

Đột nhiên Tổng Cảnh cảm thấy, vì một nụ cười như vậy, sửa đổi hành trình cũng rất đáng.

“Đúng vậy.” Anh cười đồng ý với cô.

Tạm biệt Tổng Cảnh xong, Thích Nam trở lại phòng 01, lật đặt tìm chương trình dạy làm bánh ngọt. Trong lúc cô đang nghiêm túc tìm kiếm, Dung Trinh từ trên lầu đi xuống.

“Dung Dung, anh tôi thật đúng lúc!” Nhớ rõ sức hiểu biết của Dung Trinh rất tốt, Thích Nam vừa nhìn thấy Dung Trinh liền quyết định kéo anh qua dạy cho mình.

“Anh tới xem giúp em một chút thôi, thuận tiện dạy em làm sao làm những thứ này...” Cô vừa nói vừa chuyển màn hình cho Dung Trinh nhìn.

Dung Trinh nhìn thấy bánh ngọt trên màn hình vì tính, không nhịn được hỏi: “Tại sao đột nhiên muốn làm cái này?”

Mặt mày Thích Nam hớn hở: “Ảnh để chỉ định em làm thầy làm bánh ngọt cho anh ta, ha ha!”

“Tổng Cảnh?”

“Vâng! Anh không bao giờ đoán được, anh ta ở cạnh phòng mình! Thật khiến người ta mừng rỡ!”

Hình như Dung Trinh rất khó có cùng cảm thụ với cô, cũng như không cảm thấy có gì đáng vui mừng khi có hàng xóm là anh để. Anh không chỉ không có cảm giác vui mừng, thậm chí trong lòng còn có cảm giác khó chịu.

“Em muốn làm bánh ngọt vì anh ta?” Anh hỏi.

Tâm trạng Thích Nam phấn khởi, khí phách nhấn mạnh con chuột, video dạy học mở ra. Cô cười nói: “Em nhất định có thể dựa vào tài nấu nướng của em chinh phục anh ta!”

Dung Trinh đề ý đến dây số mờ nhạt trên mu bàn tay của cô, im lặng một chút rồi hỏi: “Trên tay của em là số điện thoại của anh ta?”

Lúc này Thích Nam mới chợt nhớ tới lời dặn dò của Tổng Dịch. Mặc dù đã nhớ ra, nhưng cô hoàn toàn không muốn gọi điện thoại cho anh ta theo như lời dặn. Lúc này cô nhìn thấy dây số kia trên tay mình, lập tức cầm khăn giấy lên chùi chùi một cách ghét bỏ: “Làm gì có! Đây chính là số điện thoại của người qua đường thôi.”

Một câu nói của cô liền ném đại thiếu gia nhà họ Tống của chúng ta vào loại ‘người qua đường’.

“Dung Dung, anh qua đây xem giúp em...” Thích Nam ngừng lại, ngẩng đầu lên không hiểu, “Em đang cầu trợ ngài! Chú, chú đi đâu vậy?”

Dung Trinh không quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng: “Trở về phòng sách.”

“...Nè.” Mất đi một trợ lực mạnh mẽ, Thích Nam có chút thất vọng, cô thần thờ nhìn chòng chọc màn hình vì tính một hồi lâu.

“Bỏ đi, tự lực cánh sinh!” Cô lắc đầu một cái, gia tăng tinh thần bắt đầu xem video dạy học.

Mặc dù Thích Nam tự xưng là tư chất thông minh không chỉ một lần, nhưng năng lực lĩnh ngộ tài nấu nướng của cô thì ngay cả ‘thông minh’ cũng với không tới. Cô không biết mình đã xem đi xem lại bao nhiêu lần video dạy nấu ăn, làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần...

Một đêm này, từ đầu tới cuối, đèn phòng bếp không hề tắt.

Cũng giống như ánh sáng trong phòng khách trên lầu.

Trong phòng sách, Dung Trinh ngồi yên lặng trên ghế, trên bàn sách trước mặt anh để mấy xấp tài liệu, một tay anh đặt trên bàn, ngón tay chạm lên góc tài liệu. Anh duy trì tư thế này rất lâu, lâu đến nỗi Dương Hàng trong video nói chuyện với anh cũng có thể nhìn thấy anh đang thất thần.

“Dung tiên sinh, tôi xem hạng mục này không cần gấp. Về việc thảo luận nó... hay là chúng ta tìm thời gian khác để tiếp tục?”

Tay Dung Trinh hơi cử động, trầm giọng nói: “Tiếp tục.”

Nghe rõ ràng chỉ thị của cấp trên vừa mới phục hồi tinh thần của mình, Dương Hàng không khỏi yên lặng: “...Được, Dung tiên sinh. Biểu hiện của Tổng giám đốc Mặc từ hạng mục hợp tác này đều có thể nhìn thấy, ông ta rõ ràng là đang trói buộc chúng ta. Cũng giống như chúng ta đã dự đoán, ông ta có thể vẫn còn tiếp xúc những người hợp tác khác...”

Hãy bàn về kích cỡ ám ảnh trong lòng tôi, thân là một cấp dưới bị ông chủ dựng dậy nửa đêm làm thêm giờ, cuối cùng cũng không chịu được mà vật

Bạn đang đọc truyện *Vì Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Quà tặng

Thích Nam nằm ngủ trên bàn trong phòng ăn nguyên cả đêm. Đến khi cô tỉnh lại, lần đầu tiên cô cảm nhận được dấu vết của năm tháng qua mau ———

Eo ếch của bà già như cô đau đến nỗi không đứng thẳng dậy được!

Vậy mà cô không có thời gian ‘an ủi’ thất lưng của mình, bởi vì cô phát hiện, thành quả mà cô đã nỗ lực hơn cả buổi tối đặt ở trên bàn bây giờ không cánh mà bay.

Thích Nam nói giận.

Làm thế nào các ‘bé dễ thương’ của cô lại không từ mà biệt bỏ cô ra đi thế này?

Thích Nam không hề ý thức được, ‘bé dễ thương’ của cô chẳng qua chỉ là những bánh ngọt đầy màu sắc có khuôn mẫu vô cùng đặc biệt, miễn cưỡng duy trì cũng có thể nhìn giống chủ nhân một chút. Cô cảm thấy mình rất tốt bụng, cũng như nghi ngờ có người có ý niệm bất chính đối với các ‘bé dễ thương’ của cô, trộm rồi, giấu đi!

Cô cảm tức nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Dung Trình đang xem báo trong phòng khách. Không chút do dự, cô xác định anh là một trong những người bị tình nghi.

“Vị tiền sinh này, tôi muốn hỏi anh, sáng sớm hôm nay, từ 6 giờ tới 7 giờ 10 phút anh đã ở đâu? Làm cái gì?” Thám tử Thích lừng danh ngồi vào chỗ đối diện với anh, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

‘Kẻ tình nghi’ Dung Trình thông dong liếc mắt nhìn cô một cái, làm một chuyện khiến người ta cảm thấy bất ngờ, phối hợp với cô!

“Sáng nay 6 giờ 1 phút tôi rời khỏi giường, sau khi rửa mặt thay quần áo xong thì xuống lầu. Trong lúc này tôi nhìn thấy ‘con mèo’ của mình đang ngủ trong phòng ăn, vì vậy đã lấy tấm chăn mỏng đắp lên cho cô ấy. Sau đó tôi vào phòng khách đọc báo, cho đến khi ‘mèo’ của tôi tỉnh lại.”

Thích Nam cự tuyệt làm vật thay thế, vì thế cô lựa chọn bỏ rơi vài từ ngữ trong lời nói của anh. Sau cùng, cô làm bộ trầm tư, sờ sờ cằm của mình, ánh mắt sáng như đuốc: “Cho nên từ đầu tới cuối, trong khoảng thời gian này, anh không có nhân chứng?”

Dung Trình đặt tờ báo xuống, nhìn cô thản nhiên nói: “Vốn là có. ‘Mèo’ của tôi dính rất sát giường của tôi, chẳng qua là tối hôm qua đúng lúc lạc đường đến phòng ăn.”

Thám tử Thích lừng danh suy nghĩ trong chốc lát, sau đó đứng lên, hai tay chống trên khay trà, nửa người trên chồm qua, mắt nhìn tình nghi số một của mình: “Tôi đã nhìn thấu chân tướng. Chân tướng chỉ có một, hung thủ chính là anh! Đừng ở đó nói xạo nữa, chính là anh trộm đồ của em. . .”

Thích Nam còn chưa nói xong, Dương Hàng từ ngoài cửa đi vào, trong tay ôm một hộp quà nhìn rất tinh xảo xinh đẹp. Anh nhảy cảm, cảm nhận được không khí kỳ lạ trong phòng khách, trong đầu hiện lên một dấu chấm hỏi to tướng: “Cosplay?”

Thám tử Thích lừng danh nhìn anh, rồi lại nhìn hộp quà trong tay anh, suy nghĩ kia rất nhanh bị quên mất: “Ai sinh nhật?”

Đối với vấn đề không có tầm quan trọng đối với mình, Dương Hàng chưa bao giờ hỏi rõ ngọn nguồn, chỉ đưa hộp quà cho Thích Nam rồi nói: “Dung tiên sinh giao cho tôi đi làm, cho cô.”

Thích Na không hiểu: “Cái gì thế?”

Cô nhận lấy, tính mở ra liền.

Dung Trình không nhanh không chậm chặn ngang cô lại: “Anh khuyên em không nên mở ra, nếu như em còn muốn tặng Tổng Cảnh một phần quà lễ như đã nói.”

Thích Nam chợt hiểu ra, cười rất quái dị: “Bên trong là ‘bé dễ thương’ của em?”

Dung Trình không nói gì.

Thích Nam cười tí mắt lại, cô ngắm nghía hộp quà nhiều lần, càng nhìn càng hài lòng, cảm thấy chỉ có cái hộp xinh đẹp như vậy với cô thể xứng đôi với kiệt tác của mình.

Cô hài lòng gật đầu.

Sau khi thỏa mãn đã đòi, cô liếc nhìn Dung Trình đang ngồi trên ghế sa lon. Ngắm nghĩ một hồi, cô mím môi, nhích từng bước đi tới, đứng chân của anh, nũng nịu nói: “Cảm ơn chú!”

Dương Hàng bị bộ dạng chưa từng có của cô hù dọa tới nỗi toàn thân nổi da gà, không dám nhìn thẳng, đảo mắt tới lui, giả đồ như đang thưởng thức bức hình trên tường.

Dung Trình im lặng đón nhận lời cảm ơn giống như tác quái của cô, sau đó nhìn cô mang theo hộp bánh điểm tâm đi vào phòng số 02. Không bao lâu sau, cô trở lại với hai tay trống trơn.

Nét mặt của cô mang theo vài phần thỏa mãn, vài phần tiếc nuối.

“Tổng Cảnh phải ra ngoài với người đại diện của anh ta. Đáng tiếc em không thể đi theo anh ấy.” Thích Nam nói tới đây thì mỉm cười, “Anh ấy mang theo bánh điểm tâm của em, nói đây là bữa sáng rất ngon của anh ấy!”

Dung Trình im lặng nghe cô nói xong rồi kêu Dương Hàng đi vào phòng sách. Trước khi lên lầu anh nhắc nhở cô: “Hôm nay em không cần đi tổ kịch à?”

Nụ cười trên mặt Thích Nam tắt ngúm, theo phản xạ, cô nhìn đồng hồ treo tường, sau đó... im lặng ghen cứng.

“... Em nghĩ đạo diễn Viên sẽ tha thứ cho em” Thích Nam tự an ủi mình. Nhưng nghĩ tới mặt đen của Viên Hoa, cô biết có suy nghĩ nhiều hơn cũng vô dụng. Cô chạy lên lầu thay quần áo thật nhanh, sau đó lại bay ra khỏi gian phòng như làn gió.

Cảnh quay đầu tiên hôm nay là cảnh diễn của cô và Vân Thi Thi!

Khóc.

Đợi đến khi trong nhà không còn bóng dáng của ai kia, Dung Trình mới dẫn Dương Hàng vào phòng sách của anh.

Lúc này, phòng sách khác xa với thường ngày. Bàn sách vốn chính tề nay lại có thêm một cái mâm, bên trên để đầy một đồng bánh ngọt lớn nhỏ. Tạm thời có thể gọi nó là ‘bánh’ ngọt cũng được. Trên thực tế, lúc Dung Trình nhìn thấy bọn nó lần đầu tiên, bọn nó đã khô cứng đến nỗi sợ. Thậm chí Dương Hàng còn tán thưởng ‘cứng như thế này có thể trực tiếp sưu tầm cất giữ, trăm năm không bị thối rữa’.

“Tại sao ngài thật sự muốn cất giấu bọn họ?” Đi theo Dung Trình đã lâu, vị trợ lý đặc biệt này đôi khi cũng sẽ trêu chọc cấp trên của mình trong lúc làm việc.

Dung Trình quét mắt nhìn anh một cái, nói: “Tôi thật sự không dám vô lễ đối với bữa ăn sáng của cậu như vậy.”

“Bữa ăn sáng?” Đột nhiên Dương Hàng cảm nhận được sự vô lực mà anh chỉ cảm nhận mỗi khi đối diện vị họ Thích nào đó. Anh bị giật mình không nhỏ, lập tức từ chối, “... Không, không, tôi đã ăn sáng rồi!”

Dung Trình ngồi xuống một cái ghế khác, nhường lại chỗ của mình cho trợ lý của mình ngồi, để cậu ta ăn cho dễ dàng: “Cậu cũng biết mà, bọn chúng chỉ là bánh ngọt để ăn sau khi bữa sáng thôi.”

Dương Hàng khóc không ra nước mắt, cảm nhận sâu sắc, cấp trên của mình đã bị người xấu ảnh hưởng rồi.

Bên kia, Tổng Cảnh ngồi trên xe, cầm lấy hộp quà tặng từ trong tay của người đại diện.

Người đại diện liếc mắt nhìn nó một cái, không hề khen thưởng: “Thật đúng là người ái mộ tốt, quà tặng rất thân thiết, hộp cũng rất đẹp, rất có lòng.”

Tổng Cảnh cười cười, vừa mở ra vừa nói: “Nghe nói chính là cô ấy làm... Nói thật, tôi không nghĩ cô ấy biết làm.”

Hộp bánh được mở ra, bánh ngọt điểm tâm lộ ra, rất dễ thương tinh xảo, bốc mùi thơm.

Người đại diện nhú mày: “Làm rất khá.”

Tổng Cảnh: “.....” Đầu chỉ không tệ, so với phẩm chất bánh ngọt mà Quán gia của khách sạn Hạ Thạch đề cử thì không khác bao nhiêu, hoặc có thể nói là, không kém chút nào.

Mặc dù Thích Nam đã cố gắng hết sức, nhưng cô vẫn tới trễ. Không chút nghi ngờ, cô bị Viên Hoa ‘thăm hỏi’ dữ dội. Sau khi cô thành công thối lui từ một tràng dạy dỗ phun hết nước bọt lên mặt người khác của anh ta, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị yêu cầu ra sân diễn.

Tối hôm qua bận rộn hơn nửa đêm, nghĩ cũng biết trạng thái cô hồng bết. Chống đỡ áp lực to lớn, ăn phải rất nhiều NG*, đạo diễn mới miễn cưỡng cho cô thông qua. Cô mệt bỏ hơi tai.

(*NG=NoGood – từ mạng – rất phổ biến trong giới phim ảnh – nhiều cảnh NG phải bị quay lại)

Lúc nghỉ ngơi, Vân Thi Thi đi tới bên cạnh cô.

“Nghe chị khuyên một tiếng nè, cuộc sống tình dục hài hòa là vì ‘chất lượng’ chứ không phải ‘số lượng’.”

Thích Nam chấn động một phen vì ý tưởng sâu sắc của đàn chị. Cô ghen hòng nhìn trần trối: “Chị quả nhiên là cao nhân! Nghe vua nói một câu còn hơn đọc mười cuốn sách!”

Vân Thi Thi vỗ vai cô, nét mặt vui vẻ: “Em hiểu là tốt rồi.”

Thích Nam: “.....”

Vân Thi Thi đứng một hồi rồi bỏ đi. Cô là diễn viên hạng nhất của tổ kịch, so với Thích Nam thì bận rộn hơn nhiều, thời gian nghỉ ngơi càng ít.

Thích Nam phát hiện sự ‘quyến rũ’ hôm nay của mình được bộc phát. Vân Thi Thi vừa mới nhắc chân trước đi thì Tô Yên chân sau đã vọt tới. Điều này khiến ước nguyện nhỏ nhoi được nghỉ ngơi của Thích Nam đang một như chó đói tan tành theo mây khói.

Tâm tình của cô có thể gọi là rất tệ.

Tô Yên giống như đang che giấu năng lực nhìn mặt người đoán ý, không thèm đếm xỉa tới mặt đen như than của cô, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, còn chơi luôn cả trò vừa gặp đã như thân thiết lâu ngày: “Thích Nam, cô và chị Vân quen thân lắm sao?”

Thích Nam vẫn chưa quên chuyện mình cô ta chơi khăm, cho nên lời nói mang theo đầy sủng đạn, không dự định để lại cho cô ta chút mũi nào: “So với cô thì thân hơn một chút, cho nên tôi rất vui mừng vì chị ấy đã qua đây nói tâm sự vài câu với tôi. Ngược lại tôi vô cùng chán ghét cô lái nhai mãi bên tai tôi.

Tô Yên nghe vậy ỉa chã muốn khóc: “Tại sao cô cứ châm chích tôi như vậy?”

“Đúng vậy.” Không chút che giấu.

Tô Yên sùng sốt. Cô ta không ngờ Thích Nam lại không nể mặt mình chút nào. Vốn là cô ta đang chuẩn bị giải thích, bây giờ hoàn toàn mất hết tác dụng, trong khoảng thời gian ngắn rơi vào thế bị kẹt.

“Đã biết rồi thì lập tức biến khỏi mắt tôi. Cô cứ lạng quạng trước mặt tôi hồi lâu, nói không chừng tôi nhìn không được mà tạt nước lên mặt cô thiệt đó.” Nói xong, Thích Nam không thèm để ý đến cô ta nữa, nhắm mắt lại chuẩn bị chợp mắt một lát.

Vậy mà một lần nữa, nguyện vọng của cô lại rơi vào không khí. Cô vừa nhắm mắt lại, bên tai truyền đến một hồi âm thanh huyền ảo, cảm giác giống như vô số động vật nhiều chân kéo đàn kéo lũ đến đánh nhau. Âm thanh này truyền vào lỗ tai đang rất buồn ngủ của Thích Nam, cô chỉ muốn nổ tung.

Đột nhiên cô mở mắt ra, muốn dùng ánh mắt giết chết đầu sỏ gây nên.

Nhưng cô chưa kịp áp dụng thì đã bị bóng râm đang đè xuống hù dọa tới nỗi tim muốn ngừng đập.

Tổng Dịch, người tạo ra bóng râm kia, đang cúi người xuống, nắm chặt cằm của cô, ánh mắt hung dữ: “Cô nhóc, nói xong rồi gọi điện thoại đâu?”

Thích Nam còn chưa hoàn hồn, sững sờ mặc cho anh ta kẹp cằm mình.

Dĩ nhiên bị hù hoàng sợ không chỉ có một mình cô. Tô Yên bên kia nhìn thấy Tổng Dịch, vốn dĩ vẻ mặt đang vui mừng, nhìn thấy anh ta không để mình vào mắt chạy thẳng tới bên Thích Nam, thì đông cứng lại. Người xung quanh cũng quay lại nhìn bọn họ, ánh mắt tràn đầy tò mò nghiên cứu cũng như bàn luận xôn xao.

Tô Yên cảm thấy rất khó chịu, bộ dạng u mê đứng một bên.

Thích Nam vừa mới hoàn hồn, gạt tay Tổng Dịch ra, giọng nói không hề thân thiện: “Anh có bệnh hả?”

Tổng Dịch bị cô chọc giận: “Là người nào quên gọi điện thoại cho tôi?”

Lần này Thích Nam thật cảm thấy anh ta có bệnh. Giờ phút này, cô thật muốn đặt tay lên trán của anh ta thăm dò một chút, xem anh ta có phải bệnh phát khờ không: “Anh thật sự chờ điện thoại của tôi hả?”

Mặt mày Tổng Dịch đen thui: “Không phải sao?”

Thích Nam nghe vậy cười ‘phốc’ một tiếng: “Anh ngu vậy, sao không gọi điện thoại tìm Tổng...” Nói tới đây, cô đột nhiên nhớ tới chung quanh còn đó một loạt lỗ tai đang dựng lên nghe, phản ứng thật nhanh, kìm lại tên của anh ta, “Anh không gọi điện thoại cho anh ta để xác nhận sao, tại sao phải chờ điện thoại của tôi làm cái quái gì? Tôi nói nè tổng giám đốc Tổng, anh làm như vậy sẽ khiến tôi hiểu lầm có phải anh đang có ý đồ gì với tôi không đấy.”

“Đây không phải là vì tôi...” Tổng Dịch vội vã giải thích, giải thích đến một nửa thì im bặt.

“Bối vì sao?”

Tổng Dịch không lên tiếng, nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, cuối cùng cả người giống như bị sét đánh, đứng im tại chỗ. Về mặt của anh ta quá đau khổ, đau khổ đến nỗi Thích Nam cho rằng anh ta đang nhìn thấy bi kịch thể thảm nhất thể gian.

Cô cảm thấy không hiểu, chọc chọc anh ta: “Nè, anh tránh ra một chút được không?”

Tổng Dịch cứng đờ người ngồi dậy, xoay người, giống như người máy, không nói lời nào rời khỏi phòng quay.

“Làm cái gì vậy?” Thích Nam lầm bầm. Mặc kệ người xung quanh nhìn cô kỳ quái như thế nào, cô tiếp tục nhắm mắt lại dưỡng thần.

Cô không biết Tổng Dịch ra khỏi phòng quay thì rừng mình, nhìn về hư không, về mặt sợ hãi.

Xong rồi! Anh ta giống như, đại khái, như là... thật đúng là mong đợi điện thoại của người khác. Tổng Dịch không thể lưu luyến mà mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bỏ đi

Tổng đại thiếu không suy nghĩ tới việc anh ta liều mạng chạy tới phòng quay phim sẽ tạo thành ảnh hưởng gì. Anh ta cứ tùy hứng mà đi, không thêm quan tâm tới người ta suy nghĩ mình như thế nào, nhất cử nhất động đều thể hiện ‘bản thân mình’ một cách rất nhuần nhuyễn.

Phải nói là trong lòng người còn ở lại chấn động rất mạnh, dĩ nhiên ngoại trừ Tô Yên ra thì không còn ai khác. Giờ phút này cô nàng cảm giác mình chính là trò cười, những người khác ở đây đều đang cười nhạo sau lưng cô, cô cảm thấy rất khó chịu.

Đáng giận nhất chính là người phụ nữ khiến cô phải chịu đựng sự khuất nhục như vậy lại làm như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nhắm mắt ngủ!?

Cô nàng chỉ cảm thấy máu toàn thân đang rút chảy rất nhanh, trong người suy yếu thiếu điều muốn ngất đi.

Bởi vì tức giận quá mức, ngực cô phập phồng lên xuống, hai tay nắm chặt thành quyền. Cô ta đưa lưng về phía mọi người, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt đang thản nhiên ngủ ngon, Ý hận tràn ngập trong mắt.

Mặc dù Thích Nam đang nhắm mắt, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được hận ý này đập thẳng vào mặt. Mắt hạt châu của cô xoay vòng vòng một hồi cuối cùng cũng mở mắt ra. Vừa mở mắt ra cô nghe được giọng nói của Tô Yên.

“Thích Nam, cô thật làm cho tôi cảm thấy ghê tởm.”

“.....Hả?”

Thích Nam ngó ra, đối phương chỉ mặt gọi tên, cô không muốn dò số chỗ ngồi cũng không được. Nhưng mà, rốt cuộc cô đã làm chuyện gì thiên lý bất dung vậy nhỉ?

Tô Yên không hề giải thích, để lại câu này, giống như bộ dạng của chiến sĩ anh dũng sắp phải hi sinh hiện ngang xoay người bỏ đi, chỉ để lại cho Thích Nam sau ót kiên quyết.

Thích Nam nhìn theo bóng lưng của cô nàng, ánh mắt chưa xốt không thể vẫn hồi lòng quyết tâm bỏ đi của cô ta. Cô im lặng, ngọ đầu nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Lúc xế chiều, đạo diễn lại tìm tới Thích Nam một lần nữa, quanh co lòng vòng nói cô nên chú ý tới không khí hài hòa trong tổ kịch. Lâu nay Viên Hoa lấy hình tượng kỳ nhân thẳng thắn, đột nhiên lại nổi chứng nói bóng nói gió, Thích Nam cảm thấy... có chút kỳ lạ.

Viên Hoa đề ý tới nét mặt của cô, giận đến nổi da mặt cũng rút rút lại: “Về mặt này của cô là có ý gì?”

Giống như Thích Nam vừa mới khám phá ra được bí mật gì: “Đạo diễn, anh đã diễn tập không ít trước khi anh tìm tới tôi?!”

Viên Hoa: “.....”

Anh ta lúng túng ho khan hai tiếng.

Quả nhiên!

Thích Nam sáng tỏ gât đầu, thật sự thương tiếc anh ta dụng tâm lương khổ, rất sáng khoái thỏa mãn nguyện anh ta: “Được rồi, tôi sẽ chú ý.”

Viên Hoa tức giận chịu không nổi, cảm thấy cô đáp ứng quá nhanh, không chút thành ý: “Chú ý? Lần trước cô cũng nói như vậy!”

Thích Nam nói một cách vô tội: “Tất cả vĩ nhân đều nói, chúng ta phải nên nhìn việc một cách lạc quan. Lần trước là lần trước, tại sao ngài lại dây dưa quá khứ không chịu buông tay?”

Viên Hoa: “.....”

Từ khi nào thì anh ta lại có loại cảm giác vô lực bị thanh trừ rãnh máu khi nói chuyện với người khác vậy nè? Là ảo giác sao?

Thấy hình như đạo diễn không tin tưởng mình cho lắm, Thích Nam cảm thấy cần tỏ rõ quyết tâm của mình cho anh ta thấy. Vì vậy cô vỗ ngực mình cam kết: “Yên tâm đi đạo diễn, lần này tôi tuyệt đối là không nói đùa!”

Vì thế để tự mình chứng minh, sau khi cô nói chuyện xong với đạo diễn Viên thì Thích Nam mang theo nụ cười áp áp giống như gió xuân đi ra ngoài. Thế nhưng nụ cười này của cô lại mang tới không ít nghi kỵ, không khí trong tổ kịch không thể trở nên hài hòa được.

Không ít người suy nghĩ, sau người nắm quyền kế tiếp của nhà họ Dung, Thái tử gia của Tổng thị, có phải Thích Nam lại đang ‘quyến rũ’ đạo diễn Viên Hoa nổi tiếng này?

Quả nhiên, sức quyến rũ của yêu tinh không chỉ được đo lường bằng nhan sắc, mà còn tùy theo mức độ vô liêm sỉ!

Mấy ngày sau, khi tin đồn ‘cuộc sống riêng tư thối nát vô độ của diễn viên con họ Thích’ truyền đến tai của Thích Nam thì cô đã duy trì khuôn mặt tươi cười thiếu điều muốn trợn quai hàm hết mấy ngày rồi. Cô...

!!

Thu thập hết tin đồn có liên quan tới mình, Thích Nam thăm thò dài một tiếng: “Chị nói thử xem, thiếu nữ bây giờ đều suy nghĩ làm sao thế nhỉ?”

Vân Thi Thi an ủi cô: “Chính trực không sợ gian tà.”

Ánh mắt Thích Nam buồn bực: “Không phải, ý em nói là, chị nhìn mặt em nè, làm sao nó lại không thể khiến cho đàn ông điên đảo tâm thần chứ hả? Làm gì đàn ông chỉ coi trọng em vì em vô liêm sỉ không đầu chứ?”

Cô nói xong thờ dài một tiếng.

Vốn vì lo lắng tin đồn ảnh hưởng đến cô, muốn tới an ủi cô một tiếng, Vân Thi Thi vừa nghe câu nói này của cô thì mặt mày không thay đổi, xoay người bỏ đi.

“Chị Vân, chị đi đâu thế? Còn đang nói chuyện chính sự với chị đó!”

Vì vậy, Vân Thi Thi lại cắm đầu đi nhanh hơn.

Đối với chuyện nhan sắc của mình bị coi thường, Thích Nam canh cánh trong lòng, sau khi mất đi bạn nhỏ Vân Thi Thi có thể bày tỏ tâm sự, cô lại tóm lấy Dung Trình, muốn nghiên cứu thảo luận với anh một trận. Dung Trình là một người lắng nghe rất giỏi, chỉ là có hơi trầm lặng một chút.

Nhưng lần này anh rất im lặng.

“Dung Dung, anh có nghe em nói câu nào không vậy?”

“Có.”

“Tại sao anh không nói trả câu nào hết vậy?”

“Nói cái gì?”

“Cái gì cũng được.”

Dung Trình ngược mắt nhìn cô một cái: “Anh muốn trở về thành phố M.”

Thích Nam: “.....”

Lần này, người biến thành im lặng chính là Thích Nam.

Qua một hồi lâu, cô mới ‘à’ một tiếng, ra hiệu cô đã nghe được.

Dung Trình nói tiếp: “Ngày mai bay.”

Thích Nam gật đầu: “Ừ.”

Sau đó một khoảng im lặng rất lâu. Thích Nam như chợt nhớ ra phản ứng của mình có vẻ rất lạnh nhạt, vì vậy sau một hồi im lặng, cô lại thêm vào một câu: “Thuận buồm xuôi gió.”

“Ừ.”

Thích Nam không nghĩ tới mình sẽ mất ngủ.

Phòng ngủ của cô bây giờ đáng lẽ là phòng của Dung Trình. Sau khi tới Thạch Hạ, cô liền chiếm đoạt nơi này. Dung Trình ngủ gian phòng bên cạnh. Mặc dù bọn họ đã từng ngủ chung vài đêm với nhau, nhưng đa số thời gian họ đều ngủ riêng.

Mà bây giờ đột nhiên cô lại cảm giác gian phòng quá lớn, ngủ không được.

Cũng không đắn đo nhiều, cô đi tới phòng của Dung Trình. Lúc cô vừa đẩy cửa đi vào, Dung Trình đã lên tiếng.

“Có chuyện gì sao?”

Giọng nói không chút mệt mỏi, có thể đoán được dễ dàng chủ nhân của giọng nói này vẫn còn tỉnh táo.

“Dung Dung, anh mở đèn đi, em sắp té rồi nè.”

Dung Trình chần chờ một chút, sau đó bật nút đèn ở đầu giường. Trong nháy mắt, bóng tối trong phòng đều tan biến. Dưới ánh đèn, anh nhìn thấy Thích Nam đang ôm đầu gối của mình, bộ dạng giống như chuẩn bị ‘chuyển nhà’.

Sự thật đúng là như vậy.

“Dung Dung, em ngủ chung với anh nghen.” Anh nghe cô hỏi.

Dung Trình cảm thấy có chút nhức đầu: “Đừng phá nữa.”

Thích Nam cũng không có ý định cân nhắc ý kiến của anh, trước khi anh trả lời đã đi chân không, nhảy lên giường của anh, rút vào trong mền, sau cùng cũng không quên nói một câu: “Dung Dung, anh dịch người qua một bên chút đi, em chen lấn muốn chết nè.”

Dung Trình vẫn không nhúc nhích.

Thích Nam thấy anh không phối hợp, đề nửa người lên người của anh, chuẩn bị tư thế này đi ngủ.

“.....” Dung Trình bị sự vô lại của cô đánh bại, dịch sang bên cạnh một chút, chừa cho cô một chỗ nằm thoải mái.

Thích Nam khoanh khoải thở ra một hơi, đẩy đẩy cánh tay của anh, sai khiến: “Tắt đèn đi.”

Dung Trình: “.....”

Anh đang chần chờ một chút, lại thấy người kia chồm qua bên phải của anh, muốn tắt đèn. Vì không muốn cô làm phiền nữa, anh vội vàng tắt đèn.

Gian phòng bị bóng tối bao phủ một lần nữa

“Thật ra thì em tới tìm anh để thấp nển tâm sự thôi.” Trong bóng tối, anh nghe được tiếng nói của cô ngay tại bên tai mình. Bởi vì khoảng cách quá gần, anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô. Đột nhiên anh lại cảm thấy anh thích loại cảm giác này.

Trong lòng anh vừa rung động, vừa định hả miệng muốn trả lời cô thì nghe được cô hỏi —

“Anh có cảm thấy Tổng Cảnh sẽ thích mấy ‘bé dễ thương’ của em không? (*Lời người chinh ngữ: Đây gọi là hội ứng ‘không biết nói gì nên nói bậy’...)”

Cô chọn đề tài này khiến Dung Trình cười không nổi, lời vừa ra khỏi cổ họng thì phải nuốt trở lại, cuối cùng anh phải dùng phương thức ‘im lặng’

“Được rồi, em thừa nhận tài nấu nướng của em còn nhiều thiếu sót, nhưng tâm ý tuyệt đối rõ ràng, anh ấy cũng nên vui vẻ...um...” Vừa nói tới đây, có một cánh tay kéo chân đang ở cổ của cô, phủ lên đầu cô.

Cô giùng giàng thò đầu ra, nhìn chăm chăm người gây chuyện: “Anh làm gì vậy?”

Dung Trình thần nhiên nói: “Có muốn ngủ hay không hả?”

Thích Nam mấp máy môi, cuối cùng ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Chỉ là mặc dù cô đã ngậm miệng, nhưng tay lại không an phận, giống như con nít, quậy phá trên ngực của Dung Trình, còn chà tới chà lui.

Dung Trình để mặc cho cô quậy phá.

Điều bộ này khiến cô cảm thấy không dễ chịu, một lát sau tự mình lặng lẽ thu tay về.

Hai người không nói nữa, giống như đã ngủ rồi.

Một hồi lâu, Thích Nam lật người lại, nhích tới gần sát Dung Trình.

“Dung Dung, anh còn chưa đi mà em đã bắt đầu nhớ anh rồi.”

Thích Nam không biết mình đã ngủ tự lúc nào, đến khi cô tỉnh lại lại Dung Trình đã không còn ở khách sạn. Cô không có mục đích, đi mấy vòng trong phòng, cuối cùng mới đi xuống lầu ăn chút đồ.

Ăn sáng xong thì quản gia nói cho cô biết, Dung Trình đã đặt tiếp gian phòng này vô thời hạn cho cô ở, cô vẫn có thể ở lại nơi này.

Thích Nam gật đầu lơ đãng.

Lúc nghỉ trưa, Thích Nam tính nhắm thời gian một chút rồi móc điện thoại di động ra, thuần thục quay một số điện thoại.

Điện thoại được tiếp nối rất nhanh.

“Nhóc con Tiểu Trác, chú của cậu đã về tới chưa?” Điện thoại bên kia vừa thông, cô đã lên tiếng hỏi ngay lập tức.

Hình như Dung Trác đang chơi game, tiếng nhạc bên kia nghe rất lớn, tiếng nổ vang lên cùng lúc với điện thoại kết thông, mới nghe được hù cô hết hồn. Cũng may là cậu ta đã lên tiếng trả lời cô.

“Làm gì có.” Cậu ta nói.

“Cậu chắc không?”

“Chắc cái gì, đã nói chưa về là chưa về mà. Không phải tôi vẫn còn có thể chiến đấu với người ta sao? Nếu chú ấy đã trở lại, còn không phải đã làm thịt tôi rồi!”

Thích Nam cảm thấy rất có lý.

“À, vậy tôi cúp máy.”

Đang lúc cô chuẩn bị cúp máy, đột nhiên đầu điện thoại bên kia trở nên yên tĩnh, giọng nói của Dung Trác vang lên rõ ràng, kèm theo tiếng cười quái dị của cậu ta: “Khà khà, chú chưa trở lại? Chuyện này không phải bình thường nha. Có rất nhiều lý do đàn ông về nhà không đúng giờ, một là công việc, hai là đàn bà. Xem ra không chừng chú ấy đang ôm đàn bà trong lòng rồi...”

Thích Nam không biến sắc, cúp điện thoại.

Dung Trác bám riết không tha gọi điện thoại trở lại, cô cũng bỏ mặc.

Cô cầm điện thoại đứng yên ở đó một lúc, suy nghĩ một hồi, lại gọi thêm một cú điện thoại nữa.

Là Dung Trình.

Nhưng điện thoại lại không tiếp thông.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lo lắng

“Thích Nam.”

“Ở đây.”

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, Thích Nam đang mất hồn, theo phản xạ tự nhiên đứng bật dậy thẳng tắp, không khác gì đối mặt với huấn luyện viên quân sự.

Viên Hoa nhìn cô từ trong ống kính, ánh mắt thần thờ kia đủ chứng minh trong lòng cô đang bờ ngỡ.

“Đạo diễn Viên...” Mặt cô tươi cười nịnh nọt anh ta để đổi lấy một chút lòng thương hại.

Ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi dao phóng tới, chả có vẻ gì là tiếp nhận tình cảm tốt đẹp này: “Trở lại đi.”

Thích Nam sờ sờ chóp mũi của mình, có chút lúng túng: “Tôi đâu có đi đâu đâu.”

Đạo diễn tinh bơ: “Thật à? Tôi cứ tưởng cô đang đi dạo một vòng ngoài vũ trụ đó chứ.”

Thích Nam cười co quắp.

Quả thật trạng thái của cô không được tốt lắm, phải rồi, rất rất tệ. Bởi vì Dung Trinh không hề trở về thành phố M, điện thoại lại không thông. Điều này dẫn đến tâm trạng đứng ngồi không yên rất nghiêm trọng trong lúc cô đang quay phim. Cô bị Viên Hoa điểm danh phê bình cũng là đúng thôi.

“Đạo diễn, là lỗi của tôi.” Mặc dù thường ngay cô có chút lơ là, nhưng đối mặt với công việc của mình, Thích Nam lúc nào cũng nghiêm túc. Sau khi biết được là lỗi của mình, cô sẽ không kiểm soát tránh né, lập tức nhận lỗi với thái độ hết sức đàng hoàng.

Viên Hoa khẽ liếc cô một cái, ngoài ý muốn không bộc phát, mà chỉ quay đầu lại phân phó tổ quay camera, “Làm lại lần nữa.”

Thích Nam cảm thấy vô cùng cảm kích.

Cô cố gắng điều chỉnh lại tinh thần, vội vàng tiến vào trạng thái chuẩn bị. Lần này suông sẽ thông qua.

Cảnh quay kế tiếp cũng có cô tham dự. Sau khi diễn xong cảnh vừa rồi, cô cũng không kịp nghỉ ngơi mà giống như ngựa không ngừng vó, chạy tới phòng thay quần áo thay đồ. Đang trên đường đi thì bị Viên Hoa gọi lại.

Mới đầu cô có chút không hiểu, lại nghĩ tới biểu hiện hồng bét vừa rồi của mình, lập tức cúi đầu nhận sai: “Đạo diễn Viên, tôi sai rồi, mới vừa rồi...”

“Cần xin nghỉ không?” Viên Hoa đứng bên cạnh viết viết gì đó, cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Cuộc đối thoại ngoài dự liệu, Thích Nam ngừng một chút: “Hả?”

Cánh tay đang viết viết của Viên Hoa dừng lại, cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn cô, lời ít ý nhiều: “Cần không?”

Thích Nam mở lớn mắt, rất nhanh hiểu được ý tứ của anh ta. Trong lòng cô nóng lên, giống như bị tòa núi lửa đang hoạt động này làm cho cảm động: “Cám ơn đạo diễn, tạm thời không cần.” Chân thành cảm ơn, một chút giả dối cũng không có.

“Ừ.” Viên Hoa hơi trầm ngâm, hất cằm về phía cô, “Đi thay quần áo nhanh đi.”

“Dạ được.” Thích Nam cười cười.

Lần này tâm trạng của cô lúc ra sân hoàn toàn khác nhau. Chính cô cũng cảm thấy cô diễn không tệ. Quả nhiên chỉ cần một màn, Viên Hoa tuyên bố thông qua.

Lúc này, Thích Nam mới xem như hoàn toàn rảnh rồi. Cô không thay lại đồ của mình ngay lập tức, mà móc điện thoại di động của mình từ túi xách ra. Lúc này đã là ba tiếng đồng hồ qua đi sau lần cuối cùng cô gọi cho Dung Trinh. Cô không chân chờ, bấm liên dãy số quen thuộc.

Lần này không giống như những lần trước, điện thoại được thông rồi.

“Anh đang ở đâu?” Cô vội vàng nói nhanh vào máy.

Hiển nhiên đầu bên kia điện thoại rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức trước khi cô nghe được câu trả lời của Dung Trinh thì đã nghe được giọng nữ bên cạnh anh truyền tới.

Thích Nam: “.....”

Cô không khỏi không nhớ tới lời nói của Dung Trác, lý do đàn ông không về nhà là bởi vì công việc

Nàng không khỏi nhớ lại Dung Trác lời nói, đàn ông không về nhà, một là vì công việc, hai là vì đàn bà...

Má nó! Thật đúng là vì đàn bà rồi!

Thích Nam hít sâu vào một hơi, bật ra được hai tiếng, “Ha ha.” vào trong điện thoại.

Dung Trinh: “.....”

Thích Nam hỏi: “Đến thành phố M rồi hả?”

Dung Trinh trả lời một câu mà Thích Nam không thể nào ngờ được: “Anh đang ở Minh Đảo.”

“Người đẹp?”

“Bệnh viện.”

Thích Nam không cười hề hề nữa, trong lòng mới vừa thả lỏng bây giờ lại co thắt: “Tại sao?”

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.” Dung Trinh nói xong, dừng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Bị thương nhẹ, hiện giờ đã không sao.”

Thích Nam nhú mày một cái, không phân biệt được anh có thật là không sao, hay là không muốn cô lo lắng mà che giấu sự thật, “Em thích hoa hướng dương, anh có thích không?” Cô nói, ý là muốn đi thăm anh.

Đương nhiên Dung Trinh hiểu rõ, vừa nghe đã hiểu câu nói mà rất nhiều người cho rằng có chút điên khùng kia của cô, trả lời cô: “Nếu quả thật muốn tặng, để ở phòng khách sạn Thạch Hạ là được rồi.”

Thích Nam kinh ngạc: “Anh muốn quay lại?”

“Ừ, tạm thời không đi.”

Khỏe mới Thích Nam giựt giựt. Cô cũng không hiểu vì sao lại buồn cười, chỉ là tâm tình đột nhiên trở nên tốt hơn: “Cái gì chứ, bây giờ em có chút bận rộn. Lúc anh trở lại thì tiện thể mua thêm bó hoa, em trả tiền cho.”

Dung Trinh: “.....”

Sau khi cúp điện thoại, Thích Nam đứng im một chỗ hồi lâu, sau đó cô quẹo vào phòng hóa trang.

—— Cô đã tập thành thói quen, trước khi rời khỏi tổ kịch thì sẽ chào hỏi Vân Thi Thi trước, lần này cũng giống vậy. Lúc này, đại minh tinh Vân đang ngồi trong phòng hóa trang trang điểm, nhìn thấy cô đi vào thì ra hiệu thợ trang điểm dừng lại.

“Phải đi?” Vân Thi Thi không quay đầu lại, nhìn cô từ trong gương.

“Đúng vậy, hôm nay em hết màn diễn rồi.” Thích Nam quan sát kiểu trang điểm mới của cô ấy, thích thú khen ngợi, “Cho dù thế nào, chị Vân nhìn rất xinh đẹp.”

“Nịnh nọt không cần tiền vốn đúng không?” Vân Thi Thi vẫy tay về phía cô, bộ dạng ghét bỏ, “Không có chuyện gì thì đi nhanh đi, đừng ô nhiễm không khí chung quanh tôi.”

“Lòng em bị tổn thương rồi.” Một giây trước đó Thích Nam còn làm bộ kiêu cách, ôm ngực, giây tiếp theo liền chớp lấy thời chocolate trên bàn trang điểm, giọng nói cũng trở lại bình thường, “Sao hôm nay không thấy Tô Yên nhỉ?”

Vân Thi Thi trêu chọc: “Nhớ cô ta rồi à?”

Về mặt Thích Nam méo mó khó có: “Người đừng nói chuyện đáng ghét như vậy với em.”

Vân Thi Thi bị cô chọc cười, cười nói: “Hôm nay không có phần diễn của cô ta, cho nên không tới. . . Không phải cô phải đi hay sao?”

Bị chị Vân đuổi đi đến hai lần, Thích Nam mới cảm thấy trái tim thủy tinh của mình đã bị tổn thương sâu sắc rồi. Cô nháy mắt giả dờ đáng thương: “Chị, lúc trước chị đối với em không phải như vậy.”

Vân Thi Thi quay đầu nhìn cô.

“... Được rồi, em đi.”

Đi tới bên cửa, cô lại bị Vân Thi Thi gọi lại. Thích Nam cúi thấp người, chào đối phương theo kiểu cung đình quý tộc: “Vị tiểu thư này, ngài còn có gì dặn dò?”

Trên mặt Vân Thi Thi có chút do dự, một lát sau mới nói: “Không có gì, cô đi đi.”

Thích Nam không hiểu, nhưng vẫn đi ra ngoài.

Bởi vì còn sớm, Thích Nam gọi điện thoại cho Dương Hàng. Từ chỗ của cậu ấy, sau khi biết được bệnh viện của Dung Trinh, cô không trở về khách sạn mà đón xe đi tới bệnh viện. Trên đường đi cô còn đặc biệt chạy tới tiệm bán hoa, mua một bó hoa hướng dương vàng rực rỡ.

Đến lúc cô ôm hoa, theo hướng dẫn của Dương Hàng đi đến phòng bệnh, thì người đầu tiên cô thấy không phải là Dung Trinh, mà là... Tô Yên, một Tô Yên đang khóc ròng bên giường bệnh không thể kiểm chế được.

Thích Nam cảm thấy rất bất ngờ, kinh ngạc tới nỗi thiếu chút nữa là đánh rớt bó hoa hương dương ôm không chắc trước ngực rồi. Làm sao cô có thể ngờ được! Phải hiểu rằng cô không bao giờ nghĩ tới Tô Yên và Dung Trình lại có thể ở chung một chỗ!

Cô suy đoán, ngờ vực, đi thêm hai bước vào phòng bệnh, phát hiện hai người trong phòng bệnh đều không chú ý tới cô ——

Tô Yên tập trung lau nước mắt không phát hiện ra cô. Trên đầu Dung Trình quấn một đồng vải bông đang vùi đầu đọc sách, cũng không chú ý tới cô. Lúc này cô giống như một người trong suốt, không hề có cảm giác tồn tại trong phòng bệnh.

Thích Nam có chút không vui, cô nhìn không được mở miệng nói: “Em đang nói với hai người, hoa hương dương Van Gogh nè, hai người có thể mở mắt ra nhìn không?” Cô đưa Van Gogh giả về phía trước, cố gắng dùng cái này gây sự chú ý của mọi người.

Cô vừa lên tiếng thì hai người trong phòng bệnh mới để ý tới người mới vừa bước vào là khách thăm, chứ không phải là y tá.

Tô Yên ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn đọng lại nước mắt khiến người ta thương xót: “Sao cô lại tới đây?”

Thích Nam không thèm nhìn cô ta, chỉ trao đổi ánh mắt thân mật với Dung Trình đang nằm trên giường bệnh. Dung Trình là người dời mắt đi trước: “Không phải đã nói không cần tới?”

“Quấy rầy anh à?” Tâm tình Thích Nam quả thật không tốt, cho nên lời nói có vẻ gai góc.

Người khiến mình lo lắng mấy ngày nay lại ở chung với người phụ nữ mình chán ghét, mặt ngoài cô không nói ra, nhưng trong lòng có chút khó chịu.

Dung Trình im lặng

Thích Nam đặt hoa qua một bên, sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Phiền cô kể lại cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Dương Hàng cảm nhận được mùi thuốc súng từ cô, biết điều không nói lại.

Lúc này, Tô Yên giống như nhớ lại chuyện của mình, cố gắng hết sức chùi hết nước mắt trên mặt, vừa khóc đứt quãng vừa kể rõ: “Cùng là lỗi của tôi, nếu không phải tôi đột nhiên xông ra đường cái, xe của Dung tiên sinh cũng sẽ không đụng vào vòng đai xanh, Dung tiên sinh cũng sẽ không bị thương. Cũng là lỗi của tôi, là tôi không đúng...”

Thích Nam nhìn cô nằng nặc trách khổ sở, rút khăn giấy ra cho cô ta, hình như cuối cùng còn vỗ vỗ lưng cô ta, nói: “Chắc cô khóc rất lâu rồi nhỉ? Trước khi bị tai nạn cũng đã khóc à?”

“Hả?”

“Nếu không tại sao vô duyên vô cớ xông ra giữa đường?”

Tô Yên: “.....” (Chị Thích lợi hại! Chưa chi đã nhìn thấu mưu đồ của chị Tô.)

Thích Nam thấy cô nằng nặc người ra không phản ứng, tự động rút một khăn giấy khác cho lau lau cho cô ta, vừa lau vừa nói: “Mau nín khóc đi, nếu không ra ngoài sẽ bị đụng xe nữa bây giờ.”

Tô Yên: “.....”

Thích Nam thấy nước làm gì cũng không làm cho cô nằng nặc khóc, phải quay đầu nhìn về phía Dương Hàng: “Tôi nói cậu Dương nhé, đường đường là một người đàn ông mà chỉ đứng đó nhìn con gái người ta khóc hả!”

Dương Hàng co quắp, ho khan một tiếng: “Tôi không biết làm sao.” Anh cũng chưa từng nhìn thấy phụ nữ nào khóc nhiều như vậy.

Thích Nam không hài lòng với câu giải thích của anh, quở trách: “Mẹ nó, cũng không nên đứng đó không làm cái gì.”

Dương Hàng ngậm miệng im hơi.

Thích Nam không đồng ý nhìn anh, nói: “Cậu nên mang cô ấy sang khoa mắt khám một chút chứ? Nước mắt cô ấy không ngừng rơi, không chừng có vấn đề gì xảy ra với mắt thì sao!” Nói xong, cô kéo Tô Yên tới bên cạnh Dương Hàng, “Đừng lo lắng, mau mau phát huy phong độ đàn ông của cậu đi, dẫn cô ấy đi khám bác sĩ.”

Dương Tô: “.....”

Dương Hàng vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, lúc này Dung Trình nằm trên giường bệnh mới lên tiếng: “Trợ lý Dương, cậu mang cô ấy ra ngoài trước đi.”

Dương Hàng ngầm hiểu cấp trên là đang bảo anh dọn dẹp hiện trường, anh quay lại nói với Tô Yên: “Tô tiểu thư, chúng ta...” Lời còn chưa dứt mà ý tứ đã thật rõ ràng.

Tô Yên: “.....”

Cô ta nghiêng đầu nhìn Dung Trình, lại thấy anh đang nhìn Thích Nam. Ánh mắt cô lóe lên, không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng cũng đi theo Dương Hàng ra khỏi phòng bệnh. Trước khi đi, Dương Hàng còn cẩn thận đóng cửa phòng bệnh lại.

Chỉ còn lại hai người trong phòng bệnh.

Thích Nam chỉ chỉ hoa của mình mang tới: “Tặng anh đó.”

“Cảm ơn.”

“Không cần.”

Những lời khách sáo dường như đã dùng hết, cả hai đều ngẫm nghĩ, im lặng.

Dung Trình khép cuốn sách đang đặt trên đùi, để qua một bên. Sau đó anh đưa một tay ra về phía của cô.

“Thích Nam, em lại đây.” Anh nói với cô.

“Làm gì?” Thích Nam nghiêng người về phía anh một chút, cuối cùng cũng từ từ đi qua.

Dung Trình đặt tay lên eo cô, kéo lại gần: “Lo lắng?”

“Ai thêm lo lắng cho anh?” Mặc dù nói như vậy, nhưng cô lại vòng tay ôm anh, dựa đầu lên vai anh. Cứ như vậy, cô duy trì tư thế nào một hồi lâu, rồi đột nhiên mở miệng nói: “Dung Dung, anh thật sự làm em lo lắng.”

Dung Trình siết chặt cô hơn một chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mộng cảnh

Theo như Dung Trình nói, khi anh lái xe đi ra sân bay, không biết cô bé Tô Yên này bị cái gì, giống như bị thất hồn lạc vía, xông ra giữa đường. Có lẽ cô nàng chỉ là muốn đi dạo trong dòng xe cộ, nhưng lại không ngờ hào quang của mình không đủ sáng để xe cộ tự động nhường, cho nên thiếu chút nữa xe của Dung Trình đã ‘hôn’ cô rồi.

Cũng may đầu óc phản ứng của học viên ưu tú học viện thương nghiệp Thường Thanh Đằng Dương Hàng đã không làm mất thể diện trường học của mình, dưới tình thế khẩn cấp bẻ tay lái đột ngột.

Vì vậy không đụng trúng người, nhưng lại đụng bẻ tan tành mảng vòng đai xanh.

Cô nàng kinh hoàng bạt vía, hồn phách bay thẳng lên trời.

Sau đó bọn họ đổ tới bệnh viện.

Người bị xui xẻo nhất trong tai nạn lần này chính là Dung Trình, ót bị đụng lưng một lỗ, bất tỉnh một lúc lâu mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, anh phát hiện Tô Yên xem anh như Trường Thành, không khóc cho tới khi sụp tường thì không bỏ qua.

Cũng không biết vì nguyên nhân gì, anh lại giữ cô ta ở lại.

“Bị thương tới nỗi như vậy, anh đã thu tiền bồi thường của cô ta chưa?”

Thích Nam lấy một trái lê mỏng nước từ rổ trái cây ra, cầm dao gọt trái cây nóng lòng muốn thử. Không muốn nhìn thấy cô hành hạ trái lê, Dung Trình đoạt lấy.

Thích Nam nhìn tay trống không, nhún vai một cái, lại lấy một trái chuối tiêu để ăn hơn từ trong rổ ra, vừa lột vỏ đưa cho Dung Trình vừa nói:

“Cô ta sẽ không dễ gì buông tay, anh cũng đừng nên làm khó một cô gái yếu đuối.”

Dung Trình cự tuyệt không cho cô dứt, có chút bất đắc dĩ nói: “Không ai bắt cô ta chịu trách nhiệm.”

Nhìn chằm chằm trái cây bị từ chối trong tay mấy giây, Thích Nam dứt khoát tự mình ăn: “Đây là khẳng định trợ lý đặc biệt ưu tú của anh đã được lợi rồi!”

Cô chả tốn đồng nào bồi nhọ tên tuổi của Dương Hàng.

Dứt lời, bên ngoài phòng bệnh có người gõ nhẹ cửa, ngay sau đó, người bị cô nói hành bước vào.

Dương Hàng không nghe được lời nói của cô, vừa đi vào trong vừa hỏi thăm Dung Trình trên giường bệnh: “Bác sĩ đề nghị ở lại bệnh viện quan sát một hai ngày, Dung tiên sinh thấy thế nào?”

Dung Trình không hề suy nghĩ nhiều, quyết định: “Vậy thì ở lại đây đi.”

Dương Hàng hỏi: “Vậy ai ở lại với ngài?”

Anh hỏi như thế bởi vì Thích Nam cũng ở đây, nếu như cô không tới, đương nhiên là anh phải tới rồi.

Thích Nam hiểu được ý tứ của anh, tiếp lời.

“Tôi ở...”

“Tôi ở lại!”

Có một người khác cùng lên tiếng với Thích Nam, đó chính là Tô Yên, người đã gây ra trận sóng gió kỳ này. Vào lúc này, cô nàng cũng vừa từ bên ngoài đi vào, đúng lúc trả lời vấn đề Dương Hàng nêu ra mà đáng lẽ chỉ dành cho Thích Nam.

Mọi người trong phòng bệnh đều nhìn về phía Tô Yên đang đứng cạnh cửa.

Mặt mày cô nàng này vẫn tái nhợt như cũ, không biết bởi vì vẫn còn sợ hãi vì đã gây ra tai nạn, hay là bởi vì khóc quá lâu không còn nước. Giờ phút này, ánh mắt cô nàng vô cùng khẩn thiết, nhìn Dung Trình nói: “Cũng bởi vì tôi mà Dung tiên sinh mới bị thương, tôi có nghĩa vụ ở lại chăm sóc ngài.”

Trong thoáng chốc, phòng bệnh rơi vào im lặng.

Thích Nam cũng không lên tiếng, khóa miệng ẩn chứa nụ cười hài hước.

Dương Hàng làm bộ như bị đóa hoa hướng dương mà Thích Nam mang tới hấp dẫn, nhìn thật lâu cũng không ngẩng đầu lên.

Dung Trình liếc mắt nhìn hai người một cái, cuối cùng dừng lại trên người Tô Yên: “Không cần, phụ tá của tôi sẽ ở lại chăm sóc tôi.”

Bị từ chối, sắc mặt Tô Yên đang tái nhợt lại càng tái nhợt hơn, vội vàng muốn giải thích gì đó nhưng đã bị lời nói của Dung Trình đối với Dương Hàng chặn lại.

“Cậu đưa Tô tiểu thư ra ngoài.” Lời anh nói không chứa lại một chút ý tứ để người khác cự tuyệt.

“Dạ, tiên sinh.” Dương Hàng đáp ứng, đi tới trước mặt Tô Yên làm tư thế ‘xin mời’, “Tô tiểu thư...”

Hình như Tô Yên cũng cảm nhận được sự kiên quyết của Dung Trình, mấp máy môi, sau cùng cũng lộ ra nụ cười yếu ớt: “Vậy ngày mai tôi tới thăm anh.” Nói xong, Tô, Dương, hai người lần lượt rời đi.

Sau khi hai người bỏ đi, Thích Nam không nhịn được, ‘phốc’ một tiếng, nhúu mày bật cười: “Cô nàng rất quan tâm tới anh.”

Dung Trình liếc mắt cô một cái: “Em cũng từ tổ kịch chạy đến mà.”

Thích Nam nói: “Em và anh ở chung một mái nhà ít nhất 1000 ngày đêm, thời gian cô ta chung đụng với anh nếu đổi thành giấy cũng không nhiều bằng em, làm sao có thể so sánh được?” Dung Trình không nói gì.

Thích Nam đột nhiên tới trước mặt anh, nhìn anh dò xét như radar, xong rồi vuốt ve một cái: “Em lại cảm thấy mặt mũi của anh gây họa rồi. Đúng rồi, còn cộng thêm thân phận nữa... Tôi nay em ở lại đây, chạy tới chạy lui mệt chết đi thôi.”

Bên cạnh phòng bệnh VIP của Dung Trình có thêm một gian phòng nhỏ, dùng làm chỗ nghỉ ngơi cho người thân. Thiết bị bên trong đầy đủ, hoàn cảnh cũng rất tốt.

Dung Trình đồng ý quyết định của cô.

Dương Hàng đưa xong Tô Yên trở lại, nhìn thấy Thích Nam ngồi trong phòng bệnh chơi điện thoại di động. Người kia thấy anh trở lại, cô đóng máy game, lôi kéo anh dặn dò, sáng mai tới nhớ mang theo quần áo cho cô thay. Anh gật đầu đồng ý.

Nói xong vấn đề chính, cô vẫn lôi kéo anh không buông, ghé sát lỗ tai anh hỏi nhỏ: “Tôi nói Dương nè, có phải ông chủ của cậu vừa ý vị Tô tiểu thư kia lắm không, làm gì mà giữ cô ta ở lại lâu thế?”

Là người ngoài cuộc, Dương Hàng đã sớm nhìn ra, cấp trên của mình đối xử với vợ trước khác xa những người khác, phải nói là có thể dung túng bao

nhieu thì dung túng bấy nhiêu, đẹp bỏ tất cả nguyên tắc. Làm một trợ thủ đắc lực, đương nhiên anh có nghĩa vụ giúp cấp trên của anh dần xếp trở ngại giải tỏa ưu phiền, vì vậy ——

“Thích tiểu thư không soi gương sao?” Anh lựa chọn con đường vòng vèo.

Thích Nam không hề nghĩ tới anh chàng này hỏi ngược lại mình một câu như vậy, kinh ngạc rút cằm ra, e sợ trợ lý ưu tú của Dung Trình có khả năng bị tổn thương não bộ trong vụ tại nạn vừa rồi, lo lắng không dứt, cô dò hỏi: “Đương Nhị Ngu?”

Dương Hằng: “.....”

Thiếu chút nữa anh bị nước miếng của mình sặc chết, lập tức hối hận tại sao mình lại chọn đường vòng, một quyết định chả sáng suốt tí nào! Anh không thể không đổi lại phương thức nói chuyện ——

“Ý của tôi chính là, nếu Thích tiểu thư có soi gương, cô sẽ dễ dàng phát hiện, vị Tô tiểu thư kia và cô...” Anh dừng lại một chút, cuối cùng cũng nói thẳng ra, “Cô và cô ấy nhìn hơi giống nhau.”

Thích Nam tròn mắt.

Dương Hằng tiếp tục: “Tôi nghĩ Dung tiên sinh cũng nhìn ra được.” Cho nên mới đối xử với người kia đặc biệt hơn một chút.

Giờ phút này, Thích Nam không thể dùng hai chữ khiếp sợ hình dung, cô kìm chế sự kích động muốn chạy vào toilet để soi gương, ngay người sững sờ nói: “Đương à, mắt cậu bị mù hả?”

Dương Hằng: “.....”

Thích Nam cảm giác bị kinh sợ không nhỏ, Dương Hằng rời đi rất lâu rồi mà hơi thở của cô còn chưa trở lại bình thường.

Dung Trình phát hiện sự khác lạ của cô, không thể không hỏi: “Sao vậy?”

Thích Nam bắt lấy tay anh, nhìn anh tha thiết: “Dung Dung, anh nhìn em, nhìn kỹ đi.” Cô mở to mắt nhìn, chia toàn bộ gương mặt tới gần anh, dưới ánh mắt quan sát lạnh lẽo của đối phương, hỏi: “Anh thật cảm thấy em giống Tô Yên lắm sao?”

Dung Trình kéo tay mình lại, lạnh nhạt nói: “Không giống.”

Thích Nam không phát hiện anh ngập ngừng một giây trước khi trả lời. Cô thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó nói một cách hung dữ: “Mắt Dương Hằng quả thật bị mù mà!”

Phản ứng của cô đối với chuyện này có chút quá đáng.

Nhưng... xin lỗi à, cô không muốn quen biết bất kỳ cô nào có diện mạo hơi giống cô. Cô thật sự hi vọng như vậy.

Có lẽ không quen với giường chiếu ở bệnh viện, tối đó Thích Nam ngủ không được yên, chìm nổi trong giấc mộng, vùng vẫy nhưng từ đầu tới cuối đều không thể trốn thoát.

Cô nằm mơ thấy một người đàn ông khoác tay lên vai cô, xoay người cô lại, mỉm cười nói gì đó. Sau khi nói xong thì ông ta đứng dậy muốn bỏ đi. Cô nhất định không chịu, đuổi theo ông ta hai bước thì lại vấp ngã xuống đất. Một người đàn bà khoảng chừng bốn mươi, năm mươi tuổi chạy tới, ôm cô vào lòng dỗ dành dịu dàng.

Bà ép đầu cô vào ngực của bà, che đi tầm mắt của cô. Cô sốt ruột muốn bật khóc, đợi đến khi cô vùng vẫy thoát khỏi lồng ngực của bà thì chỉ thấy được bóng lưng của người đàn ông kia.

Bình thường ông rất cao lớn, cô chỉ có thể nhìn lên, Cô càng nhìn lên càng cảm thấy ông ta cao lớn, cảm thấy chỉ cần ông có thể ôm mình lên thì mình sẽ cao giống như ông vậy.

Trong trong trí nhớ của cô, ông ấy chưa bao giờ ôm cô như vậy. Chỉ cần thỉnh thoảng có thể nhìn thấy nụ cười của ông, cô đã cảm thấy vui mừng lắm rồi.

Cô có cảm giác trời sinh ra mình hèn hạ làm sao ấy.

Chỉ có sau này có một lần, ông đã ôm cô, vuốt tóc cô hỏi ——

“Con muốn có một người em gái không?” Ông cười ôn hòa với cô, nhưng không gọi tên cô, giống như gọi tên cô sẽ làm dơ bẩn cõi lòng ông vậy.

“Em gái?” Cô ngu khờ hỏi, không hiểu tại sao đột nhiên ông lại nhắc tới chuyện này, nhưng cô vô cùng vui vẻ, rốt cuộc ông cũng đã ôm cô. Cô thích sự ôm ấp này, cho nên suy nghĩ, có thêm một người em gái sẽ chia bớt đi vòng ôm không dễ dàng có được này, vì vậy cô cong môi nói: “Không, con không muốn.”

Cô thấy nụ cười của người đàn ông tắt ngấm, để cô xuống rồi bỏ đi.

Ông vẫn cao lớn như vậy, cô nhìn theo bóng lưng của ông, nhìn đến khi mắt bắt đầu cay cay.

Thích Nam chợt giật mình thức dậy, cô nhìn thẳng vào khoảng không. Một hồi lâu, cô lắc nhẹ đầu, gương mặt bên gối truyền đến một tia lạnh lẽo. Cô kinh ngạc, giờ tay lên sờ mặt của mình.

Sự ẩm ướt trong lòng bàn tay khiến cô kinh ngạc ngây ngẩn cả người. Cô vẫn duy trì tư thế giờ tay lên, cho đến khi cánh tay bủn rủn mới hạ xuống.

Cô xoa mặt vài cái, nhắm mắt lại nhưng cơn buồn ngủ hoàn toàn tan biến.

Một lát sau, cô mở mắt ra một lần nữa, ngồi dậy, xuống giường đi ra gian phòng ngoài.

Ánh đèn đêm trong phòng bệnh không bao giờ tắt, Dung Trình mệt mỏi đang ngủ say.

Giờ phút này, tâm tư rối loạn của cô chìm vào yên tĩnh.

Cô nhẹ nhàng đi bộ tới ghế sa lon đối diện, cuộn mình lại, cứ như thế mà ngủ.

Lần này cô ngủ rất mau.

Cô lại nằm mơ một lần nữa, trong mộng này cô chạy tới nhà họ Dung. Đó là lần đầu tiên cô tới nhà họ Dung. Cô đứng bên ngoài hàng rào tòa nhà, hoa Tường Vi đang nở rộ đông đưa trên đầu cô. Một trận gió thổi qua, cánh hoa phấn trắng rơi lả tả.

Cánh hoa rơi trên tóc của cô, cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nhìn thấy cửa chính của nhà họ Dung từ từ mở ra, một chiếc xe màu đen từ bên trong chạy tới.

Cô không chần chừ, vội vàng đứng dậy ngăn nó lại.

Xe dừng lại, cửa sổ xe từ từ quay xuống, khuôn mặt đàn ông từ bên trong lộ ra.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy Dung Trình, gương mặt của anh và tấm hình cô đã nhìn thấy qua anh tuần như nhau.

Trước đó không bao lâu, sui gia ưu tú nhà họ Dung này đã khiến con gái của nhà họ Thích tranh đấu gay gắt vì anh. Thích Nam bị những người cô gái kia chọc đến nhâm chán, trong lòng nổi lên chống đối, một mình chạy tới nhà họ Dung.

Cô mỉm cười rạng rỡ về phía anh, móc trong túi ra một chiếc nhẫn.

“Chú à, chú có muốn đáp ứng lời cầu hôn của cháu không?” Cô cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thăm

Thích Nam chỉ mới xuống lầu một chút, khi trở lại thì đã thấy phòng bệnh có thêm một người. Quay lưng lại với cô, bóng dáng của người ngồi bên cạnh giường bệnh của Dung Trình nhìn rất quen thuộc. Hiển nhiên người đó chính là Tô Yên tới thăm bệnh.

Có lẽ là bởi vì đột nhiên nhớ tới lời nói của Dương Hằng, lúc Thích Nam nhìn cô nàng một lần nữa, vẻ mặt không kìm được vẻ vi diệu. Cô nhìn chăm chăm sau lưng của cô ta, dường như muốn nhìn xuyên qua lưng để thấy rõ mặt, muốn phân biệt có phải khuôn mặt này có mấy phần tương tự với mình hay không.

Cô nhìn chăm chăm một hồi thì thấy Tô Yên giờ tay lên, sau đó chân chừ đặt tay mình vào bàn tay của Dung Trình đang để bên ngoài chăn, làm ra bộ dạng như bị đối phương cầm lấy...

Thích Nam không thấy được nét mặt của cô ta, nhưng tất cả động tác mờ ám này đều rơi vào trong mắt của cô. Cô hận không thể tự đâm mù cặp mắt của mình, bởi vì cô tuyệt đối không cố ý nhìn trộm tâm tư thiếu nữ của người ta.

Cô ngón ngang một hồi, nghĩ mình nên thức thối lui xuống, hay là dậm chân mạnh thêm một chút để nhắc nhở cô nàng.

Đang do dự thì nghe tiếng bước chân vội vàng của y tá đi ngang qua truyền đến từ phía sau.

—— được rồi, đã có người làm việc cô muốn làm.

Tiếng bước chân là sự báo động rất tốt, đang si mê vuốt ve bàn tay của Dung Trình, Tô Yên giật mình cứng đờ, nhanh chóng rút tay về. Cô nàng quay đầu lại, nhìn thấy Thích Nam thò đầu vào từ cánh cửa.

Tầm mắt hai người chạm nhau, không nói tiếng nào.

Thích Nam là người đầu tiên phá vỡ im lặng, chỉ là đề tài lựa chọn luôn luôn không phù hợp tới tâm tư của Tô Yên.

“Còn biết xem cả chỉ tay à?” Cô mang theo vài phần hài hước.

Ánh mắt Tô Yên rõ ràng có chút ngưng ngừng: “... Tay của anh ấy lộ ra bên ngoài, tôi chỉ muốn nhét tay anh ấy vào trong thôi.”

Thích Nam gật đầu: “Tôi hiểu.”

Tô Yên: “.....”

Ánh mắt Thích Nam lơ đãng nhìn về phía cửa sổ, thấy hoa trong bình đã bị đổi. Hoa hướng dương mà cô mang tới biến đâu mất tiêu, đổi thành mấy nhánh cẩm chướng. Cô thu hồi lại tầm mắt, có vài phần không vui.

Cô không có ý định vạch ra, chỉ nói: “Sao cô tới đây sớm vậy? Hôm nay không cần đi tổ kịch à?”

Tô Yên nín cười: “Tôi thăm một chút rồi đi.”

Thích Nam cười cười, nói: “Dung Dung, anh phải sớm lạnh lại, có người lo lắng rất nhiều vì anh. Khiến con người ta lo lắng nhiều ngày như vậy, cô ấy mệt mỏi lắm rồi.”

Mặt Tô Yên hơi ửng hồng.

Chẳng biết Dung Trình đã tỉnh lại từ lúc nào, liếc nhìn Tô Yên. Người sau lại giành nói:

“Không có không có, đây là chuyện tôi nên làm!”

Thích Nam cười cười không rõ ý tứ.

Đúng lúc Dương Hằng mang đồ đi vào, cậu ta vừa cầm đầu đi vào vừa nói: “Thích tiểu thư, quần áo của cô, còn có...” Nói chưa hết câu thì nhìn thấy Tô Yên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, đương nhiên không ngờ mới sáng sớm cô nàng đã chạy tới đây.

Thích Nam đi tới lấy túi quần áo trên tay cậu ta, lại ghé đầu thăm dò: “Sữa tươi thêm bánh bao?” Nhìn thấy bữa ăn sáng của mình, cô ê răng hít vào một hơi, “Dương, cậu chả biết tình điệu với bạn gái gì cả!”

Bị phán định là không biết làm con gái vui vẻ, Dương Hằng ghen lời.

Mặc dù có chút ghét bỏ bữa ăn sáng kinh điển này, cũng như bắt đầu hồi hận đã nói với cậu ta ‘mang chút đồ ăn gì cũng được’, mà không phải nói là cho cậu ta biết món ăn sáng ruột của mình, nhưng cô vẫn nhận lấy, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta: “Cảm ơn, người anh em!”

Cô cũng không quan tâm tới người trong phòng, đi vào gian phòng nhỏ thay quần áo. Mấy phút sau cô vừa cắn ống hút vừa đi ra.

Sau khi ra ngoài cô nhìn thấy Dung Trình vẫn nhìn cô, vì vậy đưa hộp sữa tươi qua cho anh: “Muốn uống không?”

Sau khi hỏi xong, cô cũng không nghĩ rằng anh sẽ trả lời.

Đến khi nghe Dung Trình nhỏ giọng ‘Ừ’ một tiếng, cô kinh ngạc đến nỗi ống hút cũng muốn rớt xuống đất. Ngoài ngạc nhiên ra, cô còn có chút không yên lòng: “Anh có thể ăn được cái gì?”

“... Anh chỉ bị trầy da đầu.” Dung Trình nhấn mạnh, “Nhỏ thôi.”

Thích Nam nghe vậy suy nghĩ lung tung, có mười con ngựa cũng không kéo bộ dạng kia trở lại. Cô không biết suy nghĩ cao thâm gì, sau suy nghĩ thực tế trở lại, sắc mặt cô trở nên có chút quái dị, nhìn đầu anh bị băng bó chặt chẽ, dò hỏi: “Chỗ bị thương có lớn không?”

Nhan sắc có bị hủy hoại hay không?”

Dung Trình: “.....”

Thích Nam thấy anh sắp tức giận với mình, lo lắng cái đầu bị thương của anh tức giận sẽ bệnh nặng thêm, cô vội vàng điều chỉnh thái độ nghiêm chỉnh, chủ động cầu hòa, cung kính dâng sữa tươi về phía anh.

“Em chỉ nói vậy! Dung, sữa của anh!”

Tô Yên đứng một bên nhìn hai người bọn họ tương tác với nhau, mấy lần muốn xen vào nói, vậy mà mở miệng như thế nào cũng nói không ra lời, thậm chí càng về sau càng thất thần. Không khí trong phòng khiến cô ta cảm thấy thật sự có chút khó chịu, sau khi đứng ngó người một hồi, cô ta im lặng rời khỏi gian phòng.

Dương Hàng để ý đến hành động của cô ta, suy nghĩ một chút rồi đi theo cô ta ra ngoài. Sau khi ra ngoài nhìn thấy Tô Yên đang đứng trước cửa, cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Từ góc độ này, cậu ta có thể nhìn thấy sự mất mát trên mặt của cô nàng.

Cậu ta rũ mắt xuống, tìm kiếm lời giải thích thích hợp, nhưng lúc này Tô Yên đã ngẩng đầu lên.

“Quan hệ của bọn họ rất tốt sao?” Cô ta hỏi.

—— quan hệ của các người rất tốt sao?

Mạc Đình cũng từng hỏi qua như thế.

Nguyên nhân?

Mọi người không khó nhìn ra tâm tư có chút khác biệt của Dung Trình. Hai người bọn họ chung đụng hài hòa khiến người khác khó có thể chen vào, nhưng bọn họ là người trong cuộc nên không ý thức được mà thôi.

Ánh mắt Dương Hàng hơi lóe lên, hỏi ngược lại cô: “Cô cảm thấy thế nào?”

Tô Yên không trả lời, mặt lộ ra vẻ mất mát.

Sau khi im lặng một hồi, ngược lại với thái độ ân cần trước đây, thậm chí không nói lời tạm biệt với Dung Trình, cô nàng chỉ nói một câu với Dương Hàng rồi lặng lẽ rời đi. Cô mất hồn mất vía ra khỏi bệnh viện, nhìn dòng xe chạy qua lại không dứt, trong lúc mơ mơ màng màng nhận được một cú điện thoại.

Cú điện thoại rất ngắn, ngắn đến nỗi cô còn chưa nói được một câu thì điện thoại đã cúp máy.

Cô hững hờ nhìn điện thoại di động của mình, lấy tay che mặt lại. Hồi lâu, cô buông tay ra, trong mắt chỉ còn lại vẻ kiên định.

Cô đón một chiếc xe, hướng đi không phải là SEC.

Sau khi bước xuống xe, cô đi vào một khu cao cấp, lấy thang máy đi tới trước cửa một căn phòng. Cửa phòng khép chặt như muốn từ chối cô ra ngoài. Cô mấp máy môi, giờ tay lên chuẩn bị bấm chuông cửa thì lúc này cửa phòng mở ra.

Cô sững sốt, ngay sau đó nhìn thấy một cô gái diện mạo xinh đẹp.

Cô gái kia hờn dỗi nói lời từ biệt với người trong nhà. Cảnh tượng này rất quen thuộc đối với Tô Yên, quen thuộc đến nỗi hình như mắt cũng cay cay.

Sau khi nói chuyện với người trong nhà xong, cô gái quay đầu lại nhìn thấy cô thì ‘Ồ’ một tiếng, chưa kịp nói chuyện thì người bên trong đã đi ra.

Vừa thấy người trong phòng, Tô Yên gọi nhỏ một câu: “Tổng Dịch.”

Chỉ cách mấy ngày ngắn ngủi, hình như đại thiếu gia Tổng đã quên mất người này đã từng là người đàn bà của mình trong một đoạn thời gian, ngó người ra một chút rồi mới nhớ tới cô là ai, nhún mày: “Tô Yên?”

Sự khó hiểu tràn ngập trong mắt của anh ta, dường như không hiểu vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây sau khi đã nói rõ quan hệ của bọn họ đã kết thúc.

Tô Yên cắn cắn môi dưới của mình.

Cho tới bây giờ, làm sao người con gái kia lại không nhận ra được thân phận của Tô Yên, có chút khiêu khích khoác lên tay Tổng Dịch, cả người dính sát vào người anh ta: “Dịch, cô ta là ai?”

Tổng Dịch lạnh lùng đẩy cô gái ra, giống như dịu dàng tới hôm qua chỉ là ảo giác của cô, anh ta ngược mặt nhìn cô nàng: “Còn không đi?”

“Em...”

Tổng Dịch nhìn cô ta.

Cô gái dậm chân, không cam lòng không muốn bỏ đi.

Nhìn theo cô gái rời khỏi, lúc này ánh mắt của Tổng Dịch mới chuyển lên người Tô Yên, khoanh tay nhìn cô ta.

Tô Yên ngập ngừng vài lần, dường như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn thẳng anh ta, cô nói: “Tổng Dịch, em còn có thể ở lại bên cạnh anh không?”

“Phốc.” Tổng Dịch bật cười, “Tôi cho rằng cô đã nhận được ‘quà tặng’ của tôi.”

Tô Yên vội vàng nói: “Em hối hận rồi.”

“À.” Giương mặt Tống Dịch hững hờ, giờ phút này, vẻ lạnh lùng hiện rõ trên mặt của anh ta. Giọng nói của anh ta bạc bẽo lạnh tanh, hỏi ngược lại, “Chuyện này có liên quan gì tới tôi?”

Tô Yên run người, trong mắt ngấn lệ: “Em... thật không thể được sao?”

Tống Dịch làm như không thấy nước mắt của cô ta: “Muốn tôi gọi xe dùm cô không?” Không cần nói cũng biết ý tứ của anh ta.

Mặc dù bị đuổi một cách vô tình, Tô Yên vẫn đứng yên bất động. Lúc này, cô ta nên cố chấp hơn bất cứ lúc nào. Dường như nếu phải nhường bước, cô ta sẽ thừa nhận điều gì đó mà cô ta không muốn thừa nhận.

Dĩ nhiên, đây không phải là đánh mất cái loại tình yêu hư vô mờ mịt nào đó.

Ngược lại, Tống Dịch không nghĩ tới cô nàng có thể đi tới bước này, trong bụng cảm thấy kỳ quái. Anh ta cũng không tin cô nàng yêu anh tới nỗi chịu không được, cho nên... nhất định cô nàng có nguyên nhân nào đó muốn dựa vào anh?

Chẳng qua là mắc mớ gì tới anh chứ?

Nghĩ tới đây, một chút tò mò cuối cùng cũng tan biến mất, Tống Dịch không để ý đến cô ta nữa, quay mình lùi lại vào phòng.

Anh ta đóng cửa lại ngay trước mặt cô.

Xuyên qua khe cửa càng ngày càng thu hẹp, cuối cùng anh ta cũng nhìn cô một cái...

Có lẽ là vấn đề góc độ, anh ta cảm thấy ánh mắt kia khiến anh ta sinh ra một loại ảo giác ——

Anh ta cảm thấy ánh mắt của người trước mặt rất giống ánh mắt của người phụ nữ đã quấy nhiễu cuộc sống của anh ta mấy ngày trước.

Người phụ nữ liên tiếp khiến anh ta buồn bực!

Cánh cửa dừng lại một giây trước khi hoàn toàn khép lại.

Vốn đã tuyệt vọng, ánh mắt của Tô Yên lại kéo lên tia hi vọng nhàn nhạt, cô nàng nhìn thẳng vào anh ta.

Không biết suy nghĩ cái gì, Tống Dịch lại mở cửa ra một lần nữa. Anh ta quan sát cô mấy lần, vẻ mặt càng ngày càng trở nên kỳ quái. Cuối cùng ——

“Cô vào đi.” Không biết mắc phải chứng gì, anh ta nói với cô như vậy.

Rốt cuộc Tô Yên cũng mỉm cười.

Bên kia, Thích Nam và Dung Trình vừa nói chuyện, vừa quay đầu lại đã không còn bóng dáng của Tô Yên. Cô ngờ ngác hỏi Dung Trình: “Tô Yên đi đâu rồi?”

Ngược lại, Dung Trình nhìn thấy Tô Yên bỏ đi, tùy ý nói, “Đi rồi.”

Thích Nam trợn mắt: “Không nói với anh tiếng nào à? Người phụ nữ này thay đổi thật lạ. Một giây trước còn bám dính anh không rời, một giây sau lại từ giả không nói tiếng nào?” Vừa nói xong lại giống như nghĩ ra điều gì, cười một cách lưu manh, “Có phải là biết đầu anh bị trầy một mảng thiệt lớn nên thất vọng không ta?”

Mặt mày Dung Trình không thay đổi, cầm ống hút sữa tươi vào miệng của cô, như muốn chặn miệng cô lại.

Vậy mà trình độ thao tác của anh hơi thiếu sót, không chặn được miệng của cô, sức lực trên tay hơi mạnh, tụt bắn sữa lên mặt của mình.

Dung Trình duy trì bàn tay giơ lên không nhúc nhích, sữa trắng từ từ chảy xuống từ cằm của anh.

Yên lặng.

“Phốc, ha ha!”

Thích Nam bật cười một tràng dài.

Hiếm khi nhìn thấy người đàn ông tỉ mỉ kỹ càng chắt vật như vậy, Thích Nam cười không ngừng được: “Dung Dung, em thật muốn chụp một bức hình làm kỷ niệm cho anh.”

Dung Trình rút khăn giấy ra muốn lau mặt, Thích Nam đưa tay ngăn lại. Anh dùng mắt ý bảo cô muốn làm gì, Thích Nam không trả lời, kẻ sát vào mặt anh, hôn một cái thật kêu lên đó, ngay sau đó lại liếm lấy sữa tươi dính trên môi anh.

Dung Trình để mặc cô thân mật với mình.

Thích Nam cũng lùi lại rất nhanh, đập mạnh lưỡi, ra vẻ trầm lắng: “Không biết tại sao, nhìn anh như vậy, trong lòng em ngứa ngáy không chịu được, rất rất muốn liếm anh... Em bị bệnh rồi.”

Nói xong, cô liếm liếm môi mình, giống như con mèo được thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Thích Nam đến tổ diễn kịch mới phát hiện Tô Yên đi trước cô một bước nhưng vẫn chưa tới. Điều càng khiến cô cảm thấy nghi ngờ chính là kết thúc một ngày quay phim mà cô năng vẫn biệt tăm biệt tích.

Hình như Viên Hoa đã quen với điệu bộ của Tô Yên, mới bắt đầu quay phim mà không thấy người thì sau đó cũng sẽ không thèm nhắc tới tên.

Mà nguyên cả ngày hôm nay, Thích Nam phát hiện ánh mắt Viên Hoa nhìn mình mấy lần, giống như đang suy tính điều gì.

Thích Nam bị anh ta nhìn như thế thì trong lòng rất bồn chồn, thầm nghĩ có phải hôm nay cô tới muộn đã bị anh ta phát hiện. Cô đứng ngồi không yên cho tới trưa, thừa dịp giờ nghỉ trưa chạy qua Vân Thi Thi hóng chuyện.

—— Cô nên sớm nhìn ra, Viên Hoa và Vân Thi Thi vô cùng thân thiết.

Sau khi Vân Thi Thi biết mục đích của cô, trêu ghẹo: “Nói không chừng anh ta nhìn trúng em rồi.”

Thích Nam che ngực, bị hù lo sợ run rẩy.

“Chị không nên làm em sợ.” Cô bị giật mình không ít, vội vàng hít sâu vài hơi cấp cứu. Tuy vậy, nhưng cô vẫn sợ như cũ không thôi.

Vân Thi Thi: “... Bộ anh ta là ma quỷ đến từ vực thẳm đen tối sao?”

“Sao có thể chứ!” Thích Nam nhỏ giọng, “Là hung thần trong đám ma quỷ!”

Vân Thi Thi: “.....”

Đúng lúc Viên Hoa có chuyện cần tìm Vân Thi Thi, nghe được những lời này của cô thì trừng mắt nhìn cô lạnh lẽo. Thích Nam lại ôm ngực, thật giống như bị đâm vào tim.

Thích Nam có ý muốn làm tốt quan hệ với ‘hung thần’, vậy mà ‘hung thần’ tuyệt đối không muốn cô phá đám anh ta và Vân Thi Thi. Hiểu được điều này, cô chỉ có thể cam lòng bỏ đi.

Cho đến tận bây giờ, ngoài trừ chuyện trêu đùa với Vân Thi Thi khiến cô kinh sợ không dứt ra, cô không hề hỏi ra được một chút tin tức hữu dụng nào. Cô vừa không biết vì sao đột nhiên đạo diễn lại ‘để ý’ đến cô như vậy, càng không rõ vì sao Tô Yên trốn việc không tới.

Chỉ là ngày hôm sau, Thích Nam lướt qua những trang diễn đàn của fan hâm mộ, nhìn thấy tin tức có liên quan tới Tô Yên, biết được ngày hôm qua cô nàng không tới tổ kịch là vì bị Thái tử gia Tổng Thị bắt cóc, tham gia một buổi tiệc sinh nhật của một người có mặt mũi ở Minh Đảo.

Lúc Thích Nam đọc được tin tức này là lúc cô đang giám sát Dung Trình tắm.

Đúng vậy, giám sát.

Mặc dù đã xuất viện, nhưng vết thương trên đầu Dung Trình vẫn còn chưa khỏi hẳn. Thích Nam chính là lo lắng ‘miếng vết thương ướt nước’, mặt dày mày dạn chạy vào phòng tắm, dùng danh nghĩa giám sát, mở rộng tầm mắt.

Lúc này cô mới quyết định thứ lỗi cho Dung Trình.

Không sai, trước khi nhìn mỹ nam tắm rửa, cô đang giận Dung Trình, bởi vì anh cự tuyệt lời đề nghị của cô, trù lên đầu một lớp màn bảo vệ.

Tùy ý dựa vào bệ rửa mặt, Thích Nam lướt trang web, thỉnh thoảng chiêm ngưỡng hình trai đẹp, vô cùng sung sướng. Cũng chính là vào lúc này, cô nhìn

thấy tin tức của Tô Yên, không phải là lấy phân thân người mới, mà là thân phận ‘người bên cạnh’ của Tống Dịch.

Đọc xong tin tức, xác định Tô Yên đã dời ‘ý đồ’ của cô ta từ Dung Trình sang Tống Dịch, Thích Nam không khỏi quan sát Dung Trình bị người ta bỏ rơi vài lần, thờ dài nói: “Dung Dung, em khẳng định Tô Yên không biết vóc người và mặt mũi của anh đều xuất sắc như nhau. Nếu cô ta biết, nhất định sẽ không vì dung nhan bị hủy của anh mà bỏ chạy để nhào vào vòng tay của người khác!”

So với trợ thủ đắc lực của mình, trái tim của Dung Trình đã được toi luyện trường kỳ, những lời phát ngôn tầm phào của Thích Nam sẽ không ảnh hưởng đến anh, cũng như sẽ vì những lời nói của cô mà bức mình. Giống như bây giờ vậy, anh nghe xong cô nói, vẫn thản nhiên ngồi trong bồn tắm, thậm chí còn mở chức năng xoa bóp ra.

Cho dù có người không đáp lại sau khi nghe cô nói xong, cô vẫn hăng hái bùng bùng lướt Web, vừa an ủi Dung Trình qua loa: “Chú à, chú đừng đau lòng, những cô bé giống như Tô Yên sẽ không hiểu được chú tốt cỡ nào.” Nói xong, cô liếc mắt nhìn nửa người trên trần trụi của Dung Trình, khẳng định anh thật ‘tốt’ một lần nữa.

Cô nhìn một hồi, cảm thấy hai mắt nhìn không đã thêm, lấy điện thoại di động ra, mở chức năng chụp hình, nhắm thân thể nhìn thấy là chảy nước miếng, bấm liên tục mấy cái.

Dung Trình hé mắt nhìn cô.

Thích Nam quơ quơ điện thoại di động, bảo đảm với anh: “Em gần mặt mã, chỉ để thưởng thức một mình thôi.”

Dung Trình thốt lên hai chữ ngắn gọn: “Xóa đi.”

Trong nháy mắt, mặt Thích Nam phùng lên như cái bánh bao, nói một cách hung ác: “Ông chủ lớn mà sợ người khác nhìn sao, có nhìn JJ cũng không rút mã!” (Các nàng tự hiểu JJ là gì nhé)

Dung Trình luôn luôn nhẫn nhịn lại không muốn thỏa hiệp lần này, Thích Nam chỉ có thể làm theo. Cô vừa xóa vừa suy nghĩ, hôm nào tìm hacker khôi phục lại tài liệu, sau đó gởi vào thùng thư của anh, tức chết anh!

Cô âm thầm kế hoạch, sau đó... sang ngày hôm sau, cô liền quên mất phương pháp trả thù ngây thơ của mình.

Ngày hôm sau.

Trải qua một đêm tự phản tỉnh, Thích Nam cảm giác gần đây mình có hơi xao lãng trong việc gầy dựng tiếng tăm cho mình. Đây thật sự trái với ước nguyện ban đầu của cô. Cho nên sau khi ý thức được chuyện này, cô cảm thấy mình nên thay đổi triệt để, thu nhặt lại mơ ước ngày xưa. Vì vậy mới sáng sớm, cô đã tới tổ kịch.

Đến khi cô vừa bước chân vào phòng quay, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, sự tình nguyện của mình tới không đúng lúc tí nào.

Nguyên nhân?

Tô Yên đi chơi trốn việc trở về, hơn nữa còn trở về rất long trọng.

Nghe nói, Thái tử gia Tống thị đích thân đưa cô ta tới phòng quay. Hai người ở phòng quay ân ái ái ái, ọ tới ọ lui một trận rồi mới rời khỏi. Khiến cho Tống Dịch cam tâm tình nguyện làm tài xế chính là vinh hạnh đặc biệt chưa bao giờ xảy ra trong ‘tình sử’ của vị Thái tử gia này.

Thích Nam không nhìn thấy một màn kia, nhưng điều này cũng không hề gây trở ngại cho cô cảm nhận mức ảnh hưởng của chuyện này một cách trực tiếp. Thay đổi trực quan nhất chính là, người vây quanh Tô Yên ngày càng nhiều. Chỉ qua một đêm, cô ta biến thành ánh mặt trời được các hành tinh vây quanh. Địa vị của cô so với lúc vừa mới bắt đầu thật sự rất khác biệt.

Mà trừ lúc vây quanh Tô Yên ra, nhưng người này còn chạy đến cười vô mặt Thích Nam mấy tiếng, nói gì cô chính là đồ chơi thừa lại của Tống Dịch.

Sau khi hiểu được ý nghĩa của những chữ mờ mịt kia, tâm hồn của cô bị đá thương nghiêm trọng. Cô rất kinh ngạc, muốn hỏi cho ra lẽ ——

Rốt cuộc cô đã chơi đùa với cái ‘J J’ biết đi kia khi nào? (*Chị Thích ám chỉ đồng chí Tống Dịch là ‘J J’ biết đi đấy ạ)

Còn là đồ chơi thừa lại nữa?

Cô.....

!!

Trong tổ kịch, Tô Yên thân nhất với một nữ diễn viên tên là Ân Nhân. Lần trước, cũng vì muốn bảo vệ Tô Yên, cô nàng này đã gây ra mâu thuẫn với Thích Nam. Sau mấy ngày bất tin, vào lúc này không chịu nổi cô đơn, lại chạy tới muốn gây sự với Thích Nam nữa.

Thình thoảng cô nàng lượn qua trước mặt Thích Nam, không nói chuyện, chỉ là hất cằm cao hơn một chút, bộ dạng ra vẻ ta đây cao hơn trời. Những người không hiểu chuyện còn tưởng rằng cô nàng mới chính là hoa khôi trước xinh đẹp được Tống đại thiếu cưng chiều.

Tuy nhiên, đối với Thích Nam, cô nàng chỉ là một sợi lông chim hỗn tạp trên đuôi con khổng tước Tô Yên được cung chiều nhất thời mà thôi.

Lông chim hỗn tạp không ý thức được mình chính là lông chim hỗn tạp, cứ tưởng mình là xuất thân cao quý.

Thích Nam nhìn thấy cô nàng ‘đi ngang qua’ mình nhiều lần, không khỏi sinh ra chút lòng thương hại.

“Tôi nói nè Ân tiểu thư...” Cô từ từ lên tiếng, giống như đang bỏ thí đối phương vậy.

Thích Nam bị cái nhìn của cô nàng này chạm phải chỗ ky, lời nói thiện ý nhắc nhở lại trở thành ——

“Tôi thấy hình như cảm của cô bị biến dạng rồi, cô có chắc không cần đi chỉnh lại không?”

Để ý đám người bên kia nhìn không được, miệng cong lên méo mó quái dị. Đó là kết quả của việc kim nén nụ cười.

—— Vì không muốn bị lu mờ trước những trai thanh gái tú trong làng giải trí, nhiều người trong nghề thường hay giải phẫu thẩm mỹ. Đây là chuyện mọi người đều hiểu nhưng để trong lòng không nói ra. Bây giờ bị người ta nói ra trước mặt mọi người, làm sao không khỏi lúng túng.

Vị Ân tiểu thư này cũng thế, làm sao trên mặt của cô nàng không nén được vẻ lúng túng, vội vàng ngẩng cao đầu hơn, thẹn quá hóa giận: “Cô mới giải phẫu thẩm mỹ đó! Cả nhà cô đều giải phẫu thẩm mỹ!”

“À.” Thích Nam nhẹ nhàng trả lời lại một câu. Về mặt lại giống như đang nói ‘tôi chột dạ, ngay cả giải thích tôi cũng chả thèm’

Khuôn mặt Ân Nhân giận đến nổi méo mó.

Tình cảnh bên này của bọn họ đã động đến Tô Yên, không chút suy nghĩ, cô nàng liền sang bên này, đóng vai sứ giả hòa bình, giọng nói êm ái: “Thích Nam, cô đừng nói Nhân Nhân như vậy. Cô ấy không cần thận trọng chạm cô chỗ nào, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô.”

Trong tổ kịch có không ít người thích Tô Yên, bởi vì tính tình của cô nàng ôn hòa, không tự cao tự đại. Mặc dù vì chuyện ở chung với Tổng Dịch quấy nhiễu, khiến một đóa hoa sen trắng như cô bị nhuộm bẩn đi một góc. Nhưng góc bên kia vẫn là long lánh sáng chói, cho nên số người chê bai mắng mỏ không hơn số người hâm mộ.

Không thể nghi ngờ, một Tô Yên thông tình đạt lý chưa biết chuyện gì đã lên tiếng nhận lỗi, đã làm nổi bật phẩm chất nhỏ nhọ thấp kém của Thích Nam.

Vì vậy, mọi người nhìn Thích Nam bằng cặp mắt khiêu khích.

Thích Nam nhìn mọi người xung quanh, khóe miệng cong lên một nụ cười giễu cợt.

Coi như cô đã rõ ràng, từ lúc cô vào tổ kịch này, sau khi chạm phải ranh giới của Tô Yên thì phiền toái không ngừng. Cô sớm vò đã mề lại sứt, không định là người kẹp đuôi nữa rồi.

“Xin lỗi?” Cô chê cười, “Đứng thẳng như vậy mà gọi là xin lỗi à? Chả có thành ý chút nào!”

Đám người đứng xung quanh nhìn xem, có bao nhiêu phần uất, thầm nghĩ, quả nhiên cô mượn quan hệ với người nắm quyền nhà họ Dung ở thành phố M ý thể hiếp người, không thể nào vô si hơn nữa!

Tô Yên cũng sùng sờ: “Cô muốn như thế nào?”

Thích Nam cười cười hỏi ngược lại: “Tôi muốn như thế nào cũng được sao?”

Tô Yên ngậm miệng lại.

Lời nói của Thích Nam có vài phần mỉa mai: “Phốc, xem ra cô thay người xin lỗi còn chưa đủ giác ngộ rồi.”

Lúc này, Ân Nhân nhìn không được, lớn tiếng nói: “Thích Nam, cô đủ rồi nghen! Tôi...” Nói được một nửa thì cô nàng bị người đẩy cửa đi tới cắt lời.

“Tập trung ở đây làm gì vậy?!”

Giọng nói mang theo tính chất vắn, nhưng không ai dám lên tiếng, bởi vì người đi vào là đám người của đạo diễn Viên Hoa.

“Mọi người tới thật sớm.” Vân Thi Thi bên cạnh Viên Hoa cười cười. Cô vừa mở miệng thì giải hòa không ít không khí ngột ngạt do đạo diễn Viên gây ra, “Đã tới sớm thì không nên tụ ba tụ bảy nói chuyện phiếm, rút ra chút thời gian đọc lại kịch bản cũng được mà.”

Viên Hoa hừ lạnh một tiếng.

Mọi người tiếp nhận Vân Thi Thi bắt cầu, có người cười ầm lên nói: “Chị Vân, tội em đang trao đổi kinh nghiệm mà.”

Vân Thi Thi nói: “Thật sao? Vậy là tôi đã hiểu lầm mọi người rồi.”

“Không có, là lỗi của tội em, tội em chưa đủ nghiêm túc.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

.....

Mỗi người anh một câu tôi một câu nói liên tục. Cho đến lúc này, không khí băng lạnh mới hoàn toàn tan chảy.

Đám người vây quanh bắt đầu giải tán, Tô Yên nhìn Thích Nam một cái, kéo Ân Nhân chuẩn bị rời đi thì bị Viên Hoa gọi lại.

“Tô Yên, cô tới đây.”

Bởi vì chuyện ngày hôm qua không đi làm, Tô yên có chút thấp thỏm, nhưng trong tiềm thức, cô cho rằng Viên Hoa sẽ không làm gì được cô, bởi vì cô đi chung với Tổng Dịch. Nghĩ tới đây, trong lòng cô bớt lo một chút.

Cô và Ân Nhân tách ra, đi theo sau lưng Viên Hoa.

Còn chưa hết, Viên Hoa dừng lại một chút, nói tiếp: “Thích Nam, cô cũng tới đây.”

Tuy là đầu óc Thích Nam không nghĩ ra được vì sao, cô cũng chỉ mình, không xác định hỏi: “Gọi tôi?”

Viên Hoa không lên tiếng, đi thẳng vào phòng nghỉ ngơi. Thích Nam do dự đi theo, Tô Yên rơi lại phía sau vài bước nhưng cũng đi theo cô.

Sau khi đến phòng nghỉ ngơi, Viên Hoa không nói nhiều lời, lấy hai phần kịch bản đưa cho mỗi người. Thích Nam mở ra nhìn, trong chốc lát tròn tròn mắt. Tô Yên bên kia cũng không nhận được, kêu lên một tiếng.

“Đạo diễn!”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Mục đích

“... Cho dù em là nữ phụ hai, nhưng chỉ là nữ phụ bù nhìn. Sau khi sửa lại kịch bản, phần diễn của Thích Nam còn nhiều hơn em. Bây giờ nhìn lại, cô ta mới thật sự là nữ phụ.” Nói tới đây, mặt mày Tô Yên có chút uất ức, cô ta mấp máy môi, có chút bị tổn thương, lẩm bẩm, “Rõ ràng phải là em mới đúng mà.”

Tổng Dịch ngồi đối diện xoay vòng ly rượu, tạo ra mùi vị tinh khiết thơm ngon của rượu.

Về mặt của anh ta lộ ra ý đùa cợt, nghe xong nhún mày: “Tại sao Viên Hoa lại làm như vậy?”

Ánh mắt Tô Yên lóe lên, có vẻ do dự, giống như trong lòng đang tranh đấu dữ dội, sau đó mới áp a áp ứng chỉ ra: “Trong khoảng thời gian trước, trong tổ kịch có nhiều người đồn, Thích Nam và anh ta... có quan hệ mật thiết.”

Ý cô nàng có điều ám chỉ.

Bàn tay đang nghịch ngợm ly rượu của Tổng Dịch dừng lại một chút, im lặng một hồi, bỗng nhiên bật cười thành tiếng. Tô Yên nhìn không thấu suy nghĩ của anh ta, nghi ngờ không chắc chắn liếc nhìn, tim đập loạn mấy nhịp.

Tổng Dịch nói: “Vậy thì để tôi đi tìm Viên Hoa hỏi một chút. Nói gì thì nói, tôi cũng là nhà sản xuất, chuyện đối kịch bản không rõ lý do cũng nên cho tôi biết.”

Trái tim thấp thỏm của Tô yên trấn tĩnh lại một chút.

Cô nàng cố nở một nụ cười dịu dàng, không nhắc tới chuyện đối kịch bản nữa, mà đi kể chuyện lý thú trong tổ kịch.

Tổng Dịch chỉ nghe, không chen vào. Đến khi tới giờ cơm tối, anh ta mới cắt lời cô: “Đi thôi, trở về phòng quay.”

Thích Nam đang ở khu nghỉ ngơi, tìm một góc hẻo lánh, không quan tâm đến người khác, đọc kịch bản mới của mình, thỉnh thoảng còn viết xuống vài câu. Cô rất quý trọng những cơ hội đến không dễ dàng này, không muốn lãng phí nó, cho nên sau khi nhận được kịch bản, cô cứ ngồi đọc mãi, muốn tìm hiểu thêm về nhân vật của mình.

Lúc này, một bóng mờ xuất hiện, bao phủ lấy cô.

Thích Nam ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Thi Thi.

“Chị đã nói là nhìn trúng em mà.” Vân Thi Thi ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy kịch bản, chú ý đến những ghi chép của cô.

Thích Nam dựa vào cô ấy, hai người nhìn nhau, vừa nhìn vừa nói: “Em cho rằng ‘nhìn trúng’ của chị là ‘nhìn trúng’ kiểu sâu xa kia.”

“Em suy nghĩ quá nhiều thôi.”

“Em lại cho rằng chị có ý gạt người ta.”

.....

Hai người nói qua nói lại, giống như bạn bè thân thiết từ lâu. Sau đó lại trao đổi chuyện kịch bản một lát, một màn tốt đẹp hài hòa này lại bị cắt đứt bởi không khí đột biến bên trong phòng quay.

Thích Nam viết xuống nhận thức mới của mình lên kịch bản, không ngẩng đầu lên, nói: “Hừm, rắc rối lại tới rồi.”

Vân Thi Thi nhìn về nơi phát ra ồn ào, bật cười: “Em nói không sai.”

Thích Nam biau môi: “Khí hơi hoóc-môn đã thay thế hydro, trở thành các thành phần chính của không khí rồi.”

Vân Thi Thi đang muốn trả lời, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Tống Dịch đang nhìn sang đây. Ánh mắt trực tiếp ngoài dự liệu khiến cô hơi sững sờ.

“Sao vậy?” Thích Nam không thấy cô lên tiếng, hỏi lại.

Tầm mắt đụng nhau ngắn ngủi, Tống Dịch chủ động dời tầm mắt đi. Vân Thi Thi như có điều suy nghĩ, nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Thích Nam thì khôi phục lại như thường, cười nói: “Không có chuyện gì.”

Trong đầu Thích Nam bị kịch bản mới chiếm hết, vì vậy cũng không hỏi nhiều.

Một lát sau, Vân Thi Thi lại đột nhiên hỏi: “Mấy ngày trước Tống Dịch tới tổ kịch tìm em à?”

Thích Nam hơi bất ngờ, gật đầu một cái: “Đúng vậy.” Một lát sau, cô mới san sẻ một chút tâm sự, hỏi: “Sao vậy?”

Vân Thi Thi nói: “Không có gì, em xem kịch bản đi.”

“...Ồ.”

Mặt khác, Tô Yên đang đợi Tống Dịch nói chuyện riêng với đạo diễn. Cô đợi không lâu lắm thì đã thấy Tống Dịch đi về phía cô.

“Ra sao rồi?” Cô nghênh đón, giọng nói có vẻ vội vã.

Tống Dịch thản nhiên nói: “Tôi đã xem qua kịch bản mới, cảm thấy thay đổi như vậy cũng tốt lắm.”

Tô Yên hiểu được ngụ ý của anh ta, sắc mặt bỗng dung tái nhợt. Cuối cùng cô cũng không đành lòng dâng lên hai tay danh phận nữ phụ hai của mình cho người khác, mạo hiểm chọc giận Tống Dịch chỉ có đường chết, ánh mắt tha thiết nói: “Vai diễn này của em...”

Tống Dịch nhất định không cho cô bất kỳ đáp án nào cô muốn, anh ta nói: “Cứ như vậy đi.”

Tô Yên cắn cắn môi, phản xạ có điều kiện nhìn về phía Thích Nam.

—— Chính là người phụ nữ kia đã đoạt đi những gì cô nên có. Tâm tình phức tạp của cô như thủy triều cuồng cuộn.

Tô Yên rũ mắt xuống che đậy hận ý gần như bộc lộ ra ngoài. Đến khi cô điều chỉnh lại tâm tình, quay đầu nhìn lại thì đã thấy Tống Dịch đang đi về phía Thích Nam.

“.....”

Thích Nam chỉ muốn yên lặng đọc kịch bản, nguyện vọng đơn giản như vậy nhưng cũng không thể như cô mong muốn, bởi vì người nào không hề làm sai thường bị người khác chú ý.

Thật sự không thể ngăn chặn tầm mắt của người ngoài, cô đóng một cái ‘sầm’ kịch bản lại, ngẩng đầu lên, xây đắp một nụ cười dối trá: “Tổng giám đốc Tống, ngài nhìn nữa là tôi sẽ thu lệ phí đấy.”

Tống Dịch cảm thấy hành vi của mình không hề vô lễ, lên tiếng cãi lại: “Có gương mặt là để người ta nhìn.”

Thích Nam nói: “Tôi cho rằng vượt khỏi thời gian nhất định nào đó thì không phải là ‘nhìn’ nữa, mà gọi là ‘thương thức’, giống như chiêm ngưỡng một bức tranh nào đó trong phòng triển lãm, sẽ bị thu lệ phí. Mà loại hành vi này của anh thật không thể nghi ngờ là hành vi còn đồ lưu manh của kẻ ngang ngược.”

“.....” Tống Dịch làm bộ như không nghe thấy, vẻ mặt tự nhiên thay đổi đề tài, “Nghe nói đạo diễn Viên rất thương thức cô, còn vì cô mà sửa lại kịch bản.”

“Bản thân tôi lại cảm thấy kịch bản thay đổi là bởi vì Tống giám đốc Tống ngài chiếm quá nhiều thời gian của người ta, dẫn tới biểu hiện của cô ấy từ lúc bước vào tổ kịch tới nay... chỉ thường thường.” Thích Nam để ý đến chung quanh có không ít người đứng thẳng lỗ tai nghe ngóng, vì vậy lời nói thoát ra khỏi miệng đã mềm mỏng đi không ít, coi như là để lại vài phần mặt mũi cho Tô Yên.

Vậy mà cho dù như thế, những lời này lọt vào tai Tô Yên vẫn cứ làm cô ta cảm thấy khó chịu gấp bội, cô ta cảm thấy rất bức dọc.

Càng làm cho cô nàng không thể tin được chính là câu trả lời của Tống Dịch ——

“Ra là thế à? Vậy cũng là lỗi của tôi, xem ra sau này tôi nên bớt đi tìm cô ấy, tránh đi việc trễ nãi công tác của cô ấy.”

Tô Yên có chút luống cuống, cô kéo kéo tay áo Tống Dịch: “Không không, em không cảm thấy bị trễ nãi, em...” Đối mặt với người như vậy, dù cô làm không được việc cầu xin khép nép, cô cũng đã làm như vậy mấy ngày trước rồi.

Tống Dịch kéo tay áo mình về, nhẹ giọng nói với cô: “Nghe lời.”

Tô Yên có chút tuyệt vọng. Đúng vậy, theo như cô nhìn thấy, nếu như Tống Dịch giảm bớt thời gian gặp mặt với cô, anh ta sẽ quên cô đi một cách nhanh chóng. Phải biết rằng những tiền nhiệm trước kia cũng vì chuyện này mà bị anh bỏ quên.

Cô thật vất vả mới khiến anh ta hồi tâm chuyển ý, bây giờ lại bị câu nói đầu tiên của Thích Nam phá vỡ hết, tại sao cô ta lại đối với mình như vậy?!

Thích Nam không biết trong lòng Tô Yên đang suy nghĩ gì, cô chỉ không muốn nhìn thấy hai người kia ọ ẹo trước mặt mình. Thừa dịp hai người bọn họ đang nói chuyện, cô lặng lẽ bỏ đi cùng với Văn Thi Thi.

—— Cô phải tìm một nơi cực lạc để đọc kịch bản của mình, không có thời gian quan tâm tới ‘J J’ biết đi kia.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 18-1: Giao dịch

Thích Nam không ngờ tên ‘J J’ Tống Dịch này lại là tên ‘J J’ nói được làm được. Từ sau ngày hôm đó, anh ta cũng tới phòng quay tìm Tô Yên, nhưng nếu không phải giới truyền thông chụp được một loạt hình ảnh cô đơn vắng lạnh của anh ta thì Thích Nam gần như cho rằng anh ta đã vứt bỏ Tô Yên để tìm niềm vui mới rồi.

Dĩ nhiên, Thích Nam cũng không quan tâm nhiều tới cuộc sống riêng tư của Tống đại thiếu, cô bị bắt buộc phải chú ý, chỉ vì Tống đại thiếu được giới truyền thông ưu ái đặc biệt, tin tức về anh ta quá nhiều.

Mấy ngày nay, Thích Nam tự giác gánh vác trách nhiệm chăm sóc Dung Trinh bị thương, chỉ là sự tận tâm tận trách nhiệm của cô lại bị Dương Hàng lý giải theo một cách khác. Lúc Thích Nam rời khỏi khách sạn, anh đã từng trêu chọc cấp trên của mình:

“Phương thức Thích tiểu thư giữ tiền sinh lại thật đặc biệt.”

Dung Trinh không nói lời nào, bởi vì dưới sự chăm sóc của người họ Thích nào đó, vết thương của mình phục hồi rất chậm, thật đúng như lời Dương Hàng nói, là một phương thức giữ người rất đặc biệt.

Chỉ là cho dù như thế, sau một tuần ngồi lý trong khách sạn, vết thương trên đầu anh đã dần dần khôi phục.

Vì vậy, hôm nay trở lại khách sạn, Thích Nam nhìn thấy một Dung Trinh hoàn toàn nguyên vẹn, trên đầu không có bất kỳ vật phẩm băng bó nào.

Thấy vậy, trong lòng Thích Nam vô cùng buồn bã.

Dung Trinh cảm thấy tâm tình cô không tốt, cho nên lúc ăn tối, lần đầu tiên anh gấp đồ ăn cho cô. Cừ chỉ ẩm lòng này của anh mở ra cánh cửa lòng của Thích Nam, khiến cho cô cảm thấy mình có thể mở lòng thỏa ý tâm sự với người đàn ông này.

Cô cảm thấy mình có thể bày tỏ thiện muốn trong lòng mình cho anh nghe, cho nên nghĩ là làm.

“Em cảm thấy thật đáng tiếc, Dung Dung.” Cô cầm cái chén đựng đồ ăn anh gấp cho cô, ăn sạch sẽ rồi mới nói tiếp, có chút ai oán, “Dung Dung, tại sao anh có thể cời bỏ tấm lụa trắng nhanh như vậy?”

Dung Trình lặng lẽ ăn cơm.

Tâm sự nặng nề, Thích Nam ra sức bới bới phần cơm, sau đó bỏ chén đĩa xuống, ngồi nghiêm chỉnh: “Dung Dung, em...”

Cô muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Dung Trình không khỏi ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Vì cái nhìn này mà Thích Nam có thêm động lực, vì vậy nói tiếp: “Em còn chưa kịp quần áo ny lon trên đầu anh mà. Dung Trác đã giao hẹn với em, nếu em chụp được hình anh như thế thì cậu ấy sẽ chuyển cho em một phần cổ phần của công ty mà cậu ấy đã đầu tư. Tiểu Trác từ nhà anh có phải rất có hứng thú với cái đầu của anh bị bọc kín giống như cái trứng trong siêu thị không vậy?”

Dung Trình: “.....”

Tối hôm đó, Thích Nam bị người cô bọc lộ chân tình chặn ngoài cửa.

Nhất định là vì cô mở lòng hơi quá mức rồi! Có lúc, trong cuộc sống vẫn nên giữ lại cho mình chút bí mật, cô nghĩ.

Ngoài chuyện này ra, sự bày tỏ của cô còn sinh ra chút hiệu ứng phụ, tỷ như Dung Trác ở thành phố M xa xôi nhận được điện thoại của ông chú mình, ngày hôm sau phải vác ba lô đi tới thành phố Z khi họ cô gầy mà chịu khổ sai.

Thích Nam nghe được tin này, vì sự trưởng thành của Dung Trác mà cảm thấy vui mừng. Cô vừa vui lại vừa tiếc nuối, tiếc nuối một đời cao thủ võng du từ nay tiêu tàn.

Ngày hôm sau, sau khi bị liệt vào danh sách ‘cấm đến gần’, Thích Nam đứng ngoài cửa phòng, gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại thông, cô nói với Dung Trình ở bên kia đầu dây: “Chú à, chú không thèm nhìn mặt cháu trước khi bỏ đi hay sao?”

Giọng nói của cô khe khẽ, nghe ra rất buồn.

Không bao lâu, cửa mở ra.

Thích Nam nhìn người phía sau cửa, chụp điện thoại nhào tới ôm lấy anh, sau đó đắc ý cười to: “Đồ khờ, anh cho rằng anh có thể ngăn cản được em sao? Không phải em muốn gặp anh nơi nào liền nhìn thấy anh nơi đó hay sao! Ha ha!” Cô cười rất vui vẻ, giống như mới vừa rồi giọng nói buồn bã trong điện thoại chỉ là ảo giác.

Dung Trình nhìn cô một lúc lâu, sau đó lặng lẽ thở dài: “Vào đi.”

Vào phòng, bộ dạng Thích Nam giống như khi con quấy rồi.

Dung Trình ngồi trên giường đọc sách của mình, không để ý đến cô. Không hề nhụt chí, Thích Nam nhào lên đùi anh, đoạt sách của anh nhìn mấy lần, thấy nội dung trong đó mờ mịt khó hiểu, chăm chú đọc mấy lần cũng không có hứng thú, nhét lại vào tay anh.

“Dung Dung, chừng nào anh đi?” Lúc anh cầm sách lên lại, cô hỏi anh.

Dung Trình không thể nào ở mãi trên Minh Đảo, nếu như không phải vì sự cố lần này, anh đã sớm bỏ đi. Mà bây giờ, chuyện bị thương cũng không phải là lý do anh có thể ở lại nữa.

Trong lòng Thích Nam hiểu rõ, cô biết anh sắp rời đi, có thể ngày mai, có thể ngày mốt, tóm lại sẽ không còn bao lâu nữa.

“Chừng nào anh đi?” Lúc cô hỏi câu này, trong lòng có chút không đành.

Không thể phủ nhận, cô thật sự lệ thuộc rất sâu vào Dung Trình, bởi vì không có người nào có thể làm bạn với cô như anh.

Lúc Thích Nam xử lý chuyện gì, rất ít khi sẽ dây dưa không dứt khoát, Dung Trình là ngoại lệ của cô. Cô biết, từ lúc cô đề xuất chuyện ly hôn, cô nên chuẩn bị sẵn sàng ý thức mình sẽ mất đi một người bạn như anh. Thế nhưng, cô vẫn cứ tiếp tục làm sai.

Hay nói khác đi, từ khi bước chân vào khách sạn này, sai lầm của cô càng ngày càng nhiều.

Người đàn ông Dung Trình này mang lại cho cô một cảm giác rất phức tạp. Một mặt, cô giống như một kẻ bị nghiện, mê luyến hơi ấm của anh, không buông anh ra được; mặt khác, cô lại sợ sự lệ thuộc tuyệt đối của mình khiến lại khiến cô rơi vào đường cùng không có lối thoát. Mà cô cũng chỉ là một con thiêu thân, làm chuyện ngu xuẩn, lao đầu vào ngọn lửa.

Thoạt nhìn, cô sống theo kiểu tự do phóng khoáng hơn phần đông mọi người, nhưng chẳng qua đây chỉ là bề ngoài, nội tâm của cô so với ai cũng đều

không có cảm giác an toàn. Hay nói là, vì để bảo vệ cảm giác không an toàn của mình, cô nguy trang rất khéo tất cả.

Bởi vì sợ bị thương, cho nên lựa chọn xa cách.

Nhưng cô lại đánh giá mình quá cao. Khi cô trở lại cuộc sống trước đây, cô lại không quen với cảm giác một thân một mình.

Bởi vì sợ hãi cô đơn, cho nên cô đã trở lại.

“Dung Dung, lúc anh đi anh nhớ nói với em một tiếng nghen. Lần trước anh không nói tiếng nào đã bỏ đi, khiến em chưa kịp đưa quà tiễn biệt cho anh.” Thích Nam chống hai tay trên giường đỡ nửa người trên lên, cố gắng cũng có thể nhìn ngang tầm với Dung Trinh, “Anh có muốn biết là quà tặng gì không?”

Dung Trinh phôi hạp, hỏi lại cô: “Quà gì?”

Thân thể Thích Nam thoáng nghiêng về phía trước một chút, hôn một cái vang dội lên gò má của anh. Cô lìm đim mắt, vẻ mặt đặc ý như vừa thực hiện được trò đùa quái đản, giải thích: “Đương nhiên là nụ hôn tiễn biệt đến từ anh hậu tương lai. Có phải cảm thấy được lời lắm không? Ha ha!”

Dung Trinh chỉ lẳng lặng nhìn cô. Một hồi lâu, anh đưa tay phải lên, chần chờ một chút rồi đặt lên tóc của cô.

“Đừng cười nữa.” Anh nói.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng mà nụ cười trên mặt Thích Nam dần dần biến mất.

—— Giờ phút này, cô có loại cảm giác hỗn loạn bị người khác nhìn thấu tâm tư của mình.

Dung Trinh không hề giấu cợt cô nguy trang thấp kém. Thậm chí anh còn có chút hối hận vạch trần cô ngay trước mặt, khiến cho cô gái có thói quen nguy trang này lộ ra sự yếu đuối chân thật của mình.

Anh có chút đau lòng nhìn thấy cô như vậy.

“Lần trước đi không nói lời tạm biệt là lỗi của anh.” Anh nói.

Thích Nam không nói lời nào.

Tay của Dung Trinh đòi xuống hông của cô, sau đó dùng sức kéo cô lại gần mình. Lúc này đây, tâm tư bị nhìn thấu, Thích Nam mềm mỏng không thể tưởng tượng được, cô thuận theo ngã vào ngực của anh.

“Dung Dung...”

Dung Trinh cắt đứt lời cô, nói: “Thích Nam, chúng ta sống chung nhé... muốn thử một chút không?”

Nghe ra được, lúc anh vừa mới bắt đầu nói ra những lời này thì có chút do dự, nhưng gần đến cuối câu thì chỉ còn lại kiên định.

Anh vừa nói xong thì trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

Thích Nam kinh ngạc ngẩn ngơ người ra.

Ánh mắt của cô rơi vào một điểm trên quần áo trước ngực Dung Trinh, nhưng đã sớm mất đi tiêu điểm từ lâu.

Cô chỉ là nhìn sững ngơ ngác.

Hồi lâu, đầu ngón tay của cô bắt đầu giật giật.

“Được.” Cô trả lời.

Trong lòng Dung Trinh xông lên một cảm giác hạnh phúc không thể coi thường. Điều này khiến anh tin tưởng, mặc kệ yêu cầu cặp kè mà chính anh cũng cảm thấy có chút kinh ngạc là đúng hay sai, giờ phút này trong lòng anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhưng đối với Thích Nam mà nói, chưa tới nửa giờ sau khi đáp ứng yêu cầu với anh, cô liền cảm thấy hối hận.

Lúc này, cô đang gối đầu lên đùi của Dung Trinh, chơi game di động. Cậu bé trong game không kịp phản ứng, bị đối thủ gọt đi một lớp da, một giây kế tiếp thì nằm thẳng căng trên mặt đất. Đối thủ đứng trước ‘thị thể’ xám trắng của cô điều vô dương oai. Cô bị kích thích tố của tuyến thượng thận kích thích một hồi lâu, trong nháy mắt, não bộ như bùng nổ.

Cô ném điện thoại sang một bên, giống như cá chép nhảy vọt ra khỏi hồ, ngồi dậy.

Dung Trinh đang đọc sách, sau khi chú ý tới hành động này của cô, đầu cũng không thèm ngẩng lên, đưa tay sang bên cạnh rót ly nước. Sau khi thử nhiệt độ xong, anh đưa cho cô.

—— Lúc trước, trong vòng nửa canh giờ, có mấy lần cô mượn có muốn uống nước, quấy rầy anh đọc sách.

Phản xạ có điều kiện, Thích Nam nhận lấy, đưa ly nước lên môi rồi dừng lại.

Thấy cô không uống, Dung Trình lại miễn cưỡng hỏi: “Không phải 28 độ C à? À, vậy cũng không sai biệt lắm đâu, uống đại đi.”

Thích Nam nhếch miệng lên: “Em không muốn uống nước. Còn nữa, em là người cố tình gây sự giống vậy sao?”

Dung Trình ngược mắt lên liếc nhìn cô một cái, trong mắt viết lên hai chữ ——

Phải rồi!

Thích Nam im lặng, quyết định dứt khoát vượt qua đề tài này, tự động ngồi dậy để hoàn thành mục đích này: “Dung Dung à, anh nói với em một chút đi mà, lúc này em và anh đã nói cái gì vậy?”

Cô cảm thấy trong vòng nửa tiếng đồng hồ vừa qua, đầu óc của mình bị kích thích tố của tuyến thượng thận khổng chế mất rồi, hoàn toàn không sáng suốt, dẫn tới chuyện cô hành động một cách ngu ngốc, nói ra những lời xung động! Những thứ này đều ngược lại với ý định ban đầu của cô!

Đây là sai lầm mà cô phải đối đầu!

Cô nuốt một ngụm nước bọt: “Dung Dung, em có nói gì với anh không?”

Dung Trình liếc nhanh cô một cái, môi mỏng khẽ mở: “Em muốn ngủ với anh.”

Thích Nam che ngực tròn mắt: “Không cho ngủ!”

Dung Trình thân nhiên nói: “Em nói ‘Em muốn ngủ với anh’.”

Thích Nam “.....”

Cô liếc nhìn bộ mặt của Dung Trình, nhìn từ ngực của anh đi xuống, cuối cùng dừng lại chỗ kín của anh, trầm tư một hồi, do dự: “Ừm, được rồi, em thừa nhận, anh không gạt em chuyện này... Còn gì nữa không?”

“‘Em muốn ngủ với anh’.”

“.....”

“‘Anh phải để cho em ngủ’.”

“..... Ha ha, tư duy lô-gích của em thật kín đáo, nắm vững quan hệ tiến triển từ từ rất tốt.” Thích Nam cười ha hả, “Trừ chuyện này ra... có phải em còn đáp ứng anh chuyện gì nữa không?”

Dung Trình nói: “Ừ, em đáp ứng đề nghị cặp kè của anh.”

Thích Nam giống như bị chột trúng chỗ ngựa nhưng tay chân lại bị trói chặt không thể nhúc nhích, trong lòng cũng không khỏi hoảng hốt. Cô không muốn tin tưởng vào sự thật rất bình thường này, hỏi lại: “Em thật sự đồng ý?”

Đúng rồi, xét ra từ lúc đầu óc không sáng suốt bấy to nỗi lòng nửa giờ trước, cô quả thật có ý tứ trốn tránh thực tế.

Dung Trình ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái: “Hỏi hận?”

Thích Nam giương mắt nhìn anh: “Có được phép hỏi hận không?”

Dung Trình nói: “Không thể!”

Thích Nam cố gắng lý giải với anh: “Anh cũng không thương em mà.”

Tay Dung Trình đang lật sách khẽ dừng lại, trong chớp nhoáng, vẻ mặt của anh hết sức phức tạp. Anh lật trang sách, nói: “Chuyện này có gì quan hệ?”

Thích Nam không nhìn thấy sự biến hóa trên mặt anh, vẫn rồi rắm: “Ngoài chuyện có giấy hôn thú hay không, chúng ta bây giờ với trước kia có gì khác nhau?”

Dung Trình trả lời: “Chuyện này chứng minh thời gian và không gian đều là một vòng tròn, chúng ta trở lại nguyên điểm.”

“Anh không nên dùng một giọng nói nghiêm túc như vậy để nói về một chuyện hài hước như thế...”

Dung Trình khẽ cúi đầu, nơi nào đó trong mắt mờ nhạt. Anh im lặng một hồi: “Cho nên, tại sao em lại đồng ý?”

Tại sao lại đồng ý?

Về mặt Thích Nam hoảng hốt.

Đại khái bởi vì... Một khắc kia, cô đã động lòng.

Không phải là cưới xin, mà thật sự chỉ là yêu cầu cặp kè. Nghĩ đến người đàn ông cô thích lệ thuộc vào có thể thuộc về cô hoàn toàn, cô không thể không động lòng.

Cô yêu thích Dung Trình, đơn giản là thích, cho nên tiếp nhận kẻ cận anh.

Thế nhưng, theo như cô nhìn thấy thì Dung Trình cũng giống như cô. Bọn họ không phải tới với nhau vì tình yêu. Thậm chí, Dung Trình chọn cô là bởi vì bọn họ ở chung với nhau rất hài hòa. Anh chẳng cần phải hao tổn sức lực theo đuổi đàn bà khác.

Nếu như bọn họ có thể như vậy, đi hết cả đời này thì cũng không có gì không tốt. Nhưng ai có thể đảm bảo trong cuộc sống lâu dài sau này, anh sẽ không yêu người khác đây?

Mặc dù cô không hiểu được cái loại tình cảm khiến người ta trở nên điên cuồng như vậy là như thế nào, nhưng cô đã từng nhìn thấy, biết nó xuất hiện với người không thích hợp thì sẽ làm tổn thương người bên cạnh như thế nào.

Cô không muốn hồi tưởng lại chuyện này một chút nào.

Cho nên, sau khi xung động đáp ứng xong, cô lại có chút hối hận.

Cô ý thức được, đối với chuyện có liên quan tới Dung Trình, cô thường hay mất bình tĩnh... lại mắc thêm lỗi lầm nữa.

Nghĩ tới đây, cô chán nản nằm ngửa ra trên nệm mềm mại, một tay che kín hai mắt của mình, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp. Thật lâu sau cô mới dùng giọng nói mang theo tiếng thở dài ảm đạm, nói:

“Chú à, cháu sợ.”

Dung Trình chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Thích Nam. Cô giống như con con chim di trú, trên đường không may bị tụt lại phía sau, mù mờ lại không có người giúp đỡ.

“Ồ chung với anh em rất vui vẻ, nhưng em lại sợ, lo lắng có một ngày anh không cần em nữa. Nếu như anh không cần em nữa thì em phải làm gì bây giờ?”

Dường như Dung Trình bị tâm tình của cô cảm hóa, giọng nói không thể tự chủ được mà nhẹ hẫng đi: “Sẽ không rời đi. Anh vĩnh viễn cũng sẽ không làm cái chuyện rời đi trước.”

Thích Nam không nhúc nhích

Dung Trình đưa tay ra nắm tay kia của cô, nói: “Anh bảo đảm.” Như một lời thề.

Thích Nam nhìn bàn tay, mắt ươn ướt.

“Nếu như anh gạt em...”

Dung Trình nói: “Sẽ không.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18 – 2

Chỉ qua một đêm, Thích Nam nhất quyết không thừa nhận người tự nhiên bộc lộ cảm tính kỳ cục kia không phải là mình. Lúc rửa mặt, cô hồi tưởng lại tối hôm qua, gương mặt đầy sắc như tường thành của cô lại ửng đỏ lên một cách kỳ lạ.

Cô vội vàng dùng nước lạnh làm giảm nhiệt độ, giằng co thật lâu mới làm nhiệt độ giảm đi một chút.

Đến khi cô điều chỉnh lại tinh thần, trở lại phòng khách thì nhìn thấy Dương Hàng đang nói chuyện với Dung Trinh. Khi đến gần thì cô mới phát hiện, cậu ấy đang xin phép nghỉ với Dung Trinh.

Cô kinh ngạc, lúc này mới giật mình thức tỉnh, thì ra Dương Hàng không phải bộ kiện trên người Dung Trinh, đi đâu dính đó. Cậu ta cũng có cuộc sống độc lập thuộc về chính mình!

Xin lỗi chứ, ai mượn bọn họ như hình với bóng làm chi!

Lúc Thích Nam đến gần thì nghe được nguyên nhân Dương Hàng xin nghỉ là vì một người bạn của anh ở Minh Đảo muốn đãi tiệc chia tay cho anh, mời anh du ngoạn Lục Đảo.

Lục Đảo là một hòn đảo nhỏ du lịch, cách Minh Đảo khoảng năm cây số về hướng Tây Nam. Phong cảnh trên đảo hấp dẫn, là một thắng cảnh du lịch đáng để vui chơi.

Bố cảnh không lờ trong tổ kịch của Thích Nam vừa gặp phải sự cố, dẫn đến tình trạng không thể quay phim tạm thời, vì vậy toàn bộ tổ kịch được nghỉ hai ngày.

Được nghỉ hai ngày, Thích Nam đang tìm cách làm sao an bài thỏa đáng thời gian nhàn rỗi không dễ gì có được này, nghe Dương Hàng nói, cô sáng mắt lên ——

“Dung Dung, chúng ta cũng đi Lục Đảo đi!”

Dung Trinh cũng đã quyết định rời khỏi Minh Đảo hai ngày nữa, anh đã nói cho Thích Nam biết chuyện này tối hôm qua, cho nên anh cũng không có bất kỳ ý kiến gì về việc đi chơi một chuyến trước khi trở về.

Vậy mà hình như Dương Hàng không muốn đi chung với bọn họ, tên trụ lý ưu tú này nói chuyện có chút quanh co: “Nghe nói thời tiết ở Lục Đảo trong hai ngày này không thích hợp để du lịch.”

Thích Nam nhìn cậu ta có chút kỳ quái: “Cho nên, người bạn này của cậu đúng là bất mãn cậu cái gì rồi, cố ý tìm thời gian không thích hợp như thế này, phải không?”

Dương Hàng ghen hòng một chút: “... Nhưng cũng không tới nỗi nào.”

Thích Nam nghe vậy, ra vẻ an tâm: “Vậy thì tốt, chúng tôi chỉ cần tạm tạm thôi, không cần quá tốt.”

Dương Hàng: “.....”

Thích Nam nhìn vẻ mặt âm ức của cậu ta, trông mất đảo một vòng, cười nói: “Dương à, cậu chuẩn bị đến Lục Đảo là vì đi xúi giục dân chúng làm phản hay là vì người, cho nên mới không muốn chúng tôi đi theo?”

“..... Không phải.”

“Đó là bởi vì ‘người bạn’ cậu sẽ gặp là một ‘người bạn’ rất đặc biệt?”

“... Là bạn rất bình thường.”

Về mặt của Thích Nam giống như mới khám phá ra được điều gì, cô thâm trầm gật gật đầu, tùy tiện nói: “Được rồi, tôi biết.”

Dương Hàng: “.....”

Thích Nam an ủi cậu ta: “Cậu đừng lo lắng, Lục Đảo nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cơ hội chúng ta gặp nhau không lớn hơn hạt mè đâu!”

Dương Hàng suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, vì vậy không còn có vẻ lo lắng nữa rồi. Nghĩ như thế, nhưng tim của cậu ta còn chưa đập lại bình thường thì đã nghe cô nói tiếp: “Cho nên, sau khi cậu đến thì gọi điện thoại cho chúng tôi nhé. Nếu không Lục Đảo quá lớn, chúng tôi tìm không được cậu thì phải làm sao bây giờ?”

Dương Hàng: “.....” Thiếu chút nữa anh học máu ra rồi.

Đương nhiên Hàng không thể nào gọi điện thoại cho Thích Nam, nhưng cũng không thể ngăn cản sự hăng hái của cô. Lúc ở trên du thuyền lướt về phía Lục Đảo, cô nắm tay Dung Trinh tán gẫu.

“Khăng định Dương nhà anh tìm được một mảnh ruộng tốt thích hợp để gây giống rồi!”

Dung Trinh bị từ ngữ cô dùng làm cho ghen hòng: “...Cậu ấy sẽ không vui em dùng từ ngữ như vậy hình dung cậu ấy.”

“Cho nên em mới nói sau lưng cậu ấy mà.” Dưới ánh mắt của Dung Trinh, Thích Nam khoát tay một cái, nhường nhịn một bước, “Được rồi, em đổi lại cách nói —— Khăng định lão Dương xử nam vạn năm lâu ngày hạn hán gặp phải mưa rào này đã gặp phải phu quân trong sinh mệnh rồi. À, cũng có thể là sắp được gặp. Nhìn bộ dạng trốn trốn tránh tránh của cậu ta kìa, nói không phải là vì phụ nữ em cũng không tin!”

Dung Trình trầm tư một chút: “Tại sao em biết cậu ta là...”

“Lão xử nam vạn năm?” Thích Nam cũng kinh ngạc, “Chẳng lẽ không đúng? Nhưng cậu ta quả thật là người ngay cả mang đồ ăn sáng cho con gái mà cũng chỉ mang bánh bao và sữa tươi!”

Dung Trình: “.....” Cho dù quen biết đã lâu, anh vẫn bị mạch não bộ của cô làm cho kinh ngạc.

Về mặt Thích Nam tò mò: “Hai người như hình với bóng, trong lúc làm việc không trao đổi bất cứ chuyện gì khác sao? Ví dụ như vết chai trong lòng bàn tay phải bao lớn?”

Dung Trình: “.....”

Thích Nam thấy anh im lặng, chặc chặc mấy tiếng: “Chắc, thế giới tinh thần của các người có thể nào thiếu thốn hơn được nữa không, ông chú?”

Cho dù Dung Trình bình tĩnh như thế nào, giờ phút này cũng không thể tăng lời được. Anh dùng ngón tay búng lên trán của cô, có chút bất đắc dĩ: “Đừng nói nhảm.”

Đương nhiên Thích Nam không cho là mình nói bậy. Cô đã mượn danh Dung Trác, vào một diễn đàn mà ai cũng trát gạch men lên mặt (* ý là che giấu thân phận), phát ra một cuộc khảo sát. Kết quả cho thấy, 80% đàn ông trở lên lúc ở chung với nhau thì nói chuyện tình dục và chơi game. Đối với những người đàn ông trên 35 tuổi thì con số này lên đến 90%.

Căn cứ vào số liệu phỏng đoán, Dung Trình và Dương Hằng phải là người trét gạch men tới tận óc. (*Tại hai anh giấu kín quá)

Cô rất tự mãn đối với kế hoạch khảo sát của mình, tôn sùng nó như một chân lý. Một lần cơ hội xâm nhập như vậy để hiểu thêm về quý ông khiến cô kiêu ngạo, nếu như không phải có người không biết điều, gọi cho cô thư điện tử cầu xin kết giao, nhất định nghiên cứu của cô sẽ được hoàn hảo hơn!

Dĩ nhiên, việc Dung Trác phát hiện cô tự dụng thân phận của cậu ta cũng là một trong những nguyên nhân cô phải dừng tay.

Dĩ nhiên, lấy trộm thân phận của Dung Trình bị anh phát hiện cũng là một trong những nguyên nhân khác cô phải dừng tay.

Dĩ nhiên...

Được rồi, cô chưa bao giờ quên đi sự tiếc nuối về việc nghiên cứu nửa chừng thất bại của mình.

Cô tiếc nuối, gió biển lướt qua khuôn mặt của cô, thổi đi về u sầu trên mặt ——

Ôi, đi thông con đường chân lý lúc nào cũng quanh co lại đầy bụi gai.

Dung Trình nhìn thấy tâm tình của cô lúc này đột nhiên trở nên suy thoái, vẻ mặt giống như đang tưởng nhớ lại vừa phiền muộn, anh không thể không hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

Thích Nam liếc nhìn anh một cách sâu kín: “Đang suy nghĩ quan hệ của chúng ta đã khá hơn so với lúc trước một chút, có thể đối xử với em tốt hơn một chút hay không.”

“Đối xử thế nào mới là tốt?”

“Thí dụ như cho em mượn thân phận của anh đăng ký lên một diễn đàn?”

Dung Trình: “.....”

Hình như anh cũng nhớ lại chuyện cũ, cũng như cái diễn đàn tư nhân vô cùng ô uế kia, vì vậy vẻ mặt trở nên rất vi diệu. Anh giơ tay lên búng lên trán của cô một lần nữa, lần này ra sức nhiều hơn một chút.

“Sau này không được phép lên đó nữa!”

Thích Nam che trán: “Không cho lên thì thôi, làm gì động tay động chân chứ!”

Con đường theo đuổi chân lý của Thích Nam coi như không thành công, nhưng tư tưởng giác ngộ của cô rất cao, cảm thấy theo đuổi chân lý vốn là một trách nhiệm vừa nặng nề lại vừa tràn đầy khó khăn gian khổ, vì vậy trong lúc mấu chốt không thể vượt qua được này, cô dứt khoát quyết định tạm thời gác lại sự truy cầu của mình sang một bên, tập trung chú ý lên người ‘người bạn’ thần bí của Dương Hằng.

Cô cứ nghĩ tới thân phận của ‘người bạn’ này của cậu ta nhiều lần, cho đến khi du thuyền cập bờ, cho đến khi hai người dọn vào khách sạn đã dự định. Chuyện đầu tiên cô làm sau khi tới Lục Đảo chính là lấy điện thoại của Dung Trình, gọi điện thoại cho Dương Hằng.

Điện thoại được tiếp thông rất nhanh.

Lúc điện thoại vừa được tiếp thông, Thích Nam nghe được tiếng nhạc du dương trầm bổng từ đầu bên kia truyền tới. Cô còn chưa kịp phân biệt kỹ càng

thì Dương Hàng đã lên tiếng hỏi thăm Dung Trinh.

Cô đành lên tiếng nhận dạng, cười nói: “Dương à, đang làm gì thế?”

Hình như Dương Hàng bị sặc, kiềm chế ho khan mấy tiếng. Thích Nam vội vàng bày tỏ quan tâm: “Dương à, cậu không sao chứ? Làm gì mà bị sặc cả nước miếng vậy? Cần thận một chút!”

Tiếng ho khan không kiềm chế, vang dội vài tiếng.

Dương Hàng trả lời ỉu xiu: “Thích tiểu thư...”

Thích Nam cười “Phốc” một tiếng: “Được rồi, thật ra thì tôi chỉ muốn biết cậu đến nơi an toàn đầy đủ rồi không, vô ý quấy rầy cậu và ‘người bạn’ đang ở chung với nhau.” Để chứng minh mình không nói giỡn, cô lập tức kết thúc cuộc nói chuyện, trả điện thoại lại cho Dung Trinh.

“Dung Dung, chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Bên kia vịnh Tây Hải của Lục Đảo, trong một nhà hàng giải khát trước bờ biển, Dương Hàng tắt điện thoại, nói xin lỗi với một cô gái trẻ tuổi ngồi đối diện mình.

“Xin lỗi.”

Cô gái trẻ tuổi đối diện trước mặt ngược cằm lên, có chút bất mãn đối với hành động nghe điện thoại của anh: “Phụ nữ?”

Dương Hàng tránh nặng tìm nhẹ: “Một người bạn.”

Thái độ của anh càng khiến cô gái không vui.

Dương Hàng làm bộ như không nhìn thấy, thái độ không thân cận cũng không xa lánh: “Uống chút gì không?”

Cô gái giận, cười nhạo nói: “Có được một trợ lý mời là tốt rồi.”

Dương Hàng lơ đãng, gọi phục vụ tới, kêu một ly giải khát lạnh cho cô gái.

.....

Lúc Thích Nam ra khỏi khách sạn không phải là rất hào hứng. Về mặt cô mệt mỏi, theo sát bên người Dung Trinh, nhỏ giọng oán trách: “Ôi, chả có ai ăn mặc chỉnh tề giống như chúng ta mà đi ra biển hết. Dung Dung, anh không cảm thấy chúng ta trang bị tốt như vậy trong hoàn cảnh này có chút không hợp sao?”

“Cho nên?”

“Cho nên thật ra chúng ta cũng có thể giảm bớt đi trang bị cho thích hợp mà.” Thích Nam cố ý khuyên giải anh, “Thậm chí em còn hoài nghi, chúng ta mặc nhiều như vậy sẽ bị trúng nắng đấy.”

Dung Trinh không hề đổi sắc: “Ở lại khách sạn chơi chán chán sẽ không bị cảm nắng.”

“..... Anh đang uy hiếp em hả?”

“Anh đang khuyên bảo em.”

Thích Nam nếm được mùi vị quả đắng ghen ghét: “..... Bỏ đi, nghĩ lại cũng không tới nỗi nào, làm một diễn viên, một người hiến thân cho nghệ thuật, quả thật muốn có tư tưởng giống như người bình thường cũng không được.”

—— Chỉ là không muốn thể hiện ta đây ngay phút này, cô suy nghĩ cay đắng.

Lục Đảo là một hòn đảo nhỏ, một phần hai đảo thuộc về công viên tự nhiên quốc gia, khu trồng cây cảnh của nó rất phát triển. Phía Tây của đảo nhỏ còn có một nơi di tích thượng cổ thần bí. Truyền thuyết kể rằng nơi này có cột đá cao ngút trời tạo thành Thạch Lâm* có thể chúc phúc cho tình nhân. Những cặp tình nhân đến chiêm ngưỡng Thạch Lâm nhất định sẽ có tình yêu bền chắc như vàng, vì vậy chỗ này rất được khách du lịch hoan nghênh.

*Thạch Lâm

Nơi này là danh lam thắng cảnh thiên nhiên được Lục Đảo chú trọng tuyên truyền nên đã hấp dẫn Thích Nam. Lúc này, cô và Dung Trinh đang xuyên qua đường mòn của khu trồng cây cảnh, đi ngang qua công viên để tới khu di tích phía Tây.

Hai người bỏ lại người hướng đạo, chỉ cầm tấm bản đồ rồi lên đường. Dung Trinh dẫn đầu, Thích Nam đi theo.

“Chúc phúc cho tình nhân?” Thích Nam vừa đi theo Dung Trinh vừa tra xét công lược, “Dung Dung, anh tin không?”

Dung Trình trả lời một câu ngoài dự liệu: “Không tin.”

Thích Nam cười cười: “Không tin sao còn đi?”

Dung Trình liếc nhìn cô một cái: “Em tin?”

Thích Nam nói: “Đĩ nhiên không tin.”

Dung Trình hỏi ngược lại: “Vậy tại sao em lại đi?”

Thích Nam trầm tư một hồi, cười nói: “Nói đại khái ra là tính chất của con người quá kém, rõ ràng không tin, nhưng lại mù quang chạy theo số đông!”

Chờ cho tới khi đến gần di tích, Thích Nam mới phát hiện, chạy theo số đông tuyệt đối không chỉ có mình cô. Bên ngoài Thạch Lâm đã có người xếp thành một hàng dài, trong lòng cô nổi lên một trận gió lốc, ngôn ngữ không dứt, ừ ừ nói: “Dung Dung, chúng ta có cần phải đi vào không?”

Dung Trình của im lặng.

Thích Nam tiến tới nhìn bản đồ trong tay anh: “Chúng ta đi về phía Tây một đoạn thì sẽ tới bờ biển vịnh Tây Hải, còn không. . .”

Dung Trình quyết định thật nhanh: “Đi thôi.”

Vì vậy hai người rời khỏi trận địa, đi về bãi Tây Hải. Dĩ nhiên bọn họ đã quyết định không thể xuống nước, chỉ có thể ở trên bãi biển đá vài cái, hay là ngồi xuống một chút trong tiệm giải khát bên cạnh.

“Tới Lục Đảo nghỉ phép là một quyết định sai lầm kỳ quái nhất mà em đã làm.” Thích Nam vừa kéo lê bước chân vừa sám hối, “Em tuyệt đối không nghĩ đến em tới bờ biển rồi mà vẫn còn bực nhiều lớp như vậy!”

Vừa nói chuyện, cô vừa nhìn những du khách mặc những bộ quần áo mát mẻ đi ngang trước mặt cô bằng cặp mắt yêu thích và ngưỡng mộ.

“Chú à, hôm nay cháu mới phát hiện, chú cũng có tiềm chất cố tình gây sự nha!” Thích Nam chắc chắc hai tiếng, “Cử chỉ này của chú không phải không thua gì hành động độc chiếm kẹo ngọt kỳ quái của những tiểu quỷ mầm non hay sao? Cũng giống như thời kỳ nhân cách trưởng thành của những đứa bé không được hoàn chỉnh vậy.”

Dung Trình: “.....”

“Bỏ đi, em tha thứ cho anh.” Thích Nam ra vẻ ‘em thông cảm cho anh’, nhưng từ lúc cô nhắc lại chuyện này, dường như sự thông cảm của cô chẳng khác gì oán hận.

Thích Nam lầm nhảm suốt đoạn đường, có thể so sánh với người nào đó trên đường tới phương trời X thỉnh kinh* vậy. Dung Trình tốt bụng không ngắt lời cô, chỉ khi đến gần bờ biển mới hỏi: “Em không khát à?”

*Chỗ này tác giả dùng chữ X thay cho chữ 西 trong 西天取经 Tây Thiên Thủ Kinh – Tây Du Ký vs. X Du Ký 35:

Thích Nam chặc lưỡi: “Miệng khô khốc.”

Dung Trình đề nghị: “Nghỉ một lát rồi tính sau?”

Thích Nam cự tuyệt một cách chính nghĩa: “Không cần. Chính là vì hiệu quả này mới nói, nếu không làm sao có thể cảm nhận được đồ uống lạnh đáng quý như thế nào? Anh nên biết, thể nghiệm như vậy với gia tăng cảm giác hạnh phúc!”

Một lần nữa, Dung Trình khuất phục dưới đường dây não bộ của cô, im lặng không nói.

Từ xa, Thích Nam nhìn thấy chiêu bài tiệm nước giải khát, bỗng nhiên cảm giác độ nóng giảm dần. Cô đang tính mở miệng nói một câu cảm thán thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi ra từ tiệm giải khát mà cô nhìn trúng. Cô bước thêm một bước nữa, còn chưa kịp cảm thán thể giới này quả thật nhỏ bé thì lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc khác đi theo ra ngoài.

Rõ ràng hai người chung đường, nhưng nhìn theo khoảng cách giữa hai người thì lộ ra vẻ xa cách.

Thích Nam: “.....”

Dung Trình thấy cô rơi lại phía sau, quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Về mặt Thích Nam phức tạp: “Hình như Dương của anh chọn phải một mảnh đất dừng chân rất khủng khiếp, có phải cả ao lầy cũng không phân biệt được rõ ràng!”

Dung Trình nhìn theo tầm mắt của cô ——

Phải rồi, anh không biết ‘ao lầy’ này là ai, nhưng người ‘ao lầy’ đi theo phía sau quả thật là trợ lý ưu tú của anh.

Hình như Dương Hàng cũng cảm nhận được có người đang quan sát cậu ta, ngẩng đầu lên.

“.....”

Người anh tránh không kịp rút cuộc cũng... gặp phải.

Thích Nam điều chỉnh tâm tình thật tốt, kéo Dung Trình đi về phía bọn họ. Cách một khoảng cách thích hợp, cô mới nở một nụ cười thật tươi: “Dương, thật đúng lúc!”

Dương Hàng: “.....”

“Thích Nam?!” Giọng nữ kinh ngạc vang lên từ cô gái bên cạnh Dương Hàng.

Bị điểm trúng tên họ, lúc này Thích Nam mới nhìn về phía cô gái một cách miễn cưỡng: “À, cô biết tôi sao? Không thể nói vậy... cô là ai?”

Cô gái đi bên cạnh Dương Hàng giận quá tháo mắt kính xuống: “Cô còn giả đồ không biết?”

“Thì ra là Ân tiểu thư.” Thích Nam giả bộ kinh ngạc tròn mắt, “Thật đúng lúc, Ân tiểu thư không vội theo đuôi Tô Yên sao, tại sao lại rảnh rỗi tới Lục Đào vậy?”

Ân Nhân tức giận hỏn hển nói: “Cái gì theo đuôi Tô Yên? Nói khó nghe như vậy! Tôi chỉ là bạn của cô ấy, chính là cô ghen tỵ quan hệ của tôi và cô ấy!”

“Đúng đó ghen, tôi thật ghen chết đi được.” Thích Nam gật đầu phụ họa lời nói của cô ta. Nghe thế nào cũng chỉ cảm thấy trào phúng.

Ân Nhân hoàn toàn mất đi bộ dạng cao không thể chạm tới trước mặt Dương Hàng, bị Thích Nam kích thích vài câu thiếu chút nữa giậm chân, khiến cho Dương Hàng chỉ có thể tròn mắt há mồm. Sắc mặt anh quá dị nhìn cô ta.

Ân Nhân chú ý tới ánh mắt của anh, lúc này mới nhớ tới biểu hiện của mình, mặt mày cau lại, trong lòng càng thêm căm thù Thích Nam.

Dung Trình nhìn thấy xung quanh không ít người tò mò dòm ngó, im lặng một hồi, nhìn ba người kia nói: “Tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện được không?”

Anh vừa lên tiếng đã cuốn hút sự chú ý của Ân Nhân. Vừa mới nhìn thấy anh, dường như ánh mắt cả kính, tròn to. Người nắm quyền của nhà họ Dung hình như mang theo một sức quyến rũ đặc biệt. Mới vừa rồi còn tức giận giậm chân như gà trống bị đá thua, một giây kế tiếp lại lột vỏ biến thành cô nàng bé nhỏ dịu dàng hiền thực.

Thích Nam thấy thế tám tám kính ngạc.

Không ai phản đối, vì vậy mấy người di chuyển chiến trường đến tiệm giải khát.

Mười phút sau.

“Cho nên, hôm nay mấy người mới biết nhau?” Sau khi nghe xong lời giải thích của Dương Hàng, Thích Nam hỏi.

Theo như lời giải thích của Dương Hàng, Ân Nhân là bạn học của ‘người bạn’ của anh dẫn đến. Vốn là ba người cùng nhau đi tới chỗ này, không nghĩ tới mới vừa ngồi xuống thì ‘người bạn’ kia của anh đã bị điện thoại gọi đi. Bọn họ đã chờ thật lâu mà người đó vẫn chưa trở lại.

Thích Nam trầm nghĩ, lâu như vậy đối phương còn chưa trở lại, tám phần là muốn tạo điều kiện cho Dương Hàng và Ân Nhân ở chung một chỗ!

Hình như Dương Hàng cũng nghĩ tới chuyện này, có chút âm thầm: “Đúng vậy. Trước đó chúng tôi không quen biết nhau.” Nói xong anh cười vười, có chút ý tứ tự giễu. Không biết anh đang nghĩ tới chuyện gì, nói với Dung Trình, “Dung tiên sinh, ngày nghỉ của tôi đã kết thúc, hiện tại...”

Dung Trình cắt đứt lời anh: “Hiện giờ tôi đang nghỉ phép.”

Dương Hàng sùng sốt.

Thích Nam cắn ống hút nhìn anh: “Dương à, chỉ là một kỳ nghỉ, không lẽ không thể gặp được ‘người bạn’ kia thì không thể nghỉ phép được sao?”

Dương Hàng nghe vậy liền bung ly nước lên uống một ngụm lớn, giống như che giấu điều gì.

Sau cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, mọi người ra khỏi tiệm, Thích Nam kéo Dung Trình đi phố buôn bán mua đồ. Dương Hàng chuẩn bị trở về khách sạn, Ân Nhân suy nghĩ một chút rồi đi theo Dương Hàng.

Trên đường trở về khách sạn, Ân Nhân kéo Dương Hàng lại, không khách sáo réo anh: “Nè!”

“Chuyện gì?”

Ân Nhân chất vấn: “Tại sao anh lại không nói anh là trợ lý của Tổng giám đốc Dung?”

Dương Hàng liếc cô ta một cái: “Có quan hệ gì?”

Vốn là Ân Nhân muốn nổi giận, nhưng không biết tại sao lại đè nén cục lửa xuống, cô ta dán sát vào anh nói: “Phốc, không phải anh yêu thích chị họ nhỏ bé của tôi sao?”

Chị họ nhỏ bé của cô ta chính là ‘người bạn’ của Dương Hàng mang tới lần này.

Dương Hàng im lặng, tay đặt bên chân khề co lại.

Vẻ mặt của Ân Nhân lộ ra vẻ đắc chí: “Họ Dương, chúng ta làm giao dịch. Anh giúp tôi một chuyện, tôi giúp anh làm sao của được chị họ của tôi?”

“Giúp cô cái gì?” Dương Hàng ngược mắt hỏi, nhưng trong lòng đã có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: 19: Gặp lại

Không phải đây là lần đầu tiên Dương Hàng nhìn thấy phụ nữ có ý tưởng với Dung Trình, cũng hiểu được phần lớn loại ý tưởng này chỉ là vì bề ngoài, rất nông cạn, đơn giản là thèm thuồng quyền thế sau lưng Dung Trình. Trên thực tế, người muốn kẻ cận Dung Trình rất nhiều. Lúc trước, để xử lý những chuyện như thế này, một là anh uyển chuyển, hai là trực tiếp từ chối.

Đây cũng là một trong những công việc anh phải làm.

Khác với những lần trước chính là, người phụ nữ trước mặt rất thông minh, đã động tới đồ mà trong lòng anh khao khát nhất. Nhưng đó cũng chỉ là khát vọng mà thôi, vẫn chưa tới mức mất đi lý trí.

“Ân tiểu thư thật biết nói đùa. Mặc dù rất muốn giúp cô, nhưng đề nghị của cô thật sự nằm ngoài phạm vi khả năng của tôi.” Đây là câu trả lời của anh sau khi nghe xong đề nghị giao dịch của Ân Nhân, không cần suy nghĩ nhiều đã từ chối.

Hình như Ân Nhân không ngờ anh sẽ trả lời như thế, mở to mắt, âm thanh sắc bén chất vấn: “Anh lại từ chối tôi?!” Cô ta kinh ngạc nhưng vẫn còn dư thừa sức lực để cười chế nhạo, “Tôi còn tưởng anh yêu người chị họ nhỏ bé này của tôi nhiều lắm! Xi, thì ra chị ấy còn không bằng một chuyện vặt vãnh như thế này!”

Dương Hàng im lặng.

Anh suy nghĩ, đây là bởi vì thật lòng để tâm, mới không hi vọng bất kỳ vết nhơ nào dính dáng đến sự yêu thích thuần khiết của anh.

Trong lòng anh nghĩ như vậy, nhưng lại không lên tiếng giải thích. Bởi vì điều này hoàn toàn không cần thiết đối với một người không quan trọng, giống như người phụ nữ trước mặt này.

Ân Nhân thấy anh không giúp đỡ, cho nên quy tội anh nhất gan, sợ mất đi công việc của mình, vì vậy ngôn ngữ càng trở nên khắc nghiệt: “Xem ra tình cảm của anh đối với chị họ của tôi cũng chỉ có thế. Chị ấy không ưa anh đại khái cũng vì thấy rõ anh nhất gan, thấy rõ anh không đáng mặt đàn ông!” Nói xong, cô ta đẩy mạnh anh ra, tức giận bỏ đi, vừa đi vừa đập gót giày cao gót đùng đùng.

Dương Hàng đứng yên một chỗ không nhúc nhích. Một hồi lâu, anh bấm một số điện thoại trong danh bạ. Sau khi điện thoại được tiếp thông, anh làm như không có việc gì xảy ra, nói với người ở đầu dây bên kia:

“Nè, có ai đãi tiệc tiễn đưa bạn bè kiểu em không hả? Vứt bạn bè qua một bên? Bây giờ em đang ở đâu...”

Đột nhiên, đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng hô nhỏ, cắt đứt nửa chừng câu hỏi của anh. Anh không tự chủ được mà thở hắt ra, chờ tiếng động bên đầu kia giảm đi thì anh mới lo lắng hỏi thăm: “Sao thế?”

Sau khi hỏi xong, anh tiếp tục đợi thêm một lúc thì đối phương mới trả lời lại.

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Dương Hàng xác nhận một lần nữa: “Thật?”

“Thật.” Đôi phương cười cười, “Anh vẫn còn ở tiệm nước giải khát hả? Tôi tới tìm anh.”

Thích Nam ôm cánh tay bị đụng, vẻ mặt hốt hoảng nhìn bóng lưng cao gầy thon gọn kia. Dưới ánh mắt quan sát đăm đăm của cô, hình như đôi phương cảm cảm được sự mong mỏi trong lòng cô, quay đầu lại, tươi cười với cô.

Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, người mềm nhũn dựa vào người Dung Trình, ôm lấy cánh tay anh.

Người nọ thấy vậy thì mặt mày lại càng tươi lên, vừa cầm điện thoại di động nói chuyện, vừa nhường nhường mày về phía cô, có ý trêu đùa.

Thích Nam mềm nhũn người, dựa vào Dung Trình, nuốt nước miếng một cái ực: “Rất đẹp trai...”

Dung Trình cũng không hắt người cô ra, chỉ là lạnh lùng nói: “Vòng ngực của cô ta so với em...”

Lần này Thích Nam mất đi dáng mê trai, cô hung dữ nhìn Dung Trình chăm chăm, ma sát mạnh mẽ bộ ngực khiến người kiều ngạo lên cánh tay của anh vài cái, hắt cằm lên hỏi: “Chú à, chú đang nói cái gì đó?”

Dung Trình chỉ cảm giác cánh tay của mình rơi vào một mảnh mềm mại, lúc này anh mới ý thức được, cô dám to gan làm ra hành động khiến người ta không ngờ được trước mặt công chúng. Trong lòng không biết nói làm sao, cuối cùng chỉ có thể thở dài thâm lặng:

“Mau dừng làm rộn.”

Thích Nam không nghe lời cũng không nhượng bộ, liếc nhìn anh: “Mới vừa rồi anh muốn nói gì hả?”

Dung Trình dừng lại một chút, mặt không thay đổi nói: “Anh nói, em mà cạ cạ nữa thì chúng ta phải quay về khách sạn đó.”

Thích Nam sững sốt, ngay sau đó cười hai tiếng một cách quái dị: “Khà khà, Dung Dung, chẳng lẽ cái này gọi là định lực của đàn ông à?” Ánh mắt của cô dò xuống nửa người dưới của anh, tò mò, rất có khuynh hướng chủ động trực tiếp sờ lên. Cũng may cô còn nhớ tới hoàn cảnh lúc này, rất khắc chế mà không nhúc nhích, nếu không thế nào cũng bị bắt bỏ tù vì tội: lưu manh.

Chẳng qua tay chân có thể không chế, nhưng tự do lời nói thì không: “Em nói nè Dung Dung, anh đừng làm việc nhiều quá nhé, có chút thời gian rảnh rỗi thì nghiên cứu với Dương Dương nhà anh một chút làm thế nào để nâng cao định lực, như vậy mới có thể hạ xuống được.”

Dung Trình không thể bình tĩnh được nữa rồi, một góc bên khóe miệng khê co rút.

Thích Nam đang càng nói càng hăng, suy nghĩ dâng trào như nước chảy, Dung Trình không thể nhịn được nữa đưa tay bịt miệng cô lại.

Thích Nam giận đến trợn mắt, đợi đến khi cô kéo được tay anh xuống, quay đầu lại nhìn, thì cô gái có vẻ mặt khi khái anh hùng đụng vào mình trước đây không lâu đã im hơi lặng tiếng bỏ đi.

Cô tiếc nuốt miệng méo xeo.

Thích Nam ghi hận Dung Trình ngăn cản tư tưởng của mình thăng hoa, vì vậy kéo anh đi vòng vòng phố buôn bán thật lâu, bắt anh xách toàn bộ đồng đồ mua được, đến khi túi tiền sắp trống rỗng thì mới tìm xe trở về khách sạn.

Bọn họ ở biệt thự bãi biển số 77, trước mặt là mặt biển xanh biếc, sau lưng là công viên quốc gia, phong cảnh vô cùng tuyệt vời. Khi xe của bọn họ dừng lại trước cửa biệt thự, từ trên xe bước xuống, Thích Nam cũng thấy trước mặt biệt thự số 78 bên cạnh cũng có chiếc xe ngừng lại. Lúc này phục vụ viên của khách sạn đang giúp khách mang hành lý vào

Từ trước tới nay Thích Nam không bao giờ yên tĩnh, trên mặt xuất hiện biểu tình nhao nhao muốn xem thử. Cô nói với Dung Trình đang bước xuống xe: “Dung Dung, anh nói thử xem hàng xóm mới của chúng ta có cao hứng có bạn mới tới chào hỏi...” Đang nói, một bóng dáng cao gầy chậm rãi đi ra từ căn biệt thự số 78.

Thích Nam dời ánh mắt lên người người nọ, sau đó...

Cô im bật, làm như mình chưa từng nói cái gì, nói với Dung Trình: “Dung Dung, mang đồ vào nhà nhanh một chút.” Nói xong, cô cầm hộp thịt bò mua ở siêu thị, lắc lắc: “Tối nay nếm thử tài nấu nướng của em!”

Đang đưa lưng về phía cô với tay lấy mấy túi đồ, Dung Trình nghe vậy thì vẻ mặt trở nên có chút phức tạp.

Trước cửa biệt thự số 78, Tống Dịch xa xa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, anh ta nhường nhường mày, không chút nghĩ ngợi đi về phía cô. Mới vừa đi được hai bước thì nhìn thấy một người đàn ông từ trên xe bước xuống.

Anh biết người này, là Dung Trình của nhà họ Dung ở thành phố M.

Anh dừng bước.

Anh thấy hai người đang nói gì đó.

Đang nói gì nhỉ?

“Hình như chúng ta đang bị một người kỳ quái nhìn chăm chăm.” Thích Nam cọ sát bên người Dung Trình, “Đừng lè mề nữa, nhanh lên, chúng ta trở vào trong nhà đi.”

Dung Trình nghiêng nghiêng đầu, thấy rõ người cô vừa nói, quay đầu lại: “Em quen biết anh ta?”

—— Tổng Dịch nhìn Thích Nam với ánh mắt tuyệt đối không phải là người xa lạ.

Thích Nam méo miệng: “So ra còn thua kém mối quan hệ ngồi xuống trao đổi kỹ thuật tán gái của hai người.”

Dung Trình: “.....”

Anh không nói tiếp, im lặng xách mấy túi đồ xuống. Hai người sửa sang lại một chút rồi cùng nhau đi vào biệt thự. Trước khi vào cửa, anh liếc mắt nhìn sang nhà hàng xóm ——

Tổng Dịch đã không còn đứng đó, có lẽ đã vào nhà.

Không kịp nghĩ nhiều, anh bị Thích Nam giục vào nhà.

Dung Trình hao tổn không ít nước miếng khuyên can Thích Nam từ bỏ ý định muốn làm đầu bếp. Tuy nhiên, cô vẫn như cũ, phá hoại không ít nguyên liệu nấu ăn, cũng may bọn họ mua không ít đồ. Mà người nào đó phá hư đồ ăn hoàn toàn không ý thức được điều này, thình thoảng ở bên cạnh ‘chỉ điểm’ cho đầu bếp. Cũng may tính tình người đầu bếp mới nhậm chức rất hiền lành, cho nên không khí phòng bếp coi như ấm cúng.

Lúc ăn cơm, Thích Nam đối mặt với một bàn ăn phong phú, đột nhiên sượng mặt, cô than thở nói: “Không biết Tiểu Trác Từ như thế nào? Còn khỏe mạnh bình yên không?”

Việc cô muốn ăn và đa sầu đa cảm không hề thua kém nhau. Sau khi cảm khái qua đi, cô tổng một miệng đầy thức ăn, từ trong hoài cảm, san sẻ một chút ý tưởng với người đối diện: “Dung Dung, thịt bò này hơi thiếu vị cay.”

Dung Trình đã quen với cá tính của cô, nghe vậy bình tĩnh gật đầu: “Lần sau anh sẽ để ý.”

Thích Nam thấy anh phối hợp, giờ ngón cái lên tán thưởng: “Thật giỏi!” Khen xong cô lại buồn buồn, có thể nói về mặt biển đôi không chê vào đâu được, “Nghe nói thành phố Z là nơi đất cần sôi đá ô chuột cũng bị đào bới lên. Cho dù Tiểu Trác Từ muốn toi luyện cũng không nên chạy tới mấy chỗ này chứ. Đột nhiên em cảm thấy bội phục quyết tâm và ý chí của cậu ấy! Ôi, ngày mai gọi cho cậu ấy một rương bột ớt cay đi... Không biết thành phố Z có chuyển phát nhanh không?”

Dung Trình tiếp tục thân nhiên dùng cơm.

Thích Nam có cảm giác tình nghĩa của mình và Dung Trác sẽ giống như chuyện rương ớt cay vậy. Cô cảm thấy mình đã tận trách nhiệm mà một người bạn có thể làm, trong nháy mắt, sự lo lắng quanh quẩn trong lòng như mây tan trời sáng. Cô cao hứng trở lại, hào hứng bùng bùng thảo luận cảnh sắc trên Lục Đảo: “Dung Dung, cảnh biển nơi này thật đẹp, anh có cảm thấy thế không?”

“Ừ.”

“Phong cảnh đẹp như thế này, tối nay anh có thể cho em ngủ với anh không?”

Dung Trình: “.....”

“Em muốn rèn luyện định lực của anh đó. Em suy nghĩ rồi, không phải anh chưa từng trải qua cái loại xử nam già hàng năm chỉ dùng ‘ngủ chỉ cô nương’* như lão Dương kia, cho nên nhiệm vụ nặng nề này hãy để cho em gánh đi!” Nói xong, cô vỗ vỗ ngực mình, “Em gánh nổi mà!”

*ngủ chỉ cô nương: bàn tay nắm ngón – tự hiểu nha các nàng :a29: Chịu thua chị Nam này.

Dung Trình: “... Ăn cơm.”

Lần này Thích Nam không tranh cãi với anh, giống như một đứa bé ngoan nghe lời: “Dạ.”

Cô ngoan ngoãn nghe lời lại khiến Dung Trình cảm thấy kỳ lạ, anh nhìn cô chăm chăm.

“Nhìn cái gì?” Thích Nam gấp thức ăn cho anh, “Dung Dung, anh ăn nhiều một chút, dự trữ nhiều năng lượng, em khỏe lắm đấy!”

Khóe miệng Dung Trình gật gật.

Giống như sau khi cô lên một trang web nào đó một mình xong, cô vứt bỏ vẻ ngoài thẹn thùng ra hết, tư tưởng hoàn toàn trở thành ‘tự do’.

Rốt cuộc Thích Nam tự do đã được ngủ với Dung Trinh như ý nguyện, kết quả năng lượng dự trữ của mình lại không đủ, co quắp trên giường không ngồi dậy nổi. Nhìn lại Dung Trinh, ngày hôm sau tinh thần sáng khoái. Thích Nam nhìn thấy cảnh này không thể không bốc lửa, ghen tỵ không thôi.

Cô hồi hận không dứt, tức giận nói: “Sau này em không ngủ với anh nữa!”

Lúc này Dung Trinh giống như lão ma ma, hầu hạ cô mặc quần áo, nghe vậy sắc mặt cũng không thay đổi: “Ừ, về sau anh ngủ với em”

Thích Nam cào nhẹ móng tay lên ngực anh, cảm thấy tâm thần có chút rối loạn, nhưng bây giờ cô mệt lã người ra, không có sức lực áp đảo anh, cho nên suy nghĩ một chút rồi bỏ qua.

Dung Trinh để mặc cô sờ loạn trên người mình, chỉ đến khi mặc quần áo, anh mới kéo bàn tay của cô vào tay áo, tốn nhiều công sức mới bao kín cô lại được.

Đợi anh sửa soạn xong thì nghe được tiếng chuông cửa.

Anh đứng dậy xuống lầu mở cửa.

Một lát sau, Thích Nam lê chân xuống lầu. Xuống lầu xong thì cô nhìn thấy Thái tử gia của Tổng thị đang ngồi trong phòng khách.

Cô nhướng mắt lên tiếng chào anh ta, không đợi anh ta đáp lại đã đi thẳng vào phòng bếp.

“Dung Dung, cháo em muốn xong chưa?” Cô vừa đi vào phòng bếp vừa hỏi Dung Trinh đang ngồi đối diện với Tổng Dịch.

Tổng Dịch nhìn thấy rõ cô tinh thần không tốt lắm, tay nắm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: 20: Gặp lại (2)

Thích Nam đi tới phòng bếp tìm tòi, phát hiện cháo của mình còn chưa chín lắm, vì vậy cô lại từ từ đi ra. Lần này đi ngang qua phòng khác, cô không lạ là Tổng Dịch nữa. Cô đi đến bên cạnh Dung Trinh, ngồi xuống đùi của anh như người không xương.

“Tổng giám đốc Tổng, Minh Đào các người có phong tục sáng sớm gõ cửa người khác à?” Cô ngồi trên đùi Dung Trinh, mắt lướt một vòng chung quanh, xác định không có lẽ vật rồi mới nói tiếp, “Còn tay không?”

Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra sự thân mật giữa cô và Dung Trinh, đương nhiên Tổng Dịch cũng vậy. Ánh mắt anh ta u ám, mượn động tác cảm chén trà lên để che giấu sự khác thường của mình.

Hương trà lượn lơ, hơi nước mờ mờ.

Anh ta thông thả uống một ngụm trà, lúc này mới giải thích: “Tôi không nghĩ tới việc tình cờ gặp phải Tổng giám đốc Dung, nhớ tới Tổng giám đốc Dung rất có hứng thú với đề án khai phá khu vực phía Tây của Minh Đào, lại nghe nói Tổng giám đốc Dung hợp tác với nhà họ Mạc không được thuận lợi, cho nên có thể mượn danh nghĩa vô tình gặp mặt ở Lục Đào mà mời Tổng giám đốc Dung hợp tác với Tổng thị hay không? Bởi vì không rõ hành trình của Tổng giám đốc Dung, lại sợ bỏ lỡ cơ hội tốt, cho nên lúc này mới mạo muội quấy rầy.”

Nghe vậy, Thích Nam không khỏi liếc mắt nhìn anh ta một cái, thầm nghĩ, mặc dù nửa người dưới của Thái tử gia Tổng thị không đang tin cậy, nhưng anh ta không phải là một tên ngốc trên thương trường. Nhìn hình thức bên ngoài lần này mà nói, nói hay, còn rất phô trương.

“Thì ra là như vậy, đó là tôi hiểu lầm Tổng giám đốc ngài. . . Vậy hai người nói chuyện đi, tôi nên tránh ra.” Nói xong cô liền đứng dậy bỏ đi. Trước khi đi cô vẫn không quên nói cháo mình đang chờ đợi, “Dung Dung, giúp em trông chừng nồi cháo.”

Dung Trinh đáp ứng.

Quả thật anh rất có hứng thú với đề nghị hợp tác của Tổng Dịch. Anh trở lại thành phố M cũng chỉ vì chuyện hợp tác với nhà họ Mạc không được thuận lợi. Nếu như cảnh ô liu* Tổng thị đưa ra thật sự có thành ý, Tổng thị đúng là đối tượng hợp tác tốt hơn nhiều so với nhà họ Mạc.

*cảnh ô liu: biểu tượng của hòa bình

Nền móng của Tổng thị cắm sâu trong giới địa ốc, ảnh thị SEC chỉ là một phần nhỏ. Có sự hợp tác của Tổng thị thì dự án khai phá khu vực phía Tây của Minh Đào sẽ gặp lợi thế.

Chỉ là, tất cả điều kiện tiên quyết đều phải dựa vào sự thành tâm hợp tác của Tống thị.

Thích Nam không hiểu những thứ này, cũng không hề có hứng thú. Cô tuyệt đối không muốn ngồi nghe những chuyện khô khan như vậy, ra ngoài dạo chơi còn tốt hơn.

Cô nghĩ sao thì làm vậy.

Biệt thự của bọn họ ở gần khu công viên tự nhiên, chất lượng không khí rất tốt. Cô ra cửa, đi dạo vòng quanh khu biệt thự dọc theo con đường mòn đá cuội. Đương nhiên, cô không chỉ là người duy nhất có ý tưởng này, vì vậy cô đang đi thì gặp gương mặt quen thuộc của một người không đội trời chung.

“.....”

“.....”

Hai người nhìn nhau chán ghét, không ai lên tiếng.

“Thật đúng dịp.”

Ngoài miệng Thích Nam nói giống vậy, trên mặt thì hiện ra mấy chữ to chói lọi ——

OMG, thật sự không muốn trùng hợp thế đâu!

Cô thầm nghĩ, làm sao Tống Dịch này có thể một mình tới Lục Đảo chơi! Thì ra bạn nhỏ của anh ta đang ở chỗ này.

Tô Yên —— cũng chỉ có Tô Yên mới đạt tới trình độ ‘nhìn nhau chán ghét’ của Thích Nam —— hình như cũng có chút kinh ngạc. Không chỉ có kinh ngạc, cô ta còn có chút không bình tĩnh. Cho đến khi cô ta nghe được Thích Nam chủ động chào hỏi, lời nói bật ra khỏi miệng cô ta không phải là đáp lại, mà là nghi vấn:

“Tại sao cô ở đây?”

Thích Nam nghe xong vui vẻ nói: “Chẳng lẽ kiến thức của tôi nông cạn sao ta? Tại sao tôi không biết Lục Đảo đã trở thành hòn đảo tư nhân của cô rồi? Chuyện này xảy ra từ khi nào vậy?”

Tô Yên cau mày.

Không trách cô không thể thích Thích Nam được, cách nói chuyện tức chết người mà. Khoan dung dịu dàng tới đâu cũng khó có thể thích cô ta!

Dĩ nhiên, cô nài lại quên mất người ra tay kiếm chuyện với người khác trước cũng là cô ta.

Mặc dù không thích, nhưng tính cách của cô không cho phép Tô Yên có thói quen xụ mặt trước mặt người khác. Từ trước tới giờ cô ta chỉ thích lấy nước mắt làm vũ khí. Cô ta kìm chế sự bức dọc trong lòng, còn có thể nhẹ nhàng yếu ớt hỏi ra một câu: “Cô cũng ở đây sao?”

Cô ta nhú mày lại, bộ dạng càng lộ ra vẻ yếu đuối, kết hợp với giọng nói mềm mại như nước đã được rèn luyện nhuần nhuyễn, nghe ra chỉ cảm thấy... suy nghĩ khôn đốn đều tràn ra hết rồi.

Tinh thần Thích Nam vốn không được tốt, không nhịn được ngáp một cái: “Nếu nói giống như cô và Tống Dịch cùng tới đây, đúng vậy, chúng tôi ở kế bên.” Nói xong, cô dừng lại một chút, cười hỏi: “Hỏi rõ ràng như thế cô phải là muốn sang nhà chào hỏi không?”

Tô Yên ghen hòng.

Lúc này, có một khách du lịch ở cùng khu biệt thự này đi ngang qua, lên tiếng chào các cô một cách thân thiện: “Hai chị em đi tản bộ à? Thấy quan hệ của hai người tốt quá khiến người ta hâm mộ thật.”

Thích Nam “.....”

Tô Yên: “.....”

Hình như du khách này cũng ý thức được câu nói của mình khiến không khí ở đây trở nên kỳ lạ, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ không phải chị em sao?”

Tô Yên vội vàng khoát tay phủ nhận: “Chúng tôi không phải, không phải.”

Dường như du khách này lại càng kinh ngạc hơn, quan sát các cô một lần nữa. Cái nhìn này khiến Thích Nam nảy sinh dự cảm xấu, quả nhiên ——

“Dáng dấp của hai người thật giống nhau!” Du khách cười ngượng ngùng nói, “Xin lỗi xin lỗi. Dáng vẻ hai người thật giống hai chị em! Hai người nhất định phải là bạn tốt!”

Hai người Thích, Tô im lặng một lần nữa.

Du khách thân thiện này thấy thiện ý của mình lại phá hỏng người ta một lần nữa, trên mặt có chút găng gượng, tùy tiện nói vài câu trên trời dưới đất rồi vội vã bỏ đi.

Mặc dù cô ta đã bỏ đi, Thích Nam rung động trong lòng, nhưng cũng không phải vì vậy mà để lộ ra mặt. Cô lơ mơ nhớ lại lời nói của Dương Hằng.

Cô và Tô Yên... thật sự giống nhau như vậy?

Cô không khỏi đưa mắt nhìn sang Tô Yên, không nghĩ tới người nọ cũng đang quan sát cô. Vì vậy không hẹn mà ánh mắt hai người chạm nhau.

Hai người dời tầm mắt đi cùng một lúc.

Không khí có vẻ ngưng ngưng, khí trời miền biển ẩm ướt, vậy mà trong vòng không gian nhỏ hẹp này lại giống như bốc lửa.

Trong lúc im lặng, đột nhiên Thích Nam vỗ ót mình một cái, làm như chợt nhớ ra cái gì: “Nguy rồi, cháo của tôi cháy mất! Gì kia ơi, tôi đi trước nhé!” Nói xong, không đợi Tô Yên trả lời, xoay người chạy về biệt thự số 77.

Bước đi của cô hơi hỗn loạn, vẻ mặt càng thêm hoảng hốt.

Đến khi cô trở lại biệt thự, người đầu tiên cô muốn tìm là Dung Trình, nhưng anh lại không có mặt ở phòng khách.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tống Dịch.

“Anh ấy đâu?”

“Đi lên lầu gọi điện thoại.”

“... À.”

Thích Nam tìm chỗ ngồi cách xa Tống Dịch, vùi người trên ghế sa lon bất động.

Tống Dịch nhìn cô không tập trung, lên tiếng nhạo báng: “Hết hồn hết vía như vậy, không lẽ ra cửa gặp người yêu thuở ban đầu?”

Thích Nam lười biếng trả lời anh ta, hai tay ôm đầu gối mình xuất thần.

Tống Dịch nhũn mảy, suy nghĩ một chút, đứng dậy đi tới trước mặt cô, đưa ngón tay chọc chọc cánh tay của cô lắc lư: “Thật đúng là người tình cũ hả?”

Thích Nam bị anh ta chọc phiền chịu hết nổi, ngẩng đầu trừng mắt. Lúc này, cô thật muốn vung chân lên đá lên mặt của anh ta, nói cho anh ta biết, đang ở địa bàn của cô, làm người không minh thì không nên chọc cô nổi khùng!

Choáng, nhìn không ra cô hoàn toàn đang rơi vào trạng thái u buồn!

Tống Dịch mặt dày nhìn không ra ánh mắt công kích kia chút nào, hần lợ đến: “Hừm, còn trừng tôi! Cô muốn cái gì?” Vừa nói vừa tiếp tục chọc cô.

Tâm tình Thích Nam không vui, bị anh ta quấy đến mức loạn cả lên, trong lòng phát hỏa, đốt cháy toàn bộ. Ánh mắt cô sắc như dao, nghiêng răng nói từng chữ cảnh cáo: “Tống Dịch, anh chọc tôi thử một cái nữa xem!”

Giống như Tống Dịch chọc tới ngứa, chơi rất vui vẻ, vừa chọc vừa cười: “Không gọi tôi là Tống giám đốc Tống nữa rồi hả?”

Đột nhiên Thích Nam hết giận, nhìn anh ta nhoen miệng cười. Khi anh ta vẫn còn đang sững sờ, cô nhào tới bóp một cái lên ngón tay vừa làm loạn kia của anh ta, nghiêng mạnh, để lại dấu răng thật sâu!

“Ai bảo anh chọc tôi!”

Tống Dịch quá đỗi kinh ngạc, không thể tin được nhìn dấu răng trên tay mình: “... Cô là chó hả?”

Thích Nam nhe hàm ra của mình về phía anh, ra oai nói: “Tôi là sói đó, còn chọc tôi nữa, tôi băm nát xương anh ra không còn mống nào!”

“Ha ha.”

“Cười cái gì?”

Không hiểu vì sao, Tống Dịch cảm thấy bộ dáng của cô lúc này thật đáng yêu. Vừa thương tiếc cho khiếu thẩm mỹ sa sút của mình, anh ta vừa đưa tay ra, đặt lên đầu của cô, dùng sức vuốt vuốt, bộ dạng giống như đang nhào nặn một chú chó lớn vậy.

Lần này tới phiên Thích Nam sững sờ không nói nên lời.

Cô không thể nào tưởng tượng nổi anh ta có gan làm như vậy, chỉ biết trừng mắt đố người ra, nhất thời quên cả phản kháng.

Giọng nói của Tống Dịch truyền đến từ đỉnh đầu của cô: “Nhóc con, em và Dung Trình...”

Tiếng bước chân từ trên lầu truyền tới ngăn lại câu nói chưa xong của anh ta.

Anh ta thu lại tay mình về, thân nhiên trở lại ngồi vào chỗ của mình, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, rót thêm cho mình một ly trà nóng. Lúc Thích Nam quay đầu nhìn về phía anh ta, anh ta giờ giờ ly trà về phía cô.

“Có muốn không?”

Thích Nam quay đầu về một cách nặng nề.

Từ trên lầu đi xuống, Dung Trình nhìn thấy cô đang tức giận sửa sang lại tóc của mình, đưa mắt hỏi thăm cô.

Cô nhếch miệng nói: “Bên ngoài gió lớn.” Nói xong liếc xéo người nào đó một cái.

Dung Trình không hỏi nữa, ánh mắt dường như đang suy nghĩ điều gì.

Sau khi tiễn Tống Dịch về, rốt cuộc Thích Nam cũng được ăn món cháo cô mong đợi đã lâu. Quá trình ăn uống này hết sức yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi quái dị. Dung Trình có đưa mắt nhìn cô vài lần, nhưng cô cũng không chú ý đến.

Đến khi dùng xong bữa sáng, Dung Trình mới nói với cô: “Thích Nam, em lại đây.”

Lúc này, Thích Nam mới bước ra từ thế giới của mình, nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?”

Mặc dù ngờ vực, nhưng vẫn đi theo anh ra phòng khách.

Hai người ngồi đối mặt nhau

“Nói đi, sao vậy?” Dung Trình cũng không vòng vo với cô, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thích Nam sùng sốt, ngay sau đó lại méo miệng: “Dung Dung, anh gạt em.” Lời trách móc của cô mang theo chút hốt hoảng, “Không phải anh nói em và Tô Yên không giống nhau sao? Nhưng đây là sự thật!”

Chính cô cũng không có cảm giác mình giống Tô Yên ở bất cứ điểm nào, nhưng khi có người nói cho cô biết hai người giống nhau, cô cũng sẽ không dối mình dối người. Dù sao đi nữa, sẽ không có ai trăm phương ngàn kế tạo ra lời nói dối như vậy.

Dung Trình không nghĩ tới cô để ý đến chuyện như vậy, ngừng một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Chuyện này có quan hệ gì?”

Thích Nam che mặt mình, không nói.

Dung Trình cũng im lặng, anh đang đợi cô.

Một lúc sau, giọng nói của Thích Nam truyền tới từ dưới bàn tay của cô, có chút mệt mỏi rã rời.

“Em nghĩ hình như em có một đứa em, mặc dù em chưa bao giờ nhìn thấy qua.”

Dung Trình ngược mắt nhìn cô.

Thích Nam buông tay xuống, lộ ra khuôn mặt vốn bị cô che lại. Dường như cô đang chìm đắm trong ký ức nào đó, ánh mắt xa xăm không cố định.

“Hình như con bé họ Tô.”

“... Cùng họ với người đàn ông kia.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: 21: Chuyện cũ

Con gái út của nhà họ Thích, Thích Hường Vi, sinh ra đã bị bệnh ở buồng tim, không chết, nhưng phải tịnh dưỡng. Ông cụ bên nhà họ Thích rất thương

tiếc bà, từ nhỏ đã mang bà theo trên người, vì vậy được yêu thương cưng chiều.

Thích tiểu thư được yêu thương cưng chiều không thích tranh đấu thương trường, tính tình trầm tĩnh, yêu thích những việc tao nhã như cầm kỳ thi họa, so với những người thừa kế khác như lang như hổ của nhà họ Thích thì bà thuần lương giống như động vật ăn cỏ. Bởi vì không tranh quyền, cho nên bà càng được ông cụ bên nhà yêu thích.

Sau đó, đứa con yêu quý của nhà họ Thích xuất ngoại du học, quen biết một thanh niên ‘tài giỏi đẹp trai’ du học bên ngoài, qua lại không được mấy lần đã câu được người.

‘Tài giỏi đẹp trai’ là một người có tham vọng tâm chí mạnh mẽ, tự nhận là dựa vào nhà họ Thích để có thể mở rộng tương lai, thi triển tài nghệ. Vì vậy không thích vị tiểu thư họ Thích này cho lắm nhưng cũng miễn cưỡng lui tới với bà.

Mà ông cụ nhà họ Thích vì yêu thương con gái út trời sinh mang bệnh yếu đuối, không hài lòng lắm với ‘tài giỏi đẹp trai’ có vẻ cao ngạo này, nhưng cuối cùng cũng phải mất nhắm mắt mở để bọn họ ở chung với nhau.

‘Tài giỏi đẹp trai’ ở rể nhà họ Thích, sau khi ông ta ‘gả’ vào nhà họ Thích, ông ta mới phát hiện, nhà họ Thích muốn chỉ là người có thể khiến cho Thích Hường Vi vui vẻ, một người có thể quan tâm chăm sóc làm bạn với bà. Sự tài giỏi thông minh của ông ta chẳng là cái gì cả.

Người có khả năng muốn dựa vào cây to nhà họ Thích này có ngàn ngàn vạn vạn, một chút tài cán còn con như ông ta quả thật không phải là chuyện hiếm.

Vì vậy bị kích bắt đầu, vừa không đạt được những gì ông ta muốn, còn trộm gà không được, mất cả nắm gạo, bị vây trong lao tù nhà họ Thích.

Dĩ nhiên ‘tài giỏi đẹp trai’ sẽ bất mãn, một khi ông ta đã bất mãn thì sẽ không chịu săn sóc tí mĩ vị tiểu thư nhà họ Thích này rồi.

Tâm tư của Thích Hường Vi có thể so với sợi tóc, nhạy cảm phát hiện chồng của mình đã thay đổi. Từ nhỏ được nuông chiều, đương nhiên bà tiếp nhận không nổi, vì vậy, rất hợp lẽ, bọn họ bắt đầu chiến tranh lạnh, cãi vã... sau đó...

Bà mang thai.

Sự ra đời của Thích Nam cũng không thể nào làm hòa hoãn được mối quan hệ bằng mặt không bằng lòng của cặp vợ chồng này. Hơn nữa, bọn họ cãi vã ngày càng nhiều, ‘tài giỏi đẹp trai’ không chịu nổi, bắt đầu từ từ ngủ đêm bên ngoài.

Vì vậy, không bao lâu đã xảy ra chuyện.

‘Tài giỏi đẹp trai’ trật đường rầy.

Cũng không lâu lắm, không chỉ trật đường rầy, ngay cả em bé cũng được ôm.

Cảm thấy tìm được tình yêu đích thật, ‘tài giỏi đẹp trai’ không nhận được sự áp bức của nhà họ Thích, không muốn mỗi ngày phải cãi vã với Thích Hường Vi, dứt khoát quyết định ly hôn.

Quá trình không thuận lợi, nhưng kết quả cũng được như ông ta mong muốn. Ông ta mang theo con bé, cùng nhau chung sống hạnh phúc vui vẻ với tình yêu đích thực của mình.

Về phần con gái yêu quý của nhà họ Thích, bởi vì bị người chồng lạc lối đã kích, không những cơ thể suy sụp, tinh thần cũng có chút thất thường.

Thích Hường Vi không thích đứa con này của bà. Bà chán ghét gương mặt của đứa bé bởi vì gương mặt của nó có chút tương tự như ‘tài giỏi đẹp trai’ long lang dạ sỏi kia. Lúc tinh thần thất thường, bà sẽ đoạt nó từ tay của người bảo mẫu, nhốt nó vào trong tủ treo quần áo, không cho người nào đụng tới.

Đến khi tâm tình bà tốt lại, ý thức được người bị bà nhốt lại chính là cục thịt từ trên người mình sinh ra thì bà sẽ ôm nó ra, siết vào lồng ngực, lẳng lẳng lau nước mắt.

Trong trí nhớ của Thích Nam, đã có một người phụ nữ như vậy. Bà thích ngồi bên cửa sổ đàn dương cầm, bà lịch sự nhã nhặn lại xinh đẹp, khúc nhạc mềm mại từ trong người bà tràn ra. Nét mặt của bà điềm tĩnh, lúc nhận ra cô đang nhìn bà, bà sẽ quay đầu lại mỉm cười với cô.

Em bé Thích Nam sẽ vì nụ cười này mà cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhưng phần lớn thời gian, người phụ nữ kia sẽ không mỉm cười.

Người phụ nữ kia quá cô đơn lạnh lẽo, bà muốn bày tỏ, cho nên bà rất yêu thích trò chơi này. Bà thích nhốt Thích Nam đằng sau cánh cửa tối đen của tủ quần áo, kẻ lẻ dong dài sự đau khổ và oán hận của bà qua cánh cửa.

Ban đầu Thích Nam không hiểu, nghe dần dần cũng bắt đầu hiểu ra.

Lúc người phụ nữ kia nhìn thấy trong mắt em bé Thích Nam bắt đầu hiện ra ý hận, bà cảm thấy rất vui vẻ. Bà thật sự hi vọng người cô hận cũng giống như bà. Vì vậy, hết lần này tới lần khác, bà không ngại phiền toái, tổ khổ với cô. Mà bây giờ, nguyện vọng của bà đã đạt được.

Thích Nam nghe đã nhiều, trong lòng không khỏi sinh ra một loại tình cảm quái dị. Có lúc, cô nhìn thấy người phụ nữ đứng bên cửa sổ, sẽ nghĩ tới chuyện từ phía sau đây bà một cái, chỉ cảm thấy không cần nhìn thấy bà nữa thì cuộc sống sẽ tốt hơn.

Chẳng qua là những lúc như vậy, cô sẽ nghĩ đến những nụ cười ít ỏi kia.

Cô giống như một chú chó ghê, đói tới phát khùng, chỉ cần một chút bố thí như thế cũng sẽ khiến cô che chở thật chặt, không buông tay.

Cô hận, lại khát khao.

Về sau nữa, người phụ nữ cô muốn đẩy xuống lầu đã tự mình nhảy xuống, ngay trước mặt cô.

Từ lúc đó trở đi, Thích Nam bắt đầu tự bảo vệ mình rất tốt, bởi vì trước khi đó, trong lúc cô không hề phòng bị, có quá nhiều người tổn thương cô không chút kiêng kỵ.

Đến khi Thích Nam lớn hơn một chút nữa, thỉnh thoảng cô có nghe được tin tức của người đàn ông kia từ miệng của người nhà họ Thích. Nghe nói ông ta mở công ty nhỏ, kinh doanh không tệ, vợ con mỹ mãn. Chỉ là, hình như bởi vì trong cuộc đời của ông ta, ông ta đã phụ lòng một số người, trời đất khiến trách, không bao lâu sau, vợ ông ta cũng qua đời trong một tai nạn xe cộ.

Người đàn ông yêu vợ mình sâu đậm không chịu nổi đả kích, từ đó say rượu đánh bài, không bao lâu sau thì tán gia bại sản, mất công ty, mất nhà cửa, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện chết đi, giãy vò đứa con gái mà người vợ yêu quý kia để lại.

Bất quá những chuyện này đều không liên quan tới Thích Nam. Cô đã không gặp lại người đàn ông kia, dần dần mất cả tin tức của ông ta.

Cho đến hai mươi năm sau, cô nhìn thấy ông ta một lần nữa.

Vì vậy giống như con ác mộng bị sinh sôi nảy nở, những chuyện cũ cô tưởng mình đã lãng quên lại như thủy triều tràn về, bao phủ lấy cô. Cô nhìn thấy chính mình trong trí nhớ bị thương không thể nào lành lại, cô cảm thấy hít thở không xong, cô bắt đầu cảm thấy bất an, cô muốn thoát đi.

Vì vậy, cô đã đề ra ly hôn với người đã cưới cô vì quan hệ giữa hai gia đình, người đàn ông duy nhất khiến cô một lòng yên tâm lệ thuộc vào.

Bởi vì cô vô cùng sợ hãi.

“Một giây trước khi người phụ nữ kia liều mạng nhảy xuống, em vô cùng oán hận. Đã nhiều lần em muốn đẩy bà xuống, nhưng chính vì một chút khát vọng hèn mọn kia mà giây giữa kìm chế. Mà bà ta thì cứ như vậy, tùy ý nhảy xuống, giống như sự đè nén giữa của em chẳng qua không đáng một đồng. Để trải qua cuộc sống dài đằng đẵng như vậy, em phải sống như một đứa ngốc.”

Thích Nam cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình, ánh mắt đã sớm không còn tiêu điểm.

“Mà người đàn ông kia, em nghĩ rằng có lẽ ông ta cũng không quan tâm em có hận ông ta hay không.” Khóe môi Thích Nam giật giật, cong lên một đường tự giễu, “Bởi vì trong mắt ông ta chưa hề nhìn thấy em.”

“Người em gái mà em chưa từng gặp mặt, em cũng không hi vọng sẽ nhìn thấy. Có lẽ là bởi vì ghen tỵ, ghen tỵ cô ấy đã từng trải qua hạnh phúc như vậy. Đó là hạnh phúc em khát vọng nhất nhưng chưa từng được nếm qua.” Nói tới đây, ánh mắt của cô dần dần lấy lại tiêu điểm, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đối diện, nói chuyện giống như đùa giỡn, “Dung Dung, nếu như anh dám ăn hiếp em, thì anh ngồi đó chờ em trả thù đi. Em đè nén sự u ám trong đầu, nhưng lại giống như một loại thú dữ lúc đói bụng, sẽ ăn thịt người!”

Dung Trình im lặng.

Thích cười cong đôi mắt thành hình lưỡi liềm: “Ha, bị hù sợ hả? Bị dọa sợ cũng không cho trả lại hàng, em đã ý lại anh rồi! Nói nghe nè Dung Dung, anh nghe được em đã từng bị thảm như vậy, anh không chuẩn bị an ủi em chút nào sao? Ít nhất cũng phải ôm em yêu thương một ít chứ!”

Lần này Dung Trình không tiếp tục im lặng nữa, anh hỏi: “Em cần?”

Thích Nam trợn mắt: “Dĩ nhiên!” Nói xong, cô mặt dày giống như trước đây, vui vẻ chạy tới, ôm gấu Dung Trình, cạ cạ mặt mình vào mặt anh, “Dung Dung, em rất cần!”

Dung Trình để mặc cho cô càn quấy.

Thích Nam ôm anh một hồi thấy đủ, lúc này mới hài lòng chuẩn bị đứng dậy. Nhưng vào lúc này, một cánh tay vòng ra sau lưng cô, đè ót của cô xuống. Bất ngờ không kịp đề phòng, đầu của cô bị ép lên bộ ngực kiên cố, tiếp theo là một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt hông của cô.

Cả người của cô rơi vào lòng ngực ấm áp, giống như được bảo vệ chặt chẽ.

Cô sững sốt, ngay sau đó hốc mắt nóng ran.

“Dung Trình, tốt nhất anh không được rời khỏi em.” Giọng nói của cô ồm ồm, “Cho dù anh không thương em.”

~

“Cho dù em không thương anh, anh cũng phải kiên trì sống chung với em, bởi vì anh nỡ bỏ rơi một người cô đơn như em...” Trong TV, nam chính nhìn chăm chăm nữ chính, đôi mắt tràn đầy thâm tình.

Tô Yên bị nam nữ trong vở kịch làm cảm động, thiếu chút nữa cảm không được nước mắt.

Lúc này, Tổng Dịch từ bên ngoài đi vào.

Nước mắt của Tô Yên sắp tràn ra lại rút trở về, cô đứng bật dậy, trên mặt vui mừng: “Dịch, anh đã về rồi?!”

Tổng Dịch không nhìn cô ta, chỉ là cúi đầu nhìn bàn tay của mình. Tô Yên thấy lạ nhìn sang, khóe mắt nhìn thấy hai hàng dấu răng in trên tay anh ta, kinh ngạc kêu lên: “Anh bị cắn?!”

Âm thanh bén nhọn của cô đâm vào tai Tổng Dịch đau nhói, anh ta nhìn cô một cái: “Có gì kinh ngạc chứ?”

Tô Yên thấy mình lo lắng cho anh ta mà trái lại anh ta còn trách cứ mình, có chút uất ức, cắn cắn môi: “Em chỉ lo lắng cho anh.”

Tổng Dịch thấy cô lại có khuynh hướng chảy nước mắt, khóe miệng co quắp lại: “... Được rồi, anh đã sai, anh không nên nói em như vậy.”

Lúc này Tô Yên mới bật cười: “Tay của anh... bị sao thế?”

Không biết Tổng Dịch nghĩ tới cái gì, khóe miệng mang theo chút vui vẻ: “Bị sói con cắn mà thôi.”

Nhìn một cái đã biết dấu răng trên tay anh ta là do người tạo nên, làm gì có sói với chẳng sói. Ánh mắt Tô Yên lóe lên, cô nhìn anh ta một lúc, cuối cùng vẫn là nhịn không được, hỏi: “Dịch, vừa rồi anh đi đâu vậy?”

“Hàng xóm.” Tổng Dịch không hề giấu giếm.

Hàng xóm?

—— Cô cũng ở đây sao?

—— Đúng vậy, chúng tôi ở kế bên.

Tô Yên nhớ tới Thích Nam đã từng nói với mình như vậy. Cho nên... tay của anh ta là bị...

Hình như anh ta không hề tức giận khi bị cắn, lúc nhắc tới chuyện này còn có vẻ vui vẻ...

Anh ta...

Không biết Tô Yên nghĩ tới điều gì, bỗng dưng trừng mắt lên, cô nàng kinh ngạc có chút ngây người, giống như bị mất hồn.

Cô nhớ tới, Tổng Dịch đã từng dây dưa với Thích Nam trong khách sạn Thạch Hạ.

Cô nhớ tới, Tổng Dịch từng chạy tới tổ kịch cãi lộn với Thích Nam như không có người bên cạnh.

Cô nhớ tới, vốn là Tổng Dịch đã không định tiếp nhận mình một lần nữa, nhưng tới giờ phút cuối lại thay đổi ý định. Sau khi hai người ở chung với nhau, anh đối xử với cô tốt hơn so với trước kia, nhưng lại không thích thân mật với cô. Rõ ràng anh đối xử với cô không giống như lúc trước, cũng như đối xử với những người con gái khác bên cạnh anh không giống nhau. Cô đã từng vì điều này mà vui mừng không dứt.

Cô nhớ tới, trước đây không lâu, có người nói cô và Thích Nam hơi giống nhau.

Cho nên...

Đây là Tổng Dịch... xem cô là người nào?

Tô Yên không thể tin nổi, nhìn về phía Tổng Dịch. Người kia cảm giác được ánh mắt của cô nhìn sang, sắc mặt có chút kỳ quái.

“Chuyện gì?” Anh ta hơi cau mày hỏi.

Tô Yên nhấp máy môi, hai tay nắm chặt: “Tay của anh là bị Thích Nam cắn?”

Tổng Dịch ngạc nhiên: “Tại sao em biết?”

Tô Yên không trả lời, cơ thể giống như trong lúc bắt chọt bị rút đi toàn bộ sức lực, lão đảo hai bước, cuối cùng ngã ngồi xuống ghế sa lon. Hình như cô chột hiểu ra điều gì, trái tim cô rút từng trận, lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: 22: Xác nhận

Lúc Thích Nam ở bên ngoài biệt thự số 78 dòm ngó dáo dác, bị Tổng Dịch bên trong biệt thự bắt gặp, rõ ràng trên trán người họ Thích nào đó dán mấy chữ ‘Muru đồ bất chính’ to đùng, vậy mà khi bị bắt gặp thì còn giả đồ làm bộ tự nhiên thông dong sửa sang lại quần áo, sau đó từ từ điềm đạm vẩy vẩy tay, chào một câu, “Thật đúng dịp.” Mặt mày Tổng Dịch đen sì: “Em vào nhà người ta ăn trộm, gặp phải chủ nhà liền nói một câu ‘Thật đúng dịp’ à?”

Thích Nam nghe vậy, lập tức đang hoàng cãi lại: “Nói bậy! Từ trước tới nay tôi không hề giờ trò trộm cướp, anh đừng chửi bới nhân cách của tôi!”

Tổng Dịch khoanh tay lại, quan sát cô: “Vậy xin hỏi ngài tới đây vào lúc này là muốn cái gì? Thị sát dân tình?”

Thích Nam ra vẻ kinh ngạc: “Bị anh phát hiện rồi à?!” Kinh ngạc xong rồi lại làm bộ làm tịch kéo kéo vạt áo của mình, “Nếu đã bị anh phát hiện, vậy để tôi sang nhà anh thị sát luôn đi.”

Tổng Dịch: “.....”

Có cần phải nhập vai lệ giống vậy không?!

Thích Nam thấy anh ta không phối hợp với mình, cũng bỏ đi ý niệm chọc phá, liếc nhìn phía sau anh ta, hỏi: “Cô ta không có ở đây hả?”

Dĩ nhiên ‘cô ta’ ở đây chính là muốn ám chỉ Tô Yên.

Tổng Dịch trả lời cô: “Ra ngoài rồi.”

“Ra ngoài tốt, cảnh vật Lục Đảo đẹp như vậy, không lẽ vui đâu trong khách sạn làm cô phụ sao?” Thích Nam nói tới đây liền chuyển đề tài, “Tổng giám đốc Tổng, có thể giúp tôi một việc được không?”

Tổng Dịch cảm thấy kỳ lạ tại sao cô nàng tìm đến mình, nhưng ngoài miệng vẫn không tha, trêu chọc cô: “Không giúp.”

Thích Nam tròn mắt: “Lần trước tôi đã giúp anh!”

Tổng Dịch lười biếng trả lời: “Trong đời của em chỉ biết tính toán chi li vậy sao?”

Thích Nam xoay người đi.

Cô tức giận bỏ đi, rất có ý chí một đi không trở lại.

Tổng Dịch thấy vậy, vừa khâm phục thái độ cầu người thật chính của cô, vừa lên tiếng gọi cô lại, “Nè, cô nhóc kia, em xác định không muốn thử cầu xin tôi một lần phải không... Được rồi, tôi giúp em. Nói thử coi, em muốn tôi giúp cái gì?”

Lúc này Thích Nam mới cảm thấy hài lòng, cô vui vẻ quay đầu trở lại: “Nói sớm chút.”

Tổng Dịch: “.....” Từ khi nào thì hình thức giúp đỡ và chào hàng sản phẩm lại giống nhau vậy kia?

Khóe miệng anh co rút một chút: “Muốn tôi giúp em cái gì?”

Thích Nam cũng không khách sáo: “Tôi muốn biết tên họ của ba Tô Yên, anh hỏi giúp tôi được không?”

Tổng Dịch cảm thấy kỳ lạ, theo như anh thấy, cô và Tô Yên chỉ quan hệ sơ sài, làm gì lại dính tới cha của Tô Yên đây? Ách, chuyện này chả liên quan gì tới nhau cả.

“Tại sao em cảm thấy hứng thú với bọn họ vậy?” Anh ta gặng hỏi sự nghi ngờ của mình.

Về mặt Thích Nam thật nghiêm túc: “Tôi nghi ngờ ông ta là tên cặn bã đã bỏ trốn sau khi thiếu tôi một món nợ khổng lồ!”

“... Em có muốn tôi giúp gì không?” Dĩ nhiên Tổng Dịch không tin lời nói dối ban đầu của cô, “Làm ơn thật thà một chút, được không?”

“Được rồi, đã bị anh nhìn ra. Thật ra thì cháu trai của Dung Trình rất ngưỡng mộ con gái người ta. Ừ, chính là Tô Yên, cho nên muốn đột phá từ người kia.” Thích Nam ra vẻ ta đây rất khó xử, “Cháu của Dung Trình cũng chính là bạn của tôi. Cậu ấy tìm đến tôi bảo giúp một tay, tôi cũng rất khó xử. Tôi

đây chính là sợ phải giải thích rành mạch, làm thế chẳng khác gì khiến người ta không thoải mái. Với quan hệ của anh và Tô Yên, đây không phải là tôi giúp cậu ấy đoạt bạn gái người ta à? Tội chết!”

Tổng Dịch: “.....” Càng ngày anh càng bị cái có của cô làm cho phát điên, khoát tay một cái, nói: “Bỏ đi, em không cần giải thích, tôi sẽ giúp em lần này.”

Thích Nam sáng mắt nhìn anh ta: “Tốt lắm! Người tốt sẽ được trời phù hộ.”

Tổng Dịch: “.....”

Thích Nam thấy mục đích đã đoạt được, trao đổi vài câu với anh xong, chuẩn bị rời khỏi thì bị Tổng Dịch gọi lại.

“Có việc gì?” Cô hỏi.

Ưu tư lướt nhanh qua mắt Tổng Dịch, anh đoán một hồi, cuối cùng vẫn hỏi: “Em và Dung Trinh là thế nào vậy?”

“Thế nào là thế nào?”

“Hai người... đang lui tới?”

“Phốc, tổng giám đốc Tổng đổi nghề làm phóng viên giải trí từ hồi nào vậy hả? Chỉ là tin tức của diễn viên con cấp 18 như tôi không có giá trị gì đâu, anh đừng phí tâm đào móc.” Thích Nam cười hài hước, “Nếu muốn có giá trị, còn phải làm phiền tổng giám đốc Tổng ngài ném cho tôi hai bộ tác phẩm, thôi phỏng tôi một chút.”

Tổng Dịch nói: “Em muốn dạng nhân vật gì?”

Thích Nam đang tự chế giễu mình, cho nên cũng biến đổi phương thành trò đùa, vì vậy không chút cố kỵ, nói: “Không cần quá tốt, nữ chính trong phim của Tổng Cảnh là đủ rồi.”

Tổng Dịch suy nghĩ một hồi, trầm ngâm: “Lúc rảnh rồi tôi sẽ hỏi giúp em.”

Thích Nam bị dọa đến xanh mặt: “Anh đang nói đùa phải không? Hả?”

Đột nhiên Tổng Dịch trở nên vui vẻ: “Không phải đây là kỳ vọng của em à? Em kinh ngạc như vậy khiến tôi càng cảm thấy phải nói ra, người ‘không cần quá tốt, nữ chính trong phim của Tổng Cảnh’ không phải là em rồi.”

Về mặt Thích Nam nghiêm túc: “Tổng giám đốc Tổng, tôi chỉ nói cho hay mà thôi, không phải ước hẹn.”

“Phốc, chẳng lẽ em muốn ‘tay không bắt sói trắng’ à?” Tổng Dịch cười nói, “Trong làng giải trí không có quy tắc như vậy.”

Thích Nam nghiêm mặt nói: “Đột nhiên tôi cảm thấy công việc thực tế, làm người đảng hoàng cũng không có gì không tốt, cố gắng và phấn đấu cũng là một phần không thể thiếu trong cuộc sống. Làm một thanh niên có ý chí, tôi càng không sợ khó khăn khốn khổ, càng ép càng mạnh mẽ! Một bước lên trời chỉ là mộng đẹp qua đêm, tôi đã lẫn lộn chuyện làm nữ chính giữa mộng và thực tế rồi.”

“Phốc.” Tổng Dịch bật cười, “Không muốn nữa hả?”

“Không cần.”

“Cũng đừng hối hận.”

“... Anh đừng ráng dụ dỗ tôi có được không?”

“Ha ha!”

“Tôi phải đi rồi.” Khác với Tổng Dịch cười đến nổi khoe răng, giờ phút này, Thích Nam nói chuyện rất thận trọng, mặt cô trang nghiêm, “Chúa nói tôi có tội, tôi phải đi tìm giáo đường sám hối, bởi vì một giây kia, tôi đã dao động.”

Khóe miệng Tổng Dịch co quắp lại.

Trước khi đi, Thích Nam cũng không quên đề nghị anh ta một cách thân thiện: “Giữ chứ, anh có thời gian cũng nên đi giáo đường nhiều một chút. Chúa nói, anh đã phạm vào một tội gọi là ‘ham muốn’.” Nói xong, cô chuồn mất.

Tổng Dịch: “.....”

Anh ta nhìn cô rời khỏi, lúc này mới xoay người trở về bên trong biệt thự.

Lúc anh ta đi vào, Tô Yên mà anh ta đã nói đi ra cửa đang ngồi đảng hoàng ngay ngắn trong phòng khách ngăn người ra, nghe được tiếng chân của anh ta, ngón tay giật giật, nhưng lại không ngừng đầu lên.

Tổng Dịch nhìn cô ta một cái, tự mình đi lên lầu. Đi được một nửa, thì anh ta nghe được giọng nói sau lưng.

“Là Thích Nam?”

Anh ta dừng bước, “Ừ.”

Đột nhiên Tô Yên bật cười: “Quả nhiên.”

Tổng Dịch cảm thấy sau khi cô nàng tới Lục đảo thì trở nên có chút kỳ quái, nhưng vẫn không muốn tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân. Giờ phút này, anh ta cũng cảm thấy giống như thế, nhưng lại nhớ tới sự ‘ủy thác’ của Thích Nam, cho nên dừng hẳn lại.

“Cha em...”

Anh ta chỉ vừa mới mở miệng, Tô Yên giống như mèo bị đập trúng đuôi, lông toàn thân đều dựng đứng lên, mặt phồng bị.

Tổng Dịch sùng sốt, ngay sau đó tiếp tục câu hỏi chưa xong của mình: “... tên gì?”

Hình như Tô Yên không được bình tĩnh, cô nàng cười méo mó: “Chuyện gì? Tại sao anh lại hỏi cái này?”

“Tùy tiện hỏi chút thôi.”

Tô Yên cẩn thận quan sát anh ta, giống như muốn tìm được chứng cứ chính xác có thể chứng minh lời nói của anh ta. Quan sát một hồi, cô nàng thờ phào nhẹ nhõm.

____ Hình như anh ấy chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.

Cô nàng thu lại lại sự phồng bị quanh người, làm bộ trả lời rất tự nhiên: “Tô Chấn, đó là tên của ông ấy.”

“Ừ.” Tổng Dịch không hỏi thêm nữa.

~

Dĩ nhiên Thích Nam không đi giáo đường, Lục Đảo cũng không có giáo đường. Cô chỉ là đi dạo bên ngoài một vòng rồi quay trở lại biệt thự. Lúc cô trở về, bước đi rất nhẹ, có lẽ là chột dạ. Dù sao cô chính là người một giây trước tình nồng ý mật ôm ấp người ta, một giây sau lại tìm cớ đi tiếu.

Bên trong biệt thự yên tĩnh, Thích Nam đảo mắt tìm kiếm xung quanh, sau khi xác định Dung Trình không ở dưới lầu, cô mới yên lòng bước vào.

Chân phải vừa hạ xuống an toàn____

“Đi đâu vậy?”

Hết hồn!

Âm thanh vang lên đột ngột dọa Thích Nam giật mình. Chân mới vừa đặt xuống lại nhanh chóng rụt về như phản xạ có điều kiện, giống như ăn trộm. Đến khi ý thức được mình không phải là kẻ trộm chân chính, mặt cô bùng bùng ý chí như trống vỗ.

“Dung Dung, anh làm người ta sợ muốn chết!”

Dung Trình đang đứng trước cửa thang lầu, từ từ đi xuống, vừa đi vừa hỏi: “Mới vừa rồi em đã đi đâu?”

Thích Nam nói: “Đi xác định một chuyện.”

Đoán không khó chuyện cô muốn xác định là chuyện gì.

“Kết quả?”

“Còn chưa có kết quả.” Thích Nam không muốn dây dưa về đề tài này, hỏi ngược chuyện khác, “Dung Dung, hôm nay chúng ta có tiết mục gì?”

Dĩ nhiên Dung Trình không có tiết mục, nhưng xét thấy Thích Nam là người không thể ngồi yên, thế là hai người không có tiết mục lại ra cửa không có mục đích. Lúc bọn họ đi ngang qua biệt thự số 76, đúng lúc có người từ trong biệt thự đi ra.

Thích Nam tùy ý nhìn thoáng qua, có thể phân biệt qua loa đó là một đôi nam nữ trẻ tuổi. Sau khi nhìn thoáng qua xong, cô không nhìn được nhiều chuyện, nhạo báng nói: “Hình như khu biệt thự này được các cặp tình nhân xem trọng một cách đặc biệt, 77 là của chúng ta, 78 là của Tổng Dịch và Tô Yên, còn 76...”

Đang nói thì quay lại nhìn một nam một nữ kia.

Lần này cô không nhìn thoáng qua, cho nên sau khi nhìn kỹ lại...

Dung Trinh phát hiện đầu cô giống như bị nhựa cao su thượng hạng dính chặt, hồi lâu cũng không quay lại.

“Đang nhìn cái gì?”

Anh hỏi xong cũng nhìn sang. Lúc này, Thích Nam bị câu hỏi của anh đánh thức, bỗng dung xoay bản đầu lại, đồng thời một tay ôm cổ anh.

“Con bà nó, giữa ban ngày gặp quỷ! Hù chết người!” Mặt mày cô nàng tái mét, mượn Dung Trinh che mặt mình đi.

Hành động khoa trương của cô khiến Dung Trinh tò mò. Anh đang muốn nhìn sang tìm hiểu xem chuyện gì thì đột nhiên mặt anh bị hai cánh tay ôm cứng.

Dung Trinh: “.....”

Hai tay Thích Nam vẫn ôm chặt mặt anh, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo: “Đừng nhìn, bị phát hiện là hỏng bét. Thường thường những thứ đồ này bị người nhìn thấy sẽ như âm hồn bất tán mà theo sát sau lưng anh.”

“.....” Khóe miệng Dung Trinh hơi nhếch lên, kéo tay cô xuống, “Bọn họ đã đến gần sau lưng em rồi.”

Cơ thể Thích Nam cứng đờ.

Dung Trinh gạt đầu chào đôi nam nữ đến gần một cái, coi như chào hỏi.

Cô gái vừa đến đưa tay vỗ vỗ bả vai Thích Nam, nói: “Lại làm bộ không thấy tôi?”

Thích Nam ý thức được mình không thể ẩn thân được nữa, vì vậy điều chỉnh sắc mặt thật nhanh, mỉm cười rạng rỡ, quay đầu lại thân mật nhiệt tình gọi một tiếng: “Chị Vaan~”

Vân Thi Thi nhướn mày: “Không phải không nhìn thấy tôi sao?”

Thích Nam điều chỉnh mỗi một góc cạnh trên mặt mình thành trạng thái vô tội: “Em chỉ là thật sự rất bất ngờ, thật mà!” Nói xong, cô len lén liếc nhìn ông thần mặt lạnh sau lưng Vân Thi Thi, vừa đúng lúc cũng bị người kia bắt gặp.

Cô vội vàng thu lại ánh mắt, giả đồ nhìn thẳng phía trước.

Cô không nói láo, cô thật sự rất bất ngờ.

Gặp Vân Thi Thi một mình ở Lục Đảo không có gì kỳ lạ.

Gặp Viên Hoa một mình không có gì kỳ quái.

Nhìn thấy hai người cùng nhau bước ra khỏi biệt thự, miễn cưỡng cũng có thể tạm tiếp nhận được. Nhưng...

Cánh tay của ông thần mặt lạnh lại đang đi lạc trên eo của Vân Thi Thi đấy?!

Chuyện này vô cùng kỳ quái nha!

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: 23: Mở màn

“Cho nên, hai người đây là...”

Vân Thi Thi hào phóng thừa nhận: “Chính là như em nghĩ.”

Coi như đã sớm có suy đoán, nhưng sau khi nhận được xác định thì Thích Nam vẫn kinh ngạc, phản ứng chậm mất nửa nhịp. Cô nhai đi nhai lại mấy lần câu trả lời mà theo cô hơi có chút kỳ dị, rốt cuộc cô cũng mất đi bộ dạng ngờ ngạc, trên mặt đã có phản ứng.

Chỉ là phản ứng của cô có vẻ phong phú quá mức.

Mà trên vẻ mặt phức tạp khó phân biệt kia lại có một chút thuộc về thương hại. Đối tượng chính là Vân Thi Thi.

Vân Thi Thi đen mặt, cô tuyệt đối không muốn tra hỏi, rốt cuộc là cô nàng này thương hại mình cái gì, nhất định câu trả lời này sẽ không như mình mong đợi. Bởi vì muốn phân tán sự chú ý của cô nàng có một đầu óc tràn đầy những ý tưởng kỳ quái, cô lên tiếng kể về một tin đồn thú vị ở Lục Đảo.

“Nghe nói chiều hôm qua, có một người đàn ông cầu hôn ở di tích Thạch Lâm. Các người cũng biết, du khách ở di tích rất nhiều, anh ta đã tốn không ít tâm tư mới có thể xin được một nơi cầu hôn có nhiều du khách như vậy. Lúc anh ta quỳ xuống, trong nháy mắt, có rất nhiều người tập trung lại, náo nhiệt, ồn ào, chúc mừng... Không khí rất vui vẻ.” Vân Thi Thi dừng một chút, “Người đàn ông lấp ba lấp báp, mặt trắng bệch, chờ đợi một bước cuối cùng. Lúc này, anh ta mở hộp nhẫn ra...”

Thích Nam nói thay: “Chiếc nhẫn biến mất?”

“Phốc, đúng vậy, không cánh mà bay!” Vân Thi Thi hồi tưởng lại một màn kia, vẫn còn cảm thấy buồn cười, “Em không tưởng tượng được vẻ mặt của người đàn ông kia đâu... Phốc!”

Thích Nam không cười, nhìn Vân Thi Thi đang cười không thể kìm nén được, trừng mắt, “Cho nên, hôm qua hai người đi chúc phúc cho đôi tình nhân? Mạo hiểm bị người khác nhận ra?”

Vân Thi Thi: “.....” Cô ghen hòng, thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Cho nên... rốt cuộc cô ra sức nói lằng sang chuyện khác là vì cái gì? Tại sao cô nàng này lại có thể quay trở ngược lại bắn trúng mình?!

Cô hết cách.

Thích Nam ghen hòng Vân Thi Thi xong, lúc này dây thần kinh chậm nửa nhịp mới thức tỉnh, cười lớn: “Ha ha ha, người đàn ông kia quá ngớ ngẩn rồi!”

Những người khác ở chỗ này: “.....”

Phản ứng có phải là quá chậm không vậy hả?

Cứ thế, Thích Nam cười không ngừng, vừa cười vừa nói một câu rất kinh ngạc: “Chắc là người đàn ông kia rất ngu ngốc, không một chút phòng bị! Chẳng lẽ anh ta không chút đề phòng người mà anh ta muốn cầu hôn hay sao? Ngộ nhớ người ta không muốn gả cho anh ta, trộm mất chiếc nhẫn rồi sao? Phốc, thật đúng là chưa từng thấy!”

Ba người ở đó: “.....”

Bọn họ có cảm giác, lời nói của cô mở ra cánh cửa lớn của một thế giới mới... Lý do như thế mà cũng nghĩ ra được...

Cùng một lúc, một nơi khác trên Lục Đảo, người đàn ông cầu hôn gặp phải quạ đen vẫn còn ngượng ngùng lúng túng cho tới tận bây giờ mỗi khi nhớ tới việc này đang ôm mặt tự thôi miên mình đừng nhớ tới nữa. Đang chuẩn bị thôi miên thành công thì bỗng dưng anh ta hắc xì một cái thật to.

Trong nháy mắt, thôi miên hoàn toàn sụp đổ.

Ở bên này, Thích Nam không biết cuộc trò chuyện của cô dẫn đến phản ứng như thế nào. Sau khi cô nàng cười một mình cho đã xong thì quên hết mọi chuyện, chuyển sang bám riết Vân Thi Thi, muốn moi ra hành trình của cô ấy. Sự thật chứng minh, thủ đoạn của cô không tệ, không ngờ moi được hành trình của người ta.

Vì vậy sau khi xuất phát, chuyến đi hai người của Vân Thi Thi và Viên Hoa lại có thêm hai người nữa bám theo đuôi.

Mà trong đó, cái đuôi nhỏ Thích Nam không có giây phút nào ngừng miệng.

“Đi Vọng Giác ngắm biển hả?” Vừa không biết xấu hổ vừa bám theo sát đuôi, cô chu miệng bày tỏ sự ghét bỏ, “Đó là nơi khách du lịch bầu chọn thành nơi vắng vẻ và buồn chán nhất. Nếu như Lục Đảo không bị biển người bao phủ thì sẽ không ai chọn đi Vọng Giác hết.”

Là người đề nghị đi Vọng Giác, Vân Thi Thi không thể phản bác được.

Cô lựa chọn nơi đó vì biết nó ít người. Đối với một nhân vật công chúng mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là điểm cuốn hút cô.

Mặc dù Vọng Giác không được khách du lịch coi trọng, nhưng Vân Thi Thi cảm thấy, nếu như mình lựa chọn nó thì cũng nên bình vực nó một chút. Nhưng mà cô vắt hết óc cũng nghĩ không ra một điểm đề ca ngợi nó. Rốt cuộc, cô cũng chỉ có thể yếu ớt nói một câu: “... Em có thể không đi mà...”

“Tại sao không đi?” Mặc dù nhìn thế nào cũng không vừa mắt, nhưng Thích Nam vẫn không chịu buông tha dự định này, “Em và Dung Dung muốn đi xem, xem ngồi bên cạnh hồ bơi và ngồi cạnh nó có gì khác nhau... À, có thể là thiếu chút gió, nhưng cũng có thể để quạt kẻ bên thổi ào ào mà...”

Vân Thi Thi càng nghe càng chóng mặt, rốt cuộc cũng chịu không nổi mà mời khắc tinh của người nào đó ra ____

Cô khề đẩy Viên Hoa một cái: “Anh thu thập yêu nghiệt này đi.”

Thích Nam thính tai nghe được lời nói của cô, trợn mắt: “Em không sợ, em có lá bài chủ chốt rồi! Dung Dung, lên đi! Giương cái mặt đẹp trai của anh ra!”

Dung Trình: “.....”

Viên Hoa: “.....”

Khóe miệng Vân Thi Thi co quắp lại, cô không khỏi liếc mắt nhìn Dung Trình một cái... Ừ, không thể phủ nhận, thật đẹp trai, nhưng_____

“... Nó có lợi ích gì?”

Thích Nam kinh hãi: “Chẳng lẽ chị nữ lòng tổn thương một gương mặt như vậy sao?”

Vân Thi Thi: “.....”

Cô vuốt mặt, mặt như tượng đá, nhìn thẳng về phía trước: “Đi nhanh đi, không còn sớm nữa.” Nhìn bộ dạng này, chắc là tạm thời cô ấy không muốn nói chuyện với cô nữa rồi.

Thích Nam đang muốn đáp lại thì đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, cô lấy điện thoại di động ra nhìn_____

Là một dãy số xa lạ.

Cô nghi ngờ tiếp nhận. Điện thoại vừa mới thông, cô có cảm giác kích thích theo tín hiệu vô tuyến mà truyền tới.

Không sai, người gọi điện thoại là Tổng Dịch. Anh ta dùng cách nào mà biết được số điện thoại của cô.

Tổng Dịch gọi tới là muốn nói cho cô biết, chuyện cô nhờ anh ta đã có kết quả. Chỉ là kết quả như thế nào thì Tổng Dịch lại để cô treo lơ lửng, không chịu nói rõ ràng, cũng như giải thích hành động cũng mình_____

“...Kết quả quan trọng như vậy, nếu như không gặp mặt để nói thì có phải có vẻ không tôn trọng hay không? Em cảm thấy thế nào?”

Thích Nam giận: “Tôn trọng? Vậy anh tắm rửa xông hương xong đi rồi hãy tới đây!”

Tổng Dịch bị sắc cũng không giận, trả lời một cách lười biếng: “Được, em đang ở đâu?”

Cuối cùng, Thích Nam cũng phải chịu bại dưới sự khát vọng của mình. Cô hi vọng lấy được đáp án này, cho nên trước khi kết thúc cuộc nói chuyện, cô nói cho đối phương biết chỗ mình muốn đi tới.

Sau khi cúp điện thoại, Thích Nam bị bỏ rơi lại vài bước đuổi theo đoàn người, chụp lấy tay Dung Trình đang đi ở phía sau, cầu nhàu: “Em cảm thấy gần đây anh chàng công tử này thiếu thôn tình yêu, thay đổi cách tìm cảm giác thực sự rồi!”

Nghe vậy, Dung Trình như có điều suy nghĩ.

Vân Thi Thi nghe được những lời này của cô, quay đầu lại chế giễu: “Có lẽ công tử người ta coi trọng em đấy!”

Về mặt Thích Nam thản nhiên: “Lần trước người bị chị nói như vậy, không bao lâu sau thì em được biết, các người đã trở thành quần quít không rời rồi còn gì nữa.”

Vân Thi Thi lặng lẽ quay đầu đi.

Thích Nam quan tâm đến kết quả ở Tổng Dịch như vậy, nhưng Tổng Dịch lại giống như cố ý trêu đùa cô, để cô đợi thật lâu cũng không tới. Bọn họ tới Vọng Giác rồi mà anh ta cũng không xuất hiện.

Trước sau Vọng Giác vắng lạnh, Vân Thi Thi và Viên Hoa tìm một chỗ có phong cảnh thật tốt làm thế giới của hai người. Vì vậy sau khi hẹn giờ trở về xong, hai người bọn họ đã tách ra.

Thích Nam tùy tiện tìm một tảng đá ngầm bên bờ biển ngồi xuống, không bao lâu sau đã ngồi ngây người ra, không ảm ỉ như trước nữa.

Dung Trình đứng sau lưng cô, lẳng lặng nhìn cô một hồi. Sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Đề ý lắm à?” Anh hỏi.

Thích Nam ngừng lại một chút: “Đạ phải, ngứa ngứa giống như con rắn bò trên người, quá nhiều tâm tư vậy.”

“Biết rồi thì như thế nào?”

“Không thể nào hết, chỉ là muốn biết, vậy thôi.” Thích Nam đặt đầu lên gối của mình, “Ừm, sau này có thể tránh... Có vài người, giống như lời nói vậy.”

Dung Trình đưa tay ra, vén mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô sau tai, động tác rất tự nhiên.

Sau khi làm xong động tác này, anh mới hỏi: “Cần anh giúp một tay không?”

Thích Nam ngược mắt lên, liếc anh một cái: “Anh giúp như thế nào?”

“Kỹ năng diễn xuất của người mới không thể đảm nhiệm được nhân vật, bị những người khác chen vào đẩy về phía sau cũng không phải là không có khả năng.”

Thích Nam ngập ngừng một chút: “... Đây chính là người mới Thái tử gia Tổng thị coi trọng, không phải là người mới bình thường.”

Dung Trình thân nhiên: “Anh sẽ nghĩ cách.”

Thích Nam “.....”

Một lúc sau, cô cười ‘phốc’ một tiếng, cạ trán lên người anh, vừa cạ vừa cười mắng: “Kẻ có tiền đại gian đại ác!”

Dung Trình không lên tiếng, anh chỉ là nghiêng đầu nhìn cô.

Cũng chỉ là khuôn mặt tươi tắn linh hoạt của cô khiến anh yêu thích, anh nghĩ.

Thích Nam cười đùa xong, dựa đầu vào vai anh: “Nếu như con bé thật sự là... nếu như thôi, anh cũng đừng làm cái gì cả, chúng ta cứ coi như con bé không tồn tại. Em cũng tuyệt đối không hi vọng Dung Dung của em để ý đến em ấy, cho dù là bất kỳ lý do nào cũng không được.”

Dung Trình quan sát cô, thấy cô không có ý dối trá, gật đầu theo cô.

“Ừ.”

Khu Vọng Giác bị nghiêng, phong cảnh không nổi bật, khách du lịch lại không thích, cho nên khu này rộng lớn nhưng người thật ít. Bất quá, đối với những người khác mà nói, yên tĩnh cũng có vẻ đẹp của yên tĩnh. Ngồi trên những tảng đá khổng lồ, trò chuyện trong gió biển nhẹ nhàng, cũng rất thú vị.

“Chắc là Tổng Dịch kia trên đường tới đây bị mỹ nữ trong áo tắm dụ dỗ mất đi linh hồn rồi, hiện giờ không biết đã chạy theo người đẹp nào rồi!” Khóe mắt Thích Nam nhìn thấy một con cua nhỏ bò lên tảng đá ngầm, cô vươn ngón tay ra chọc chọc, thọc nó tới đâu óc choáng váng không tìm được đường đi, “Em không nên hi vọng quá nhiều ở anh ta.”

Bọn họ ở Vọng Giác rất lâu đợi người, vậy mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tổng Dịch.

Thích Nam thôi không trêu chọc bạn nhỏ nhiều chân này nữa, vỗ tay một cái: “Không đợi nữa! Dung Dung, chúng ta đi tìm đạo diễn Viên bọn họ đi!”

Dung Trình không ý kiến.

Địa thế Vọng Giác phức tạp, Thích Nam phải trở ra hết tài nghệ mới có thể nhảy qua mấy đám nham thạch khổng lồ, đến bên kia còn vắng vẻ hơn.

“Trốn bên kia kỹ thế, không biết đang làm gì nữa?” Thích Nam lấy tay vịn Dung Trình, mượn sức nhảy đến khu bằng phẳng, lấy lại giọng nói bình thường, lúc này mới đưa mắt tìm kiếm bốn phía.

Từng cụm đá ngầm bên kia trông trải, cho nên không tốn bao nhiêu thời gian cô đã tìm thấy. Chỉ là lúc tầm mắt cô nhìn thấy hai người kia, khóe mắt của cô giãn ra.

“...À, thì ra tới chỗ yên lặng này để phóng thích bản tính trời sinh!”

Cô nhìn hai người đang hôn nhau không dứt ra được ở xa xa, huých cùi chỏ lên cánh tay Dung Trình: “Chúng ta tránh trước nhé, cho họ chút thời gian phóng thích hoàn toàn cái đã.”

Vì vậy hai người lại lui xuống.

Hai người quay trở về đã không nhìn thấy, có một người cũng tới Vọng Giác bằng con đường khác. Cô ta cũng nhìn thấy hai người Vân, Viên đang hôn nhau say đắm. Không biết xuất phát từ mục đích gì, cô ta chụp lại vài cái một màn này.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vọng Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: 24: Biệt ly

Cuối cùng Tổng Dịch cũng đến.

Lúc Thích Nam nhìn thấy anh ta, còn chưa kịp nghiêm túc chỉnh lưng anh ta về vấn đề thời gian thì ngược lại, anh ta đã lên tiếng, đưa ra yêu cầu trước.

Anh ta muốn nói chuyện với chỉ một mình cô.

Thích Nam nhìn không được: “Cũng chẳng phải là bí mật quốc gia...”

“Em có muốn biết hay không hả?” Tổng Dịch miễn cưỡng giương mắt lên, chỉ một câu nói thôi đã khiến cô á khẩu không thể đáp trả.

Phải rồi, cô thật muốn biết.

Bởi vì phải cầu cạnh anh ta, cô không thể không cúi đầu: “Được rồi, có phải ngài nói, ngài muốn tới chỗ nào đó chỉ có hai chúng ta để nói chuyện không hả?”

Vọng Giác rất hoang vu, tùy tiện một chỗ cũng có thể trở thành một nơi rất tốt để giết người diệt khẩu. Vì vậy lựa chọn nơi để nói chuyện riêng cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tổng Dịch nhìn bốn phía xung quanh, chọn tới chọn lui cuối cùng cũng chọn được một nơi yên tĩnh ngay cả sâu bọ cũng không thèm viếng thăm.

Thích Nam vừa nhìn thấy, khoe miệng méo sẹo, muốn mở miệng vài lần nhưng rốt cuộc cũng nhin. Sau đó nín kéo Dung Trinh, nghiêm trang dặn dò: “Dung Dung, nếu như em không trở lại đúng giờ, anh nhớ báo cảnh sát, đừng một mình đi tìm em. Em sợ có người thuận tay xử lý luôn cả hai chúng ta.”

Tổng Dịch: “.....”

Dung Trinh không lên tiếng, im lặng không biết đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là lúc ánh mắt của anh xẹt qua Tổng Dịch, vẻ mặt lâu nay thiếu hụt biểu cảm lại có chút dao động.

Thích Nam dặn dò xong, uốn thẳng lưng vừa bị thương vừa hùng dũng, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

Tổng Dịch nhìn cô một cái, dẫn đầu đi trước một bước. Thích Nam đi theo sau lưng anh ta, nhưng đi chưa được hai bước thì bị người nào đó kéo tay lại.

Kéo tay cô đương nhiên là Dung Trinh, Thích Nam thuận thế dừng lại, nghi ngờ quay lại nhìn.

Dung Trinh nhìn cô, trong mắt của anh tựa như lắng đọng rất nhiều tâm trạng nặng nề, phức tạp khó hiểu.

“Dung Dung...”

“Em thật sự muốn biết rõ?” Anh hỏi.

Ánh mắt Thích Nam khẽ dao động, cô không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh, chỉ trở ngược tay, cầm tay của anh, nói: “Anh đợi em một chút, em sẽ trở lại ngay lập tức.”

Mặc dù không trả lời, nhưng coi như cũng đã thừa nhận.

Dung Trinh nhìn cô một cái, từ từ buông tay cô ra.

Thích Nam im lặng theo sát Tổng Dịch.

“Hình như anh ta không hề yên lòng đối với tôi.” Giọng nói của Tổng Dịch truyền tới từ phía trước.

Thích Nam đang suy nghĩ chuyện gì đó rất chuyên chú, bởi vì giọng nói đột ngột của anh ta vang lên mà phân tâm, chân đạp phải một tảng đá trơn trượt, mất thăng bằng, thiếu chút nữa là té xuống. Tổng Dịch giống như có mắt đằng sau lưng, chụp cô gọn gàng.

Cô chưa hoàn hồn đã vội thở dốc một hơi.

“Phốc.” Tổng Dịch ôm cô, cười cười lưu manh, “Nhào đầu ôm ấp?”

Thích Nam vừa định mở miệng cảm ơn, lời chưa nói ra thì lại trở thành mĩa mai: “Bộ anh thấy tôi giống bị mù lắm sao?”

Tổng Dịch ngậm miệng.

Anh cảm giác được cô đang vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của mình, vì vậy siết chặt tay không nhường. Không chỉ không nhường, anh ta còn cúi đầu kề miệng sát bên tai cô, thì thầm rất mập mờ: “Tôi hỏi nè cô nhóc, bộ tôi kém cỏi vậy sao?”

Thích Nam gật đầu: “Ừ, rất tệ.”

Tổng Dịch tăng chút sức: “Em muốn thử...”

“Tôi nói giỡn thôi, anh bảnh nhất!”

Lúc này Tổng Dịch mới cười một cách hài lòng.

Thích Nam có chút không biết nói gì: “... Anh cứ định ôm tôi như thế này mà đi xuống hả?”

Tổng Dịch nghe vậy, làm ra vẻ như không có chuyện gì, buông cô ra.

Thích Nam lờm anh ta một cái, có chút nghi ngờ đầu anh ta bị sức mẽ. Cô lướt qua người anh ta, bỏ đi trước, không hề nhìn thấy Tổng Dịch rơi lại phía sau, quay đầu liếc mắt nhìn về phía Dung Trinh.

Cách đó không xa, ánh mắt của hai người đàn ông chạm nhau.

Tổng Dịch khẽ nhếch môi.

Phát hiện anh ta rơi lại phía sau, Thích Nam bắt mắt bĩu môi: “Nè, anh có đi hay không vậy?”

Tổng Dịch làm như không có việc gì, quay đầu lại, cười cười: “Tới nè.”

Sau đó, hai người thuận lợi đi tới chỗ đã định.

“Bây giờ đã như anh mong muốn, có thể nói rồi chứ?” Thích Nam gạt đi nhánh cây nhỏ đang đâm trên eo mình, “Nói đi, anh đã hỏi được cái gì?”

Tổng Dịch cười nói: “Chúng ta trò chuyện trước một chút, hâm nóng không khí rồi hãy nói sau.”

“.....” Thích Nam ráng nhịn, nghiêng răng nói: “Ngài muốn nói chuyện gì ạ?”

“Em thích tui đàn ông như thế nào?” Tổng Dịch giống như không chút để ý, lên tiếng hỏi.

Đương nhiên không phải là anh!

Dĩ nhiên Thích Nam sẽ không trả lời như vậy, cô phải cẩn thận không thôi anh ta lại phát điên. Cô suy nghĩ, chắc là Tổng đại thiếu này hơi có ý với mình. Đương nhiên, đây không phải là vì sức hấp dẫn của cô quá lớn có thể chinh phục được JJ biết đi này, mà đây chính là vì nhiều lần từ chối của cô đã gọi lên sự háo thắng trong lòng chàng công tử nhân rồi này.

Thế nhưng, cô lại không thể thỏa mãn lòng háo thắng của anh ta.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn là lấy lý lẽ động chân tình, vì vậy cô mềm mỏng nói: “Tổng giám đốc Tổng, tôi thật không biết phải trả lời vấn đề của anh như thế nào. Nếu nói thích, thì tôi thích anh để Tổng Cảnh đã lâu lắm rồi, nhưng thích thì có thể làm được cái gì, anh ấy cũng không thể nào thuộc về tôi. Chúng ta đừng nên bàn bạc về những thứ hư vô mờ mịt này nữa, có được không?”

Tổng Dịch im lặng trong chốc lát, rồi lại hỏi: “Còn Dung Trinh?”

“Hả?”

“Thích cái loại đó sao?”

“Thích chứ! Chúng tôi qua lại đã lâu, không thích thì làm sao lui tới?”

Tổng Dịch nheo mắt lại: “Qua lại?”

Thích Nam thân nhiên nói: “Đúng vậy.”

Tổng Dịch im lặng một lần nữa, lần này anh ta trầm ngâm lâu hơn thường lệ.

“Tổng giám đốc Tổng?”

Vẫn không trả lời.

“Tổng Dịch.”

Vẫn không lên tiếng.

“Ô Chấn.” Đột nhiên Tổng Dịch lên tiếng, “Đó là tên của ba Tô Yên, biết không? Biết rồi thì đi nhanh đi, đừng ở chỗ này làm ngứa mắt tôi.”

Thái độ của anh ta đột nhiên biến đổi kỳ quái, nhưng Thích Nam không hề chú ý tới, bởi vì cái tên kia đã hoàn toàn thu hút hết sự chú ý của cô.

Cô hoảng hốt đứng dậy, cho tới khi giọng nói của Tống Dịch lại vang lên.

“Em còn không đi?”

“... Ừ.”

Cô lên tiếng trả lời cứng nhắc giống như người gỗ nói chuyện, rồi bỏ đi. Tống Dịch nhìn theo bóng lưng của cô, nhũn mảy một cái.

____ Mặc dù sớm đoán ra mối quan hệ của cô và Dung Trình, nhưng lúc cô tự mình khẳng định, anh ta vẫn cảm thấy... không thoải mái.

Dung Trình ở phía xa nhìn Thích Nam đi về hướng anh, sau lưng cô không có người đi theo, Tống Dịch đi chung với cô không biết biến đâu mất tiêu. Anh cũng không suy nghĩ nhiều vì cô đang ngoắc anh lại.

“Dung Dung, anh tới đây, chúng ta đi tìm chị Vân được rồi!”

Chắc có lẽ khoảng cách hơi xa, anh không nhìn ra được biểu cảm trên mặt cô, nhưng từ giọng nói của cô nghe ra được, cô không đến nỗi nào.

Đại khái là không tệ, anh không xác định được, suy nghĩ.

Anh không dám khẳng định anh hiểu rõ cô, nhưng anh biết rõ, người phụ nữ của anh là một cô gái có thói quen nguy trang.

Anh nghĩ như vậy, đi nhanh về phía cô. Tới gần hơn một chút, anh có thể nhìn rõ biểu tình trên mặt của cô, phát hiện quả nhiên không có gì khác thường.

“Hỏi rồi?” Anh hỏi.

“Dạ.” Thích Nam cười cười, “Đã hỏi rồi.”

Dung Trình không biết có nên tiếp tục hỏi tiếp hay không. Đang do dự thì anh nghe cô nói tiếp.

“Chính là giống như em dự đoán.”

Dung Trình ngược mắt nhìn cô.

Thích Nam bật cười: “Đừng nhìn em như vậy, Dung Dung. Em đã nói rồi, em chỉ muốn biết, thế thôi... Đi thôi, chúng ta đi kêu chị Vân, đã lâu vậy rồi, đừng nói một nụ hôn, không chừng chiến đấu một trận cũng đã dọn dẹp xong xuôi rồi. Dĩ nhiên, nếu là đạo diễn Viên trời sinh năng khiếu khác người của chúng ta thì khỏi cần phải nói.”

Dung Trình: “.....”

Sự thật chứng minh, so với đầu óc suy nghĩ của Thích Nam, Vân Thi Thi và Viên Hoa biết giữ lễ nghĩa hơn nhiều. Hai người cũng không đến nỗi làm ô uế tính chất trong sạch của một nơi non xanh nước biếc như thế này. Lúc Thích Nam đi tới gọi bọn họ, bọn họ chỉ là đang nói chuyện rất thuần khiết. Chẳng qua, lúc này nhìn thấy bọn họ, hai người hôn nhau như đứt ra không được, cho nên ánh mắt Thích Nam nhìn bọn họ có chút kỳ quái.

Bị cô nhìn đăm đăm, Vân Thi Thi muốn làm lơ cũng không được.

“Em nhìn tôi đăm đăm làm gì vậy?”

“Không thể nhìn à?” Thích Nam chớp mắt, ra vẻ vô tội, “Em đây chính là quan sát mắt nhìn của thần tượng mình thôi!”

Vân Thi Thi: “.....” Từ lúc nào mà cô chớp mắt một cái đã trở thành thần tượng của cô nàng này rồi?

Cô không dám hỏi cặn kẽ nữa, cảm giác nếu như vậy, đề tài này sẽ chuyển sang một phương hướng rất kỳ quái.

Đang chờ cô ấy nói tiếp, Thích Nam lại nhận được sự im lặng hoàn toàn, có chút cô quạnh, chắc lười một cái. Sau khi xác định Vân Thi Thi sẽ không cho mình bất kỳ giải đáp nào, cô đành phải quay về quầy rồi Dung Trình.

Thích Nam chỉ có hai ngày nghỉ, sau khi tiêu phí mấy ngày ở Vọng Giác, ngày nghỉ của cô đã tới lúc kết thúc. Lục Đảo cách Minh Đảo rất gần, cho nên cô có thể lựa chọn ngồi du thuyền trở về sáng ngày mai, và cô đã quyết định như vậy.

Buổi tối cuối cùng ở Lục Đảo, Thích Nam nằm trên đùi Dung Trình vừa chơi điện thoại vừa hỏi anh: “Dung Dung, anh mới vừa nói chuyện với ai vậy?”

Trước đó không lâu, cô nhìn thấy Dung Trình nhận một cú điện thoại. Trên thực tế, cô cũng không có sở thích chiêm đoạt tất cả không gian cá nhân nào của người khác. Chỉ là cô không có thói quen yên tĩnh, không có chuyện gì làm thì thích tìm đề tài để trò chuyện.

Dung Trình cũng không có ý gạt cô: “Đương Hàng gọi điện thoại tới xác nhận hành trình của anh.”

“Cậu ấy muốn đi chung với chúng ta hả?”

“Ừ, anh không về Thạch Hạ. Ngày mai đi thẳng ra phi trường.”

Tay đang chơi điện thoại di động của Thích Nam dừng lại. Một lát sau, cô ném điện thoại sang một bên, lật người lại ôm hông của anh: “Ồi, em không nên lựa chọn làm nghề diễn viên.”

Dung Trình không đáp lại, anh biết cô chỉ là nói đùa. Cô rất yêu thích diễn kịch, đây là chuyện anh đã biết từ lâu.

“Mấy ngày nữa anh sẽ trở lại. Đề án khai phá khu phía Tây của Minh Đảo vẫn cần phải theo dõi.”

Thích Nam cười cười: “Đừng nói làm như em xa anh sẽ sống không nổi vậy!” Nói xong, cô lại tròn mắt hỏi: “Mấy ngày?”

Dung Trình: “.....”

___ Biểu hiện quá ý lại vào anh của cô không biết là chuyện tốt hay xấu.

Trên du thuyền rời khỏi Lục Đảo, Thích Nam ngồi yên không được, kể cho Dương Hàng nghe câu chuyện buồn cười về người đàn ông ngu xuẩn làm mất nhãn cầu hôn nghe được từ Vân Thi Thi. Thích Nam vẫn là nhện không được bật cười.

“... Ha ha, người đàn ông quả thật là chuyên gia ngu xuẩn, vậy mà cũng làm mất chiếc nhãn!”

Là người lắng nghe, toàn bộ hành trình, Dương Hàng tỏ ra hết sức trầm lặng.

Nhìn kỹ lại, có thể thấy được sự lúng túng trên mặt cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: 25: Dậy sóng

Dung Trình phải về thành phố M. Thích Nam chuẩn bị công tác không có thời gian bày tỏ cảm xúc u buồn chia ly. Cô vội vội vàng vàng nói chia tay với anh xong thì đón xe trở về SEC ngay bởi vì ngày hôm qua, Viên Hoa đã đặc biệt nhắc nhở cô, nhất định không thể tới trễ.

Mà bây giờ đã không còn sớm nữa.

Ngồi trên xe, Thích Nam nhạy cảm phát hiện, bác tài xế lái đang nhìn lên cô từ kính chiếu hậu. Lúc cô nhìn ngược trở lại, ông ta liền giấu đầu lòi đuôi di chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Cô thấp thỏm, có chút lo lắng mình lên nhầm xe lưu manh rồi.

Cũng may, ông thần may mắn không nở vứt bỏ cô. Mãi đến khi thanh toán tiền xong, xuống xe, cô vẫn không nhận được nửa câu uy hiếp nào.

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ, lúc xuống xe còn cố ý nhìn tấm kính trước xe, xác định gương mặt của mình không bị nắng Lục Đảo biến thành âm dương, dung mạo trang điểm cũng rất bình thường. Cô ôm theo nghi vấn trong lòng đi về hướng tòa lầu SEC. Sau đó... chỉ trong thời gian ngắn ngủn, cô nhận được không ít số người, không biết vô tình hay cố ý, quay đầu lại quan sát mình.

Cô: “.....”

Sau khi vào thang máy, cô nhìn không được, soi gương tỉ mỉ, kiểm tra mình từng tác một. Sau khi xem xét xong, cô vẫn không tìm ra được lý do vì sao nhiều người quay đầu lại nhìn mình như thế.

Cô không hiểu chút nào.

Điều khiến cô càng thêm hoảng sợ chính là, lúc cô đẩy cửa phòng quay bước vào, có người cười nói với cô: “Chúc mừng”

Cô: “.....”

Cho nên, rốt cuộc tin mừng là từ đâu tới?

Mặt mày cô nặng nề trầm tư trong chốc lát, suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra nguyên nhân vì sao. Vì vậy cô quyết định dứt khoát không thèm suy nghĩ nữa, đi tới phòng hóa trang tìm Vân Thi Thi giải thích nghi hoặc.

Tối hôm qua, Vân Thi Thi cũng đã khởi hành rời khỏi Lục Đảo, sáng hôm nay so với cô còn tới tổ kịch sớm hơn, lúc này đang được thợ trang điểm hóa trang, thấy cô đi vào, chỉ giương mắt nhìn cô một cái.

“Hình như em vừa trải qua sự hoang mang lớn nhất trong đời mình.” Về mặt Thích Nam nghiêm túc, giống như một vị trí giả đang theo đuổi chân lý, nửa đường gặp phải trở ngại.

Vân Thi Thi phỏng đoán, hoang mang của vị ‘trí giả’ này thì đại khái không khác kiểu hoang mang ‘con mèo kia đã yêu tôi rồi, chết tôi mất thôi’ hay là ‘con gián ở chung nhiều năm tự nhiên bỏ nhà ra đi, là chán ghét tôi sao’ là bao nhiêu, vì vậy không chút hứng thú, hỏi cho qua loa: “Chuyện gì?”

Hiển nhiên, lần này Thích Nam đứng đắn hơn nhiều so với sự tưởng tượng của Vân Thi Thi. Những chuyện mà người thường quan tâm tới thì cô nàng chẳng tha thiết gì, nhưng lần này lại nghiêm túc nói chuyện đàng hoàng như vậy.

“Em phát hiện có rất nhiều người nhìn em.” Cô nhỏ giọng xuống, nói tiếp, “Chị cảm thấy hôm nay em có gì khác thường không? Có phải có thể nhìn xuyên qua em, thấy ‘đi cà’ của em bị lạc đường mà mang thai không?”

Vân Thi Thi đen mặt.

Thích Nam vội vàng giải thích: “Vừa rồi có người chúc mừng em, em đang tìm lý do vì sao cô ta lại chúc mừng.”

“.....” Vân Thi Thi méo mặt, khiến thợ trang điểm làm hù đi hóa trang của cô. Cô quyết định để thợ trang điểm nghỉ tay một chút, nhìn thẳng Thích Nam, “Nhìn em thì thế nào? Kỳ lạ lắm sao? Em là nhân vật công chúng đó!”

Thích Nam nói: “Ừ há, chị không nhắc, em cũng quên mất.”

Trong suốt thời gian làm diễn viên con cấp bậc 18 này, cô ra ngoài đều không cần nguy trang. Nói về mức độ nổi tiếng, cô còn không bằng bác gái bán cá ngoài chợ nữa đấy!

Vì vậy, Thích Nam cảm thấy lý do ‘nhân vật công chúng’ cũng không thể giải thích được vì sao cô bị nhiều người đột nhiên chú ý như vậy, huống chi cô không phải là nhân vật công chúng một hay hai ngày. Trước kia không có người chú ý tới cô như vậy!

Vân Thi Thi: “.....” Cô im bặt trong chốc lát, cuối cùng thầm thở dài, lấy điện thoại di động của mình ra, lướt lướt vài cái, đưa cho cô, “Nè, tôi nghĩ đại khái là vì vậy.”

Trong lòng Thích Nam kinh ngạc đón lấy, sợ trong lúc mình không biết, đã trở thành nhân vật chính cực phẩm trong trang web Tianya*, bị một đám ‘nhân sĩ nhiệt tâm’ lộ trần bí danh, tiết lộ hình ảnh.

*Trang web Tianya (tianya.cn) là một diễn đàn online nổi tiếng của Trung Quốc, có khoảng 85 triệu thành viên. Hình như diễn đàn này có rất nhiều topics, từ chính trị tới kinh tế, giải trí v.v... Chắc là chị Nam nhà mình đã từng đăng ký làm thành viên ở đây và quậy dữ lắm.

Cũng may, trang web trên di động của Vân Thi Thi không dừng lại ở trang Tianya, cô thoáng yên lòng được một chút, định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện điện thoại di động mở ra trang blog của Vân Thi Thi, mà trang chủ của cô ấy lại có liên quan đến... mình.

Một tấm ảnh chụp mình nghiêm túc cúi đầu ghi chép kịch bản, một tấm chụp chung rất thân mật với Vân Thi Thi trên sân khấu, cộng thêm một câu viết đi dóm dễ thương của Vân Thi Thi ____

Cái cô trộm thôi sô cô la của tôi kia, cô học thuộc lòng được kịch bản à?

Ý tứ trong câu nói biểu lộ không sót một chút nào sự thân mật giữa hai người.

Khó trách có nhiều người chú ý tới cô...

Chào hàng bảo kê người ta mới thật sự là nguyên nhân!

Thích Nam mở to mắt, mặt mày xúc động: “Thi Thi ~”

Vân Thi Thi chịu không nổi cô mềm như đường bắm dính mình, đẩy cô ra: “Dừng lại! Là Viên Hoa bảo tôi làm chút tuyên truyền cho bộ phim này. Tôi chỉ là vừa đúng lúc có hình chụp chung với em, lại lười đi tìm những hình khác.”

Tuyên truyền có nhiều phương thức mà. Dĩ nhiên Thích Nam hiểu được nguyên do cô dùng một diễn viên con hạng 18 không ai biết đến, và cũng rất cảm động.

“Chị, cảm ơn chị.” Cô chân thành nói.

Vân Thi Thi không quen với dáng vẻ nghiêm túc này của cô, nói mấy câu rồi đuổi cô ra ngoài. Thích Nam vui vẻ lục tìm điện thoại di động của mình, đăng nhập vào trang blog đã lâu chưa vào của cô, phát hiện trang blog im lặng như tờ của mình bắt đầu dậy sóng. Người ái mộ tăng vùn vụt.

Cô càng nhìn càng vui vẻ, đang lúc cảm thán sức kêu gọi của Vân Thi Thi thì đột nhiên cô phát hiện ra một vấn đề.

Cô kinh ngạc, quay đầu chạy vào phòng hóa trang.

“Chị Vân, chị câu được cả ảnh đế!”

Đúng vậy, trước khi cô vào xem ảnh của mình, cô phát hiện, Tống Cảnh là một trong số đám bạn Vân Thi Thi tag hình vào, mà cái tên này đang kề sát tên của mình.

(๑๐๑)

So với Thích Nam, Vân Thi Thi thân nhiên hơn nhiều. Cặp mắt đang nhắm lại dường như từ từ mở ra: “À, tay run tag nhầm thôi. Vốn là muốn xóa đi, nhưng suy nghĩ một chút, để lại cũng chả chết chóc gì, kệ nó đi.”

Thích Nam không khỏi ghen tỵ: “Hai người theo dõi lẫn nhau à?”

“Ừ, lần trước hợp tác chung.”

“Thật tốt.” Thích Nam hâm mộ một hồi, giải tỏa được thắc mắc xong thì đi ra ngoài. Từ sáng cho tới trưa, ngoài đọc kịch bản ra, cô còn thỉnh thoảng lướt web. Tối trưa nghỉ ngơi, cô phát hiện lướt view trang blog của mình bùng nổ.

Cô kinh ngạc không thôi, nhưng rồi lập tức phát hiện ra đầu mối_____

Nguyên nhân bởi vì Tống Cảnh đăng lại bài blog của Vân Thi Thi.

!!

Người hâm mộ Tống Cảnh quả thật như lửa bùng cháy, chẳng qua Thích Nam là nằm trong một phạm vi nhỏ được mọi người lướt qua, thế là người xem giống như sóng triều trào tới. Sau khi ghé qua thì phát hiện dung nhan của cô không tệ, tài nghệ biểu diễn cũng không sai, chỉ là vận khí quá kém, thiếu người nâng đỡ.

Vì vậy, không ít người trở thành fans.

Ngồi nhìn số lượng người ái mộ lên cao như mũi tên tăng tốc, Thích Nam âm thầm kinh hãi.

Đây chính là lực ảnh hưởng của ảnh đế!

Phần lớn những người lẫn lộn trong giới giải trí đều chú ý đến những chuyện này, vì vậy dần dần, không ít người trong tổ kịch cũng bắt đầu chú ý tới việc này, cho nên người tới tìm Thích Nam nói chuyện cũng nhiều hơn.

Kịch bản thay đổi đã là một việc tốt cho Thích Nam. Người có suy nghĩ linh hoạt cũng sẽ nhìn thấu, trải qua sự kiện kịch bản, giá trị địa vị của Thích Nam sẽ luôn được nhắc tới, cộng thêm sự kiện trang blog lại càng giống như thêm gắm thêm hoa. Một người có sự nghiệp đang trên đà phát triển, trong một mạng lưới quan hệ đan xen chặt chẽ ở làng giải trí, thế nào cũng nhận được nhiều sự chú ý.

Cũng giống như Tô Yên lúc trước vậy, chỉ khác là cách Tô Yên lựa chọn tiến thân.

Mà trong nhóm những người vây quanh, cũng có một ít đã từng bỏ rơi xem thường Thích Nam vì chuyện của Tô Yên, nhưng cô không hề có lòng chia rẽ dè dặt về phía họ. Mặc dù ưa thích những người đấu tranh với hi vọng có thể ngồi đầu trong vòng giải trí, nhưng cũng không đến nỗi phải ghi hận.

Có nhiều người ngoài sáng trong tới tìm Thích Nam trò chuyện, nhưng cũng vài người không được vui vẻ như vậy, ví dụ như Tô Yên. Cho tới nay, cô luôn là trung tâm được mọi người vây quanh, tự nhiên bây giờ tình huống đảo ngược, Tô Yên rất khó có thể tiếp nhận sự chênh lệch này.

Trong số người ủng hộ trung thành của Tô Yên, Ân Nhân cũng cảm thấy khó tiếp nhận sự thật này. Lúc này, cô đang nhìn Thích Nam đang bị mọi người bao vây một cách căm ghét, không hề nén được cơn giận: “Cái con tiện nhân đó, nhất định đã quỳ lạy liếm chân Vân Thi Thi!”

Đương nhiên, cô ta đã quên mất, những thứ cô ta đang làm mới thật sự là quỳ liếm, chỉ là đối tượng lại biến thành Tô Yên.

“Nếu như không có Vân Thi Thi, cô ta làm gì được đắc ý!” Mắt cô nàng long lên, tức giận.

Tô Yên cúi đầu, im lặng nghe Ân Nhân oán trách bên cạnh, suy nghĩ dần dần tách rời.

Sau khi biết được bởi vì thích Thích Nam cho nên Tống Dịch mới nói lại tình xưa với mình, cô đã rất hận. Không chỉ có thế, thậm chí cô còn bị ức chế tới nỗi thiếu chút nữa đi tìm Tống Dịch đối chất. Nhưng sau khi trải qua xung động ngắn ngủi, cô đã bình tĩnh trở lại.

Mấy ngày nay Tống Dịch đối với cô rất tốt, tốt đến nỗi cô gần như quên mất cô chỉ là một bình hoa anh ta nhìn trúng, hơn nữa còn là một bình hoa không tính là xuất sắc lắm trong tất cả những vật trang trí. Chỉ mới nghĩ tới đây, cô đã cảm thấy chán nản không dứt.

Cô tự cảm thấy mình không thua kém gì Thích Nam, tại sao cô lại phải làm người thay thế?!

Tại sao chứ?

Nếu như không có Thích Nam...

Đột nhiên Tô Yên nhớ tới những tấm hình trong điện thoại di động của mình. Đúng vậy, ngày hôm đó, cô cũng đã đi theo sau lưng Tổng Dịch tới Vọng Giác. Trong điện thoại di động của cô có hình của Vân Thi Thi và Viên Hoa hôn nhau, nếu như biết lợi dụng thích đáng, kéo xuống đám mây Vân Thi Thi kia cũng không phải không có khả năng.

Lợi dụng thích đáng...

Cô ta trầm tư, không biết nghĩ tới chuyện gì, đột nhiên đứng lên.

Ân Nhân đang mắng chửi người rất hùng hồn, bị cử động đột ngột của cô nàng kia sợ hết hồn. Cô ta cũng đứng lên.

“Sao vậy, Tô Yên?”

Hôm nay sắc mặt Tô Yên không tốt lắm, hình như chuyện gì cũng có thể ảnh hưởng đến cô ta, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Mà lúc này đây, vẻ mặt tái nhợt của cô ta lại có thêm một tia đỏ sẫm.

“Tôi đi ra ngoài gọi điện thoại!” Cô ta kìm chế kích động trả lời, chân không ngừng sai bước đi ra khỏi phòng quay. Bước đi còn có vẻ vội vàng.

Ân Nhân không khỏi nhìn theo bóng lưng của cô ta.

Sau một hồi lâu Tô Yên mới quay trở về. Sau khi trở về, trên mặt cô ta mang theo vẻ vui mừng. Ân Nhân cảm thấy kỳ lạ, không thể không hỏi:

“Vừa rồi chị đi đâu vậy?”

Tô Yên cười cười thần bí, không trả lời.

Ân Nhân lại càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Lúc này cô ta cũng không nghĩ tới, chỉ là trong thời gian một ngày, không khí tổ kịch đã đột nhiên biến đổi.

Ngày hôm sau, vẫn giống như trước đây, Thích Nam yêu thích lướt mấy trang web tùy tiện ra vào, tìm thú vui. Chỉ là khi cô lướt tới trang web giải trí, cô bị nội dung trang đầu dọa đến giật mình, tay run lên, đánh rớt điện thoại di động trên sàn nhà, vỡ tan. Cô bất chấp những thứ khác, vội vã mở máy tính lên xem.

Trang web cô mở ra khiến cô ngây người___

818 Tin đồn giữa Vân Thi Thi và đạo diễn Viên Hoa

Hãy nói về sự chuẩn xác trong phương thức tuyển chọn nữ chính số một của 《Người Tình Chuyên Nghiệp》#

818 Quá khứ không muốn người biết của giáo chủ thuần khiết trong sạch

.....

Thích Nam không dám nhìn nữa, tắt máy. Cô tìm điện thoại di động dự bị, gọi điện cho Vân Thi Thi.

Đầu bên kia tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hồi sinh

Nguyên nhân ngọn nguồn của cơn sóng này hình ảnh hôn nhau của Vân Thi Thi và Viên Hoa, mà bối cảnh là Vọng Giác Lục Đảo. Nói về góc độ hôn thi không phải là hình khiêu dâm gì, nhưng lại gây ra phong ba lớn như vậy thì chỉ vì một nguyên nhân, chính là thân phận của nhân vật scandal.

Vân Thi Thi là nữ chính của《Người Tình Chuyên Nghiệp》, mà Viên Hoa lại là đạo diễn của bộ phim này. Vì mối quan hệ này, những tấm hình bình thường kiểu kia đáng lẽ có thể qua mặt bất cứ tờ báo nào, cộng thêm chút gì đó bí ẩn, thành ra lại trở thành đầu đề của các tạp chí lớn.

Cũng khó trách người xem suy nghĩ quá nhiều! Đối với Làng Giải Trí đã từng bộc lộ quá nhiều chuyện bẩn thỉu xấu xa, dần dần người xem không còn tin nhiệm nó nữa. Hơi có mùi tanh một chút là liền muốn 818 khơi mào nội tình tin đồn thất thiệt.

Nếu thân phận của Viên Hoa bị đổi đi thì có lẽ sẽ không gây ra trận động đất lớn như vậy, thậm chí chỉ cần không phải là đạo diễn của bộ phim mà Văn Thi Thi đang đảm nhiệm.

Nhưng sự thật không xảy ra người ta mong muốn. Một khi đã xảy ra rồi thì nói những thứ này cũng đều vô dụng, giải quyết vấn đề mới chuyện quan trọng nhất.

Công ty quản lý của Văn Thi Thi đã mời tập đoàn PR (quan hệ quần chúng) trước tiên, bọn họ rất coi trọng Văn Thi Thi trong lúc vẫn còn thuận buồm xuôi gió, cho nên như vậy đã coi như hết sức rồi.

Trong lúc công ty đại diện vội vàng liên lạc giới truyền thông xóa hình ảnh, thuê người đánh lạc hướng bằng cách dẫn dắt những sự kiện giải trí khác, đội ngũ PR ưu tú số một được công ty huấn luyện ra nhanh chóng phát hiện được một điều, còn có người đang làm chuyện dẫn dắt giống như bọn họ, chỉ là chiều hướng thì lại hoàn toàn ngược lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, có người đang thao túng chuyện này. Sự bộc phát cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Văn Thi Thi nghe theo chỉ thị của công ty, nhốt mình không lộ diện, nghe được tin tức này cũng không kinh ngạc lắm. Theo tốc độ truyền bá như đom đóm lửa lan cháy cả thảo nguyên này, nếu nói không có người cố tình chơi xấu thì mới là chuyện không thể tin. Cô cảm thấy có chút mệt mỏi, ở trong cái vòng lẩn quẩn này quá lâu, loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng.

Văn Thi Thi cũng không mở miệng hỏi thử ai đã bày ra chuyện này, cho dù cô biết công ty đã lập ra một danh sách của vài kẻ tình nghi, và đang thảo luận về chuyện này. Ở trong Làng Giải Trí, nhìn trúng cơ hội cơ hội đập cho người khác một cú chỉ nhiều hơn chứ không ít đi, hỏi cũng chỉ gây thêm phiền mà thôi.

Từ khi chuyện bộc phát, ngoài việc ngồi ngẩn người ra, cô chỉ còn biết nói chuyện với Viên Hoa mà thôi.

Không hổ là trùm giải trí, năng suất của ông chủ Văn Thi Thi còn rất cao. Mặc dù không đến nỗi nhìn thấy hiệu quả ngay lập tức, nhưng bọn họ đã ngăn chặn được lòng hiếu kỳ của những người muốn đào bới sâu vào quá khứ của Văn Thi Thi. Ngay đến lúc hiệu quả dần dần bộc phát, bọn họ lại kinh ngạc phát hiện, có một loại dư luận kỳ quái xuất hiện.

Sau khi Thích Nam nhận được thông báo tổ kịch tạm hoãn lại quá trình quay phim, cô dùng tất cả tinh lực chú ý đến sự kiện này ở trên web. Cô đang theo dõi chú ý thì đột nhiên bị một loạt dư luận bộc phát khiến cô kinh động rất cả quai hàm.

Trong lúc chuyện này càng âm ỉ càng nóng, mức độ chú ý nảy sinh thời điểm cao độ một cách kỳ dị. Trên trang web Tianya, có một bài post có tính chất muốn gọi thêm gió xuất hiện. Bài post này nhanh chóng thúc đẩy đủ loại thảo luận ‘Chị em trở mặt thành thù, đâm thọt sau lưng’, nói đúng ra thì chính là tin đồn của Văn Thi Thi và một ‘diễn viên con’.

Khi bài post xuất hiện, rất nhanh có người ẩn danh tự xưng là ‘Tàng Chủ’ đề ra yêu sách, Văn Thi Thi và ‘diễn viên con’ kia quan hệ ‘thân thiết’ như thế nào mà còn đề cử ‘diễn viên con’ kia làm cái gì.

Ngoài việc làm mờ đi hình ảnh của ‘diễn viên con’, Tên ‘Tàng Chủ’ này còn gạch đi, cắt gấu không nói thẳng tên ‘diễn viên con’. Mặt khác, tên này còn khoa trương giúp Văn Thi Thi lập ra một trang blog tuyên truyền, phương thức rất kiểu cách.

Đáng nhắc tới chính là, vị nhân sĩ ẩn danh có lòng này không chỉ cung cấp tin tức quan hệ thân thiết của Văn Thi Thi và ‘diễn viên con’, mà còn ‘không cẩn thận’ tiết lộ lời đồn quan hệ không minh bạch giữa ‘diễn viên con’ và Viên Hoa trước đó, còn nhấn mạnh rất có trách nhiệm, đây chỉ là lời đồn.

Mà điều này lập tức được người vây xem liên tục ‘cảm kích’ ra mặt chứng thật.

Vì vậy, đám người nhiệt huyết rảnh rồi không có việc gì để làm này thích nhất là những tiết mục quậy nháo, và thế là sự biến hóa của bài post này đã đề xướng độ nóng bỏng của scandal Văn Thi Thi và Viên Hoa.

Rất rõ ràng, ‘diễn viên con’ bị che mờ không có hiệu quả kia chính là Thích Nam.

Bài post vừa mới đăng, fans ái mộ còn chưa tới mấy ngày của Thích Nam đã rồi rít phản bội cô, tụ tập ở trang blog của cô dựng cờ chinh phạt, nói gì cô bề ngoài lòng lang dạ sói, thật rất khó nghe.

Lúc này, fans của Văn Thi Thi, thậm chí có cả đám người chỉ là qua đường không rõ mục đích, không hề có ý định tha thứ một cách dễ dàng cho Thích Nam, một ‘tiện nhân không biết xấu hổ’ này. Hơn thế nữa, còn có cả tiết mục trò chơi, ném bom cô cút xéo khỏi Làng Giải Trí.

Thích Nam phiền não vô cùng, nếu như không phải bài post phách lối kia xuất hiện, chính cô cũng không nghĩ tới, tình hình lại có thể biến thành như vậy. Cho dù chính cô tận mắt chứng kiến cảnh hôn kia, cô cũng không bao giờ nghĩ tới, một người ngoài cuộc như cô xoay mình một cái đã biến thành người trong cuộc, hơn nữa, còn là người trong cuộc bị mang tiếng xấu.

Cô có chút lo lắng, không biết Văn Thi Thi có nghĩ cô như vậy không.

Vất vả lắm cô mới có được một người bạn trong ngành, cũng không muốn chỉ vì vậy mà ngoảnh mặt làm ngơ.

Sự thật chứng minh, cho dù Vân Thi Thi suy nghĩ như thế nào, công ty quản lý của Vân Thi Thi lập tức bắt lấy cơ hội này.

Vốn là bọn họ đã tốn rất nhiều công sức muốn dập tắt trận lửa scandal này, không ngờ trong nháy mắt đã có chuyển cơ. Cho nên bọn họ không chút do dự, bắt lấy thời cơ, trong lúc tình thế dần dần chuyển sang phương hướng kỳ lạ, bọn họ đã cho thêm dầu vào lửa ở phía sau.

Không thể nghĩ ngờ đây là một phương pháp giải quyết rất tốt, bởi vì trong bỗng chốc, Vân Thi Thi đã thuận lợi biến đổi hình tượng từ ‘bị nghi vấn mờ mờ ảo ảo’ hồng bét thành người bị chị em đâm thọt sau lưng. Hơn nữa, công ty PR truyền bá giống như tẩy não, hai người Vân, Viên là quan hệ yêu đương bình thường. Trải qua chuyện này, Vân Thi Thi đã hoàn toàn được tẩy đen.

Trong khi đó, Thích Nam cha không thương mẹ không thương lại bị ép tới thăm thương, giống như một chậu nước bắn trút hết lên người. Nếu không phải tổ chức tâm lý của cô vững chắc, có lẽ cô đã sớm bị hành hạ đến điên khùng.

Tuy nhiên, Thích Nam vẫn cảm thấy rất vui về khi nguy cơ của Vân Thi Thi đã được giải trừ, mặc dù phương pháp giải quyết lại dựa vào mức độ lợi dụng bản thân mình quá lớn.

Hôm nguy cơ được giải trừ, tối hôm đó Vân Thi Thi có gọi điện thoại cho Thích Nam. Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau kể từ khi sự việc bắt đầu, cho nên cả hai đều có chút lúng túng. Suy cho cùng, điều kiện tiên quyết giải trừ mối nguy cơ này chính là đẩy Thích Nam vào biển lửa, cho dù đây không phải là chủ ý của Vân Thi Thi.

“Cái đó, chuyện lần này...” Nói đến chuyện này, Vân Thi Thi ngượng ngùng ấp úng. Đúng vậy, nói gì thì nói, cô vẫn là áy náy.

“Chị không sao chứ?” Thích Nam cắt lời cô.

“Không sao.”

“Không sao là tốt rồi.” Dường như Thích Nam không hề bị ảnh hưởng bởi dư luận online, ít ra là ngoài mặt không để lộ ra. Cô nói một cách nghiêm túc, “Chị Vân, có chuyện em phải nói cho chị biết, chuyện chụp hình kia không phải là do em làm.”

Vân Thi Thi siết chặt điện thoại di động, sự am hiểu của Thích Nam lại khiến cô cảm thấy càng khó chịu.

“Tôi biết.” Cô thờ dài một tiếng, cuối cùng cũng không thể qua được lương tâm khiên trách, nói tiếp, “Em... có cần tôi giúp chuyện gì không?”

“Phốc, tạm thời không có. Chị cũng đừng lo lắng cho em. Bất quá em chỉ là một diễn viên con đứng hàng 18, giới truyền thông báo đạo còn chê em không đủ nổi tiếng, hai ngày thôi là chẳng còn ai nhớ tới nữa. Nếu chị thật sự vẫn còn cảm thấy không an lòng, thì giúp em giữ lại mấy hộp chocolate, có được không?”

Vân Thi Thi không nói lời nào, cô thật sự rất thích Thích Nam. Chuyện biến thành như vậy cô cũng đã đứng ngồi không yên. Cô chỉ mới biết được cách công ty giải quyết sau này, đến khi đó thì cô có lòng cũng không thể ra sức.

“Chờ đến khi chuyện này qua đi, chúng ta...”

Chúng ta như thế nào?

Cô lại không nói tiếp, chỉ thờ dài một tiếng, cúp điện thoại.

Quan hệ của các cô đã có vết rạn nứt, mà cô thì lại không nói nên lời phương thức bù đắp. Cô chỉ cảm thấy, nói ra thì quan hệ giữa hai người ngày càng xa hơn.

Sau khi nói chuyện xong, Thích Nam ngồi sững người rất lâu.

Thích Nam vẫn luôn cho rằng, với mức độ nổi tiếng hàng thứ 18 của mình, sóng gió gì cũng sẽ mau qua đi. Nhưng suy nghĩ của cô quá lạc quan, cơn bão này không hề tạm nghỉ, mà còn có khuynh hướng càng ngày càng khuếch trương. Mỗi khi độ sốt giảm đi một chút, thì sẽ có một đám người nhảy ra nhắc lại chuyện xưa.

Thích Nam có khờ cũng nhìn ra được, có người đang nhắm vào cô.

Vốn là cô không để trong mắt những chuyện này trên mạng ảo, nhưng sự thật chứng minh, có vài người hết lần này đến lần khác khiêu khích tính nhẫn nại của cô. Cho đến khi cô ra cửa bị một người kéo sang một bên, chưa kịp chào hỏi thì đã bị mắng tới tấp, thì sự nhẫn nại của cô đã đạt tới cực điểm.

Thích Nam không thể nhịn được nữa, cô bấm số điện thoại của Dung Trác, cô muốn nhờ Dung Trác trợ giúp. Về phần Dung Trình? Từ lúc mới bắt đầu, cô đã không suy tính cần sự trợ giúp của anh, bởi vì so với anh mà nói, sở thích và sự kết giao tạp nham của Dung Trác lại càng thích hợp hơn, phương pháp cũng càng phóng khoáng hơn.

Đương nhiên Dung Trác không hề từ chối, rất nhanh đã nhờ được đám ‘bạn giang hồ’ tra ra được người phát hành những tấm hình lúc ban đầu.

“Chính là mấy tên lưu manh cho vay nặng lãi, có lẽ không phải là người chuyên nghiệp làm ra chuyện này, để lại rất nhiều dấu vết, tìm ra bọn họ cũng

không phải là chuyện khó khăn.” Dung Trác nói với cô như vậy, “Nói nghe cái coi Nam Nhi, cô làm ra chuyện gì mà để người ta oán hận như vậy, cách xa ngàn dặm cũng muốn chơi chết cô?”

Bị đè nén mấy ngày, Thích Nam chỉ còn hơi sức lăm lăm với cậu ta, hỏi: “Lưu manh cho vay nặng lãi? Có người chỉ điểm à?”

“Ày, cô hỏi đúng trọng điểm rồi. Cái đám ‘gang hồ’ kia nói, bọn họ bắt được một tay nợ cò bạc đã lâu. Không biết làm sao mà con bạc này đang lúc nghèo rớt mồng tơi, chỉ còn lại cái mạng rết không đáng đồng xu, lại gặp được một thiên sứ nhỏ, nói muốn bọn họ nghĩ cách giúp cô nàng một tay. Không những cô nàng trả giúp khoản nợ này cho con bạc đó, còn giao cho bọn họ một số lệ phí không nhỏ. Hình chụp chính là do cô nàng cung cấp, phương pháp cũng là do cô nàng chỉ giáo.”

“Con bạc?”

“Nghe nói tên là Tô Chấn.”

Thích Nam giật mình, im lặng thật lâu, không nói tiếng nào.

“A lô, Tiểu Nam, cô còn ở đó không?” Dung Trác không nghe cô trả lời, hỏi lại lần nữa, “Tôi còn chưa nói cho cô biết người đứng sau chỉ điểm mà! Nè, người có ý định ác độc muốn hại Tiểu Nam thuần lương thực đức của tôi tên là Tô Yên...”

Giọng nói có chút hạ hê của Dung Trác vẫn tiếp tục truyền tới, nhưng ý tưởng của Thích Nam đã bỏ đi từ lúc nào.

Tô Yên...

Sự thật này... cô tuyệt đối chưa từng nghĩ tới đáp án này!

Mặc dù từ lúc mới bắt đầu, cô nàng Tô Yên này chưa từng xóa bỏ sự căm thù đối với mình, vừa mới gặp mặt thì đã bày mưu lập kế. Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, cô ta sẽ hại mình giống như vậy, dùng một phương thức không thể nể mặt chút nào.

Đây là bởi vì Tô Yên đã sớm biết mối quan hệ bí mật kia giữa các cô? Cho nên bắt mẫn?

Được, vừa đúng lúc, cô cũng thật bất mẫn!!!

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trắc trở (1)

Tìm được đám người giờ trò sau lưng xong thì câu chuyện liền trở nên đơn giản hơn nhiều.

Vì vậy, vào ngày này, nhóm dân mạng vẫn còn đang theo dõi sự kiện này ngạc nhiên phát hiện, gần như trong cùng một ngày, nhóm ‘nhân sĩ chính nghĩa’ dẫn đầu châm ngòi sự kiện cùng nhau mất tích. Bọn bè trên mạng lớn tiếng đòi biết nội tình bên trong, kêu gọi ‘đại thần’ đào bới bối cảnh thân phận của Thích Nam. Có cả cao thủ IT được triệu tập đến, nhưng đào tới đào lui rồi cũng ra về tay không, không đào ra được điều gì.

Điều này có thể chứng minh, bối cảnh của Thích Nam quả thật mờ ám.

Mặc dù tò mò, nhưng đào không được chính là đào không được, qua một thời gian rồi cũng từ từ quên lãng. Điều này thật đúng như lời nói của Thích Nam, cô chỉ là một diễn viên con hàng thứ 18, giới truyền thông có chú ý cũng không kéo dài được bao lâu. Đến lúc mọi chuyện dịu xuống, dĩ nhiên sẽ không báo đạo một nghệ sĩ nhỏ nhỏ.

Không còn có người khích bác, chỉ tồn khoảng một tuần thì chuyện này đã được chìm xuống.

Mà ngay lúc này, người thần bí do Dung Trác giới thiệu lại liên lạc với Thích Nam, mà phương thức liên lạc lại khiến cô không thể này ngờ được.

Lúc đó, Thích Nam đang lên mạng trên máy vi tính. Sau mấy ngày đen đui xui xẻo, trang blog của cô đã dần dần bình phục lại. Còn trang blog của Vân Thi Thi lại chọn ngay lúc này để công bố, nội dung rất đơn giản, thậm chí chỉ là một câu ngắn ngủn ____

Các bạn nhỏ thân yêu của tôi, lời chúc phúc của các bạn đâu rồi?

Kèm thêm là một tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Vân Thi Thi và Viên Hoa.

Tin tức này quá nóng hổi, Thích Nam nhìn thấy chỉ biết trợn mắt há hốc miệng.

Cô cảm thấy, trong mấy ngày ngắn ngủi này, cô giống như bị cột lên tàu lượn siêu tốc, vèo vèo một đường không ngừng.

Đương nhiên, bị kinh sợ không chỉ có một mình Thích Nam, fans của Vân Thi Thi, thậm chí người đại diện và cả công ty đều bị giật mình. Hiển nhiên, hành động lần này của cô là tự ý, không hề thông báo trước với người đại diện của mình.

Cô mới vừa thoát khỏi một vụ tai tiếng động trời động đất, ngay sau đó lại ngang nhiên tuyên bố cô kết hôn với đối tượng scandal của mình, đây quả thật là...

“Tùy hứng!”

Nhận được tin tức của Vân Thi Thi, người đại diện vô cùng mệt mỏi. Nhưng lời quở trách của anh ta lại không thể đánh thức tỉnh đối tượng mà anh ta đang khiển trách một chút nào. Anh ta có cảm giác mình sẽ bị bạc đầu qua đêm mất thôi.

“Ít nhất em cũng phải nên nói với anh một tiếng chứ. Đột nhiên công bố như vậy sẽ hù anh sinh ra bệnh tim mất thôi!”

Sau khi Vân Thi Thi nghe người đại diện cầu nài khuyên bảo một hồi xong, làm ra vẻ giống như hiểu ra được điều gì, chủ động nhận sai: “Là lỗi của em! Nhưng em thật sự không nghĩ tới, anh lại tích cực như vậy đối với chuyện đưa bao lì xì cho em. Em còn tưởng rằng anh sẽ cảm thấy may mắn không biết tới chuyện kết hôn của em. Dù sao điều này cũng có thể giúp anh tiết kiệm được một số tiền không nhỏ.”

Người đại diện: “.....”

Phải rồi, cô nhận sai cũng không mang lại cho anh ta cảm giác dễ chịu nào, ngược lại còn cảm thấy tức ngực.

Sau khi Vân Thi Thi đùa giỡn một chút xong, vẻ mặt nghiêm túc trở lại, cô cúi đầu nhìn xuống đất. Một lúc sau, giọng nói mang chút mệt mỏi của cô vang lên, “Tiểu Ý à, em không hề xung động. Em đã suy nghĩ rất chính chắn về chuyện kết hôn này. Đối với việc công ty xử lý chuyện scandal kia, em cảm kích vô cùng, nhưng em lại cảm thấy rất khó chịu, bởi vì phương thức xử lý giúp em thoát khỏi scandal lại dựa trên cơ sở làm tổn thương bạn bè của em.”

Triệu Ý, người đại diện, không nói câu nào. Lúc này, anh ta mới ý thức được, giấy hôn thú kia không phải là kết cục, mà là sự khởi đầu. Thế nhưng đối diện với những lời nói thành thật của Vân Thi Thi, anh ta lại không thể nào phản bác được.

Im lặng một hồi, anh ta hỏi: “Em muốn làm cái gì?”

Lúc này, tin tức công bố trên trang blog còn chưa tới một tiếng đồng hồ, trang blog của Vân Thi Thi đã trở thành điểm tìm kiếm nóng hổi, tiếp theo là chúc phúc, mừng nhức, suy đoán... Tóm lại rất náo nhiệt.

Vân Thi Thi cười cười: “Biến scandal thành sự thật thôi, không phải người ta nói em theo quy tắc ngầm hay sao? Tờ hôn thú của em và Viên Hoa cũng đủ khiến họ bẽ mặt rồi! Hi hi, có đạo diễn nào dùng quy tắc ngầm ‘kết hôn’ làm phương thức lấy lòng nữ diễn viên không hả?”

Quả thật là không có, nhưng...

Triệu Ý chần chờ nói: “Nhưng kết hôn rồi sẽ mất đi người ái mộ...”

Đúng vậy, có một vài người ái mộ có dục vọng chiếm hữu kỳ quái như thế!

“Vâng, em cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.” Vân Thi Thi cười nói, “Huống chi từ đầu tới cuối, em và Viên Hoa đều muốn kết hôn. Tội em không thể vì những người ái mộ có thể vứt bỏ em bất cứ lúc nào mà từ bỏ hạnh phúc của mình... Hiện tại, em cũng không cần bạn của em vì em mà cản dùm một đạo này...”

Nói xong, cô lấy điện thoại di động ra, mở trang blog, phát ra một bài blog mới ____

Ai kia, em đã chuẩn bị bao lì xì chưa?

Lần này, cô ám chỉ một mình Thích Nam.

____ nếu như đã không cần bạn mình vì mình cản dùm một đạo, như vậy làm sáng tỏ quan hệ bạn bè giữa hai chúng ta cũng được chứ!

“Khi đó, thiếu chút nữa em đã mất đi người bạn này của em. Cũng may em đã suy nghĩ thấu đáo.” Vân Thi Thi đã từng nói với Viên Hoa như vậy.

Thích Nam không ngốc, trong lúc Vân Thi Thi vẫn còn trong tình trạng đứng trước đầu sóng như lúc này mà có thể cao giọng tuyên bố kết hôn, cô nhìn thấy thôi cũng đủ biết trong đó có bao nhiêu là vì mình.

Cô hết sức cảm động, cũng giống như lần đó, cô bị người của tổ kịch chèn ép, cô ấy cũng đã đến gần cô, trao cho mình một ly nước ấm.

Quan tâm một người chính là vì bạn quý trọng mối quan hệ bạn bè này. Không có điều gì có thể tuyệt vời hơn.

Thích Nam nhìn thấy bài log xin bao li xi thì nở nụ cười, đang tính trả lời lại, không ngờ ngón tay vừa đụng phải bàn phím thì đột nhiên màn ảnh máy vi tính vụt tắt ngủm!

Cô sợ hết hồn, lập tức đứng dậy kiểm tra, thì lại thấy trên màn hình đen thui đột nhiên xuất hiện một đường màu đỏ. Ngay sau đó, một hàng chữ đen nhánh từ từ hiện ra như một đàn kiến bò ngang qua màn tường đỏ chói này___

Chủ nhân, Dạ Ứng xin ra mắt người.

Trong lòng Thích Nam giống như bị một đàn ngựa Thảo Nê[1] chạy ngang qua dày xéo...

Mặt mày cô đen xì, có cảm giác cái người gọi là Dạ Ứng kia nhất định là học sinh trung học năm thứ hai đang trong thời kỳ rối loạn thần kinh.

Trong lúc cô đang nhìn màn hình máy vi tính của mình không biết phải làm sao bây giờ thì điện thoại di động của cô vang lên. Điện báo hiện lên___

Dạ Ứng

Dạ Ứng chính là người thần bí Dung Trác giới thiệu cho cô, nghe nói ‘cậu’ ta chính là một cao thủ hacker rất điêu luyện, danh tiếng đứng tiêu chuẩn, thủ đoạn mờ ám nhất trong nghề.

Vốn là Thích Nam rất có kỳ vọng đối với người có danh hiệu ‘Dạ Ứng’ này, làm sao nghĩ tới sẽ gặp trúng một người chưa chắc đã qua nổi trung học năm thứ hai!

Nghĩ như vậy, cô nhận điện thoại đối phương.

“Xin chào, tôi...”

Thích Nam “.....”

Ngoại dự liệu của cô, giọng nói trong điện thoại truyền tới vừa có chút lười biếng, vừa có chút quyến rũ, quan trọng nhất... đó là giọng nữ.

Hơn nữa, giọng nói còn có loại cảm giác rất quen thuộc, hình như cô đã nghe qua giọng nói này ở đâu đó. Chỉ là không biết có phải là tại vì đã lâu lắm rồi, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, cô không nhớ ra được.

“Chủ nhân đáng yêu của tôi, trong lúc cô ngờ ngẩn ngơ người ra thì vệ tinh đã lượn xong một vòng địa cầu rồi đấy. Không lẽ cô đã chuẩn bị đầy đủ cước phí cho cuộc gọi của tôi rồi hay sao?”

“.....” Thích Nam không xác định được người này có phải là ‘tên thần kinh’ trung học năm thứ hai đã xâm nhập máy vi tính của cô không, cô thử thăm dò, “Dạ Ứng?”

“Còn ai nữa?”

“... Tôi có chút ngạc nhiên.” Sau khi xác nhận câu trả lời, Thích Nam không thể không nói.

“Nếu như không liên quan tới chuyện tặng lệ phí cho tôi thì cô có kinh ngạc cũng không cần nói với tôi, chủ nhân của tôi à!”

Thích Nam “.....”

Từ trước tới nay, chỉ có cô khiến cho người khác áy náy, đột nhiên có một người hiếm khi có thể chặn họng mình, Thích Nam có chút khó thích ứng. Cô im lặng một hồi, đến khi lúc đối phương nói im lặng nữa là sẽ tính cước phí cuộc gọi, cô mới nói đến chuyện chính.

“Dạ Ứng, tôi nghĩ Dung Trác đã nói với cô, tôi mời cô tới là muốn cô giúp một tay...”

Sau khi cuộc đối thoại kết thúc, Thích Nam phát hiện máy vi tính của mình đã trở lại bình thường. Cô lên mạng tìm kiếm thì lại phát hiện, trong lúc cô đang nói chuyện điện thoại, trên web lại bắt đầu nổi lên sóng gió. Một là bởi vì đột nhiên Vân Thi Thi tuyên bố kết hôn, sau khi sự xôn xao do tin tức này gây nên dịu đi, phần lớn fans của Vân Thi Thi tỉnh táo lại, bộc lộ thái độ chúc mừng, tình thế trở nên tốt hơn.

Cái còn lại là bởi vì bài blog mới nhất của Vân Thi Thi câu bao li xi đã chứng thực quan hệ bạn bè giữa hai người Vân, Thích, bác bỏ ý kiến ‘Chị em trở mặt thành thù’.

Nhưng mà, mặc dù người trong cuộc công khai bác bỏ, nhưng hiệu quả lại có hạn, bởi vì chỉ cách một cái màn hình, không phải ai cũng vì vài ba câu mà lập tức tin tưởng.

Vì vậy, bài blog vừa đăng lên, số người tin tưởng quan hệ rất tốt của các cô ngược lại rất ít. Cũng có không ít dân mạng ngấm ngầm đề ra thảo luận, có phải diễn viên con họ Thích có bối cảnh không rõ ràng này tạo ra áp lực, khiến cô phải ra mặt giải thích dùm mình.

Mặc dù chuyện xưa nhắc lại, nhưng Thích Nam vẫn bị sóng gió vùi lấp. Chỉ là kẹt trong dòng nước xoáy, nhưng Thích Nam lại rất vui vẻ.

Bởi vì cô biết, cô không mất đi một người bạn.

Cô trả lời bài blog của Vân Thi Thi trước, sau đó tắt máy vì tính, dọn dẹp xong rồi đi ra ngoài.

Nơi cô muốn đi là SEC, hai ngày trước tổ kịch đã khởi động lại một lần nữa. Lúc này, chỉ còn một mình cô là vẫn còn đang trong thời gian nghỉ phép mà thôi.

Lúc cô vừa tới cao ốc ảnh thị SEC, thì đụng phải Thái tử gia Tổng thị từ trên xe bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trắc trở (2)

Tổng Dịch nhìn thấy cô xuất hiện ở đây thì hình như rất ngạc nhiên, nhưng mà nói với cô: “Tôi tưởng em vẫn còn đang nghỉ phép.”

Thích Nam trả lời anh ta: “Nghỉ phép không thể tới thăm cả đám được à?”

“Vân Thi Thi?”

Đương nhiên, Tổng Dịch cũng đã nghe qua sóng gió trên mạng lần này.

“Nếu đúng như vậy, tôi có thể nói cho em biết, hôm nay cô ấy không có ở đây.” Anh ta tốt bụng nhắc nhở.

“Không, chỉ là tôi muốn gặp...” Thích Nam dừng lại một chút, ra vẻ tế nhị, “Tô Yên của anh.”

Hình như Thích Nam dùng mấy chữ ‘Tô Yên của anh’ không làm Tổng Dịch vừa lòng. Sau khi nghe câu này xong, nụ cười trên mặt anh ta tan đi một chút: “Chúng tôi đã không còn đi chung với nhau nữa.”

Thích Nam không có cảm giác bất ngờ, nếu quả thật Tổng đại thiếu luôn theo đuổi cảm giác mới mẻ mà một người phụ nữ trời buộc lại thì cô mới cảm thấy ngoài ý muốn. Cô trên ghẹo: “Tìm được con mới mới?”

Tổng Dịch nhìn thẳng vào cô, cười nói: “Đúng vậy.”

Tròng mắt của anh ta đen hun hút, lúc anh ta nhìn thẳng vào một người nào đó, sẽ khiến cho người đó không thoát khỏi cảm giác bị áp bức.

Thích Nam có loại ảo giác mình biến thành con mồi trong mắt của người thợ săn. Cô nhú mày, không được tự nhiên, tránh đi ánh mắt của anh ta.

Tổng Dịch nhận ra sự kháng cự của cô, chủ động đổi đề tài: “Nghe nói gần đây em gặp phải chút chuyện, có cần giúp một tay không?”

“À, anh chuẩn bị giúp tôi như thế nào? Bây giờ tôi đi tìm Tô Yên, anh có biết điều này có ý nghĩa như thế nào không?” Đương nhiên Thích Nam sẽ không xem anh ta như một kẻ ngốc, “Anh chịu ra tay với cô ta sao?”

“Vi em, cái gì cũng được.” Tổng Dịch trên cười nói. Hình như anh ta còn có chuyện khác, sau khi liếc nhìn đồng hồ xong, vẻ mặt giống như xin lỗi, ý bảo mình có chuyện phải đi. Trước khi đi, anh ta nói với cô một câu, “Em chờ tin tức của tôi.”

Thích Nam cũng không mong đợi sự giúp đỡ của anh ta, cô nghe xong cũng bỏ ngoài tai.

Sau khi tách ra cùng Tổng Dịch, cô đi vào cao ốc công ty, đứng trong đại sảnh SEC, quan sát một cách khó hiểu rồi mới đi vào thang máy, sau đó ra khỏi thang máy, đi thẳng tới phòng quay.

Lúc này chính là thời gian quay phim buổi chiều của tổ kịch, tất cả mọi người đang bận rộn, thấy cô đẩy cửa vào, trong bóng chốc, xung quanh như im bật đi một giây.

Thích Nam làm như không nhìn thấy ánh mắt quan sát của mọi người chung quanh, sắc mặt thản nhiên.

Viên Hoa đang xem cảnh diễn, đang đứng lúc là cảnh của Tô Yên. Sau khi Thích Nam đi vào thì lẳng lặng đi tới bên cạnh đứng nhìn. Cô đứng yên lặng giống như vách tường, nhưng Tô Yên bị cô nhìn chăm chăm, đột nhiên lại mất tự nhiên giống như bị con rắn bò lên người vậy.

“Cắt!” Viên Hoa kêu lên một tiếng.

Tô Yên khấn trương nhìn về phía anh.

“Đứng qua một bên nhìn người khác diễn như thế nào.” Viên Hoa chỉ nói với cô ta một câu rồi xoay người an bài cảnh kế tiếp.

Ai cũng có thể nhìn ra anh đang xem thường cô ta, Tô Yên khó chịu, mấp máy môi.

“Phốc.”

Trừ Thích Nam ra, trong lúc này mà có thể cười được thì không có người khác.

Tiếng cười của cô gây ra sự chú ý cao độ.

Vô số ánh mắt nhìn cô chằm chằm, cô lại giống như không nhìn thấy người xung quanh, tiếp tục cười. Không chỉ có cười, cô còn không chút kiêng nể, bộc lộ oán hận: “Phốc, xin lỗi, nhìn không được. Thật ra thì tôi rất tò mò, tại sao có người trước khi lên sân lại diễn giới như vậy, vừa lên sân thì lại giống như tay chân bị trói chặt? Cảm giác này chả kém người gỗ bị giật dây là bao nhiêu!”

Bị soi mói trước mặt nhiều người như vậy, Tô Yên tức giận muốn ói máu, cô ta hít vào mấy hơi, thở dồn dập, gắng gượng nở ra nụ cười hiền lành yếu ớt: “Thích Nam, tại sao có lại tới đây? Chuyện của cô... đã giải quyết chưa?”

Câu này của cô ta thật rất ân cần, nhưng trong nháy mắt, lại khiến cho nhóm người thích xem náo nhiệt nhớ lại chuyện Thích Nam vẫn còn chìm nổi trong dòng xoáy dư luận, thấp toàn thấp mỷ dòi đi sự chú ý của mọi người.

Thích Nam cười như không cười nhìn cô ta một cái.

“Cô lo lắng cho tôi như vậy, có muốn tìm một chỗ cùng nhau trò chuyện với tôi một lát không?” Cô cười cười nói.

Đương nhiên Tô Yên không muốn trò chuyện đơn độc với cô, vì vậy cô ta dùng Viên Hoa làm có từ chối: “Đạo diễn bảo tôi đứng bên cạnh học hỏi, tôi...”

“Tôi thấy không nên phí thời gian, số lần cô học hỏi cũng không ít, tôi nhìn ra cô chẳng tiến bộ chút nào.” Thích Nam mặc kệ sắc mặt tái xanh của Tô Yên, quay sang nói với Viên Hoa, “Đạo diễn, tôi muốn mượn người của anh dùng một chút, anh không ngại chứ?”

Viên Hoa lạnh nhạt gật đầu một cái: “Đi sớm về sớm.”

Tô Yên nghe vậy không nhịn được con giận, không thể tin nổi kêu lớn: “Đạo diễn!”

Thích Nam cười cười: “Đi thôi, trước kia cô rất quan tâm tới tôi mà, bây giờ cho cô cơ hội quan tâm đó.”

Tô Yên vừa tức vừa vội.

Thích Nam nói một cách cứng cỏi: “Tôi chỉ muốn mời một người quan tâm tới tôi giống như cô vậy đi uống một ly cà phê mà thôi, cũng không phải đẩy cô vào biển lửa núi đao gi, làm gì mà sợ vậy? Không lẽ cô đã làm gì trái với lương tâm sao?”

Tô Yên: “.....”

Thích Nam nhướn mày: “Thật đúng là làm chuyện trái lương tâm à?”

Tô Yên không muốn cô chụp mũ trên đầu mình, không còn cách nào khác, chỉ đành đi với cô một cách không cam lòng.

Cho đến khi hai người rời khỏi, những người đứng vây xem cũng nghĩ không ra, rốt cuộc là hai người đang làm cái gì.

Thích Nam mang Tô Yên tới quán cà phê, còn sẵn sốc gọi thực đơn cho cô ta.

Tô Yên không chờ được người phục vụ rời khỏi, nhịn không được mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là cô muốn cái gì?”

So với cô ta, Thích Nam có vẻ bình tĩnh nhàn rãi hơn nhiều. Thậm chí, cô còn chu đáo dẫn dò người phục vụ một vài chi tiết yêu cầu, đến khi cảm thấy không còn sơ sót điều gì, mới để người phục vụ rời đi.

“Đừng nóng vội, đơn giản là tôi chỉ muốn trò chuyện một chút với cô thôi.” Thích Nam tùy ý đặt hai tay lên bàn, “Ví dụ như... tại sao hết lần này tới lần khác cô muốn hãm hại tôi?”

Lúc cô nói những lời này thì trên mặt vẫn nở một nụ cười, nhưng nụ cười lại như có gai muốn đâm người.

Đột nhiên Tô Yên nhìn về phía cô, lúc chạm đến khuôn mặt tươi cười của cô thì lại né tránh. Mấy ngón tay của cô ta co quắp lại mất tự nhiên, trên mặt vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Tôi không biết cô đang nói cái gì.”

Dường như Thích Nam chỉ muốn thưởng thức bộ dạng khấn trương rối rắm của cô ta, đợi đến khi thưởng thức đã rồi, cô lại chuyển đổi đề tài một cách không lưu luyến: “Nghe nói cô và Tống Dịch đã chia tay?”

Tô Yên cau mày, đương nhiên không muốn nói tới đề tài này.

Thích Nam lại vui vẻ nhìn cô ta không hài lòng, bám lấy đề tài này không buông: “Chia tay cũng tốt, anh ta là loại người không có trái tim như vậy, đối với cô tốt được bao nhiêu chứ? Lúc anh ta cao hứng thì bỏ thí nhỏ nhỏ, không có cũng chẳng sao.”

Tô Yên: “.....”

Cô nghĩ cô ta vẫn còn muốn, cho dù chỉ là một chút bổ thí.

Thích Nam thành thật khuyên nhủ một hồi, đột nhiên lại chuyển đề tài một cái đùng: “Cho nên, tại sao cô lại hăm hại tôi?”

Tô Yên choáng váng bởi vì lô-gích của cô, đầu đau thỉnh thoảng.

“Tôi không có...”

“À, bỏ đi, tôi cũng không cần lý do.” Thích Nam gắt gỏng cắt ngang lời cô ta.

Tô Yên: “.....”

Thích Nam nhìn cô ta mấy lần, vừa cười một cách nhẹ nhàng: “Được rồi, lần này mục đích tôi tìm cô là chỉ muốn nói cho cô biết, tôi có phần lễ vật cho cô.”

Lễ vật?

Tô Yên kinh ngạc không hiểu nhìn cô.

Thích Nam chỉ cười không nói.

Nụ cười của cô khiến Tô Yên sinh ra một loại ảo giác mình sẽ lãnh đủ. Điều này làm cho cô ta ra khỏi quán cà phê rồi mà vẫn lo lắng đề phòng không thôi. Nhưng một ngày đã trôi qua, bên ngoài vẫn gió êm sóng lặng như cũ, không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Cô ta thoáng yên tâm, cảm thấy Thích Nam chỉ là đang hù dọa mình.

Nhưng mà cô ta đã yên tâm quá sớm. Sáng sớm hôm sau, cô ta nhận được ‘lễ vật’ mà Thích Nam đã nhắc tới.

Mà Thích Nam vừa mới ‘tặng quà’ xong, cuối cùng trong lòng cũng trời quang mây tạnh sau mấy ngày mưa dầm, nhưng không phải chỉ vì chuyện bức mình đã được xử lý xong, mà còn bởi vì...

Dung Trình trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Kết thúc

Vào lúc Thích Nam đang nằm trên banh yoga suy ngẫm cuộc đời, gương mặt của Dung Trình xâm nhập vào trong tầm mắt của cô. Có lẽ cô duy trì tư thế máu chảy nghịch dòng quá lâu, cũng có thể cô suy ngẫm cuộc đời quá chăm chú, lúc mới vừa nhìn thấy khuôn mặt này, cô cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Cô hốt hoảng cho rằng mình sinh ra ảo giác, vì vậy cô không hề ngần ngại, gọi hình ảnh của người đã rời khỏi Minh Đảo mà vẫn không buông tha quấy rầy suy nghĩ của cô là yêu nghiệt, cũng như dữ dẫn quất vào mặt đối phương: “Yêu nghiệt, em nhớ anh!”

Đĩ nhiên Dung Trình không phải là ảo ảnh, anh phong trần mệt mỏi trở về, một khắc nhìn thấy người mà anh ao ước muốn gặp, được đối phương đập vào mặt một câu ‘nhớ anh’ kia, cũng đủ khuấy động tận cùng ngõ ngách trái tim. Anh cảm thấy chỉ cần một câu đơn giản như vậy thôi, người nào cũng rần cách mấy cũng sẽ mềm nhũn ra.

Vì vậy mà anh lộ vẻ cảm động, nhưng lại mở miệng nói theo kiểu cảm giác khó tin, “Nhớ nhiều không?”

Nhớ nhiều không?

Thích Nam trừng mắt nhìn, sau khi im lặng một hồi, cô nghiêm mặt hướng về phía anh nói: “Anh lại đây, em nói cho anh biết.”

Dung Trinh nghe lời, nhích lại gần, Thích Nam vẫn không hài lòng, cô cong môi: “Anh khom người xuống.”

Dung Trinh phối hợp với mệnh lệnh của cô, khom người xuống.

Thích Nam rất hài lòng với sự phối hợp của anh, đôi đôi phương rơi vào phạm vi vòng tay của mình, giang hai tay ra, ôm choàng lấy cổ anh một cách bất ngờ, kéo anh lại gần mình hơn chút nữa, đến gần, đến gần...

Khoảng cách rất gần có thể nghe được hơi thở của đối phương.

Cô vuốt ve mặt của anh, mon trón tí mĩ từng tác một. Giống như lúc này mới xác định được sự tồn tại chân thật của người trước mặt, mà không phải là ảo ảnh như có như không, cô mới cong khóe miệng lên một cách vui vẻ.

Cô kéo anh lại gần hơn nữa, trán chạm trán. Sau khi duy trì tư thế dịu dàng này một hồi lâu, cô ngược mắt lên: “Dung Dung, anh nói xem em nhớ anh có nhiều không?”

Dung Trinh động lòng, không nói lời nào, thay đổi một chút góc độ, hôn lên môi của cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng dần dần sâu lắng thêm. Người đàn ông có thói quen kiểm chế bên trong khó có thể đè nén mà lộ ra vài phần giống như dã thú xâm lược.

Nhiệt độ trong không khí đột nhiên tăng vọt kinh dị, chỉ cần chà xát một chút là có thể bắn ra lửa...

Thích Nam hô hấp một cách khó khăn, nhin không được đành đưa tay ra chống đỡ lồng ngực đang lấn tới gần mình, hơi thở khó khăn nhưng vẫn không quên trêu chọc anh: “Nè, cảm thú, trở về phòng đã...”

“Đội không được.”

“Phốc, như vậy là anh tự thừa nhận mình ‘kéo dài’ không nổi phải không?”

Dung Trinh chặn lại cái miệng lải nhải của cô, vì vậy xung quanh trở lên yên lặng một lần nữa.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn im lặng.

.....

Sau khi Thích Nam từ phòng tắm trở lại, toàn thân mệt rã rời đến nỗi ngón tay cũng không muốn nhúc nhích. Dung Trinh dựa người trên giường, một tay lơ đãng đùa nghịch mái tóc của cô.

“Ban ngày đông dục, thật quá sa đọa rồi!” Thích Nam vui đầu vào chiếc gối mềm mại, lúc làm thì không tự kiểm điểm, xong rồi lại tắc lưỡi nhận thức: “Chú à, cháu là một tròng của xã hội, không muốn phát triển cũng không sao. Chú là trụ cột chống đỡ trong tương lai của quốc gia mà không nhin nổi trêu chọc là sao? Chuyện này không thể được!”

Dung Trinh nghe cô nói bậy nói bạ, thấy cô lải nhải đến tận thế cũng không chắc có thể ngừng lại, hỏi cô: “Em không biết mệt à?”

Thích Nam nháy mắt, cố ý xuyên tạc lời nói của anh, “Dung Dung à, em đã biết quá rõ ‘năng lực’ của anh, không cần phải nghĩ cách bắt chính miệng em thừa nhận đâu.”

Dung Trinh: “.....”

Thích Nam nhin không được, ngập một cái. Cô mệt mỏi không thể tưởng tượng được, nguyên nhân không chỉ là vừa rồi ‘chơi’ hết sức mình, mà bởi vì mấy ngày nay tinh thần căng thẳng, giờ phút này có hơi ảm quèn thuộc ở bên người, cô không muốn chống cự với cơn buồn ngủ tập kích mình, hai mắt nhắm nghiền mệt mỏi.

Trước lúc này, đã thật lâu cô không được ngủ ngon rồi, rốt cuộc hôm nay cô có thể ngủ một giấc ngon lành.

Dung Trinh vừa thấy cô nói chuyện rồi lại ngủ mất, nhìn cô một lúc lâu, ngón tay vuốt ve quầng đen dưới mắt của cô, dừng lại một chút rồi thu tay về.

Chỉ là mới mấy ngày ngắn ngủi, Thích Nam đã lộ ra vẻ mệt mỏi chưa bao giờ có. Điều này khiến anh tin tưởng chắc chắn, trong khoảng thời gian anh rời khỏi, nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn cô một lát, tính leo xuống giường, nhưng anh vừa mới nhúc nhích, cô đang say ngủ lập tức nhú mày lại.

Anh dừng lại, bỏ đi ý niệm muốn xuống giường. Anh với tay lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường, dùng phương thức nhắn tin ngắn cho Dương Hàng báo anh điều tra một chút chuyện gì đã xảy ra với Thích Nam ở Minh Đảo mấy ngày nay.

Lần đầu tiên nhận được tin nhắn của cấp trên, Dương Hàng kinh ngạc nhưng vẫn bắt tay hành động ngay lập tức.

Chuyện này xôn xao huyền ảo trên mạng, anh không tốn quá nhiều thời gian đã thu xếp thỏa đáng, gói vào hộp thư cho Dung Trinh. Sau khi làm xong chuyện này, anh chờ một chút, mở danh bạ liên lạc của mình ra, bấm vào tên Diệp Anh, gọi một cú điện thoại.

“... Anh hỏi có thể giúp được không à?” Giọng nói trong điện thoại là con gái, vừa lười biếng lại có chút quyền rũ (*nghe quen quen không các nàng?), “Không giúp. Lý do? À, trước đó em đã tiếp nhận sự ủy thác của cô ấy, đã lấy tiền rồi thì tại sao lại có thể dễ dàng biến thành giúp đỡ chứ?!”

Trong lúc nói chuyện, chủ nhân của giọng nói nén lại một số hình ảnh mã hóa rồi gọi ra ngoài.

Cùng lúc đó, điện thoại di động trên tủ đầu giường của Thích Nam vang lên tiếng báo động có thư điện tín mới.

Lúc Thích Nam tỉnh lại, nhìn thấy Dung Trinh đang dùng máy vi tính xách tay xem tin tức giải trí, cô bị dọa sợ đến nỗi chút buồn ngủ còn sót lại cũng tan biến trong mây khói, trợn mắt há hốc miệng quan sát anh. Không thể trách cô kinh ngạc, nên biết, từ trước tới nay anh chưa bao giờ để ý đến những chuyện này.

“Đậy rồi à?” Dưới ánh mắt tạo ra quá nhiều áp lực của cô, Dung Trinh đưa điện thoại di động cho cô: “Em có thư điện tín.”

Trong nháy mắt, mấy chữ ‘thư điện tín’ bành bật trở lại suy nghĩ của Thích Nam. Cô không còn thời gian kinh ngạc nữa, nhưng cũng không cầm lấy điện thoại di động, ngược lại nằm úp trên người anh: “Mượn máy vi tính của anh dùng một chút.”

Hai phút sau, cô nhìn văn kiện đã nhanh chóng được giải nén, nhưng rồi lại giống như đang nghĩ tới điều gì, lật đặt đưa tay che mắt Dung Trinh lại: “Không cho nhìn, thiếu nhi không nên nhìn.”

Dung Trinh: “.....”

Cô không cho người khác nhìn, nhưng hai mắt của mình lại giống như dính chặt vào màn ảnh. Cô lật nhìn từng trang một, cảm thấy sâu sắc ánh mắt của Dạ Ưng hết sức độc đáo, chọn những hình ảnh để lộ vừa đủ khiến người ta phải mơ tưởng viễn vông, nhưng lại không đến nỗi sẽ bị bộ phận kiểm tra trang web bóc xuống triệt để.

Với tâm trạng vui vẻ, cô gọi lại Dạ Ưng một chữ ‘OK’. Đợi đến khi trên màn ảnh hiện ra mấy chữ ‘gửi đi thành công’, cô mới tắt trang mạng đi.

“Làm gì vậy?” Lúc này, mắt của Dung Trinh vừa mới lấy lại ánh sáng, hỏi cô.

Thích Nam hí hóp mắt, cười nói: “Truyền bá chân thật thiện lương xinh đẹp.”

Làm gì có thiện lương, chân thật và xinh đẹp cũng đều có cái giá của nó.

Đương nhiên Dung Trinh không hiểu cô đang nói cái gì, anh còn muốn hỏi nữa thì đã bị Thích Nam dùng sức đẩy ngã.

“.....”

Thích Nam cười lên hông anh, một ngón tay câu dưới cằm của anh, giống như nhập vào nhân vật nào đó, gương mặt thương tiếc trấn an anh: “Đừng sợ, em không ‘làm thật’ anh, chỉ muốn sờ mó anh thôi.”

Dung Trinh: “.....”

Thích Nam nói sờ mó đúng thật là sờ mó, vuốt ve mặt, sờ sờ ngực, xoa nắn một cách rất cao hứng. Tiếp đó, trong lúc không chú ý, có một vật nhỏ rơi ra từ trong túi áo trước ngực. Đồ vật này còn có thêm một sợi dây, rơi thẳng xuống ngực của Dung Trinh, lăn mấy vòng rồi dừng lại.

Hai người cùng nhau nhìn sang, sau đó... im lặng một giây.

Dung Trinh dùng hai ngón tay kẹp nó lên, ánh mắt chuyển từ từ tới mặt của Thích Nam.

Về mặt Thích Nam cứng đờ, cố làm ra vẻ điềm tĩnh nói: “Vốn là em đã quyên góp nó rồi, nhưng sau này em lại phát hiện, bên ngoài thì đẹp mà cơ cấu bên trong thì không đáng giá một đồng. Một người chính nghĩa như em thì làm sao có thể trơ mắt nhìn khối u ác tính như vậy sống sờ sờ bên ngoài đây? Vì vậy em lập tức báo cho họ biết, thuận tiện... mang nó về.”

Đúng vậy, vật Dung Trinh cầm trên tay chính là nhẫn cưới mà cô đã từng nói quyên cho từ thiện rồi.

Trên thực tế, cô chưa hề quyên nó đi giống như cô đã nói. Cô dùng dây chuỗi nhỏ xâu qua đeo trước ngực. Mới vừa rồi ‘lâm trận’, cô luống cuống tay chân, tháo nó ra bỏ vào túi trước ngực. Cô làm sao biết được nó lại nghịch ngợm nhảy ra trước mặt hai người chứ?

“Không cần giải thích, anh hiểu.” Dung Trinh nói, trong mắt thoáng lên tia vui vẻ.

Thích Nam: “.....”

Hiểu cộng lòng gì chứ! Cười cộng lòng nhà anh!

Dung Trinh ra hiệu bảo cô cúi đầu lại gần, trông sợi dây có chiếc nhẫn lên cổ của cô.

Mặt Thích Nam ứng đỏ chưa từng thấy, cô ho nhẹ một tiếng, làm bộ vô tình cảm máy vì tính xách tay lên mạng. Cô lơ đãng mở ra một trang web, sau đó...

“Đây chính là hiệu suất!” Cô khâm phục than lên một tiếng, ngay sau đó lại lộ ra một nụ cười ranh mãnh đắc ý.

Dung Trình hỏi thăm: “Chuyện gì thế?”

“Anh nói thử xem, thanh niên nam nữ bây giờ suy nghĩ cái gì vậy chứ? Tại sao có thể chụp lấy những tấm hình xấu hổ kiểu này được?” Cô làm ra vẻ nói chuyện, vừa nói vừa lắc đầu, giống như những ‘tấm hình xấu hổ’ đang lan tràn trên mạng không hề liên quan tới cô.

Dung Trình quay đầu liếc mắt nhìn: “Là em làm?” Mặc dù anh đang hỏi, nhưng ý tứ trong lời nói không hề có điểm nghi vấn.

Thích Nam chỉ mỉm cười.

Vậy là đúng rồi.

Dung Trình nhận người sở hữu những tấm hình này, im lặng một chút, rồi hỏi tiếp: “Chuyện trên mạng kia của em cũng là bởi vì cô ta?” Cũng chỉ có lý do này mới có thể giải thích được vì sao Thích Nam lại tìm người thu thập hình ảnh khiêu dâm của Tô Yên để tung lên mạng.

Nụ cười trên mặt Thích Nam từ từ tan biến: “Anh đã biết?” Biết rõ cô bị người ta chơi một lố?

Dung Trình ngậm thừa nhận.

Thích Nam cup mắt xuống, nói: “Thật ra tới bây giờ em vẫn không hiểu được vì sao cô ta lại muốn hãm hại em.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Kết thúc 2

Thích Nam nghĩ không ra. Tô Yên cũng giống như vậy, nghĩ không ra. Cô ta không hiểu tại sao câu chuyện lại đột nhiên biến thành như vậy. Những tấm hình đó cô nhìn còn cảm thấy khó chịu, lan tràn khắp nơi trên mạng. Cô có thể tưởng tượng được, có bao nhiêu người chỉ chờ cô xuyên qua màn ảnh.

Đây chính là ‘lẽ vật’ mà Thích Nam đã nói sao?

Cô ta vừa tức giận vừa oán hận.

Cô phải bắt mình tỉnh táo lại, nghĩ mình phải nên làm một chút gì đó. Cô vẫn còn là người mới không có thứ hạng gì, nếu như cái gì cũng làm không được, nhất định sau này sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của cô.

Sau khi suy nghĩ chu đáo, cô đè nén sự hốt hoảng trong lòng, gọi điện thoại cho Tống Dịch. Trước khi gọi điện thoại, thậm chí cô đã từng nghĩ qua, nếu như Tống Dịch không gọi nhận điện thoại của cô, cô nhất định phải lên tới cửa tìm anh ta.

Cô nhất định phải có một người có khả năng cứu được cô. Vì để có được một người như vậy, cô sẽ chịu làm bất cứ điều gì.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, cũng như may mắn là Tống Dịch không từ chối tiếp nhận điện thoại của cô. Chỉ là... nhận hay không nhận cũng không có gì khác biệt cho lắm.

“Muốn tôi giúp cô?” Giọng nói của Tống Dịch mang theo vài phần cung chiêu bao dung, nhưng đối tượng lại không phải là cô, “À? Cô ấy đã tự mình hành động? Vậy mà tôi còn bảo cô ấy chờ tin tức của tôi.”

Tô Yên không khỏi chán nản lạnh lùng khi nghe được rõ ràng sự cung chiêu trong lời nói của anh ta.

Trong lòng của cô cũng nguội lạnh.

Ha, thật quá mỉa mai!

Cô cũng không muốn tự mình rước nhục nữa, chủ động cúp điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, cô ngồi sừng người ở đó, đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên làm cô bừng tỉnh trở lại. Tiếng chuông điện thoại này giống như ánh sáng ban mai phá vỡ sương mù ngày đông, trong lòng cô lại có chút hi vọng.

Cô lật đật nhận điện thoại

Mà người gọi điện thoại cho cô không phải là Tống Dịch, mà là...

“Có phải là Tô tiểu thư không?” Giọng nói nhẹ nhàng lễ độ vang lên, “Tôi là Dương Hàng, trợ lý của Dung tiên sinh, Dung Trình, chúng ta đã từng gặp qua trước kia. Chuyện là thế này, tôi nhận được lệnh của Dung tiên sinh, muốn được gặp mặt cô nói chuyện một chút.”

“Dung Trình?” Tô Yên vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đĩ nhiên cô còn nhớ tới Dung Trình, cô đã từng có ý dựa dẫm vào anh ta, chỉ là sau đó cô lại biết...

Quan hệ giữa Thích Nam và Dung Trình tốt đến nỗi cô không thể nào chen chân vào được!

Thích Nam?!

Lòng cô lại lạnh ngắt một lần nữa.

“Anh muốn nói cái gì thì trực tiếp nói thẳng đi, dạo này tôi không được rảnh.” Thái độ của cô lạnh lùng hằn đi.

Dương Hàng lơ đãng: “Nếu như cô không ngại.”

Tô Yên lãnh đạm nói: “Anh nói đi.”

“Là thế này, Dung tiên sinh đã thông báo với giới truyền thông, chuẩn bị một cuộc họp báo với quy mô nhỏ, hi vọng Tô tiểu thư có thể tới dự, trước mặt giới truyền thông, giải thích rõ ràng ý đồ cô tung ra ảnh hôn của Vân tiểu thư, cũng như thành khẩn xin lỗi cho hành động thiếu suy nghĩ của mình đã tổn thương Vân Thi Thi tiểu thư và Thích tiểu thư.”

Trong suốt quá trình nói chuyện, Dương Hàng hết sức lịch sự nhã nhặn, nhận thức thấu đáo... nhưng lại có chút khó khăn?

Ý của anh ta là... lịch sự mời cô tự đâm đầu vào chỗ chết?

Cô điên mới đồng ý làm chuyện như vậy!

Tô Yên không thể tin nổi, nói: “Tôi nghĩ tôi không hiểu ý của anh.”

Dương Hàng bình thản nói: “Có lẽ tôi đã diễn đạt không đúng, thật xin lỗi. Là như vậy, ý của Dung tiên sinh là, muốn cô giải thích rõ ràng hành động của cô trước mặt giới truyền thông, tiện thể nói lời xin lỗi.”

Tô Yên: “.....”

Thì ra không phải lỗi tai của cô xuất hiện vấn đề!

Dương Hàng tiếp tục nói: “Cô không có nghe lầm! Nếu như Tô tiểu thư không muốn có người can thiệp vào con đường tương lai của mình, xin mời tới tham dự buổi họp báo đúng giờ.”

“Các người uy hiếp tôi?!”

Dương Hàng nói: “Đúng vậy. Tôi truyền lại chính xác lời nói của Dung tiên sinh, sau đó mới phát hiện, đúng vậy, ngài ấy đang uy hiếp cô.”

Tô Yên: “.....”

“Buổi họp báo sáng mai vào lúc mười giờ sáng...”

“Tôi không đi!” Tô Yên sợ hãi cắt lời anh, “Tôi không đi! Tôi sẽ không đi! Tôi...” Giống như cô bị dồn đến tận cùng tuyệt vọng, trong giọng nói có thể nghe ra được sự sụp đổ của cô.

Hình như Dương Hàng có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng sự tu dưỡng chuyên nghiệp cũng chiến thắng. Anh tận hết chức trách nói lời cuối cùng: “Dung tiên sinh có đặc biệt nhắc nhở, xin cô ở trước mặt giới truyền thông, đừng nên biểu hiện ra hình tượng làm người bị hại bị người khác ép bức.”

.....

Thích Nam còn đang suy nghĩ, sau khi chuyện hình khiêu dâm kia, cô còn có thể nghĩ ra được trò gì khác để đáp lễ lại Tô Yên. Còn chưa kịp đợi đến khi linh cảm bộc phát tính kẻ người ta thì cô lại bị sự ‘tình ngộ’ theo kiểu bộc bạch của Tô Yên dọa ngây người ra.

“... Tôi ý thức được mình đã sai lầm. Sự đổ kỵ của tôi chưa từng dừng lại. Khi đạo diễn trao cho cô ấy vai diễn quan trọng hơn thì tôi không thể nào tiếp nhận được. Quả thật, so với tôi, cô ấy ưu tú hơn, tôi chưa bao giờ phủ nhận điều này, nhưng tôi cũng không đồng ý. Cô ấy dựa vào sự ưu tú của mình để cướp đi những thứ nên thuộc về tôi. Tôi ghen tỵ, cho nên đi làm đường...”

“Cô ta điên rồi sao?” Thích Nam nhìn Tô Yên trong video, nghe cô ta kể cô ta mượn ảnh hôn của Vân Thi Thi như thế nào để tạt chén nước dơ kia vào mình, rồi cuộc sau khi chuyện phát sinh thì hôm nay tình ngộ đau khổ, cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi, “Tại sao trước kia em không hề phát hiện cô ta có loại giấc ngộ này vậy kia?”

Dung Trình lạnh nhạt nói: “Có lẽ là nghĩ thông suốt rồi.”

Thích Nam nghĩ ngợi nhìn anh: “Thật là như thế?”

Đương nhiên không phải bởi vì đã nghĩ thông suốt mà Tô Yên ôm hết phần sai về mình, cũng như không có người điều tra kỹ hơn. Cuốn video ‘Tự bạch’ của cô vừa xuất hiện, sóng gió trên mạng một tuần nay gần như cũng tới hồi kết thúc.

Dĩ nhiên, cũng có người nghi ngờ tính chân thật của hành động tự hủy lần này của Tô Yên, nhưng từ trong lời tự thuật của cô ra, cho tới bây giờ vẫn không tìm ra được chỗ sơ hở nào. Mỗi chi tiết đều có trình tự, cho nên tình chân thật kia vẫn được tiếp nhận rộng rãi.

Sóng gió qua đi, Thích Nam quay trở lại trường quay, chỉ là cô không còn gặp phải Tô Yên nữa. Cách đây không lâu, tổ kịch đã cử người mới tới thay thế nhân vật do Tô Yên đảm nhiệm.

Hai tháng sau, cảnh quay cuối cùng của《Người tình chuyên nghiệp》kết thúc, sau đó tiến vào thời kỳ chế tác. Đáng nhắc tới là, sau khi cảnh quay kết thúc, Viên Hoa và một đám diễn viên chính cử hành một buổi họp báo tin tức. Trong buổi họp báo, Viên Hoa và Vân Thi Thi trở thành đối tượng chủ yếu được giới truyền thông chú ý tới. Hai người thân mật ân ái, thu hút được sự chú ý cho kịch bản mới.

Trong trận sóng gió trên mạng vừa rồi, Thích Nam ngang nhiên trở thành bạn của Vân Thi Thi, bởi vì buổi họp báo kỳ này cũng nhận được không ít sự chú ý.

Mà Dung Trình cũng được Tổng thị thuận lợi tiếp quý. Dung, Tổng hai nhà trở thành bạn hợp tác tốt trong đề án khai phát Minh Đảo. Dung Trình cảm thấy, trong trận họp tác kỳ này, chỗ duy nhất giảm đi ‘trình độ hữu nghị’, chính là bản thân của Tổng Dịch.

____ Dựa vào thống kê hoàn toàn không đầy đủ của Dung Trình, kể từ khi hợp tác với Tổng thị, số lần Tổng Dịch lên lút gặp gỡ Thích Nam đã tăng lên rất nhiều.

Đây là sự thật...

Cũng may, bọn họ cũng sắp rời khỏi Minh Đảo.

Thích Nam không biết sự vướng mắc của anh, vừa kiểm tra lại trang điểm của mình, vừa tùy ý hỏi thăm anh: “Chị Vân hẹn em đi Cẩm Sắt, anh muốn đi chung không?”

Cẩm Sắt là một hội sự tư nhân ở Minh Đảo, ăn uống giải trí, kiểu nào cũng rất xuất sắc. Đương nhiên, giống như bất cứ sự xuất sắc nào, chi phí hàng năm của hội viên cũng không cần bàn tới.

Vân Thi Thi nhận được vai diễn mới, sắp phải đi thành phố A, Thích Nam cũng chuẩn bị đi về thành phố M với Dung Trình. Đại khái hai người sẽ không được gặp mặt nhau trong khoảng thời gian ngắn, vì vậy mới có buổi tiệc mời này.

“Anh rảnh thì đi với em đi, Viên Hoa cũng ở đó. Dung Dung, anh không thể ném em một mình trước mặt một đôi tình nhân mà bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tình yêu cuồng nhiệt, làm kỳ đà cản mũi được!”

Dung Trình đáp ứng như có như không.

Xế chiều, hai người cùng đi Cẩm Sắt, sau khi tới phòng bao Vân Thi Thi đã đặt trước, lúc đó mới phát hiện còn một người khác ở chỗ đó.

Viên Hoa thấy cô đi vào, đứng dậy giới thiệu người nọ: “Vị này là Triệu Đạo, một người bạn của tôi. Lão Triệu, cô ấy chính là người tôi nhắc tới.”

Thích Nam có thể cảm giác được, từ lúc cô đi vào, ánh mắt của Triệu Đạo, người đàn ông có khuôn mặt nghiêm túc kia liền rơi trên người cô, mang theo một chút đánh giá soi xét. Suy nghĩ trong lòng xoay chuyển thật nhanh, cô hiểu được ý tứ của Viên Hoa.

“Chào đạo diễn Triệu.” Từ nhỏ trưởng thành ở nhà họ Thích, đương nhiên Thích Nam sẽ không luống cuống dưới sự quan sát của người khác, cô hào phóng chào hỏi ông ta. Sau đó nhìn thấy Vân Thi Thi ngoác tay, có ý bảo mình tới gần thì cô đi tới ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Vị trí ngồi của cô chính là đối diện với đạo diễn Triệu, điều này không thể nghi ngờ là để cho ông ta một góc độ quan sát cô tốt hơn.

Dung Trình cũng hiểu tình huống trước mắt, tự mình tìm một chỗ, im lặng ngồi xuống.

Mặc dù từ lúc bước chân vào cửa, anh chưa từng thốt lên lời nào, nhưng khí thế của bản thân vốn không thể nào bị lừa dối. Vì vậy, lúc anh vừa ngồi xuống thì đã nhận lấy ánh mắt quan sát của vị đạo diễn họ Triệu kia.

Hình như Triệu đạo diễn nhận ra anh, nhưng cũng không lên tiếng hỏi thăm, một lần nữa dời ánh mắt lên người Thích Nam.

“Thích Nam?”

“Phải, Triệu đạo diễn.”

Triệu đạo diễn thật hài lòng với sự phóng khoáng không nhút nhát của cô, nói tiếp: “Giống như cô nghĩ, tiểu Viên đã đề cử cô với tôi. Cậu ấy nói tài nghệ diễn xuất của cô khá xuất sắc, nhưng tôi không tin phiên diện một chiều của cậu ấy, cho nên... Nếu như cô có hứng thú với kịch bản của tôi, tới chỗ của tôi thử ông kính một lần.”

Đạo diễn Triệu đưa cho cô một tập kịch bản.

Cô nhận lấy, nhìn_____

Phim điện ảnh《 Đồng Hành 》.

Cô giương hai mắt.

Cô biết bộ phim này. Bộ phim này có thể nói là chưa quay đã nổi tiếng, bởi vì hai tháng trước, ngay từ lúc bộ phim này mới bắt đầu công khai, hai Học Viện Hí Kịch trứ danh đã cạnh tranh kịch liệt tiến cử người mới.

Không chỉ bởi vì thế, mà còn là vì đạo diễn của bộ phim này là một đạo diễn có tên tuổi, Triệu Tích, đã ở ẩn nhiều năm, xuống núi hành đạo

Cho nên, vị đạo diễn Triệu này chính là... Triệu Tích?

Lúc Thích Nam bước vào làng Giải Trí, vị đạo diễn Triệu này đã thoát ẩn nhiều năm, tin tức về ông thì lại càng ít. Cô chỉ nghe tiếng tăm nhưng chưa hề nhìn thấy mặt, không nghĩ tới lại có thể may mắn gặp được, hơn nữa còn có thể tham gia vào bộ phim của ông?

Nếu quả thật có thể... cô có chút kích động.

Thích Nam nhớ lại, nữ chính của vị đạo diễn Triệu xuống xuống hành đạo này đã được công bố một tháng trước, cô ấy là...

“Lần này đi chung với đạo diễn Triệu còn có nữ chính của《 Đồng Hành 》. Cô ấy vừa mới ra ngoài, đợi lát nữa cho cô chào hỏi một tiếng... À, cô ấy tới rồi.” Viên Hoa vừa dứt lời, một cô gái tóc ngắn ngang vai đi vào. Cô ấy không trang điểm, nhưng không che giấu được vẻ đẹp kiêu diễm.

Lúc Thích Nam nhìn thẳng vào mắt của cô ấy, cô không tìm được lời để nói trong chốc lát.

Quả nhiên nữ chính của 《 Đồng Hành 》chính là...

Dịch Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Say rượu

Giây phút nhìn thấy người kia đi tới, trong lòng Thích Nam như lợ ngử vị bị đụng ngã, các loại mùi vị lan tỏa, xông lên đầu. Lúc nào cũng phải ngự trang kín bưng đến nỗi giọt nước cũng không thể lọt qua, khó chịu không thể tưởng tượng được.

So với cô, biểu hiện của Dịch Tĩnh và tốc độ tăng vọt nổi tiếng như hỏa tiễn của cô thật xứng đôi. Vào lúc này, biểu hiện của cô ta không giống như kỹ xảo biểu diễn thường ngày. Ánh mắt của cô ta chỉ là lướt nhẹ qua Thích Nam, nhưng lại có loại cảm giác gió thổi qua mặt nước không để lại dấu vết.

Cô ta xem Thích Nam như một người xa lạ không quan trọng. Về mặt của cô ta rất chân thật, chân thật tới nỗi thiếu chút nữa Thích Nam đã bị lừa.

Chính là sự cao cao thượng không để người khác trong mắt!

Thích Nam thấy vậy tức giận trong lòng, mắt như có lửa!

Nhìn đi, đây chính là nguyên nhân cô muốn bóp chết cô nhóc này! Không thể nhịn được nữa rồi, nói thế nào thì lúc trước các cô cũng đã từng là bạn bè tốt, vì sao người này có thể vô tình đến mức như vậy!

Nghĩ tới đây, ý niệm oán hận trong lòng cô lại muốn phá tung lồng ngực tràn ra. Nhưng ý niệm oán giận của cô rơi trên người đối phương lại giống như rơi vào không khí không có chút cân lượng nào, thậm chí đối phương cũng không thèm nhìn đến cô.

Đã đạt được ‘thần tính’, Dịch Tịnh làm như không nhìn thấy ‘người phạm’ Thích Nam đang bức mình này, sau khi chào hỏi Viên Hoa xong, cô nàng mới ‘hạ chân xuống trần thế’ lướt mắt lên người của cô.

Ánh mắt của cô ta và đạo diễn Triệu giống nhau như đúc, cùng một loại soi mói.

“Người mới?” Cô ta hỏi.

Má nó! Thật đúng là giả đồ không quen biết!

Trong đầu Thích Nam cuồng cuộn một cơn gió xoáy, đâm thẳng ra biển động gió tanh mưa máu, nhưng trên mặt thì vẫn bình tĩnh thốt lên một câu: “Đã lâu không gặp.”

Lúc này, Dịch Tịnh lộ ra bản mặt khác nghiệt không cần bạn bè của cô ta, không chút thay đổi, nói: “Đã nhìn ra.”

Thích Nam “.....”

Cô cảm thấy những lời này tràn ra một luồng ý tứ sĩ nhục vô tận!

Nhất thời, cô uất ức nhìn về phía Dung Dung của cô.

Dịch Tịnh cũng không đợi cô và Dung Trinh trao đổi ánh mắt xong, đẩy cả bình rượu Brandy tới trước mặt cô: “Biết uống rượu không?”

Thích Nam “.....”

Từ lượng của cô và tính tình của cô nhóc tiểu nhân thích đâm thọc người khác đều nhỏ như nhau. Nhưng dưới ánh mắt thù hận của người trước mặt, dĩ nhiên cô không thể không lộ ra vẻ khí khái anh hùng, vì vậy cô dùng giọng nói hào phóng pha lẫn chút giang hồ: “Dĩ nhiên! Người ta gọi tôi là ngàn chén không say!”

Vừa nói xong, Dung Trinh đã lặng lẽ lấy đi chai rượu trước mặt cô, ngay cả lời giải thích cũng không nói.

Sự im lặng của anh đã thể hiện rõ ràng điều anh muốn nói.

Hào khí vừa bùng lên không tới nửa giây đã bị dập tắt, Thích Nam trừng mắt nhìn Dung Trinh. Người nọ không để ý tới cô, nói với Dịch Tịnh:

“Tôi uống thay cô ấy.”

Những trường hợp uống rượu đối đầu nhau như thế chỉ là muốn làm mất mặt đối phương. Hơn nữa, muốn lẫn lộn trong vòng lẫn lộn này thì chuyện quan tâm mặt mũi vẫn là điều dĩ nhiên. Mà Thích Nam tệ nhất là chuyện uống rượu, cho nên Dung Trinh lặng lẽ thay mặt dùm cho cô.

Dịch Tịnh đảo mắt một vòng nhìn hai người, như thích thú hiểu ra được điều gì rồi dòi mắt đi: “Không có ý nghĩa.”

Nói xong, cô ta không kiêng nể cả đám người đang ngồi trong phòng bao, tùy hứng cúi đầu chơi điện thoại di động.

Triệu Tích thờ ơ, hình như đã quen thuộc với sự tùy hứng của cô nàng.

Sau khi bữa tiệc bắt đầu, một lần nữa, Dịch Tịnh lại nhắm vào Thích Nam, giống như cô nàng đã quên mất chuyện gì đã vừa xảy ra khi nãy, nâng ly rượu hướng về phía Thích Nam.

Dung Trinh đưa tay nhận, Dịch Tịnh dùng sức siết chặt. Lúc này đây, cô nàng chẳng để Dung Trinh trong mắt, nhắm thẳng vào Thích Nam, giống như nhìn con mồi qua họng súng của mình, chăm chú, không vì hoàn cảnh xung quanh mà dao động.

“.....” Thích Nam nhăn mặt một chút, sau đó kéo căng da mặt cười một cách giả tạo, “Chị Tịnh quá khách sáo rồi, nên để em kính chị!” Nói xong, cô nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống rất hào phóng, sau đó lật ngược ly rượu lại, nói: “Cạn trước vì kính!”

Miệng ly lật ngược nhưng không có giọt rượu nào nhỏ xuống. Đương nhiên là không có giọt nhỏ xuống rồi, tất cả đều lọt vào bụng của Thích Nam, giờ phút này đang tạo phản hừng hực trong đó.

Dung Trinh lo lắng nhìn cô một cái, lại thấy mắt cô sáng rực như mắt mèo trong bóng tối.

Anh im lặng.

Dịch Tịnh cũng nhìn thấy, cảm thấy quái lạ, liếc nhìn hai mắt của cô nhiều lần. Dịch Tịnh này còn chưa được 25 tuổi, tính tình lại trầm ổn như một bà già, ít khi nổi giận. Lúc này đây, cô nàng lại giống như hồ nước bị người ta ném đá vào, tâm tình có chút gợn sóng.

Vân Thi Thi nhìn thấy biến hóa của cô ta, rũ mắt xuống như có điều suy nghĩ.

Dường như Dịch Tịnh cảm thấy thú vị, lại đẩy một ly rượu khác qua.

Lần này, cô ta không được như ý, nửa đường bị Dung Trình chặn lại.

“Cô ấy không thể uống được nữa.” Anh nói, âm thanh hàm xúc ý tứ không cho cự tuyệt.

Dịch Tịnh nhìn anh một cái, cuối cùng dôi tay đi. Trong mắt cô ta hiện lên một chút tiếc nuối, giống như vừa mất đi sừng vật chọc mình cười.

Bên kia, sau khi Thích Nam uống cạn ly rượu mạnh cũng không làm thêm điều gì bất thường. Sắc mặt của cô hết sức bình thường, không lộ ra vẻ đã bị say.

Vừa mới bắt đầu Vân Thi Thi còn có chút lo lắng, sau đó thấy cử chỉ của cô vẫn bình thường thì mới an lòng, đồng thời còn có chút cảm khái. Cô cảm thấy Dung Trình chính là bảo vệ Thích Nam một cách chặt chẽ. Rõ ràng tư lượng của cô chính là ngăn chén không say, mà anh vẫn bảo vệ cô như một chén đã gục.

So với sự an lòng của cô, dường như Dung Trình không thể an tâm nổi. Anh liên tục nhìn về phía Thích Nam. Anh nhìn nhiều đến nỗi cô bất giác được.

“Dung Dung, em cảnh cáo anh, anh đừng dùng trêu chọc em ở những nơi như thế này!” Thích Nam nhìn chằm chằm Dung Trình, không để ý động tác trên tay, đang lúc nói chuyện, không cẩn thận đụng phải ngã ly nước bên tay phải.

Dịch Tịnh đang ngồi bên tay phải của cô.

Vì vậy____

Từng giọt nước từ trên đầu cô nhỏ xuống...

Ly thủy tinh rơi xuống sàn thảm phát ra tiếng vang nặng nề. Còn nữa, tất cả âm thanh đều ngừng lại, bao gồm cả tiếng nhai.

Mọi người đều tập trung về phía Dịch Tịnh, mà người này thì vẫn duy trì tư thế bất động giờ tay lên, ánh mắt từ từ chuyển sang người gây ra chuyện.

“Hả!” Thích Nam kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Ánh mắt của mọi người lại đổ dồn trên người cô.

Dưới ánh mắt của mọi người, Thích Nam trừng mắt nhìn lại, bộ mặt vô tội hỏi: “Là tôi làm sao?”

Sự im lặng là câu trả lời tốt nhất.

Thích Nam nhú mày một cái: “Ừm, thật là tôi làm?!” Cô lật tay mình ra xem, sau khi buồn rầu rồi rắm một phen, không chút do dự, cô nhào vào lòng Dung Trình, dưới ánh mắt của mọi người, làm nũng, “Dung Dung, anh rót thêm cho em một ly nước đi, em không có.”

Mọi người đen mặt.

Đây không phải là lúc để quan tâm săn sóc chứ?

Đương nhiên Thích Nam không có công năng chiếm lấy tư tưởng của người khác, mặt cô nhăn lại như trái khổ qua: “Đó là em dùng để chuẩn bị tạt vào mặt người đàn bà họ Dịch kia! Đầu lằng phí hết rồi!”

“.....”

Trong sự im lặng khó chịu, Dịch Tịnh là người đầu tiên đang thử người ra tình lại. Cô ta lẳng lặng nhìn cô.

Thích Nam để ý tới ánh mắt cô ta, không khách sáo trừng trở lại, cuối cùng còn lớn tiếng hét lên hung dữ: “Nhìn cái gì! Nhìn nữa ăn thịt cô đó!”

Dịch Tịnh: “.....”

Khỏe miệng Viên Hoa co giật, Vân Thi Thi che mặt.

Dịch Tịnh vào nghề mấy năm, liên tục thuận buồm xuôi gió, đạt được nhiều tác phẩm nổi tiếng có phẩm chất, gần như có tư thái của một bà hoàng. Về sau ở chung với Tổng Cảnh, trở thành đứa con cưng được giới truyền thông chú ý.

Fans của cô nàng rất nhiều, người ghét cô ta cũng không ít, các loại lời bần lan tràn trên mạng khó nghe, nhưng trước mặt cô kêu gào âm ỉ... thì thật ra chỉ có một người trước mặt này đây.

Thích Nam la hét dữ dần xong, cảm thấy rất phản chấn, còn muốn tiếp tục nữa, nhưng lại bị Dung Trình bịt miệng lại.

“Ừm, um... #\$\$%...”

“Cô ấy say rồi.” Dung Trình nói.

Nhưng mà có say thì cũng không thể mắng chửi người ta. Hơn nữa, cô đây là đang trêu chọc một Dịch Tĩnh mới nhìn sơ qua tính tình cũng không phải vừa gì.

Dung Trình bình tĩnh nói: “Tôi mang cô ấy ra ngoài cho tỉnh rượu.” Nói xong, không đợi ai trả lời, bỏ lại cả đám người, kéo Thích Nam ra ngoài phòng bao.

Ra khỏi phòng bao, gió thổi vào mặt, Thích Nam tỉnh táo mấy phần, không còn mơ hồ nữa: “Dung Dung, hình như em mới vừa nằm mơ, làm được một chuyện rất sáng khoái!”

Dung Trình nhướn mắt nhìn cô: “Rất sáng khoái?”

Thích Nam im lặng một hồi, giọng nói trầm trầm: “Sáng khoái giống như được chà đạp soái ca giàu có ưu tú, hay đánh nhau một trận đã đòi với mỹ nữ hám danh giả đồ ngoan hiền.”

“Đây đúng là không tệ.” Dung Trình gật đầu, “Em muốn tiếp tục sáng khoái, hay là muốn làm diễn viên của em?”

Thích Nam ngạc nhiên hỏi: “Hai chuyện này có mâu thuẫn với nhau sao?”

“Trước kia không có, bây giờ có.” Dung Trình chuyển đề tài, “Cho nên, em chọn cái nào?”

“À, mặc dù em không rõ ràng lắm, nhưng chọn diễn viên đi. Em còn có thể ‘sáng khoái’ ở những chỗ khác mà.” Thích Nam vừa nói chuyện, vừa nhìn anh ra ám hiệu.

Dung Trình không hề bị lung động, chuyển đề tài một lần nữa, trình độ suy nghĩ nhảy vọt có thể theo kịp Thích Nam lúc bình thường: “Em còn chóng mặt không?”

“Chút chút thôi”

Anh hỏi tiếp: “Có biết anh là ai không?”

Thích Nam ghen hống một chút: “... Dung Dung, anh đang khảo nghiệm trí thông minh của em hả?”

“Vẫn còn tỉnh táo là tốt rồi. Bây giờ em có thể đi vào nói xin lỗi.” Dung Trình dừng lại một chút, bổ sung một câu: “Nếu như em còn muốn tiếp tục làm diễn viên như lời em nói.”

“... Xin lỗi à?”

“Dịch Tĩnh.”

“.....”

Cuối cùng Dung Trình cũng kết thúc phương thức nói chuyện ‘toán đồ’ này, ngắn gọn giải thích: “Vừa rồi em mắng Dịch Tĩnh rất thoải mái, sau đó lại cầu cứu anh, muốn được thoải mái hơn.”

Thích Nam méo miệng: “Thật? Em thật làm như vậy?”

Dung Trình nhìn cô.

Về mặt Thích Nam đột nhiên trở nên nghiêm túc, cô đẩy cánh tay của anh ra, trịnh trọng nói: “Dung Dung, anh đi lấy giúp em mười chai Brandy tới đây.”

Cô đã sẵn sàng làm chú đà điều rụt đầu!

Sống với Thích Nam đã lâu, hình như Dung Trình cũng có tiềm chất độc miệng: “Để sau đó lại ới lên người Dịch Tĩnh?”

Thích Nam “.....”

Cô ôm chặt cánh tay của Dung Trình, thống khổ không dứt: “Dung Dung à, tại sao số mạng em lại khổ như thế này!”

Cô hận tím ruột, nhưng vẫn muốn là một anh hùng đội trời đạp đất mười tám năm sau, dứt khoát đi về phía phòng bao. Vậy mà gần tới giờ lâm trận, quyết tâm của cô lại từ từ biến mất. Trong lúc do dự, cửa phòng bao mở ra, Dịch Tĩnh đi ra từ bên trong.

Giây phút vừa nhìn thấy Dịch Tĩnh, quyết tâm không còn lại bao nhiêu của Thích Nam như bong bóng xì hơi, iu xiu ngượng ngừng.

Cô còn chưa suy nghĩ xong, tay chân đã theo bản năng, phản ứng trước khi suy nghĩ.

Cô xoay người, đưa hai tay về phía Dung Trình ____

“Dung Dung, có người xấu, muốn ôm!”

Dịch Tĩnh nghe vậy liền dừng bước, cô ta quan sát Dung Trình một cách kỳ quái mấy lần:

“Các người không phải là tình nhân, mà là cha con?”

Dung Trình: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 30 3

“Cha con? Ha, có lúc tôi thật sự cảm thấy cô ta và ông ta ở chung với nhau mới giống như cha con đây.”

Vừa nghe những lời châm chọc của Thích Nam xong, Vân Thi Thi không nhịn được bật cười.

Lúc này, đạo diễn Triệu và Dịch Tĩnh đã bỏ đi khoảng nửa giờ trước. Cũng chỉ là đội bọn họ bỏ đi rồi Thích Nam mới có gan nói ra những lời này đối với đại minh tinh kia.

“Cô ta chính là vừa mắt tôi, nhưng thích làm tôi không được thoải mái.” Bởi vì uống rượu, mặc dù có gió lạnh thổi tỉnh, nhưng ngoại trừ đầu óc tỉnh táo ra, toàn thân lại mềm nhũn. Cô giống như người không xương, ngồi dựa ngửa lười biếng trên ghế sa lon, đưa tay ra nhận lấy ly nước Dung Trình đưa tới.

“Cho nên, trước kia các người đã từng quen biết?” Vân Thi Thi hỏi ngay sự nghi ngờ lúc vừa mới bắt đầu đã cắm sâu trong lòng cô.

Cho dù là Dịch Tĩnh hay Thích Nam, cách đối đãi của hai cô đều không giống như người lạ đối xử với nhau.

“Nếu chị còn nhớ rõ ràng tác phẩm đầu tay của ‘đại minh tinh’, nhìn kỹ, vai phụ trong đó chính là em.” Thích Nam nói xong, không cho Vân Thi Thi xen vào, trả lời thay: “Hả, không nhớ phải không? Được rồi, không nhớ thì bỏ đi.”

Vân Thi Thi bật cười: “Ha ha, xem ra hai người đã từng trải qua một đoạn kinh nghiệm đặc biệt.”

Sau khi thành danh, đối với những chuyện không liên quan tới diễn xuất, mức độ hứng thú của Dịch Tĩnh giảm đi kinh người, nhưng cô cũng sẽ chủ động an ủi Thích Nam về chuyện này, có thể thấy được, quan hệ trước kia của hai cô rất đặc biệt. Ít ra, đó cũng là một đoạn quan hệ đáng ghi nhớ trong mấy năm qua.

Thích Nam bĩu môi: “Phải nói, điều đặc biệt nhất là em biết hết lịch sự đen tối của cô ta.”

“Đen tối như thế nào?” Vân Thi Thi hăng hái hỏi tới.

Đột nhiên Thích Nam dừng lại không nói. Cô luôn luôn cẩn thận Dịch Tĩnh trước mặt Dung Trình, nhưng lại chưa bao giờ làm miệng rêu rao bí mật của con người ta khắp nơi, cho dù người hỏi thăm là bạn bè thân cũng không được, đây là nguyên tắc làm việc của cô.

Vân Thi Thi cũng là người biết điều, thấy vậy thì chỉ cười cười không hỏi nữa, ngược lại lãng ra chuyện khác.

Hai người lại bắt đầu rôm rả nói chuyện khác.

Tới lúc gần chia tay, Vân Thi Thi có lòng tốt nhắc nhở: “Mặc kệ trước kia hai người như thế nào, bộ phim này phải diễn cho nghiêm túc. Vai diễn của《Đồng Hành》là đề tranh thủ phần đầu, em đừng để tâm tình cá nhân ảnh hưởng.”

“Em hiểu, em sẽ cố gắng.” Trong lòng Thích Nam âm áp, tiếp thu thiện ý của cô ấy.

Từ Cẩm Sát đi ra, sắc trời đã bắt đầu mờ tối, đèn đường lần lượt thấp sáng chuẩn bị cho màn đen tối dần, đuổi đi sự trống vắng của thành phố này.

Dương Hàng nhận được thông báo tới đón bị kẹt trên đường, vì vậy hai người đành phải đứng bên ngoài đợi một chút.

Thích Nam uống rượu, cảm thấy đầu hơi choáng váng, vì vậy dựa vào người Dung Trình, không chút khách sáo đặt hết sức nặng lên người đối phương.

Bọn họ tưởng rằng sẽ không đợi lâu, vậy mà sự thật không phải như thế.

Thích Nam hoạt động cái cổ hơi đau nhức: “Cha à, cha xác định ‘Dương’ nhà cha là cõng ngựa đi tới, mà không phải là dựa vào bốn chân chạy tới chứ hả?”

Dung Trình: “.....”

Anh im lặng, im lặng là vì anh không biết mình nên phản bác mình không phải là cha của cô trước, hay là phản bác phụ tá của mình không phải là ‘dê’ bốn chân trước.

Hình như Thích Nam hơi nghiến với cách xưng hô kiểu này, nói tiếp: “Cha, chúng ta kêu xe về đi.”

Dung Trình hét cách: “...Em đừng xưng hô bậy bạ nữa.”

“À.” Thích Nam cũng không kiên trì tiếp: “Em chỉ muốn thử xem có chút cảm giác gì thôi.” Đường như sau khi suy nghĩ, cô ra vẻ như hiểu được điều gì: “Cảm giác bình thường thôi, xem ra em không có sở thích gì đặc biệt.”

Hiểu ra được xong, nhìn cô bây giờ có vẻ rất an tâm.

Dung Trình im lặng.

“Dung Dung à, Dương nhà anh không phải nhìn ‘hình’ mà quên mất thời gian chứ hả?” Thích Nam miễn cưỡng đi về phía trước nhìn mấy lần, xác định không thấy xe của Dương Hàng, thu hồi lại ánh mắt, “Một người đàn ông trưởng thành có nhu cầu về phương diện này. Em biết, cũng thông cảm, nhưng cậu ta có thể chọn khoảng thời gian thích hợp hơn có được không?”

Hình như có tác động của rượu còn, tư tưởng của cô có dấu hiệu thăng hoa không chút kiêng kỵ. Vì ngăn cản cô thăng hoa, vừa nhìn thấy động tĩnh, anh vội vàng đi chuyển đề tài sang một phương hướng trong sạch hơn.

“Trở về thành phố M em sẽ ở đâu?” Anh hỏi.

Trụ sở quay phim của vị đạo diễn Triệu kia ở thành phố M, địa điểm thử ống kính cũng được thiết lập ở thành phố M, vì vậy chuyện này cũng không làm xáo trộn hành trình bọn họ đã sắp xếp từ trước.

Liên quan đến vấn đề dân sinh, lúc nào Thích Nam cũng rất quan tâm, vì vậy vấn đề chuyển đề tài của Dung Trình rất có hiệu quả. Trong nháy mắt, cô liền quên đi chuyện của Dương Hàng.

“Anh không cho em ở chung?” Cô tròn mắt.

Đĩ nhiên ý của Dung Trình không phải là như vậy. Anh có chút bất đắc dĩ nói: “Anh chỉ muốn cho em nhiều quyền lựa chọn hơn.”

“Đương nhiên là em chọn ở chỗ của anh rồi!” Đường như Thích Nam cũng ý thức được giọng điệu của mình có chút gấp gáp, con gái phải nên dè dặt, vì vậy gần như không biết xấu hổ, cô tìm ra được một bia đỡ đạn, “Bàn Thu nhà em rất thích ở chỗ của anh.”

Dung Trình nghe vậy, mặt không thay đổi, lột xuống tấm màn che thừa thải mà cô đã tạo ra: “Thích chỗ của anh? Không phải nó bị chứng trầm cảm là vì anh hả?”

“.....”

“Bệnh cũ tái phát thì sao? Có chắc sẽ không xảy ra lần nữa không?”

“.....” Thích Nam ậm ừ nói, “Anh đừng so đo với một con mèo, có được không?”

Đương nhiên Dung Trình không phải so đo với mèo của cô, nhưng Thích Nam đã nhiều lần lấy mèo ra để làm cái cớ cho bản thân. Phải rồi, anh thừa nhận, hiện tại trong đầu anh vẫn còn một chút vướng mắc. Trong chớp mắt, vợ hiền liền biến thành người ở chung bất hợp pháp. Về tình lý, vấn đề tạo ra sự chênh lệch này cũng có thể tha thứ được chứ bộ!

“Anh đâu có tha thứ cho mèo của em giống như anh bỏ qua cho ‘Dương’ nhà anh đâu!” Thích Nam dùng ánh mắt khiển trách anh, “Dương đã trở thành tiêu cực lười biếng như vậy, cũng không thấy anh gọi điện thoại hỏi thúc cậu ta! Quả nhiên, nền tảng bạn bè tốt là phải từng trải qua mức độ trao đổi tình thân hay sao? Sự đối đãi khác nhau không cần quá rõ ràng như vậy mà!”

“.....”

Dung Trình thua cho cô ở chỗ cô tình gây sự, chủ động kết thúc đề tài này.

Lần này Dương Hàng đến rất trễ, trễ đến nỗi trong quá trình chờ đợi, Thích Nam đã đếm tới 888 Dương Hàng. Trong lúc cô đang chuẩn bị đếm tiếp thì có một người đàn ông từ hội sở bước ra.

“Ha ha, đếm dê đó hả?” Người đàn ông đi thẳng tới trước bọn họ, nói đúng hơn là đi thẳng về phía Thích Nam.

Lúc Dung Trình nhìn thấy người kia thì anh âm thầm cộng thêm một khoản vào hạng mục ghi chép.

___ thống kê còn chưa hoàn thành, số lần người nào đó gặp gỡ Thích Nam lại thêm một khoản.

Đúng vậy, người tới chính là Thái tử gia của Tống thị, người mà Dung Trình có chút không mong đợi.

“Đếm Dương Hàng.” Thích Nam trả lời Tống Dịch.

Tống Dịch không biết Dương Hàng, nhưng từ cái tên cũng có thể đoán ra được sự liên quan giữa cậu ta và ‘dê’, nhin không được cười cười.

“Có muốn đi chung với tôi không?” Anh ta đột nhiên mở miệng hỏi cô.

Dung Trình quay đầu nhìn về phía Thích Nam.

Đương nhiên Thích Nam không tiếp nhận lời mời không đầu không đuôi của Tống Dịch, từ chối một cách không khách sáo: “Không đi.”

Dung Trình thờ phào nhẹ nhõm.

“Em khẳng định?” Tống Dịch phớt lờ, cười cười, dừng lại một chút, đợi vừa đúng lúc trước khi đối phương cự tuyệt, giống như vô tình nhắc tới, “Không đi coi như là xong, Tống Cảnh cũng không đợi tôi...”

Anh ta ném Tống Cảnh ra làm mồi. Tuy nhiên, lúc anh ta làm chuyện này, anh ta không hề biết Thích Nam xem Tống Cảnh như nam thần. Anh ta chỉ nghĩ rằng, đã trà trộn trong làng giải trí thì ít nhiều gì cũng có chút mơ tưởng tới anh đấy.

Vì vậy, trời xui đất khiến, mồi nhử này của anh ta không có gì sánh bằng.

Dung Trình vừa nghe xong, trong lòng lại càng tồi tệ hơn.

Quả nhiên____

Lỗi tai Thích Nam dựng đứng lên, cô không chắc mình nghe đúng, hỏi lại: “Tống Cảnh?”

“Tống Cảnh.” Tống Dịch chứng thực câu hỏi của cô, một lần nữa dụ dỗ cô, “Đi chung với tôi không?”

Thích Nam vẫn duy trì một chút tỉnh táo: “Làm sao tôi biết được anh không phải đang gạt tôi?”

“Tui anh đều họ Tống, em có biết đây có nghĩa là gì không?” Tống Dịch cố gắng thuyết phục, “Tôi còn đề cho em đưa giúp tài liệu cho tôi, chẳng lẽ em nghi ngờ chúng tôi không quen biết?”

Ảnh đế là một người kiêu hãnh thành tựu trong giới điện ảnh, nhưng bối cảnh vẫn là chuyện khiến mọi người nhức óc. Đã từng có lời đồn, anh ấy và Tống thị có vô số liên hệ, bởi vì anh và đứa con cưng khác của giới truyền thông, Tống Dịch, dưới một góc độ nào đó, có chút tương tự.

Cho nên, lời đồn đãi này là thật?

Thích Nam trợn mắt há miệng.

Lần đầu tiên trong đời, cô nghiêm túc quan sát khuôn mặt của vị công tử này. Tiếp đó, cô càng nhìn càng kinh ngạc.

Nếu quả thật giống như cô nghĩ, như vậy...

Hừ, Tống Dịch đây chính là kết quả di truyền của gen bị biến dạng mới có sự chênh lệch một trời một vực so với một Tống Cảnh ngay cả mái tóc cũng hoàn mỹ!

Tống Dịch cảm nhận được ánh mắt quan sát của Thích Nam nhìn mình trở nên có chút quái dị, khóe miệng nhếch lên: “Nè, ánh mắt của em có ý gì đây chứ?”

Thích Nam thu hồi ánh mắt, phun ra một chữ duy nhất không rõ ý tứ: “Chắc.”

“.....” Tống Dịch tự nói với mình phải nhin, không nên suy đoán lung tung cô đang suy nghĩ cái gì. Sau khi làm xong ám hiệu tâm lý, anh ta nói: “Em có đi theo tôi không?”

Nghe vậy, Dung Trình co rút mấy ngón tay lại.

Thích Nam không trả lời liền, Tống Dịch cũng để cho cô suy nghĩ.

Sự yên lặng ngọt ngào đi qua____

“Không đi, tôi mệt, tôi phải về nhà ngủ.” Thích Nam trả lời, cuối cùng vẫn là từ chối.

Ngón tay co rút của Dung Trình thả lỏng ra.

Anh tự tin mình có thể địch lại địa vị của Tổng Dịch trong lòng Thích Nam, nhưng Tổng Cảnh... anh thật không nắm chắc.

Tổng Dịch có chút tiếc nuối, nhưng cũng không có vẻ rất thất vọng, anh ta nói tiếp: “Như vậy thì, nếu tôi nói tôi muốn tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện với em về người chị em khác họ của em thì như thế nào?”

Im lặng.

Dung Trình kinh ngạc nhìn Tổng Dịch, ngay sau đó lại nhìn sang Thích Nam. Khuôn mặt của người kia ẩn trong màn đêm mờ hồ, anh nhìn không rõ ràng.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Thích Nam hỏi: “Anh nói cái gì?” Âm thanh của cô không lớn, dường như hòa tan trong tiếng gió thổi.

Nhưng Tổng Dịch nghe được, anh ta ngược mắt nói: “Nói chuyện với em về Tô Yên một chút. Em nên biết trải qua sự việc lần trước, quả thật cô ấy không được tốt.”

Lúc này, không biết từ bao giờ, bóng đêm lặng lẽ phủ xuống. Sau lưng bọn họ, hội sở Cẩm Sắt đã lên đèn. Ánh đèn ngù sắc phản chiếu khiến tóc của Thích Nam cũng trở thành năm màu.

“Chuyện này có liên quan gì tới tôi?” Cô nói.

Những lời cô vừa nói ra, lúc đầu Tổng Dịch cảm giác được sự lạnh lùng trong đó. Phán đoán qua đi, anh mới phát hiện đó chẳng qua chỉ là sự lãnh đạm.

Giống như đối với một người qua đường.

Tổng Dịch giật mình, dường như anh vừa mới phát hiện một khía cạnh chìm ẩn khác của Thích Nam. Anh còn đang muốn tìm tòi nghiên cứu kỹ hơn thì lại thấy cô đột nhiên ôm lấy cánh tay của người bên cạnh.

“Dung Dung, chúng ta thuê xe trở về thôi. Có lẽ ‘Duong’ đã trở về thảo nguyên bao la của cậu ta rồi!” Cô chu miệng oán trách, dường như bộ dạng kia đã trở lại bình thường không khác gì lúc trước bao nhiêu.

Ách, cũng giống như bộ dạng bình thường tức chết người không cần đèn mạng_____

“Đi nhanh lên, ở đây có một ông chú rất hư muốn lừa gạt em! Sợ quá đi!”

Ông chú hư Tổng Dịch: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Giác mộng thứ hai

Thích Nam cương quyết không chờ Dương Hằng nữa, sau khi tách ra với Tổng Dịch thì đón xe về khách sạn với Dung Trình. Trên đường về khách sạn, cô để ý hình như tâm tình của Dung Trình rất tốt.

Mặt của Dung Trình lúc tâm tình vui vẻ thoát nhìn rất thuận mắt ấm lòng, cô thầm nghĩ.

“Anh đang âm thầm vui về cái gì vậy?” Sau khi thưởng thức xong gương mặt của anh, cô nhin không được hắt mặt lên.

Dung Trình hơi nhếch miệng: “Không có âm thầm vui về.”

Thích Nam nghe vậy liền tha thiết nhắc nhở: “Chú à, không cần phủ nhận chuyện này mà. Trên mặt chú cũng đã viết rất rõ ràng, mắt cháu lại không mù.”

Dung Trình im lặng.

Phải rồi, anh thừa nhận anh rất vui, bởi vì Tổng Cảnh.

Phải biết, từ khi anh biết đến cái tên này, nó giống như ma chú quấn chặt mình, không có lần nào có thể làm anh vui vẻ. Trải qua sự việc lần trước, người nào đó đã thức trắng đêm vì người kia học làm món ăn ngọt. Mặc dù thành quả có đủ tính chất nguy hiểm có thể làm hung khí giết người, nhưng không thể nào loại bỏ phần tâm ý trong đó. Từ sau sự kiện đó, anh phải đánh giá lại địa vị của người đàn ông gọi là Tổng Cảnh mà cô đã từng nhớ ghi nhớ trong lòng.

Mỗi lần nghe được cái tên Tổng Cảnh này, không có lần nào khiến anh cảm thấy hài lòng, chỉ có lần này là không giống nhau.

Thích Nam cự tuyệt cơ hội gặp mặt hiếm có với người nọ, làm sao anh không thể không vui!?

Mặc dù không phủ nhận chuyện mình đang vui, nhưng lâu nay Dung Trinh không có thói quen bộc lộ chia sẻ tâm tình của mình cho người khác biết. Lần này cũng giống như vậy, đụng đến những chuyện này, anh có thói quen chuyển sang đề tài khác: “Em không quan tâm tới chuyện của Tô Yên nữa hả?”

Thích Nam im lặng một lúc, cô nhanh chóng dời mắt đến cảnh sắc phía sau cửa sổ. Lúc cô quay đầu lại thì trên mặt cô đã không còn chút dấu vết nào.

“Không phải là anh đã ra mặt thay em hay sao?” Cô nhẹ giọng nói.

Lời nói của cô chứa đầy hàm ý, Dung Trinh không thể không suy đoán: “Em cũng biết rồi à?”

“Nếu như anh đang nói tới việc anh ép bức Tô Yên trình diễn võ tự bạch giác ngộ, đúng vậy, em biết. Tự nhiên khi không cô nàng giống như phạm nhân tử hình đứng trước mặt chú cảnh sát vậy, là người bình thường thì cũng nên nghi ngờ thắc mắc một chút chứ.” Thích Nam nói xong, không biết nghĩ tới cái gì, thêm vào một câu, “Vi vậy em đã gạ hỏi Dương một chút, cái gì cậu ấy cũng khai ra.”

Câu sau của cô chính là up cái bộ phân lên đầu Dương Hàng, nghi ngờ chất vất đạo đức nghề nghiệp của người ta.

Trên thực tế, những lời vừa rồi chỉ là sự suy đoán của cô.

Đột nhiên câu chuyện trở nên thuận lợi không thể tưởng tượng được. Tô Yên thay đổi quá đột ngột, nếu như không có người khác nhúng tay vào thì có đánh chết cô, cô cũng không tin. Sau một loạt sà lọc, cô liền suy đoán nhân tuyến nhúng tay vào chuyện này chính là Dung Trinh vừa mới quay trở lại Lục Đảo.

Sự thật quả đúng như sự suy đoán của cô.

Dĩ nhiên Dung Trinh tin tưởng phụ tá ưu tú của mình. Đối với việc Thích Nam thích bôi nhọ Dương Hàng, anh đã sớm lập thành thói quen. Điều anh quan tâm nhất chỉ là ____ “Em trách anh xen vào chuyện của người khác?”

“Hê hê, cảm ơn anh còn chưa kịp! Tô Yên này không quây em thì trong lòng sẽ khó chịu, khiến em phải tự ra tay ‘hồi báo’ cô ta. So với bất cứ người nào khác, ngoại trừ cô ta âm thầm hãm hại em ra thì cũng không có gì đặc biệt.” Thích Nam dừng lại một chút, “Dung Dung, cảm ơn anh.”

Dung Trinh quan sát cô, không bỏ sót bất cứ chi tiết biến hóa nào trên mặt cô. Sau khi xác định cô không nói náo, lúc này anh mới nói: “Em nghĩ phải cảm ơn như thế nào?”

Thích Nam nháy mắt ra hiệu với anh, vừa dùng dáng vẻ tránh né hoảng sợ mấy ‘ông chú’, vừa nũng nịu nói: “Dung Dung à, anh muốn như thế nào đây?”

Dung Trinh thần nhiên trả lời cô: “Về nhà rồi mới nói.”

Thích Nam nghe xong, mỉm cười một cách sâu xa.

Sau đó, bọn họ trở lại khách sạn Thạch Hạ.

“Nói đi, anh muốn như thế nào hả?”

Thích Nam đã có ý thức ‘mở rộng lòng dạ’, thế mà sự giác ngộ của cô vừa lọt vào tai của Dung Trinh chỉ đổi lấy một cái liếc mắt hững hờ của anh. Sau khi liếc nhìn xong, anh lại tự mình đi vào phòng sách.

“Không cần phải đi một cách không kiêng kỵ như vậy mà!” Thích Nam ở phía sau anh lẩm bẩm, “Có phải đùa hơn quá đáng rồi không?”

Hiển nhiên, đối với thành tích văn hóa vẫn còn đang cố gắng tranh đấu để đạt tiêu chuẩn của cô, phòng sách là một thánh địa không thể xâm phạm, không thể ‘hư tổn’...

Chắc, ngẫm lại hình như rất có... cảm giác?

Thích Nam càng nghĩ càng ‘thâm nhập’, mặt ửng hồng, mắt long lanh nước.

Lúc này, cô không còn cảm thấy phòng sách là nơi thánh địa nữa, mà là nơi thảnh thơi có thể để mặc cho mình ‘thăng hoa’.

Nghĩ tới chuyện này, cô nhìn thấy Dung Trinh ngồi xuống vị trí thường ngày của anh, sau đó nhìn về phía cô.

Anh chỉ vị trí đối diện: “Ngồi xuống.”

Thích Nam nghi ngờ: “Ngồi xuống?”

“Ừ.”

“Xa như vậy?”

Thích Nam đo lường khoảng cách giữa hai người, sau đó cảm thấy khoảng cách này sao ... an toàn quá, khiến cô không biết nói gì.

Cứ thế, Dung Trình cầm lấy bản văn kiện cần phê duyệt, không ngẩng đầu lên nói: “Đương Hằng bị chặn trên đường, em tới thay thế vị trí của cậu ấy.”

Thích Nam “.....”

Thay thế ‘con dê’ kia? Chỉ vậy?!

Cô không tin Dung Trình tự nhiên lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, đổi một cơ hội phục vụ vừa có ý nghĩa sâu xa vừa có chất lượng tốt như vậy thành cơ hội thu gặt sức lao động giá rẻ?!

Sự thật chứng minh, điều Dung Trình muốn chính là sức lao động giá rẻ. Anh không chỉ coi cô như sức lao động hạ giá, còn chất vấn năng lực của cô ____

“Cũng không phải thay thế Đương Hằng hoàn toàn. Chỉ là ngồi đó chờ đến lúc anh cần, mang nước tới cho anh là được rồi.”

Phần lớn thời gian, việc phụ tá ưu tú của anh làm chính là giúp đỡ anh quản lý chuyện làm ăn. Về điểm này, tạm thời Thích Nam không có công năng cao cấp này.

Thích Nam nói giỡn: “Cho nên đêm nay anh chỉ muốn làm một Dung Trình mặc quần áo?”

Dung Trình im lặng.

Thích Nam hiểu được ý tứ của anh, nhìn anh vài lần: “Anh xác định thứ anh cần không phải là ‘phục vụ tinh thần’?”

Dung Trình: “.....”

Thích Nam thấy vậy nheo nheo mắt. Đường như cô quên mất một giây trước đó có chuyện rất khẩn cấp, nhanh chóng chuyển đổi tâm tình, cô cười nói: “Nói sớm chút, được rồi, đêm nay em sẽ làm Đương của anh!” Nói xong, cô chạy đi lấy kịch bản《 Đồng Hành 》 rồi trở lại, ngồi vào chỗ của mình, đối diện với anh.

Trước khi nghiên cứu kịch bản, cô vẫn không quên nhắc nhở: “Cần gì gọi em”

____ Lúc này, nhìn cô đã hoàn toàn không cần Dung Trình nữa, so với mấy giây trước chính là sự khác biệt giữa ngày và đêm.

Dung Trình nhìn cô mấy lần, cuối cùng vẫn là cúi đầu xử lý văn kiện của mình.

____ Những ngày qua anh đã tích lũy không ít công việc, anh phải thừa dịp này xử lý cho xong sớm.

Vì vậy hai người đều bận rộn công việc của mình. Trong khoảng thời gian ngắn, gian phòng yên tĩnh hẳn đi.

Một lúc sau, Thích Nam ra khỏi phòng sách, lấy cho hai người một ít nước uống, sau khi trở lại thì đắm chìm trong kịch bản. Chỉ là sau khi đọc hết một nửa, con buồn ngủ ụp xuống, có chút không tập trung.

Cô đã uống rượu, không chịu nổi buồn ngủ, sau một hồi gắng gượng không có kết quả, cô gục xuống bàn ngủ luôn.

Vì vậy, đến khi Dung Trình xử lý xong một phần văn kiện, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người phụ tá mới vừa nhậm chức của anh lại ngủ gục ngay trước mắt ông chủ của mình. Anh bất đắc dĩ lắc đầu, thấy tư thế ngủ của cô không được thoải mái, đứng dậy đi về phía cô.

Anh cúi người chuẩn bị ôm cô lên, vậy mà tay của anh vừa chạm đến hông của cô, cô lại mở mắt ra.

Ánh mắt của cô quá tỉnh táo, dường như phòng bị cái gì. Nhưng sau khi ánh mắt rơi lên mặt của anh, cô lại mơ hồ đi một chút.

“Dung Dung?” Cô khàn giọng kêu một tiếng.

“Ừ” Dung Trình trầm giọng trả lời cô.

Nhận được xác định xong, ánh mắt của cô lại càng thêm mờ mịt, lông mi run rẩy, chỉ trong chớp lát rồi nhắm nghiền lại.

Dung Trình hơi khựng người lại.

Không biết anh đang suy nghĩ điều gì, một lát sau mới tiếp tục động tác. Anh bế cô lên, lần này cô không tỉnh lại nữa, ngoan ngoãn như con mèo.

Anh ôm cô ra khỏi phòng sách, đi thẳng về phòng ngủ.

Sau khi đến phòng ngủ, anh thả nhẹ cô lên giường. Chỉ là lắc lư một hồi, cô có khuynh hướng tỉnh lại. Anh vội vàng vuốt vuốt mái tóc của cô, thì thầm bên tai:

“Ngủ đi.”

Chính anh cũng không phát hiện ra giọng nói của anh dịu dàng tới cỡ nào.

Thích Nam mơ mơ màng màng, cảm giác mình giống như rơi vào đồng lông ngỗng, vừa mềm mại vừa ấm áp. Cô không tự chủ được, nhếch môi cười, tiếp tục không chống lại cơn buồn ngủ, chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

“Chú à, chú có muốn đáp ứng lời cầu hôn của cháu không?” Cô đưa chiếc nhẫn của cô về phía người đàn ông trong xe.

Cô cảm giác được ánh mắt của người đàn ông rơi vào chiếc nhẫn của cô, sau đó lại dọc theo tay, trượt lên đến mặt cô, dừng lại.

“Cô là ai?” Anh hỏi.

“Thích Nam.”

“Thích?”

“Đúng vậy.” Cô cười cười, “Con gái nhà họ Thích.”

Cô vừa mới nói xong thì nhìn thấy sự hứng thú của người đàn ông đang nói chuyện với mình phai nhạt đi. Chẳng qua vì ngại ngừng thân phận con gái của cô cho nên không bỏ đi ngay.

“Xin lỗi, tôi nghĩ tôi cần phải suy nghĩ nghiêm túc mới được.” Anh đối với cô như vậy là bởi vì giây phút hai nhà Thích, Dung quyết định trở thành thông gia, anh đã không có một chút cảm tình gì với dòng họ Thích này.

“Hê hê.” Cô bật cười, động tác có chút khoa trương, cánh hoa tường vi trên đầu nhẹ nhàng rơi xuống.

Anh nhìn nó từ từ rơi xuống đất.

“Cô cười cái gì?”

“Ngượng ngùng đó. Tôi có chút không kìm chế được.” Cô rút tay cầm chiếc nhẫn lại, nhét vào trong túi, “Một người đàn ông ế ảm hơn ba mươi tuổi bán ra không được lại đi chọn lựa người mua? Huống chi còn là người mua đáng yêu giống như tôi!”

Cô cười một cách hài hước, lại đưa tay chọc chọc gò má của mình. Hành động tương phản kiểu này khiến cô mới nhìn trông có vẻ quái lạ.

Người đàn ông trong xe: “.....” Anh có chút không xác định được mục đích cô tới chỗ này rồi.

Đương nhiên là cô thành tâm thực ý đến đây cầu hôn, chỉ là ý niệm này nảy sinh trong lúc nhất thời xung động. Hiện giờ tỉnh táo lại, cô lại muốn thối lui.

“Cháu nói nè ông chú, chú xác định không chọn cháu hả? Cháu xem chú và cháu nói chuyện lâu như vậy mà chú vẫn ngồi trong xe không chịu ra ngoài, chỉ một điểm này thôi, nếu bị đám con gái cao ngạo nhà họ Thích kia biết được, chú lại phải chịu ế thêm mấy năm nữa.” Cô tới gần anh hơn một chút, cả người nằm trên cửa sổ xe, quan sát anh trong khoảng cách ngắn, “Mặc dù mặt mũi chú cũng không tệ.”

Nói xong lại nhìn lên nhìn xuống cơ thể của anh không chút rụt rè đầy hàm ý, làm đủ dáng vẻ lưu manh, cuối cùng đưa ra kết luận: “Vóc người cũng tốt.”

“.....”

Cho tới bây giờ, một cuộc cầu hôn không đầu không đuôi bắt đầu có chút thay đổi___

“Ông chú à, chú bán hình khóa thân đi, cháu sẽ mua với giá cao. Nếu chú có ý bán ra, lần sau chúng ta lại bàn bạc cặn kẽ một chút?”

“... Thích tiểu thư.” Đường như người đàn ông trong xe không nhận nổi nữa, “Tôi nghĩ chúng ta sẽ không có chuyện bàn bạc lần sau đâu. Tôi có chuyện phải đi trước.”

“Được rồi, lần sau nói.” Cô cũng không dây dưa nữa, “Vậy thì hình khóa thân...”

“Thích tiểu thư.”

“Được rồi, lần sau nói.” Cũng không phải vì thế mà cô dừng lại, cô phát tay về phía anh, “Hẹn gặp lại, ông chú.”

Lần sau gặp lại, cô nghĩ rằng cầu hôn đã thất bại...

Lại có hi vọng?

Chương 35: Nhà họ Thích

Chia tay ba tháng, một lần nữa Thích Nam trở lại thành phố M. Lần trước lúc rời khỏi chỉ có mình cô, bây giờ trở về bên cạnh lại có thêm một người. Như thế tính ra, chuyến đi Lục Đảo kỳ này có thu hoạch khá phong phú.

Sau khi ra khỏi phi trường, cô không lập tức theo Dung Trình đi về khu nhà ở trung tâm thành phố, mà quyết định về nhà một chuyến.

“Bàn Thu nhà em nhớ em rồi.” Thích Nam giải thích, “Em phải về mang nó đi chung.”

Dung Trình ra vẻ hiểu chuyện. Anh trầm ngâm một lúc rồi nói: “Muốn anh đi chung không?”

“Đây không phải là một ý kiến hay.” Không biết Thích Nam đang suy nghĩ chuyện gì, khóe miệng khẽ cong lên, nhưng cẩn thận nhìn kỹ một chút thì trong mắt của cô không hề có ý cười, “Được rồi, em đi đây. Em cũng không phải là kẻ mù đường đi hai bước cũng bị lạc, hay không biết đường trở về. Em càng không phải là đứa trẻ ba tuổi ngay cả năng lực đi đứng cũng không có, đi chung cái gì chứ?”

Dung Trình nhìn cô, không lên tiếng.

Dĩ nhiên nguyên nhân anh muốn đi chung với cô không phải là vì những gì cô nói, mà là vì anh biết sự tồn tại của Thích Nam đối với tất cả người trong nhà họ Thích mà nói... rất phức tạp.

Thích Nam sửa sang lại hành lý khiêm tốn của mình, nói: “Được rồi, em đi đây.”

Mới đi chưa được hai bước, Dung Trình ở phía sau đã gọi lại.

“Thích Nam”

“Cái gì?”

Dung Trình nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Bao giờ thì em trở lại?”

Âm thanh không lớn lắm, nhưng Thích Nam lại cảm thấy so với các loại âm thanh huyền ảo xung quanh, nó có thể tóm trọn tâm trí của cô. Giờ phút này, dường như tất cả những tiếng huyền ảo âm ỉ cũng đều tan đi. Trong thế giới này chỉ còn lại duy nhất một giọng nói, giọng nói kia đang hỏi ngày cô trở về.

Trong lòng cô dâng tràn một cảm giác xúc động khó tả.

Cô nghĩ, lúc cách biệt, biết có một người đang chờ mình trở lại, đây chính là một sự thể nghiệm vô cùng tuyệt vời.

“Sẽ về rất nhanh.” Cô trả lời anh.

Dung Trình nhìn theo chiếc xe mang cô đi đến khi nó biến mất khỏi tầm mắt.

Nhà của họ Thích ở Đông Giao, Thích Nam ngủ một giấc từ phi trường thì mới tới nhà họ Thích. Cô trả tiền xong, bước xuống xe, dừng lại một chút rồi mới xách theo rương hành lý đi vào cửa lớn của nhà họ Thích.

Trong nhà rất yên tĩnh, giống như không có chủ nhân vậy. Thích Nam đã quen với sự yên tĩnh ở đây, cô lặng lẽ kéo hành lý về phòng của mình, suy nghĩ một chút rồi lại ra khỏi cửa phòng, đi tới phòng sách ở lầu hai.

Cô gõ cửa, sau khi được người bên trong cho phép thì cô mới đi vào.

Người đàn ông trong phòng khách không tới 70 tuổi, mặc áo cân vạt đời Đường, đang tập trung vung bút luyện chữ, tiếng Thích Nam mở cửa cũng không làm ông kinh động. Viết xong một chữ hoàn mỹ, ông mới trầm giọng hỏi thăm:

“Đã về?”

“Đạ.”

Trở lại nhà họ Thích, Thích Nam đang hoang hơn rất nhiều, không hề tỏ ra điên điên khùng khùng giống như trong những hoàn cảnh khác, đặc biệt là đứng trước mặt người này____ trước mặt người cầm quyền cao nhất ở nhà họ Thích, ông cụ Thích.

Ông cụ nhà họ Thích vẫn không ngừng tay, Thích Nam liền dè nén âm thanh, đứng một bên.

Một lúc sau, ông cụ đặt bút xuống.

Không có bất kỳ chuyển giao nào, ông hỏi bất ngờ không phòng bị: “Cô và thằng nhóc nhà họ Dung đã ly hôn?”

Trên mặt Thích Nam cũng không có vẻ gì kinh ngạc, cô gật đầu thừa nhận: “Dạ phải.”

____ Mặc dù bí mật ly hôn, nhưng cô chưa bao giờ trông cậy vào chuyện nhà họ Thích sẽ không biết chuyện này.

“Hồ đồ.”

Mặc dù ngoài miệng tránh cứ, nhưng không nhìn ra giọng điệu của ông cụ nhà họ Thích có vẻ tức giận.

Hai nhà cưới hỏi là chuyện lớn, tùy tiện ly hôn là đồng nghĩa với chuyện không lấy đại cục làm trọng, nhưng ông cụ không phải vì thế mà tức giận. Đương nhiên, Thích Nam cũng không nghĩ rằng đó là vì ông cụ đặc biệt cưng chiều mình. Trên thực tế, thái độ của ông cụ đối với cô nhạt nhẽo không khác gì ly nước lọc.

Nhắc tới người của nhà họ Thích, không ai có cảm tình với Thích Nam, đứa con di truyền của người đàn ông căn bản họ Tô và tiểu bảo bối của nhà họ Thích. Cô giống như cái xương cá mắc ngang cổ họng của người nhà họ Thích, lúc nào cũng ở đó nhắc nhở lại đoạn tình cảm kia khiến người nhà họ Thích cảm thấy xấu hổ.

Mặc dù người đối diện không tức giận, nhưng Thích Nam vẫn phải nói lời xin lỗi: “Lỗi của cháu ạ.”

Ông cụ không nói gì, sau một hồi, ông mới tùy ý lên tiếng nhưng thật ra là đang thăm dò: “Vài ngày nữa bảo tên nhóc nhà họ Dung tới nhà chơi, vừa đúng lúc con gái của lão Tam cũng ở đây.”

Con gái cậu Ba của Thích Nam tên là Thích Cẩn, cùng tuổi với Thích Nam, lúc trước đi nước ngoài du học. Xem ra, năm nay cô nàng đã tốt nghiệp bằng thạc sĩ.

Lúc này ông cụ nhắc lại nhắc tới cô ta, Thích Nam không thể không suy đoán tùm lum ____

“Ngài lại muốn đẩy một người nữa của nhà họ Thích cho Dung Trinh à?”

Ông cụ thân nhiên nói: “Quan hệ thông gia này nhất định phải tiếp tục.”

Giọng điệu của Thích Nam mang theo chút châm biếm không dễ gì phát hiện được: “Người khác sẽ chê cười nhà họ Thích chúng ta.”

Ông cụ nhướn mắt lên nhìn cô: “Nếu như cô thật sự quan tâm như vậy, sao lúc ly hôn lại không cẩn thận suy tính?”

Thích Nam im lặng

Ông cụ thấy vậy lại cầm bút lông lên, chấm mực, lãnh đạm nói: “Nếu không có chuyện gì thì đi ra đi.”

Thích Nam chần chừ một chút, sau đó không nói lời nào, đi ra ngoài.

Lúc cô từ phòng sách đi ra, vốn là phòng khách dưới lầu không có bóng người, nay lại có thêm hai người. Một người trong đó chính là Thích Cẩn mà bọn họ vừa nhắc tới. Về phần người kia... bởi vì người đó đưa lưng về phía cô, tạm thời cô không biết người đó là ai.

Chắc là bạn của Thích Cẩn, cô thầm nghĩ.

Cô không có ý định chạm mặt với Thích Cẩn, nhưng Bàn Thu của cô đang nằm trên ghế sa lon dưới lầu. Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, cô quyết định đi xuống lầu dưới. Bước chân của cô rất nhẹ, cho nên hai người ở dưới lầu cũng không quay về phía cô.

“Con mèo ngu xuẩn này lại ở chỗ này!” Thích Cẩn cau mày, xách Bàn Thu lên, ném ra ngoài.

Hình dáng nặng nề, Bàn Thu lại rất mập, vì vậy lúc bị ném ra ngoài, nó không thể thể hiện được sự nhanh nhẹn của mèo, ngược lại rớt cái bịch trên mặt đất. Cũng may là tấm thảm trước cửa vừa dày vừa mềm mại. Nó rơi xuống cũng không nhẹ, mắt mèo mơ màng mở ra.

Thích Nam dừng bước.

Bàn Thu vừa nhìn thấy Thích Nam, mắt sáng lên, lật người lại vui vẻ chạy về phía của cô.

Cử động của nó khiến hai người dưới lầu ngước đầu lên cùng một lúc.

Hình như Thích Cẩn chả hề có chút lo lắng nào về việc mình làm tổn thương mèo của người ta trước mặt chủ nhân của nó. Cô ta không chỉ không bận tâm, còn mở miệng giễu cợt: “À, ‘con hát’ nhà họ Thích của chúng ta đã trở về?”

Bàn Thu vây quanh chân Thích Nam đảo một vòng. Thích Nam thấy vậy cúi người ôm nó lên, vuốt vuốt đám lông tơ mịn màng, hôn lên chóp mũi của nó:

“Bé Thu của chị, bé lại mập hơn rồi hả?”

Bàn Thu thân mật cọ cọ cô.

Thích Nam cười cười, làm như không có người bên cạnh, đùa giỡn với mèo.

Sau khi vui vẻ xong, cô liếc nhìn đồng hồ treo: “Nè, bé lưu manh của chị, chúng ta không thể chơi tiếp nữa, tới giờ đi rồi.”

Cô nói xong, bước chân không chút lưu luyến, đi thẳng ra ngoài.

____ Vốn là cô tính ở lại nhà họ Thích hai ngày, bây giờ nhìn lại... hình như không còn cần thiết.

Ngay cả hành lý cô cũng không mang theo, chỉ ôm mèo của mình mang đi, giống như không muốn ở lại chỗ này, dù chỉ là một giây.

Rõ ràng cô không nhìn thấy Thích Cần đang nổi giận, cô nàng thờ thập phòng chạy về hướng cô: “Ê! Thích Nam! Ai cho phép cô không chào hỏi tôi?!”

“Ha ha, bé lưu manh, đừng bầu cồ chị, nhột!” Cô kéo Bàn Thu đang đeo cứng gần mặt của cô xuống: “Bé không nhìn ra mình đã nặng hơn nhiều hay sao, đè ép cỡ C của chị thành B rồi!” (*Mình không biết các nàng có biết không, chữ B với C là kích cỡ của áo ngực đấy ạ J)

“Thích Nam!”

Thích Nam nghiêng nghiêng cặp mông của Bàn Thu, cứ như thể ôm nó ra cửa.

“Cái con hát đó!” Thích Cần nhìn theo bóng lưng của cô căm giận mắng. Lời mắng càng ngày càng khó nghe, ngay cả Mặc Đình ngồi bên cạnh nghe được cũng phải nhíu mày.

“Tiểu Cần, đừng mắng nữa.” Mặc Đình không nhịn được cắt đứt lời cô ta, “Cô ta đã đi rồi.”

Thích Cần bực mình ngồi xuống bên cạnh cô nàng, ôm cánh tay của người kia làm nũng. Cô ta chỉ quan tâm với những gì mình đang nói, không nhìn thấy lúc ánh mắt của Mặc Đình, người bị cô ta ôm bên cạnh, rơi trên người cô ta lại lóe lên vẻ khinh bỉ.

Thích Nam ôm con mèo của mình về phía khu biệt thự bên trong thành phố Đông Giao. Thịnh thoảng có một hai chiếc xe chạy vượt qua mình, không chỉ không dừng lại mà còn nhanh chóng vọt qua, chỉ để lại các loại đất xe nhãn hiệu nổi danh, diễn võ dương oai cười nhạo cô.

Mặt Thích Nam vẫn tĩnh bơ. Lúc cô vừa ra khỏi nhà họ Thích thì phát hiện mình đã bỏ quên điện thoại ở nhà, về mặt cô giống như mắc phải vấn đề khó giải nào đó, hoàn toàn thay đổi trong nháy mắt, cho tới bây giờ cũng chưa trở lại bình thường.

“Nói bé nghe nha Bàn Thu, bé có thể dựa vào sự xinh đẹp của mình mà câu dẫn một cô nàng nào đó cho chúng ta quá giang một đoạn đường không?” Thích Nam cúi đầu nhìn mèo của mình, cảm thấy dựa vào sắc đẹp của nó cũng có thể xem là một biện pháp giải quyết tuyệt vời.

Nghĩ tới đây, cô bỏ qua việc tiếp tục sử dụng đôi chân của mình, ngừng lại ven đường, một tay cô ôm Bàn Thu, một tay chọc chọc mặt mập của nó.

Một phút qua đi, một chiếc Mercedes-Benz gào rú phóng tới, không ngừng lại.

Hai phút qua đi, một chiếc Bentley gào rú phóng tới, không ngừng lại.

.....

Mười lăm phút sau, một chiếc Maybach dừng lại. Hà, chắc là xe máy xe bị hư! Thích Nam đã chứng kiến qua thể thái nhân tình nên suy đoán như vậy.

Vậy mà ____

“Tại sao cô lại ở đây?” Người đàn ông quay cửa kính xe xuống hỏi, giọng nói dịu dàng.

Vừa nhìn thấy người đàn ông phía sau cửa sổ, thần kinh Thích Nam ‘Pằng’ một phát, cô sừng sờ nhìn khuôn mặt kia mấy giây, về mặt bị chứng ADHD[1] không cần chữa trị cũng lập tức khỏi bệnh. Trước tiên là cô thu dọn lại tư thế đứng hào phóng của mình, sau đó mấp máy môi, giọng điệu ngọt ngào như thực nữ, trả lời: “Tôi ở đây chờ anh ~”

“Ha ha.” Tống Cảnh cảm thấy buồn cười. Anh tới thành phố này để đi thăm người bạn, không hề nghĩ tới trên đường về sẽ gặp một người ngoài ý muốn như vậy, “Đợi tôi đến để làm gì?”

“Tôi chỉ muốn phục vụ cho anh.” Thích Nam then thùng liếc mắt nhìn anh một cái, “Ví dụ giúp anh mở cửa xe gì đó.”

“Tôi không có thói quen để phụ nữ phục vụ tôi. Tôi tự mở được.” Tống Cảnh nhìn cô cười nói, “Cô muốn đi đâu? Có cần tôi tiễn một đoạn đường không?”

Có thể nhìn ra được, hiện tại, ‘người ái mộ’ này của anh đang rất cần sự giúp đỡ.

“Như vậy ngại chết đi được!” Ngoài miệng Thích Nam ngại ngùng, bàn chân thì lại không chút khác sáo đi về phía xe của anh. Cô leo lên ghế tài xế phụ, quay đầu nhìn anh cười thẹn thùng, “Văn Phong Uyển khu phía Tây.”

Văn Phong Uyển là khu nhà ở của Dung Trinh ở trung tâm thành phố. Vì để tiện cho viện đi lại, phần lớn thời gian Dung Trinh sẽ ở đó.

Tổng Cảnh nghe vậy sững sốt: “Thật đúng dịp.”

“Hả?”

“Tạm thời tôi cũng ở đó.” Tổng Cảnh giải thích.

Thích Nam kích động, sức lực trên tay không biết nặng nhẹ, nhưng Bàn Thu cũng không giãy giụa, chỉ là tròng lớn mắt mèo kêu ‘meo meo’ một tiếng.

Âm thanh này gọi ra sự chú ý của Tổng Cảnh: “Mèo của cô?”

“Đúng rồi, mèo Như Hoa của tôi.”

Tổng Cảnh: “.....”

Không giống như sự im lặng của Tổng Cảnh, Thích Nam rất hài lòng với tên mới của Bàn Thu. Cô cảm giác, mình có thể đi nhờ được xe của anh để là vì vẻ đẹp xinh như hoa của nó.

[1] ADHD: Chứng rối loạn tăng động giảm chú ý (Tiếng Anh là: Attention-Deficit Hyperactivity Disorder). Bệnh này thường xảy ra với trẻ em nhưng cũng có thể develop cho tới khi trưởng thành. Nếu các bạn google bệnh này ở người lớn thì sẽ hiểu vì sao tác giả cho rằng chị Thích nhà bệnh giống như bị mắc chứng này J.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đặc biệt

“...Số điện thoại bạn gọi tạm thời không có người tiếp nhận, xin gọi lại...”

Thích Nam cúp máy, trả lại điện thoại di động cho Tổng Cảnh. Sau khi nhận điện thoại, người kia quan tâm hỏi thăm.

“Không có gì?”

“Ừ.”

Liên tục ba lần đều không có người bắt máy, tạm thời không thể đánh thông. Thích Nam lại nghĩ tới nên gọi điện thoại cho Dương Hàng thay vì Dung Trinh. Nhưng mà nhớ hết toàn bộ dãy số của Dung Trinh đã là một chuyện rất miễn cưỡng, cô càng không thể nào nhớ nổi số của Dương Hàng, vì vậy đành chịu thôi.

Cho nên, hiện tại vấn đề kế tiếp chính là.

Vừa không có tiền vừa không có phương tiện liên lạc trong người, cô phải làm sao bây giờ?

Có lẽ nhìn thấu nỗi khổ trong đầu của cô, vị anh đế liên tục biểu hiện hình tượng đàn ông ga lăng thân thiết lại một lần nữa toát ra phong độ hào hoa phong nhã của mình, giống như bộ dạng chứng kiến cảnh cô bất lực đứng bên đường một tiếng đồng hồ trước vậy.

“Nếu không thì đến chỗ tôi một lát?” Anh đề nghị, “Tôi cũng ở Văn Phong Uyển, chờ một lúc sau thì cô lại gọi điện thoại một lần nữa. Lúc đó cô muốn đi cũng dễ dàng mà.”

Thích Nam quá cảm động. Tính ra cô và Tổng Cảnh không quen biết nhiều, đối phương lại đưa ra đề nghị cứu viện, làm sao cô có thể không cảm động?

“Có được không?”

“Tại sao không được?” Tổng Cảnh thân thiện tìm một lý do thật tốt cho cô, “Coi như hồi đáp món bánh ngọt của cô.”

Thích Nam không nói gì nữa, tiếp nhận đề nghị của anh.

Mặc dù Tổng Cảnh ở Văn Phong Uyển, nhưng không ở chung tòa nhà với Dung Trinh, chỉ là cách đó không xa lắm. Cô đi theo anh đến chỗ ở, vừa vào nhà đã nhìn xung quanh đánh giá.

Chỗ ở của Tổng Cảnh ngăn nắp nhưng trống trải, dường như thiếu vắng chút hơi người.

“Mời ngồi.” Tổng Cảnh sờ sờ chớp mũi của mình, ngượng ngùng nói: “Tôi cũng không thường tới đây, cho nên có rất nhiều thứ chưa được trang trí đầy đủ... Muốn uống gì không?”

“Không cần, cảm ơn.” Thích Nam từ chối sự tiếp đãi của anh, vừa khách sáo vừa nói chuyện, “Chỗ này của anh đã là rất tốt rồi.”

Tổng Cảnh cười cười, “Vậy cô ngồi đây trước nhé, tôi đi thay đồ đã.”

“Được.”

Dường như suy tính bỏ lại ‘khách’ của mình một mình không được lễ phép cho lắm, Tổng Cảnh trở lại rất nhanh, anh đã thay ra bộ quần áo thoải mái ở nhà. Không có quần áo hàng hiệu, thoạt nhìn anh vẫn đẹp trai như cũ, không hề kiêu cách.

Thiếu chút nữa là Thích Nam nhảy dựng lên vì kích thích.

Cũng may cô vẫn còn biết mình đang ở địa bàn của người khác, hiểu được phải nên tự kiềm chế, từ đầu tới cuối ngấm ngấm chịu đựng, không phát bệnh. Nhưng Bàn Thu thì không giống như cô, cũng như không hiểu phải kiềm chế là như thế nào, trực tiếp bỏ lại chủ nhân của mình, chạy đến chân người ta vừa nịnh nọt vừa chào mời vuốt ve.

Sự chào mời không biết liêm sỉ của nó dường như lại rất thành công. Tổng Cảnh khom lưng bế nó lên, đưa tay gãi gãi cằm của nó, nhìn thấy nó thoải mái khép nửa mắt lại, thấp giọng cười nói: “Mèo của cô thật dễ thương.”

Thích Nam gan tỵ mắt đỏ lên. Cô lạnh mắt liếc mắt mèo của mình một cái, khóe miệng cong cong không rõ ý tứ: “Hà, thật à?”

Bàn Thu nhướng mắt lên, nhìn lại cô, sau đó xoay người đi, dìa dít về phía cô.

Thích Nam “.....”

____ Vào giờ phút này, vì sắc đẹp của ảnh đế mà một người một mèo đã từng chân thành hứa hẹn nắm tay nhau đi hết đoạn đường này trở mặt thành thù không chút do dự.

“Ha ha.”

Tổng Cảnh bị sự trao đổi giữa một người một mèo chọc cười.

Hai người nói chuyện về Bàn Thu một lát, sau đó Tổng Cảnh cảm kích bản của mình ra xem. Thích Nam nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh, không dám nói chuyện quấy rầy. Ngược lại, Tổng Cảnh chính là người thảnh thơi ngược đầu lên nói chuyện vài câu với cô, sợ ‘người khách’ này cho rằng mình quá lạnh nhạt.

Lúc bọn họ nói về vai diễn trước đây.

“Cô cũng là diễn viên mà.” Đột nhiên Tổng Cảnh nhắc tới đề tài này, khiến Thích Nam không kịp chuẩn bị, hơi sững người, “Đừng lo lắng, tôi không điều tra sở thích của người khác đâu. Chỉ là tôi đột nhiên nhớ lại... Mấy năm trước chúng ta đã hợp tác diễn qua một bộ phim phải không?”

Giọng điệu của anh cũng chẳng giống như là khẳng định, rõ ràng là thời gian đã làm hao mòn ấn tượng của anh về cô.

Thích Nam kinh ngạc: “Anh còn nhớ?”

“Có chút ấn tượng” Tổng Cảnh á náy nói, “Xin lỗi, trí nhớ của tôi có chút mơ hồ.”

Thích Nam kích động không thôi. Chỉ là một diễn viên phụ nho nhỏ mà có thể được ảnh đế nhớ tới, cho dù chỉ là ấn tượng mơ hồ, cô cũng cảm thấy hết sức vui mừng.

“Đúng vậy! Mấy năm trước tôi đã từng may mắn được tham dự bộ phim của anh diễn.”

“Vậy thật đúng là có duyên.” Sau khi Tổng Cảnh xác định được đáp án, tiếp tục hỏi thăm trình trạng gần đây của cô, “Gần đây cô có nhận được vai diễn nào mới không?”

Thích Nam cũng không giấu giếm: “Tôi nhận được lời mời thử ống kính của đạo diễn Triệu, nhưng có được hay không còn chưa thể khẳng định.”

“Đạo diễn Triệu Tích?” Tổng Cảnh im lặng một chút, “Là bộ《Đồng Hành》?”

“Đúng vậy.”

Tổng Cảnh lại im lặng.

Lúc này Thích Nam mới chợt nhớ tới, nữ chính của《 Đồng Hành 》 là Dịch Tịnh, bạn gái của Tổng Cảnh. Mà theo như biểu hiện của anh bây giờ, tình trạng của anh và Dịch Tịnh dường như... không được tốt?

Cô cả gan suy đoán, cảm giác sâu sắc, trong lúc vô tình, mình lại giẫm chân vào vòng bát quái.

Vậy mà cho dù tò mò thế nào đi nữa, cô lại không thể đường đột tra hỏi. Dù sao đối phương cũng là Tổng Cảnh, mà không phải là Dung Trình, Dung Trác mà cô quen thuộc.

Về mặt quái lạ trên mặt Tổng Cảnh cũng qua mau. Anh trở lại đáng vẻ bình thường, không khác gì lúc trước cho lắm “Đó là một bộ phim rất tuyệt vời, cố gắng lên.”

“Dạ!”

Tổng Cảnh do dự một lát, lại nói: “Nếu có gì cần giúp một tay, cô có thể tới đây tìm tôi, tôi nhất định cố gắng hết sức.”

Thích Nam trợn mắt.

Cam kết của anh để... đây là chuyện tốt bánh nhân từ trên trời rơi xuống nha!

“Vậy sau này phải làm phiền anh rồi!”

“Không có gì.” Tổng Cảnh cười nói, “Gần đây tôi cũng rảnh rồi mà.”

Thích Nam nghĩ thầm, nhất định sự ‘rảnh rỗi’ của anh để so với sự hiểu biết của cô không giống nhau. Nhưng dù thế nào đi nữa, cô đều ghi nhớ mối ân tình này trong lòng.

Có lẽ cô nên làm thêm cho anh một phần bánh ngọt nữa bày tỏ tâm ý?

Thích Nam suy xét nghiêm túc khả năng chuyện này có thể xảy ra.

Có lẽ cô suy nghĩ quá chăm chú, nghĩ tới nghĩ lui rồi lại buồn ngủ. Cô liếc mắt nhìn Tổng Cảnh một cái, thấy anh đang đắm chìm trong kịch bản, vì vậy không quấy rầy anh, nghĩ tới chợp mắt một chút.

Cô tính chợp mắt khoảng mười phút thôi, nhưng từ xưa cho tới bây giờ, chuyện buồn ngủ đều không bao giờ nằm trong phạm vi dự tính của cô. Cô nhắm mắt một tí thôi mà thiếu chút nữa ngủ đến tối khuya luôn.

Lúc Tổng Cảnh dời mắt khỏi kịch bản nhìn lại cô thì cô đã ngủ say, anh lấy tấm mềm mỏng đắp lên cho cô.

Lúc trời vừa tối, Tổng Cảnh nhận được một cú điện thoại từ một dãy số xa lạ gọi tới, là Dung Trình.

“...Cô ấy đang ở chỗ của tôi ngủ thiếp đi rồi. Nếu như có thể, anh tới đón cô ấy thì tốt hơn.” Anh giải thích với Dung Trình trong điện thoại.

Dung Trình im lặng trong phút chốc rồi đáp ứng.

Thích Nam đang mơ thấy mình trần truồng lạc giữa trời đông tuyết phủ. Cô còn chưa kịp cảm thấy ngượng ngùng vì thân thể trần truồng của mình thì một luồng khí lạnh đập vào mặt, lạnh phát run.

Run rẩy, cô tỉnh giấc.

Lúc mở mắt ra, cô nhìn thấy một cặp mắt đang treo lơ lửng trên đầu của mình. Cặp mắt kia nhìn cô chăm chăm, dọa cô sợ đến nỗi con buồn ngủ biến đầu mất tiêu.

Phản xạ của cô là rụt về phía sau một cái, sau đó mới nhìn rõ ra chủ nhân của ánh mắt đó.

“Tỉnh rồi?” Chủ nhân của ánh mắt hỏi.

“.....Dung Dung, anh hù chết người ta!” Thích Nam vượt vượt lồng ngực đập loạn cào cào lên, đẩy người Dung Trình đang khom khom nhìn mình ra một chút, “Sao anh lại tới đây?”

Dung Trình nói: “Không muốn anh tới à?”

Thích Nam nhìn anh một cách quái dị, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô có cảm giác Dung Trình thật quái lạ giống như uống lộn thuốc vậy, mặc dù nhìn từ bên ngoài, anh cũng giống như bình thường không có gì khác biệt.

Cô phản bác anh: “Nói cái gì vậy chứ? Anh cho rằng người không nhận điện thoại của người ta là ai?”

Dung Trinh ngừng lại một chút, gương mặt căng thẳng từ từ thả lỏng ra.

Lúc Thích Nam gọi điện thoại tới, anh đang có một cuộc hội nghị quan trọng với công ty cấp cao, vì vậy không để ý đến cuộc gọi của cô. Đến khi hội nghị kết thúc, anh mới phát hiện, một loạt dãy số gọi lỡ chính là từ Tổng Cảnh.

Tổng Cảnh báo cho anh qua đôn Thích Nam trở về.

Lúc nghe được tin này, anh...

==

Không có người nào giống như Tổng Cảnh vậy, trở thành cái xương, mắc ngang cổ họng, rút thì không ra, nuốt vào thì đau. Mà cái người lưu manh tạo ra tất cả những chuyện này chính là người phụ nữ vô lại họ Thích nào đó.

Mà đa số thời gian, anh không thể nào làm gì khác hơn là nắm bắt cô bé lưu manh này của anh.

“Đi thôi, đi về.” Anh nói một cách bất đắc dĩ.

“Ừm...” Thích Nam vừa đáp ứng vừa nhìn xung quanh, “Tổng Cảnh đâu? Để em chào tạm biệt anh ấy trước đã.”

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, thôi kệ, bây giờ cô đã tỉnh dậy, trong phòng khách cũng không thấy bóng dáng của Tổng Cảnh đâu... À, ngay cả Bàn Thu cũng không thấy.

Chắc là con mèo ngu xuẩn kia đã bị đại soái ca Tổng làm mê muội quên cả đường về rồi, vứt bỏ chủ nhân là cô ở lại, chạy theo người ta.

Cô không bao giờ muốn ở chung với nó nữa, cô thầm nghĩ, mặt không đổi sắc.

Đang suy nghĩ, thân thể tròn vo của Bàn Thu xuất hiện ở đầu cầu thang của tầng mái trên. Lúc này nó đang ngoa nguẩy một cách khó khăn hướng về lầu dưới, mà theo sau nó chính là Tổng Cảnh.

“Đã tỉnh rồi?” Tổng Cảnh nhìn thấy cô, khách sáo cười hỏi: “Ngủ ngon không?”

Đối mặt với nam thần của mình, hiển nhiên nguyên lý đạo đức của Thích Nam co xu hướng tuột dốc: “Nếu như tôi nói ngủ ngon, lần sau anh còn cho phép tôi tới ngủ thêm một lần nữa không?”

“Ha ha.” Tổng Cảnh bật cười, “Nếu như cô muốn.”

Thích Nam còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng Dung Trinh lại giống như không có thời gian, giục cô một tiếng: “Có đi hay không đây?”

Nghe vậy, cô không thể làm gì khác hơn là chấm dứt cuộc trò chuyện với nam thần của mình, không đành lòng chào tạm biệt với đối phương, ôm mèo của mình ra khỏi nhà của Tổng Cảnh.

Trên đường trở về, nghĩ tới mọi chuyện xảy ra hôm nay, Thích Nam vẫn còn cảm thấy phấn khởi kỳ lạ. Nghĩ đến chỗ cảm động, cô không khỏi cảm thán:

“Tổng Cảnh quả thật là một người dịu dàng.”

Sắc mặt Dung Trinh nặng nề: “Cho nên?”

“Cho nên cái gì?” Thích Nam nghi hoặc.

Dung Trinh nhìn dáng vẻ ngờ ngác của cô, không biết làm sao, đành thở dài: “Tại sao anh lại có cảm giác chỉ số IQ của em thật chẳng ra gì, và chỉ số EQ cũng phát triển không đầy đủ thế hả?”

Mặt Thích Nam đen xì: “Ừ ừ, nói chuyện hay lắm, nếu như không mang theo tính tấn công cá nhân!”

Dung Trinh thờ dài nói: “Thích Nam, em nên biết, không có người đàn ông nào có thể vui vẻ khi nhìn thấy bạn gái của mình dùng ánh mắt khác người để nhìn người đàn ông khác như vậy.”

“....” Thích Nam chắc lưỡi, thương thức những lời nói của anh một hồi, cuối cùng không thể nào tin được, hỏi, “Dung Dung à, anh đang ghen hả?”

Về mặt của cô vô cùng kinh ngạc, nhìn Dung Trinh giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh từ UFO bước xuống.

Dung Trinh nhếch miệng, không chút suy nghĩ liền phủ nhận: “Không có.”

Thích Nam nhăn mặt, “Đừng nha, Dung Dung, dám thừa nhận mới đáng mặt đàn ông!”

Dung Trinh: “.....” Anh thật có chút hối hận nói đến chuyện này.

Thích Nam ôm mèo của mình, vuốt lông nó, lại đột nhiên thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Dung Dung, sở dĩ em nhìn Tổng Cảnh một cách khác người như vậy là bởi vì so với người khác, anh ấy thật sự có điểm đặc biệt hơn một chút. Anh ấy ưu tú như vậy, nên được người khác dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ nhìn anh ấy.”

“Mà anh, so với tất cả mọi người, đều không giống nhau. Bất kể anh có ưu tú hay không, trong mắt của em, anh đều không giống họ.” Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ong bướm

Lời nói của Thích Nam khiến Dung Trinh cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng anh không có chuẩn bị thừa nhận điểm này. Hình như anh có cảm giác, phải thừa nhận điều này chính là thừa nhận mình đã ghen tị. Mà hiện tại, chuyện cô nói, không khác gì hơn so với việc cô đang làm trên tay, cũng đều là ‘vuốt lông’.

Anh cũng không tự cho rằng, mình và con mèo mặt ú bốn chân có bất cứ điểm gì giống nhau.

Bởi vậy có thể chứng minh, người cảm quyền chính chắn, khép kín của nhà họ Dung cũng có lúc... khó chịu như một đứa trẻ.

“Tại sao anh không nói chuyện?” Thích Nam chịu không nổi sự im lặng của anh, vào lúc này mở miệng.

Dung Trinh ho khan một tiếng, khắc chế tâm tình, cong khóe miệng lên, hỏi: “Nói gì?”

“Cái gì cũng được.” Thích Nam tự mình cảm thấy hài lòng, một phen tự giác bộc bạch vấn đề vừa nhạy cảm vừa cảm động, thế mà rơi vào người của đối phương, ngay cả một giọt nước miếng cũng không văng ra. Cô có chút không vui, “Người quân tử không nên để mặc cho không khí lạnh lùng tràn vào ngay lúc này.”

“Anh không phải là quân tử.”

“Là mặt người dạ thú à?”

Dung Trinh: “.....”

Anh không biết nói gì khoảng một lúc sau, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nói không ra những lời đường mật ngọt ngào, vì vậy có chút chật vật chuyển đổi đề tài: “Tại sao em lại tới nhà Tổng Cảnh?”

Lấy Tổng Cảnh làm trung tâm đề tài luôn luôn hấp dẫn sự chú ý của Thích Nam. Lần này cũng không ngoại lệ, cô nghe vậy lập tức quên đi chuyện truy cứu Dung Trinh không chịu đáp lại sự thô lỗ của mình, hăng hái bùng bùng giải thích.

“Nguyên do gì em lại rời khỏi nhà họ Thích? Còn đi không mang theo gì hết?”

Nụ cười trên mặt Thích Nam tắt ngấm. Cô im lặng chớp mắt, phản bác yếu ớt: “Đâu phải cái gì cũng không mang. Em dẫn theo Bàn Thu của em mà.”

Cô nâng tay mình lên, để anh thấy rõ mèo trong ngực mình.

Dung Trinh chỉ nhìn cô.

Thích Nam chán nản rút tay về: “Được rồi, em nói.” Cô dừng lại một chút, “Thích Cảnh đã trở về.”

“Ài?” Anh không biết hết thế hệ sau của nhà họ Thích.

“Chính là ‘thùng hàng’ nhà họ Thích tính ‘gỏi’ đến cho anh một lần nữa. Có lẽ sẽ trở thành vợ hiền họ Thích của anh trong nay mai.” Thích Nam mang theo vài phần hài hước, mấy phần tự chế giễu, “Bây giờ biết chưa?”

Dung Trinh im lặng.

Một lát sau, anh mở miệng nói: “Nhà họ Thích phát hiện nguy cơ rồi hả?”

Thích Nam cau mày, trong lòng yên lặng, đồng ý với sự suy đoán của Dung Trinh.

Không trách bọn họ nghĩ như vậy, nhà họ Thích không hề để ý tới cái nhìn của người ngoài, cứ như vậy lại giao con gái nhà họ Thích cho Dung Trinh một

lần nữa. Điều này khiến họ không thể không hoài nghi động cơ của nhà họ Thích.

Nhưng dù sao, đối với sản nghiệp của nhà họ Thích, Thích Nam hiểu biết rất ít, cũng như không có cơ hội đến gần trung tâm quyền lợi. Ngoại trừ biết được bốn ông cậu đang tranh đoạt quyền thừa kế ở nhà họ Thích ra, cô đều không biết những chuyện khác, cho nên không dám suy đoán bừa bãi.

“Ai mà biết được?” Thích Nam suy nghĩ một chút lại cảm thấy sự tồn vong của nhà họ Thích không liên quan gì tới mình. Cô có thể tự nuôi sống bản thân, cũng như chưa từng nghĩ tới chuyện muốn dựa dẫm vào nhà họ Thích, “Quan tâm tới ông cụ làm cái gì? Hay là anh muốn làm việc đại nghĩa một lần, vì cứu nhà họ Thích mà cưới Thích Căn?”

Dung Trình búng ngón tay lên trán cô: “Đừng nói nhảm.”

Thích Nam thật không rõ nhà họ Thích có đang rơi vào nguy cơ hay không, cô chỉ biết rằng, Thích Căn quả thật có vài tâm tư đặc biệt khác đối với Dung Trình. Bởi vì ngày hôm sau, cô nàng kia mang theo lý lịch sơ lược của mình đến khu thông báo tuyển dụng Triều Vinh dưới cờ của Dung Thi.

Về phần cô tốt nghiệp danh giáo mà tại sao không chọn Tổng công ty mà lại chọn công ty con dưới cờ, đó là bởi vì gần đây, Dung Trình đang đứng lúc ở chỗ này, xử lý đề án hợp tác với hải đảo quốc tế của chánh phủ.

Vị tiểu thư nhà họ Thích này phỏng vấn xong, vừa đắc chí vừa ra khỏi phòng phỏng vấn, nhưng sau đó lại không xuống lầu, mà là chuyển sang thang máy lên tầng chót.

Trợ lý con mới tới làm nhìn thấy cô gái trẻ tuổi không có hẹn trước xuất hiện bên ngoài phòng làm việc của Tổng giám đốc, trong lúc nhất thời có chút mơ hồ, thậm chí không phải là mình bỏ sót vị khách quý kia chứ. Cô nom nớp lo sợ quan sát cô gái kia mấy lần, lấy hết can đảm hỏi:

“Xin hỏi ngài...”

Thích Căn cười trấn an cô một tiếng: “Đừng lo lắng, tôi tới chỉ là muốn gặp Tổng giám đốc của các cô thôi.”

Trợ lý con nghĩ thầm trong bụng, thì ra là vậy. Vừa rồi cô lo lắng chết đi được.

Thích Căn không biết trong lòng cô nàng này đang suy nghĩ cái gì, nhìn vào bên trong: “Anh ấy có ở đây không?”

“Có ạ. Chỉ là...”

“Vậy thì tốt, tôi vào xem một chút.” Thích Căn cắt đứt lời nói của trợ lý con, bước chân đi về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Mới vừa tốt nghiệp, vị trợ lý này tay mơ, thiếu khôn khéo, thấy vậy chỉ có thể cuống cuống lên: “Vị tiểu thư này, ngài không thể...”

Bị cản trở, Thích Căn dừng bước, trên mặt lạnh hắt đi. Cô nàng hơi ngược cầm lên, quay trở lại làm tiểu thư nhà họ Thích cao quý: “Thế nào? Cô muốn ngăn cản tôi?”

Trợ lý con kiên trì nói: “Xin hãy để tôi vào thông báo trước.”

“Hả?” Thích Căn kéo dài âm cuối, “Nếu tôi khăng khăng muốn đi vào thì sao?”

“Tôi...” Trợ lý con gấp gáp đến nỗi sắp khóc.

Đúng lúc này có người mở cửa phòng làm việc ra, từ bên trong lững thững đi ra.

Hai người nhìn về phía người đó cùng một lúc.

Trợ lý con thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt Thích Căn lại trở nên có chút khó coi.

“Hê hê, tôi còn tưởng ai sửa soạn ngoài này chứ?” Thích Nam đưa chiếc ly trống cảm trên tay cho trợ lý con, khách sáo nói: “Có thể mua giúp dùm tôi một ly cà phê không?”

Trợ lý con sững sốt, ngay sau đó lại giống như nhìn thấy Chúa cứu thế, cảm kích nói: “Dạ được, xin chờ một chút!” Nói xong lập tức đi như chạy về hướng phòng giải khát, rời khỏi cái ‘Lò sát sinh’ này.

Sắc mặt Thích Căn còn khó coi hơn: “Thích Nam, cô tưởng mình đang làm cái gì vậy hả? Chúa cứu thế cứu người đang lâm nạn à?” Cô nàng phì cười một tiếng, “Bất quá, cô cũng chỉ là một con chó hoang được nhà họ Thích nuôi dưỡng thôi! Cô tưởng rằng bây giờ cô đang nói chuyện với ai đây hả?”

Thích Nam lơ đãng, sắc mặt lạnh lùng: “À, vậy cô lại là con gì được nhà họ Thích nuôi thế? Dùng thức ăn gia súc nuôi dưỡng thành, đến lúc quan trọng thì làm đệm cho bức tường đồ ngạ của nhà họ Thích, đây được coi là cái gì hả? Ha ha, cô có biết ông cụ chuẩn bị tổng cổ cô ra ngoài vào vòng tròn nhân hay không?”

“Cô nói vậy! Đó là do tôi tự nguyện, hoàn toàn không phải bị tổng cổ ra ngoài!” Thích Căn nhăn mặt, “Cô chính là ghen tị với tôi!”

“Phốc! Ha ha!” Thích Nam cười không dứt, cười tới khi mặt đối phương trở thành đen thui.

Thích Căn nhìn cô u ám: “Cô đang cười cái gì?”

Thích Nam (*Chỗ này tác giả để Thích Căn, nhưng mình nghĩ Thích Nam mới đúng) không trả lời cô ta, ngược lại đẩy cửa phòng làm việc sau lưng ra, hướng về bên trong nói, “Dung Dung, anh ra đây một chút.”

Đang phê duyệt văn kiện, rốt cuộc Dung Trinh phải dừng lại, để viết xuống đi về phía cô.

Thích Nam nhìn thấy anh đến gần, một tay ôm cổ anh, dưới ánh mắt của Thích Căn, hôn anh một cái thật triền miên.

Mí mắt Thích Căn giựt giựt. Lúc này, cô ta nghe ra giọng nói của Thích Nam mang theo không ít sự giễu cợt không giấu giếm.

“Cô tự nguyện, nhưng tôi xem ra hình như Dung Trinh không được tự nguyện gì lắm.” (*Tại sao chỗ này mình thấy chị Thích giống mấy tiểu tam mặt dày quá à... nhưng cũng có thể nói là... vợ chính đang dần mất tiểu tam???)

Thích Nam nhún vai, cố ý nói chậm lại, dường như mang theo một chút thương hại: “Dung Dung, anh cảm thấy em nói có đúng không?”

Thích Căn trừng mắt thật lớn, dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh. Sau đó, cô nhìn thấy anh gõ gõ trán của Thích Nam.

“Đừng làm rộn.” Trong lời nói có chút bất đắc dĩ, lại có chút cứng chiều.

“Thỏa mãn em một chút cũng không được à?” Thích Nam bắt mắt anh một cách qua loa, đẩy ngón tay đang làm loạn trên đầu mình ra, “Không lẽ sẽ làm tổn thất nửa giang sơn Dung Thị của anh sao?”

Nhìn thấy cảnh hai người đối xử với nhau, Thích Căn thu lại sự chua ngoa gai nhọn đầy người, trở nên có chút hồn bay phách lạc.

Từ lúc hai nhà Thích, Dung chuẩn bị trở thành thông gia, cô rất mong đợi mình có thể trở thành sự kết nối của hai nhà. Cô và những tiểu thư khác nhà họ Thích đã tranh đấu gay gắt, không hề nghỉ, con tiện nhân không nên mang họ Thích này lại chiếm tiện nghi.

Sau khi Dung Trinh kết hôn, cô đau khổ một thời gian dài. Lúc cô chuẩn bị buông tay thì nghe được tin Dung Trinh ly hôn. Không những thế, nhà họ Thích còn chuẩn bị kết sui gia với nhà họ Dung một lần nữa, mà cô lại trở thành người may mắn trong mối quan hệ thông gia này.

Lúc cô biết được tin tức này thì rất cao hứng.

Nhưng mà, bây giờ nhìn lại, Dung Trinh và Thích Nam ly hôn... hình như không giống như trong tưởng tượng của cô?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của cô trở nên giống như độc ngâm trong nước, xoáy thẳng đến Thích Nam.

Dung Trinh nhìn thấy góc độ cơ thể thay đổi tinh vi, chặn lại ánh mắt của cô không để lại dấu vết gì.

“Thích tiểu thư?” Anh không xác định hỏi.

Thích Căn nghe được giọng nói này thì lập tức thả lỏng mấy phần, ánh mắt cũng mềm mại như nước: “Đúng vậy, tôi tên là Thích Căn, anh có thể gọi em là...”

Dung Trinh cắt đứt câu nói tiếp theo của cô: “Thích tiểu thư, xin hỏi cô tới đây làm gì?”

“Là ông Nội biết anh đã trở lại thành phố M, muốn mở tiệc mời anh đến nhà họ Thích tụ tập, cho nên có ý dặn dò em tới đây mời anh.” Thích Căn nói ra mục đích cô tới lần này. Dĩ nhiên, chuyện mời là có thật, mượn cơ hội tới gần người kia cũng là thật.

“Làm phiền Thích lão tiên sinh quan tâm rồi.” Dung Trinh bày tỏ hoàn cảnh, khiến người ta vừa không cảm thấy quá thân cận, vừa không cảm thấy như bị xa lánh, khoảng cách vừa phải, “Chỉ là kính xin Thích tiểu thư trở về báo lại với ông cụ một tiếng. Gần đây sự vụ bận rộn, chỉ sợ không thể đến chỗ hẹn đúng giờ. Đợi qua một thời gian nữa, tôi nhất định tới tận cửa đền tội.”

‘Một thời gian nữa’ là bao lâu thì khó mà nói được...

Thích Căn nghe ra được ý tứ từ chối của anh, chân mày cau lại, gương mặt nhìn anh: “Anh thật sự không thể tới đúng hẹn sao? Ông Nội sẽ trách phạt em...”

“Ha, không phải cha cô đang vui vẻ quát ngựa trên con đường tranh quyền hay sao? Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không đạt được chút thành tựu nào à?” Thích Nam trêu cười, nói: “Nếu là có, ông cụ nỡ nào quở trách cô, dù chỉ một chút?”

Bỗng dung Thích Căn thay đổi sắc mặt: “Cô đừng nói lung tung!”

“Phải phải, tôi nói vậy.” Thích Nam cũng không tranh luận chuyện này với cô ta nữa, “Nói cô có đi hay không hả? Không lẽ cô nhất định phải nghe người ta trực tiếp đuổi cô thì cô mới chịu đi hay sao? Như vậy là không thức thời, còn sẽ bị người ta chán ghét đó~”

Âm cuối của câu nói này mang theo chút dí dỏm, lọt vào tai người khác lại không nghe ra được sự hài hước, ví dụ như có người trực tiếp bôi đen lên

mặt.

“Dung...”

“Muốn hỏi đường thì nói với tôi, tôi không ngại tiền cô một đoạn. Muốn nói lời từ biệt...” Thích Nam tùy ý khoát tay chặn lại, biểu hiện không thể nào qua loa được hơn nữa, “Tạm biệt.”

Thích Cần giận đến nổi thiếu chút nữa ngũ quan đều biến dạng: “Tôi không phải muốn chào tạm biệt cô!”

“Hả, không phải đều giống như nhau sao?” Thích Nam nghiêng đầu hỏi thăm Dung Trình, “Đúng không, Dung Dung?”

Dung Trình thường nhìn thấy bộ dạng vô lại cổ tình gây chuyện của cô, cũng không mở miệng phủ nhận.

Sắc mặt Thích Cần đen lại, cô không ở lại tiếp tục tự rước lấy nhục, tức giận, đập giày cao gót bỏ đi.

Thích Nam nhìn theo bóng lưng của cô ta một hồi, cảm thán: “Dung Dung, anh còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt nữa không? Anh nói xem, đây là người thứ mấy rồi hả?” Nói xong, cô cung chiêu lắc đầu một cái, “Cũng chỉ có loại người khiếm tốn như em đây mới có thể nhin nổi thôi.”

Vốn là cô đang hăng hái bùng bùng muốn trêu chọc Dung Trình, nhưng nghĩ đến gương mặt của Thích Cần, lại cảm thấy tê nhát vô vị.

Cô chắc lưỡi một cái, bỏ qua ý định trêu chọc: “Anh nói xem, vị trợ lý con kia của anh đâu rồi? Lạc đường?”

Bên kia, vị trợ lý con nhìn đúng thời gian, bụng lý cả phê chuẩn bị trở về thì chạm giáp mặt Thích Cần đang ngập tràn ảm ức và tức giận. Người kia dừng bước, lạnh lùng nhìn cô, sau đó ánh mắt dời xuống lý cả phê: “Cho Thích Nam?”

Trợ lý phụ dạ dạ, “Là đưa cho Thích tiểu thư...”

Cô còn chưa dứt lời, lý cả phê trên tay tự dung bay bổng lên. Cô ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng thì chất lỏng màu nâu nóng hổi đã đập vào mặt.

“Á.... ôi...”

Tiếng kêu sợ hãi bị cắt đứt, trong cảm giác đau đớn vì vết phỏng, cô cảm giác được có người đứng ở sau lưng của cô, cùng một lúc thì thâm vào tai mình.

“Nên nhớ, sau này đừng bao giờ xưng hô như vậy với cái loại rác rưởi kia, tôi không thích.”

“Chắc, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, đáng tiếc.” Từ phía sau, người kia giữ lại chiếc cảm của cô, giọng nói giống như ác ma, “Oán hận à? Muốn hận thì hận vị ‘Thích tiểu thư’ kia kia. Tạm thời tôi không động được tới cô ta, nhưng động tới nhân viên quèn mới vào làm không có thân phận, không có bối cảnh như cô thì mới thật là tùy ý khóc cười như nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Lý Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Trở về

“Em chỉ nhờ cô ấy pha dùm lý cả phê thôi mà, cũng đâu có phải bóc lột sức lao động gì đâu, tại sao đột nhiên lại từ chức?” Mới phát hiện ra không nhìn thấy trợ lý con kia, cô hỏi thăm mới biết được đối phương đã nghỉ việc, Thích Nam lo sợ nghi hoặc không hiểu, “Cứ coi như em bóc lột sức lao động đi, em cũng đâu phải là ‘chủ nô’ lâu dài của cô ấy đâu, nghỉ như thế nào lại bỏ đi một chức vị tốt như vậy?”

Dung Trình giải thích một cách mơ hồ: “Nghe nói cô ấy bị thương trong lúc làm việc.”

Thích Nam suy ngẫm, sờ cằm, hỏi: “Cho nên, làm trợ lý của anh còn phải chạy tới công trường khuôn vác bùn đất?”

Nếu không thì thật đúng là khó giải thích, một trợ lý ngồi trong phòng làm việc thì tại sao có thể bị thương trong lúc làm việc đây! Chẳng lẽ là sự cố do giày cao gót?

Dung Trình: “.....”

Thích Nam vắt óc suy nghĩ cũng không giải thích được, cuối cùng bỏ qua, sau đó cô hỏi một cách thân thiện: “Trợ lý mới của anh là ai?”

“Hai ngày nữa bộ nhân sự sẽ gọi người tới, anh không quản chuyện này.” Dung Trình thấy cô không tra hỏi chuyện trợ lý con nữa, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, làm trợ lý của anh, đương nhiên anh biết lý do người trợ lý mới kia từ chức, cũng như bởi vì anh biết rõ, cho nên không muốn Thích Nam biết được, sợ cô lại làm ra chuyện xung động.

Thích Nam lại giống như làm ra bộ dạng thờ ơ, nghe xong có cũng được mà không có cũng không sao ‘À’ một tiếng. Một lát sau, cô đột nhiên chồm người lên bàn làm việc của anh, ánh mắt đầy vẻ nghiên cứu tìm tòi.

“Dung Dung, có phải anh đang gạt em cái gì không?”

Dung Trinh chân động, ngay sau đó che đi vẻ dị thường rất nhanh, cầm một phần văn kiện mới, mở ra: “Em muốn ám chỉ điều gì?”

Thoáng chốc, ánh mắt Thích Nam tròn to mắt lên: “Anh còn giấu giếm không chỉ một chuyện!”

Dung Trinh liếc cô một cái, thần nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, không sai.”

“Anh như thế này là không phù hợp với quy định thăng tiến của chúng ta nha, che giấu sự việc...” Về mặt Thích Nam thay đổi một cái, dùng bộ dạng của người từng trải truyền đạt kinh nghiệm của mình: “Anh lên rút giấu nhem đi thì tốt rồi, làm gì để lộ ra ngoài như vậy. Ví dụ nha, chuyện em kẹp cả vật anh dưới nách, không cẩn thận bị rớt xuống toilet đã không nói với anh nửa lời... Ồ, cả vật anh đeo hôm nay nhìn hơi quen mắt...”

Dung Trinh: “.....”

Gân xanh trên trán anh giật bật bật.

Nhìn hơi quen mắt?

Thích Nam quan sát cẩn thận, cuối cùng đề ra kết luận: “Nhìn rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy qua trong tạp chí thời trang nào đó rồi.”

Dung Trinh: “.....”

Thích Nam chơi ác được như ý, cười thầm.

Cô và trợ lý con chi là quen biết sơ sai, hiện giờ đề tài đã lệch xa quỹ đạo mấy vạn dặm, lúc ngẫm lại thì đã quên mất lúc này muốn nói cái gì. Cô nghĩ một hồi mà cũng không thể nhớ ra, vì vậy quyết định bỏ qua luôn.

Cô quan tâm tới công việc của Dung Trinh, phá anh được một lúc rồi lại thu mình một góc, đọc kịch bản của mình.

___Hành lý của cô đã được lấy về, cũng là nhờ Dương Hằng làm dùm, cho nên kịch bản đã về lại tay cô một lần nữa.

Thích Nam đắm chìm trong kịch bản của mình.

Nội dung chính của《Đồng Hành》nói về đời sống và sự kiện sau khi trưởng thành, rời khỏi viện mồ côi của một cô gái mắc phải tật bẩm sinh. Bởi vì lý do bản thân và hoàn cảnh trưởng thành, cô gái này rất trầm tĩnh và mắc chứng tự bế. Sau khi lớn lên rời khỏi viện mồ côi, cô gặp phải trắc trở khắp nơi, vì vậy chứng tự bế lại bộc phát.

Người thứ nhất phát huy thiện ý đối với cô là người bạn tốt thời thơ ấu cùng nhau lớn lên trong viện mồ côi. Tình bạn thân thiết ngăn ngừa của bọn họ kết thúc bởi vì một chuyện___

Người bạn nhỏ kia đã được người ta thu dưỡng.

Sau khi trưởng thành bọn họ đã gặp lại. Hoàn cảnh trưởng thành hoàn toàn khác nhau khiến thân phận địa vị của họ chênh lệch như mây và bùn. Nữ chính đại diện cho bóng đêm tự ti và nam chính đại diện cho ánh mặt trời tích cực vương lên, nhiều lần dò xét lẫn nhau, mỗi lần đều bị thương, nhưng rốt cuộc hai người cũng đi tới với nhau.

Giống như kịch bản đã từng thảo luận, thế giới này cho tới nay, ánh sáng và bóng tối luôn luôn là bạn đồng hành rất tốt.

Trong bộ phim này, Thích Nam có thể chọn thử ống kính cho hai nhân vật. Một là ‘người bạn’ mà nữ chính sẽ gặp sau khi rời khỏi viện mồ côi. Lúc ban đầu, quan hệ giữa hai người không tệ. Sau đó, bởi vì yêu thích nam chính cùng một lúc mà nảy sinh hiềm khích, làm tổn thương nữ chính nhiều lần. Cuối cùng, cô ta cũng bị nữ chính cảm động, trên đường rời khỏi thành phố thì gặp tai nạn giao thông, dẫn đến tử vong, kèm theo lời xin lỗi chưa kịp nói ra khỏi miệng.

Nhân vật này là nữ phụ chính.

Vai diễn này yêu cầu miêu tả sự bão hòa, khiến người xem có cảm giác ca thán tiếc nuối nhiều hơn là chán ghét. Yêu cầu kỹ thuật biểu diễn tương đối cao.

Nhân vật thứ hai là cô chủ tiệm hoa trẻ tuổi. Cô chủ này đã từng trải qua một đoạn chuyện xưa đau khổ, là mấu chốt giải trừ những khúc mắc giữa nam nữ chính, nữ chính và nữ phụ, thúc đẩy sự phát triển của nội dung bộ phim.

Cả hai nhân vật đều là vai diễn trọng yếu, trong một bộ phim có trọng lượng như thế này, được trúng tuyển cho bất kỳ nhân vật nào cũng đều là chuyện không dễ dàng, trúng tuyển cho cả hai thì càng khó khăn hơn.

Sau khi Thích Nam đọc xong kịch bản, trầm tư một lúc, cuối cùng, nhắm trên người nữ phụ chính.

“Dung Dung, em hỏi anh chuyện này nhé.” Trên đường từ công ty trở về nhà trọ, đột nhiên Thích Nam lên tiếng hỏi.

“Chuyện gì?”

“Anh nói thử xem, phải diễn xuất như thế nào một nhân vật mà người ta nhìn một cái đã chán ghét nhưng lại không khiến người xem có cảm giác chán ghét?” Thích Nam giải thích qua loa nội dung bộ phim, “Em thấy nữ phụ chính kia không thể nào làm cho người ta chán ghét hơn.”

Dung Trình cúi đầu suy nghĩ một hồi, nói: “Vĩ như chuyện em làm tổn thương đối phương đều xuất phát từ sự trân trọng tình hữu nghị đối với đối phương. Bởi vì trân trọng, cho nên tổn thương mới càng sâu sắc, muốn tìm cho mình một lý do đường đường chính chính để thoát ly?”

Thích Nam im lặng, dường như cô vừa hiểu ra được điều gì mà mình đã suy tư từ bao lâu nay.

Một lúc sau, sau khi chỉnh lý sắp xếp lại tất cả linh cảm vừa xông vào trong đầu, lúc này cô mới có lại sức lực, trêu chọc tiếp: “Nói Dung Dung nghe nè, anh quả thật quá tuyệt vời!” Cô giơ ngón cái lên về phía anh, sau đó nhìn anh chằm chằm một cách lưu manh: “Nói đi, anh đã từng bị người ta làm tổn thương phải không, cho nên mới có thể thấu hiểu một cách tuyệt đối như vậy?”

Dung Trình: “.....”

Sau khi trở lại nhà trọ, Thích Nam lại ngồi không yên, cầm kịch bản lên lại muốn chạy sang nhà Tống Cảnh, đồng thời còn giải thích ‘phải đề cao truyền thống mỹ đức Trung Hoa, không muốn lãng phí tài nguyên một chút nào’. Giác ngộ của cô cao, nhưng lại không chống cự nổi với sự ngăn cản của Dung Trình.

Phương thức ngăn cản của Dung Trình rất đơn giản lại thô bạo. Anh trực tiếp ôm ngang hông cô đi vào phòng tắm.

Thích Nam hét to khinh bỉ.

“Đê tiện! Dùng mỹ nhân kế với em!” Cô vừa mắng vừa dán mắt của mình lên nửa người trên trần trụi của Dung Trình. Thường thức xong, cô lại thả lỏng người mềm nhũn ra, nói: “Dung Dung, có cần em ‘phụ’ không? Dầu gì em cũng là học sinh ưu tú tốt nghiệp hệ phục vụ mà!”

Khỏe miệng Dung Trình khẽ co rút lại, để mặc cho bàn tay của cô roi trên khóa quần của mình. Sau đó ____

“Meo meo~”

Hai người cùng nhìn về nơi phát ra âm thanh, cuối tầm nhìn là thân hình mập ú của ai đó đang giương cặp mắt thuần khiết ngu ngốc nhìn bọn họ.

“Coi anh làm chuyện tốt kia!” Thích Nam lập tức rút tay về, “Anh xem anh làm cái gì trước mặt Bàn Thu thuần khiết của em vậy hả?”

Nói xong câu này, cô xoay lưng bỏ đi ra ngoài, đổ hết trách nhiệm lên người Dung Trình một cách lưu manh.

Tiếp theo câu nói của cô, Bàn Thu thuần khiết vui vẻ chạy về phía Dung Trình, rút lại móng vuốt, cào cào ống quần của anh.

Thích Nam trừng mắt, cô biết đó là Bàn Thu muốn được ôm. Nó đã từng làm như vậy nhiều lần với cô, chẳng qua chỉ là mới có một ngày mà số lần cọ xát thân mật đã bắt đầu giảm đi rất nhiều.

Hừm, chính là bắt đầu từ ngày cô mang theo nó làm tài sản riêng, gả vào nhà họ Dung!

Dung Trình do dự, khom lưng ôm lấy nó. Đổi lại, nó cọ xát một cách khoan khoái, khuôn mặt thuần khiết nhìn có chút phơi phới.

Thích Nam: “.....”

Bàn Thu nhà cô không phải mắc chứng u buồn bởi vì Dung Trình, mà là mắc bệnh tương tư.

==

“Em đi tìm Tống Cảnh!” Cô để lại chút không gian cho người và mèo.

Bàn Thu vô tội nhìn Dung Trình. Mặt Dung Trình không hề thay đổi, nhìn lại nó.

Nửa phút sau, anh đặt nó bên ngoài cửa, trước vẻ mặt đần độn hướng vào bên trong của nó, không chút nể mặt, đóng cửa phòng tắm lại.

Giương mặt thuần khiết có chút u buồn, quay mặt 45 độ nhìn ngoài trời, sáng rực nhưng lại có chút đau thương.

Nó buồn bã một hồi, vẫy đuôi, đi tìm chậu thức ăn của mình.

Trích lời của Bàn Thư:

1) Từ xưa tới giờ, dùng thức ăn hóa giải u buồn đều là phương pháp giải quyết thất tình hữu hiệu nhất.

2) Hình thể của ta và số lần thất tình không hề có quan hệ logic trực tiếp.

“Thật làm phiền anh rồi.” Sau khi Thích Nam học hỏi kinh nghiệm xong, không quên nói lời cảm ơn với đối tượng mình học hỏi, “Đã trễ như vậy vẫn còn tới quấy rầy, thật ngại quá...”

“Tôi cũng không giúp đỡ gì, cô rất hiểu nhân vật này.” Tống Cảnh vẫn giữ nguyên bộ dáng phong độ quân tử. Thấy thế, tuyên thượng thận của Thích Nam kích thích, đánh thẳng lên trời.

Cô vội vàng dời tầm mắt đi, muốn trông mắt của mình tiếp thu vật gì đó xanh biếc để mắt mình dịu đi, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, trong phòng Tống Cảnh không có cây cảnh xanh nào cả.

Trong nhà không có cây cảnh xanh thì thật là không thể nhìn được, Thích Nam nghĩ thầm

Cô lại nghĩ tới chậu Lục La[1] ở trong nhà Dung Trình... Mộc Lan vừa dài vừa lớn trong căn hộ của Dung Trình...

Ừm, ngày mai sẽ lấy nó sang nhà Tống Cảnh.

Cô vừa suy nghĩ không tập trung, vừa trả lời Tống Cảnh: “Trên thực tế là có anh giúp tôi phân tích mà.”

Tống Cảnh cười cười: “Là Dung tiên sinh mới đúng chứ?”

Thích Nam kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Tống Cảnh cười không nói.

Anh không lên tiếng giải thích, cho nên đến khi Thích Nam rời khỏi nhà của anh, cô vẫn không biết vì sao anh lại biết được.

Có thể chu đáo giúp cô làm những chuyện này thì nhất định phải là người thân cận bên cạnh nhất, Tống Cảnh nhìn bóng lưng rời đi của cô, suy nghĩ.

Lúc Thích Nam trở về, trong phòng khách không còn bóng dáng của Dung Trình đâu nữa, nhưng người nọ vẫn tỉ mỉ để lại một bóng đèn. Cô bị vầng sáng của ánh đèn sưởi ấm trái tim, trong lòng có ít nhiều vui vẻ. So với sự khích lệ của ánh đèn, loại hạnh phúc này càng thấm vào tim nhiều hơn.

Cô bước nhẹ vào phòng ngủ, nhìn thấy ngay Dung Trình đang ngồi trên giường đọc sách.

“Đã về rồi?” Anh thấy cô đi vào, ngẩng đầu nhìn cô.

“Ừ.” Thích Nam đi về phía anh, vừa đi vừa nói, “Đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Giao chiến

Trước khi chìm vào giấc ngủ, đột nhiên Thích Nam nhớ lại chậu Đại Lục La trong phòng khách, vì vậy trở mình chọc chọc vị chủ nhân của chậu Đại Lục La đang nằm ngủ bên cạnh mình.

“Dung Dung, cho em hỏi chuyện này tí.” Lần này, cô đảo một vòng, không đi thẳng trực tiếp vào vấn đề để bại lộ mục đích của mình, “Chậu Đại Lục Na trong phòng khách kia có ý nghĩa đặc biệt gì với anh không?”

Dung Trình bắt lấy bàn tay của cô đang nghịch ngợm trên eo mình, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Em muốn tặng nó cho Tống Cảnh.”

Dung Trình không trả lời, trực tiếp kéo chăn phủ hết lên người cô.

Thích Nam giãy giụa mấy cái thì đầu của cô được giải thoát, giọng nói mang theo vài phần tức giận, hỏi: “Không thể được sao?”

Vài phần tiếc nuối này rơi vào tai của Dung Trinh, cộng thêm chuyện lần trước cô cố tình thỉnh giáo Tổng Cảnh, gộp luôn cả những chuyện trước kia về Tổng Cảnh, giống như nước lạnh dội vào dầu nóng, bắn tung tóe không ngừng.

Anh đè nén tâm tình phức tạp như muốn phá vỡ lồng ngực tuông trào từ đáy lòng, chỉ là... Dù sao, người cầm quyền của nhà họ Dung cũng là nhân vật đã từng trải qua sóng gió thương trường, mà không phải là một thanh niên hai mươi tuổi xung động tràn đầy nhiệt huyết. Sự chững chạc của anh khiến anh có thể đè nén tâm tình của mình một cách dễ dàng. Về mặt và ánh mắt của anh cũng không lộ ra chút sơ hở nào.

“Đó là món quà mẹ anh đã tự mình lựa chọn lúc anh mua căn hộ này.” Anh đang nói xạo, mượn cớ từ chối cô.

Cha mẹ Dung Trinh đã sớm chuyển hết gánh nặng của nhà họ Dung lên vai của anh, đi du lịch vòng quanh thế giới, đã hơn một năm rồi mà chả thấy bóng dáng ai. Thích Nam biết chuyện này, cũng như hiểu rõ vị ‘mẫu thân đại nhân’ kia của Dung Trinh tuyệt đối không làm ra loại chuyện quan tâm tí mĩ như thế này. So với cha Dung, vị ‘đại nhân’ này còn có nhiều ‘khí chất đàn ông’ hơn!

Cô giận Dung Trinh dùng lý do thấp kém như vậy để qua loa với mình, vì vậy, cô không khách sáo, trừng mắt lại với anh:

“Vậy thì anh giữ lại làm cây phong thủy cho tới chết đi!”

Nói xong, cô giận dữ xoay người không để ý đến anh.

Dung Trinh: “.....”

Ngày hôm sau, trong lúc ăn sáng, Dung Trinh thăm dò vòng vo, hỏi cô có muốn tới công ty với anh hay không, nhưng tất cả đều bị cô giả dờ như không nghe, cuối cùng rồi anh cũng phải đi tới công ty một mình.

Thật ra Thích Nam cũng không phải rất tức giận. Cô sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt như thế này là nổi khùng. Con người ai cũng có lúc có chút nhẫn tâm. Lý do thật sự cô không muốn đi công ty chính là vì cô muốn đi chợ hoa một chuyến, mua cho Tổng Cảnh một chậu cây cảnh. Đương nhiên, mục đích của cô thật ra rất đơn thuần, coi như là cảm ơn đối phương đã chỉ bảo cô về phương diện diễn xuất.

Với mục đích đơn giản như vậy, cô tìm kiếm trên mạng một chút, chọn ra được một chỗ bán hoa gần đây. Cuối cùng cô chọn được chậu cảnh văn phòng cỡ trung, trả tiền cho người mang qua.

Từ chỗ bán hoa đi ra, trên tay của cô còn có thêm một chậu Đồng Tiền[1] nhỏ rất dễ thương.

Cô đánh giá cây Đồng Tiền trên tay vài lần, sau đó bấm số điện thoại của Dung Trinh, nói cho anh biết mình muốn tới công ty của anh.

Nhận được điện thoại của cô, từ nãy giờ Dung Trinh đang thất thần rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần: “Muốn người tới đón không?”

“Không cần phiền phức như vậy, em tự đón xe là được rồi.” Thích Nam nói xong lại bổ sung một câu, cố tình dùng giọng nói thần bí: “Em mang quà tới cho anh.”

Dung Trinh: “.....”

Anh có chút lo lắng về ‘món quà’ của cô, chỉ sợ cô mang tới vài cây Vạn Niên Thanh[2], hợp với chậu Đại Lục La của anh, tạo thành đội hình phong thủy...

Ừ, không thể trách anh lo lắng, dù sao từ trước tới giờ anh đều biết, vợ trước của anh chính là độc ác như vậy.

Nhưng lần này anh đã đoán lầm Thích Nam rồi. Khó có khi người ta nghiêm túc được một lần, thật lòng chuẩn bị tặng quà cho anh.

“Cứ như vậy đi, em cúp máy.”

“Ừ.”

Lúc Thích Nam cúp điện thoại mới phát hiện ra mình không cẩn thận bấm nút ghi âm, thu lại cuộc trò chuyện giữa mình với Dung Trinh. Cô mở bản ghi âm ra nghe, cảm thấy rất có ý nghĩa, cho nên để mặc nó lưu lại.

Cô cắt điện thoại, đón xe đi tới khoa học kỹ thuật Triều Vinh. Tiếp tân biết cô, cho nên không lên tiếng ngăn cản, cô thuận lợi lên tới tầng chót. Bên ngoài phòng làm việc của Dung Trinh, cô nhìn thấy trợ lý mới tới làm của anh. Khi nhìn rõ gương mặt của trợ lý thì khóe miệng của cô hơi co rút lại.

“.....”

Mắt cô nhìn trợ lý mới, rồi lại cúi đầu nhìn cây Đồng Tiền trên tay của mình, suy nghĩ có bao nhiêu khả năng mình viện cớ trượt tay, ụp nó lên đầu đối phương đây...

Đang suy nghĩ, vị trợ lý mới kia đã lên tiếng, giọng nói xác xược không giống như mình đang làm công việc phục vụ, mà là đang ‘được’ phục vụ.

“Những người không có nhiệm vụ không cho tới đây. Hừ, có hẹn trước không?” Trợ lý mới nhận chức, Thích Cẩm, khoanh tay lại, xéch đuôi mắt lên, bộ

dạng giống như đang đòi nợ.

Thích Nam cảm giác tay mình thật ngứa, có dấu hiệu muốn trượt tay, nhưng rốt cuộc cô cũng kìm chế được. Đối mặt với sự bối mớ của đối phương, cô lựa chọn phương thức văn minh ____

Cô từ từ lấy điện thoại di động của mình ra, bật lên cuộc ghi âm của mình và Dung Trình...

Sau khi nghe xong, cô dùng giọng nói khinh miệt trát lên mặt đối phương: “Cái này tính là cái gì?”

Thích Cần: “.....”

Cô ta thật không nghĩ tới cô sẽ chuẩn bị cái này!

“Vậy tôi vào đây.” Thích Nam cười cười với cô ta, lên giọng kêu một tiếng đầy hàm ý: “Trợ lý Thích.”

Thích Cần: “.....”

Thích Nam cầm cây Đồng Tiền trong tay, đi về hướng phòng làm việc của Dung Trình, đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu nói: “Nhà họ Thích thật sự sắp sụp đổ? Cô là đại tiểu thư mà phải sống tạm bợ trên địa bàn của người khác?”

Thích Cần tức giận: “Tôi cam tâm tình nguyện không được à?”

“Được chứ! Ngài vui vẻ là được rồi!” Thích Nam nhún vai, không có ý tốt, nói: “Này trợ lý Thích, cô mang vào cho tôi một ly cà phê đi... Đừng tròn mắt, tôi là khách quý có hẹn trước. Nhanh lên một chút nhé, khách quý đợi không được sẽ bàn đến chuyện sa thải.”

Thích Cần trừng mắt nhìn cô, mà cô thì đã sớm xoay người đi vào phòng làm việc rồi.

“Ha ha.” Vừa vào đến phòng làm việc, Thích Nam nhin không được nữa, bật cười ra tiếng.

Dung Trình đang nhìn văn kiện, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, rồi lại đưa mắt nhìn tới chậu hoa nhỏ trên tay cô. Thấy nó thật sự là một chậu Đồng Tiền thứ thiệt, mà không phải là đồ giả làm chậu hoa, anh thờ phào nhẹ nhõm: “Cười cái gì?”

“Cười nhà họ Thích không biết đang nghĩ cái gì, lại đưa Thích Cần tới làm trợ lý cho anh.” Thích Nam nghiêng đầu, “Cận Thủy Lâu Đài*? Ha ha!” (*Lâu đài gần nước: ý nói là lợi dụng sự gần gũi với người có quyền thế để nhờ vả)

Dung Trình dò hỏi: “Em không thích?”

Thích Nam trêu ghẹo anh: “Không lẽ em nói ‘Không’ thì anh sẽ sa thải cô ta à?”

“Cô ấy sẽ tìm một chức vị khác thích hợp hơn.” Dung Trình nói, “Ở những công ty khác.”

Ngụ ý là đáp ứng câu nói của cô.

Thích Nam nghe được, trong lòng cảm động: “Bỏ đi, không cần phiền toái, cô ta thích ở đâu thì cứ cho ở đó.” Đối với những người trong nhà họ Thích, cô đã sớm có thói quen bỏ mặc.

“Tặng cho anh.” Thích Nam đặt cây Đồng Tiền lên bàn làm việc của anh.

Đang nói thì Thích Cần bung một ly cà phê nóng hổi tiến vào. Lúc đi vào, cô ta chẳng thèm nhìn Thích Nam, dù chỉ là nửa con mắt. Toàn bộ ánh mắt của cô ta đặt trên người Dung Trình, chỉ thiếu điều dán keo lên thôi.

“Tôi nói nè...” Thích Nam cố ý kéo dài âm cuối, lúc này Thích Nam mới tùy ý nhìn sang.

Thích Nam không những không giận, không buồn bực, mà ngược lại còn nhoẻn miệng cười. Cô nàng kia thấy thế thì có vẻ sững sốt.

“Cô pha cà phê hơi đặc, đổi lại một ly cho tôi nhé.” Thích Nam chỉ về phía ly cà phê trên tay cô ta, cười nói.

Thích Cần: “.....”

Cô đây là nhìn được giống như uống được hay sao, làm sao biết đặc hay nhạt?!

Mặc dù biết mình bị người ta cố ý bối mớ, nhưng đang ở trước mặt Dung Trình, cô nàng vẫn là giữ gìn mặt mũi, vì vậy ráng nặn ra một nụ cười khó coi: “Cô còn chưa...”

Thích Nam cắt ngang lời nói của cô ta: “Dung Dung, trợ lý mới của anh thật dài dòng, từ chức đi!”

Dung Trình nhìn Thích Cần một cái.

Nhận được ánh mắt của anh, Thích Cần miễn cưỡng cười một tiếng, nhẩn nhẩn, cuối cùng cắn răng nói: “Tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Thích Nam cười một tiếng với cô ta: “Làm phiền Trợ.Lý.Thích rồi.”

Mặt mày Thích Cần méo mó, xoay người đi ra cửa, bóng lưng có chút cứng ngắc. Cô vẫn luôn chú ý nhìn Thích Nam, cảm thấy nếu như cô ta không phải được nhà họ Thích nuôi lớn thì có được sự cưng chiều có cũng được mà không có cũng không sao hay không. Bây giờ mình lại bị cái con bò sát đê tiện kia đùa giỡn, làm sao cô không nổi giận cho được.

Chỉ là sự tức giận của cô ta không có chỗ phát tiết, chỉ có thể để bản thân tự buồn bực.

“Anh nhìn đi, giữ lại cô ta cũng có chỗ thú vị mà.” Sau khi nhìn theo vị trợ lý họ Thích đi ra ngoài, Thích Nam xoay người nói với Dung Trinh như vậy, khóe miệng cười rất vui vẻ.

Dung Trinh bị thủ đoạn trẻ con của cô đánh bại, chỉ lắc đầu bất đắc dĩ.

Thích Nam vẫn còn nhớ tới công việc của Dung Trinh, cho nên sau khi Thích Cần đưa cà phê lần thứ hai, cô không nói tiếng nào nhận lấy. Đương nhiên cô sẽ không uống, cà phê do tự tay Thích Cần pha, cô nên nghi ngờ thành phần vật liệu trong đó.

Cô vẫn giống như trước, không quấy rầy Dung Trinh, một mình đọc kịch bản của mình. Lúc cô đi toilet, sau lưng có thêm một cái đuôi nhỏ.

Cái đuôi nhỏ kia hình như còn là một cái đuôi nhỏ biết ai oán, theo đuôi Thích Nam chắc lưỡi hít hà không dứt.

“Tại sao cô cứ quấy rầy Dung Trinh thế hả?” Đuôi nhỏ oán hận trong lòng đã đủ, cảm thấy quấy bầu không khí lên mới vui hơn, vì vậy oán hận mở miệng, “Các người cũng đã ly hôn rồi!”

Thích Nam có chút buồn cười, nhưng cô lại có cảm giác, nếu như mình cười, chính là không tôn trọng người trước mặt đang ra sức biểu diễn vai trò khuê nữ oán hận. Vì vậy, cô miễn cưỡng kìm chế: “Còn cô thì tại sao không phải anh ấy thì không được?”

Thích Cần rất phù hợp với tính cách nhân vật này, buồn bã thở dài nói: “Tôi yêu anh ấy.”

Thích Nam tức điên người, không dè chừng nói tiếp: “À, vậy thì quá tốt. Tôi cảm thấy rất vui về nhìn bộ dạng chật vật thấy người mình yêu mà đụng không được này của cô.”

Thích Cần đen mặt, cô nằng nặc đi bộ dạng khuê nữ ai oán, phát ngôn một cách hung dữ: “Cô sẽ phải hối hận vì đã từng nói năng không kiêng dè như thế này.”

“Tôi sợ quá đi thôi.” Thích Nam nghe vậy, vẻ mặt hoảng sợ.

Thích Cần nhìn thấy, trên mặt lộ ra vài phần đắc ý.

Xem ra, bò sát vẫn là bò sát, thường ngày dịu dàng dương oai, đe dọa một chút là như cộp giầy bị đục thủng lỗ, xì hơi!

“Nếu như cô vẫn còn muốn duy trì cuộc sống tốt đẹp của mình sau này, rời khỏi Dung Trinh đi.” Cô ta hất cằm lên, nhìn Thích Nam như nhìn một con kiến hôi.

“Không được rồi.” Thích Nam âm thầm thở dài một tiếng.

Thích Cần ngăn người không hiểu.

Thích Nam thở dài xong, sắc mặt biến đổi nhanh như diễn kịch, nghiêm túc nhìn cô nàng kia nói: “Cô có đi toilet không vậy? Cô cứ ngăn cản tôi để mà nói nhảm thế này thì bọng đái của tôi sẽ không được rồi.”

Thích Cần: “.....”

Cô ta đang đùa cợt với mình à? Hả!

Thích Nam làm như không thấy mặt mày cô ta đang biến đổi, tiếp tục căn nhắc: “Tôi nói cô, đây là tật xấu đó, đi toilet là để phóng thích, chứ ai lại tôi nói chuyện phiếm? Ai da, tôi không hầu cô nữa, lần sau cô muốn trò chuyện thì kiếm bạn cô đi chung đi... Nói cô cay nghiệt như thế này thì có bạn bè không ta?”

Mắt Thích Cần như sương lạnh nhìn chằm chằm cô, mà đôi phương lại không thêm đề ý tới, cười một tiếng.

“Hê hê, đừng làm mặt lạnh, sẽ giống như người trong quan tài, hù chết trẻ con đấy!”

Cô nói xong, bỏ mặc Thích Cần, đi vào toilet riêng, để lại người kia với tia mắt oán độc đứng nhìn cửa toilet riêng một hồi lâu.

Chương 40: Trúng kế

Không phải nhân viên công ty, nhưng Thích Nam lại giống như nhân viên chính thức, ngày ngày tới công ty của Dung Trình, bám giờ đúng lúc. Đi nhiều lần, cô không khỏi nghe được một số tin đồn thú vị, ví dụ như suy đoán quan hệ của cô và Dung Trình, ví dụ như ____

“Nghe nói sáng nay có người gây chuyện trước công ty?” Cô hướng về phía Dung Trình đang ngồi đầu bên kia của bàn làm việc, hỏi.

Trên thực tế, phần lớn thời gian Thích Nam không đi làm chung với Dung Trình. Không phải vì cô muốn che giấu mối quan hệ của hai người, mà chỉ vì cô dậy trễ hơn Dung Trình rất nhiều.

Giống như hôm nay, cô cũng đi tới công ty một mình. Cô tới trễ một chút, vừa mới tới đại sảnh dưới lầu thì nghe một đám công nhân viên đang xì xào bàn tán. Sau khi nghe ngóng thì mới biết được, thì ra trước khi cô tới, có một cô gái và một nhân viên của công ty đã xảy ra tranh chấp ở bên ngoài công ty.

Nghe nói cô bé kia mang khẩu trang, che hết mặt mũi. Lúc ấy cô bé xông lên phía trước, dẫn co với một người. Chuyện này còn phải kinh động tới bảo vệ, về sau cô bé mới bị người kéo đi.

Mấy ngày nay, cuộc sống đều đặn đúng quy luật khiến Thích Nam rảnh rỗi tới điên đầu, cho nên cô hằng hái hỏi tới, hỏi một hồi thì biết được nhân viên công ty bị cô bé này cản lại chính là ____

“Trợ lý giám đốc mới vừa nhậm chức.” Nhân viên tiết lộ tin tức hạ giọng nhỏ xuống, bản chất nhiều chuyện hiện ra rất rõ.

Trợ lý giám đốc mới vừa nhậm chức?

Hả, đó không phải là Thích Cần hay sao?

Chắc, bản lãnh gây chuyện và hình tượng cản trở tu lại của cô ta di chuyển theo chiều hướng tỉ lệ nghịch rồi!

Thích Nam vừa kích thích không hề muốn kìm chế bôi nhọ giá trị nhan sắc của người nào đó, vừa cao hứng như lửa mới vừa châm ngòi. Sự hào hứng này liên tục duy trì cho đến khi tới phòng làm việc của Dung Trình.

“Em cảm thấy đây giống như tiếc mực vớ cả tìm ra được tiểu tam.” Cô giả đồ vuốt vuốt cảm của mình, giống như một trí giả đang đi tìm chân lý, “Phải biết, xã hội phát triển theo chiều hướng văn minh, càng ngày càng có nhiều người thích ‘cỏ xuân’. Hôm nay anh gieo cỏ xanh trên đầu người ta, ngày mai anh sẽ phát hiện ý xuân tràn trề trên đầu nhà mình.”

Dung Trình nghe xong, tỏ vẻ không thể phản bác được.

Thích Nam tự mình diễn trò hăng hái không giảm: “Một trong những nhân vật chính trong sự cố tin đồn chính là cái vị ngoài cửa kia của các người, anh có muốn mượn chức vụ hiện tại, hỏi thăm cô ta chuyện gì đã xảy ra không? Quan tâm thuộc hạ có lợi cho việc hòa đồng nơi công sở mà!”

Dung Trình: “.....”

Nhắc tới quan tâm thuộc hạ, Thích Nam không khỏi nhớ tới Dương Hàng. Cô cảm thấy gần đây, cái vị như hình với bóng với Dung Trình càng ngày càng có khuynh hướng xong việc phải đi bỏ đi.

“Nhắc tới mới nói, gần đây Dương đang bận chuyện gì thế, tại sao không thấy cậu ấy theo anh?”

Dung Trình thấy cô không nhắc tới Thích Cần nữa, thờ phào một hơi, nói: “Cậu ấy đang theo dõi đề án khai thác Minh Đảo.”

Thích Nam bóp cổ tay: “Chờ đề án kết thúc, chàng trai hiền lành sẽ không biến thành cao thủ của gái chứ hả?”

Có sự ảnh hưởng vô hình của đối tác như Tổng Dịch, cô thật sự cảm thấy lo lắng cho Dương Hàng.

Dung Trình: “.....”

Tạm thời Thích Nam không thể biết được Dương Hàng có trở thành cao thủ dụ gái hay không, nhưng chuyện khác mà cô quan tâm lại có tiến triển mới ngoài ý muốn. Đó là ngày thứ hai sau khi cô biết được tin đồn thú vị về cuộc gặp gỡ giữa Thích Cần và cô gái xa lạ kia.

Ngày hôm đó, trước cửa chính của khoa kỹ Triệu Vinh, cô đụng phải một người đi đường có dáng vẻ vội vàng.

Người đi đường kia đội mũ trùm đầu. Hai người vừa đụng nhau, khiến chiếc mũ của người kia rớt xuống.

Hình như mũ đội đầu kia là nguy trang chủ yếu của cô ta, một giây mất đi nó, cô ta trở nên kinh hoàng khác thường. Cũng chính trong lúc chớp nhoáng này, Thích Nam nhìn thấy được khuôn mặt của người kia... đeo khẩu trang.

Dường như khẩu trang che kín hơn nửa khuôn mặt của người nọ, nhưng Thích Nam nhạy bén, để ý đến một phần không bị che, lộ ra vết phỏng sưng đỏ, giống như bị phỏng nước sôi.

Thích Nam thân nhiên cúi người nhặt mũ lên, trả lại cho cô ta.

“Cám ơn.” Thời điểm người kia đưa tay ra nhận, Thích Nam ngửi được một luồng thuốc nước tỏa ra từ gương mặt bị thương của cô ta.

So với mùi thuốc nước đậm đặc, cô càng kinh ngạc hơn vì giọng nói của cô ta.

Làm diễn viên, đặc biệt là một diễn viên có kinh nghiệm xuất sắc về vấn đề nắm bắt từng chi tiết, Thích Nam chú ý tới một chi tiết ngay lập tức ____ giọng nói của người nọ rất quen thuộc.

“Nghiêm Duyệt?” Mặc dù giọng nói có tình dò hỏi, nhưng trước khi hỏi thì trong lòng Thích Nam đã có đáp án.

Nghiêm Duyệt chính là trợ lý con trước khi Thích Cần nhậm chức, Thích Nam đã từng thắc mắc tại sao cô ta lại đột nhiên từ chức. Dung Trình đã từng nói với cô là bị thương cho nên từ chức, không nghĩ tới thương thế kia lại là vết thương trên mặt...

Cô gái mang khẩu trang đang giờ tay lên đội mũ lại trên đầu, nghe vậy thì tay run lên, chiếc mũ lại rơi xuống đất một lần nữa.

Thích Nam nhìn thấy vẻ kinh hoàng trên mặt cô ta, không nói gì, nhặt mũ lên cho cô ta một lần nữa.

“Có để bụng nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?” Cô hỏi.

Mấy ngày không gặp, cô gái với khuôn mặt hoàn hảo nay lại bị phỏng nghiêm trọng, cộng với tin đồn trước đó, Thích Nam không thể không suy đoán, cô gái này bị thương có liên quan tới Thích Cần hay không? Hay là liên quan... tới mình?

Ngày đó, cô nhờ vị trợ lý con này đi phòng giải lao pha cà phê, là không muốn cô ta chống chọi lại với Thích Cần. Nhưng bây giờ xem ra, hình như cô đã làm sai thì phải?

Nếu quả thật Thích Cần làm cô gái này bị thương, như vậy trong chuyện này là cũng bởi vì mình mà giận chó đánh mèo?

Cô không dám nghĩ tới.

“Đừng sợ! Nếu cô ngại thì không cần nói ra.”

Thích Nam nói một cách nhẹ nhàng. Đối với một cô gái vừa mới bước chân ra khỏi học đường lại gặp phải biến cố, trong lòng cô vô cùng áy náy.

“Tôi...” Hình như cô gái tên Nghiêm Duyệt này bị thiện ý của cô làm cảm động, trong mắt lóe lên một tia do dự, cuối cùng rụt rè nói, “Chúng ta... có thể tới chỗ khác nói chuyện không?”

Bởi vì cô ta gây chuyện trước đó, trải qua một ngày đồn đãi xôn xao, không ít người nhớ được trang phục của cô, lúc này đang thu hút càng ngày càng nhiều ánh mắt của những người muốn xem náo nhiệt nhìn sang.

Thích Nam ra về thông cảm, đi theo phía sau cô ta. Vốn là cô muốn đề nghị đi quán cà phê nào đó, nhưng nghĩ tới nghĩ lui chắc là cô ta sẽ không thích ứng với những chỗ như vậy, cho nên không lên tiếng, im lặng theo sát lưng cô ta.

Cô không nói lời nào đi theo, sau đó ngạc nhiên phát hiện, Nghiêm Duyệt dẫn cô đi càng ngày càng xa...

Cuối cùng các cô cũng đi tới một hẻm nhỏ vắng vẻ.

Thích Nam âm thầm quan sát hoàn cảnh xung quanh. Ánh mắt cô xẹt qua một người đàn ông say rượu quần áo rách rưới, ngay sau đó thu lại sắc mặt bình thường.

“Hình như nơi này có chút...”

Nghiêm Duyệt cắt ngang lời cô: “Không an toàn?”

“Cũng không hẳn như vậy, chỉ là cảm giác rất vắng vẻ.” Thích Nam nói. Bởi vì lo nghĩ mình sẽ kích thích đến người trẻ tuổi mới vừa vào đời đã gặp biến cố này, mỗi câu nói của cô đều cố gắng làm theo ý của cô ta.

“Ừ, hơi vắng vẻ.” Ánh mắt Nghiêm Duyệt trở nên u ám nói, “Hiện giờ tôi lại thích hoàn cảnh này hơn.”

Thích Nam không nói lời nào.

Nghiêm Duyệt cười tự giễu một tiếng, giải thích chuyện trong công ty: "... Vị tiểu thư họ Thích kia hất ly cà phê vừa mới pha xong lên mặt của tôi. Khi đó, lần đầu tiên trong đời, tôi nảy sinh sự hận thù mãnh liệt như vậy."

"Cho nên cô đã tới bên ngoài công ty tìm cô ta?"

"Đúng vậy." Đột nhiên Nghiêm Duyệt cười nói, con mắt bị phỏng trần đầy ý hận và sự vui sướng điên cuồng khó đè nén, nhìn qua rất trái ngược.

Thích Nam thấy vậy nhú mồm.

Nghiêm Duyệt nói tiếp: "Cô ấy bảo tôi tới trước công ty tìm cô ấy, giả đồ gây ra tranh chấp với cô ấy, sau đó sẽ khiến một người trần đầy lòng hiếu kỳ như cô đây ngoan ngoãn mắc câu."

Thích Nam kinh ngạc nhìn cô ta, "Có ý gì?"

"Ý của tôi chính là, cô ấy bảo tôi tạo ra biểu hiện cừu hận đối với cô ấy. Làm như vậy thì cô sẽ không phòng bị, ngoan ngoãn đi theo tôi." Nghiêm Duyệt sửa lại cái mũi của mình, giọng nói nhẹ nhàng.

Tiếp theo giọng nói nhỏ đi của cô ta, Thích Nam nghe được tiếng bước chân liên tiếp từ đầu hẻm nhỏ yên tĩnh vang lên.

Cùng lúc đó, hai người đàn ông cao lớn từ đầu hẻm nhỏ đi vào. Cả hai đều thông thả từ từ đi tới, giống như cầm chắc Thích Nam đã rơi vào trong lưới, không hề lo lắng cô sẽ thoát lưới đi ra.

Thích Nam: "..."

Cô cũng xác thực mình không có thiên phú đặc biệt có thể chống lại hai người đàn ông cao lớn này để mà trốn thoát.

Tự biết trốn chạy là vô vọng, cô cũng không phí công giãy giụa. Đối mặt nguy cơ không rõ ràng, vẻ mặt cô càng trở nên bình tĩnh. Cô nhìn Nghiêm Duyệt, hỏi: "Tại sao?"

Tại sao giúp đỡ Thích Cẩm?

Cuối cùng Thích Nam vẫn không thể nghe được đáp án cô mong muốn, bởi vì cô bị một trong hai người đàn ông cao lớn lấy khăn tay bịt kín miệng mũi. Dưới sự kích động, cô từ từ chống đỡ không được, ý thức rơi vào mơ hồ.

Trước khi mất đi ý thức, cô nhìn thấy Nghiêm Duyệt hướng về cô, nói cái gì đó, bộ dạng vừa khóc vừa cười. Thấy thế, Thích Nam không khỏi có chút thương hại cho cô ta.

Thích Nam bị hai người đàn ông kéo ra khỏi đầu hẻm, không bao lâu sau thì có tiếng máy xe khởi động truyền tới.

Nghiêm Duyệt nhìn con hẻm trống rỗng một hồi lâu, cho đến khi nước mắt trên mặt đều trở lạnh. Thật lâu sau, cô ta phục hồi lại tinh thần, lau đi nước mắt trên khóe mắt, dừng lại một chút rồi bấm số điện thoại của một người.

"Thích tiểu thư, tôi đã làm xong chuyện cô giao phó... Khi nào thì cô sẽ gởi chi phí giải phẫu thẩm mỹ cho tôi..."

Bên kia, chiếc xe Ford cũ mèm chờ Thích Nam đang bị hôn mê chạy về phía trung tâm thành phố.

Đang đi trên đường, đột nhiên chiếc xe quẹo gấp một cú. Dưới tác dụng của quán tính, Thích Nam đang ngồi co quắp ở băng ghế sau ngã nhào trên chiếc ghế da rách nát.

Điện thoại di động màu đen rớt ra từ trong túi áo của cô, rơi xuống bên cạnh chân của người đàn ông.

Một cánh tay nhặt nó lên__

"Ồ?"

"Chuyện gì?" Tên đồng bọn lái xe không thèm để ý, hỏi.

Người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần mờ to mắt ra, cực kỳ hoảng sợ nói: "Điện thoại di động này vẫn còn đang tiếp thông!"

"Cái gì?!" Đồng bọn cũng kinh ngạc, hoảng sợ nhảy xuống xe, thiếu chút nữa là cạ vào đít của chiếc xe phía trước, bị chủ nhân chiếc xe chửi cho một trận.

Hắn ta không kịp cãi lại, vẻ mặt vẫn còn hốt hoảng: "Làm sao bây giờ?"

Ngay từ lúc phát hiện cuộc gọi, người đàn ông cao lớn kia liền cúp điện thoại. Thế nhưng cho dù là như vậy, hắn ta vẫn hết hồn không thể bình tĩnh, lại lục lọi số điện thoại của cuộc gọi hồi nãy.

Thời gian cuộc gọi: 14 phút 23 giây.

Vậy là từ lúc đi vào ngõ hẻm không bao lâu, người đàn bà này đã bấm điện thoại gọi đi, liên tục duy trì cuộc gọi.

“Dung Dung?” Người đàn ông cao lớn liếc nhìn tên người gọi, suy nghĩ một hồi, “Là đàn bà?”

“Mẹ mày còn có tâm tư để ý là nam hay nữ hả! Mau suy nghĩ phải làm sao bây giờ!”

Chẳng qua bọn họ chỉ là đầu tiên thay người làm việc. Trước khi nhận mỗi giao dịch này đã biết sẽ không quá khó khăn, ai ngờ người đàn bà này lại thông minh như vậy, từ ban đầu đã vạch trần bọn họ!

“Đừng lo lắng, Kim Đình ở phía trước, chúng ta đưa cô ta tới đó rồi rồi bỏ chạy. Nếu có người đã biết cũng không thể chạy tới nhanh đến vậy!”

Kim Đình là chỗ ăn chơi lớn nhất thành phố M. Ngoại trừ cung cấp hoạt động ca múa và giải trí cho người tiêu thụ ra, đây còn là sản nghiệp phục vụ bí mật không thể để lộ ra ngoài ánh sáng.

Hai người đàn ông nhận vụ buôn bán Thích Nam chuẩn bị đưa cô đến Kim Đình làm ‘nhân viên phục vụ’. Về phần giao tiếp công việc, chủ mướn đã sớm có an bài thỏa đáng, bọn họ chỉ cần mang người tới cửa sau Kim Đình thì có thể bắt được một món thù lao không rẻ.

Mà hiện giờ, bọn họ quả thật cách Kim Đình rất gần. Người đàn ông lái xe nghĩ tới đây, cảm thấy có chút an tâm.

“Má nó, con đàn bà thú vị này lại gây chuyện!” Hắn lẩm bẩm oán hận trong miệng, lái xe thật nhanh.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại an toàn ở cửa sau Kim Đình.

.....

Khi Thích Nam tỉnh lại thì phát hiện mình bị lột sạch, ném trên giường hình cánh hoa. Cô chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã bị mùi nước hoa nồng nặc kích thích nhảy mũi liên tục mấy cái. Sau khi từ từ dần lỗ mũi ra, cô lấy chân bên dưới cuốn mình lại.

Dầu gì cũng nên có chiếc áo cà sa che đậy thân thể, cô nghĩ thầm.

Cô leo xuống giường, tìm kiếm khắp phòng trang phục hiện đại một chút để thay thế bộ cà sa nguyên thủy trên người. Tìm kiếm, tìm kiếm, cửa sau lưng chợt mở ra.

Phản xạ có điều kiện, cô quay đầu lại_____

“Hê, thật đúng dịp!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Buông tay

Gần đây, quản lý Du của Kim Đình tiếp đãi một vị khách có thân phận cao quý. Mỗi lần tới Kim Đình, vị khách này sẽ chọn một cô gái trẻ tuổi hầu chuyện, nhưng chỉ là hầu chuyện thôi, hơn nữa, những cô gái được chọn đều không giống nhau.

Bỏ ra nhiều tiền như vậy mà chỉ chọn để ngắm nhìn, hành động kỳ lạ của anh ta thu hút được sự chú ý của quản lý Du.

Quản lý Du nghĩ hoài nghĩ không ra, đúng lúc này, Kim Đình mới vừa tuyển được một vị tiểu thư mới vào. Nghe nói được người quen giới thiệu, quản lý Du vừa nhìn thấy người nọ, nghĩ đến thanh nữ trẻ tuổi muốn tới Kim Đình học hỏi kinh nghiệm thì đột nhiên anh ta giống như giấc ngộ được điều gì về người khách tôn quý này.

Tiểu Ảnh, Miêu Nhi, Lục Y... là những người đã từng hầu chuyện qua với người khách kia. Hình như không ít thì nhiều bọn họ nhìn hơi giống vị tiểu thư mới tới kia.

Nói một cách khác, vị khách này đang tìm kiếm bóng dáng của người nào đó trong đám người này!

Hiểu ra được điều này, quản lý Du vừa nhìn thấy cô có nghệ danh là ‘Tô Tô’ thì ánh mắt sáng rực lên. Trong nháy mắt, ông ta chào đón người mới đến, mặc dù trước đó chưa tới một phút, ông ta còn bắt mắt với cô ta mấy phần.

“Cô có biết quy cũ của chúng tôi ở đây không?” Quản lý Du cảm thấy cần thiết nói cho người mới biết một chút quy cũ ở đây. Dù sao ông ta cũng chuẩn

bị giao cô cho vị khách kia, nếu như bởi vì không biết quy cũ mà làm khách hàng mất hứng thú thì thật sự không hay, “Những cô gái làm ở chỗ chúng tôi không những phải ngắm được còn phải ‘làm’ được.”

Ông ta dùng từ rất thẳng thừng, cô gái có tên là Tô Tô thẹn thùng đỏ cả mặt lên, không được tự nhiên xoắn xoắn bàn tay, giọng nói mềm mại như bông vải: “Dạ quản lý, tôi biết.”

Quản lý Dư rất hài lòng, cảm thấy rất nhiều đàn ông sẽ mê bộ dạng của cô gái này, khẳng định vị khách kia cũng không ngoại lệ.

Tâm tình ông ta rất tốt.

Sau đó, có người phía dưới báo lại vị khách kia đã tới, ông ta kìm không được, cười đến nổi mặt mập giống như lên men đều nổi lên vết nhăn như cánh hoa Cúc xếp lớp. Ông ta gọi người làm tới, dẫn người mới vào một căn phòng, báo cô ta chuẩn bị một chút, nghênh đón mới làm ăn đầu tiên, còn mình thì vội vàng đi đón tiếp vị khách kia.

“Thẻ phòng?”

Một người đàn ông bảnh bao khoác trên người chiếc áo sơ mi cắt may vừa vặn, cổ áo không cài để lộ nửa lồng ngực rắn chắc, hơi thở nam tính tỏa ra bốn phía, trên tay đang kẹp một tấm thẻ mỏng manh, khéo miệng chứa đựng nụ cười hài hước. Bởi vì mặt mày xuất sắc, cho nên dẫn tới không ít ánh mắt phụ nữ liếc nhìn.

Gương mặt quản lý Dư rạng cười, giải thích: “Là sự ngạc nhiên mà Kim Đình chúng tôi chuẩn bị riêng cho tổng giám đốc Tổng.”

“À?” Tổng Dịch nghịch nghịch thẻ mở phòng, không trả lời ngay lập tức. Qua một hồi, anh ta đột nhiên đứng lên, “Vậy tôi đi gặp sự ‘ngạc nhiên’ của các người đây!”

Quản lý Dư cười toét miệng: “Tôi dẫn đường cho ngài.”

“Không cần, tôi tự đi là được rồi.” Tổng Dịch chế giễu, “Một mình tôi đi gặp sự ‘ngạc nhiên’ này không phải là thích hợp hơn sao?”

Quản lý Dư vội vàng phụ họa, “Đúng vậy. Bên này, xin mời Tổng giám đốc Tổng.”

Tổng Dịch vẫy tay về phía ông ta, nhìn theo ghi chú trên tấm thẻ phòng mà đi lên lầu. Anh ta vừa mới rời khỏi thì phía sau có một nhân viên mặt mũi gấp gáp chạy tới trước mặt quản lý Dư.

“Quản lý Dư, đây nè, thẻ mở cửa gian phòng của Tô Tô tiểu thư!”

Đang mỉm cười vui vẻ tiễn đưa Tổng đại thiếu, khéo miệng quản lý Dư đông cứng, cứng ngắc quay đầu lại: “Cậu nói thẻ mở phòng của người nào?”

“Tô Tô, cô gái mới tới...” Nhân viên làm việc bị ánh mắt của ông ta dọa sợ, nuốt ực một ngụm nước miếng.

Nhìn theo hình bóng đã biến mất của Thái tử gia Tổng thị, Dư quản lý hỏi: “Thẻ mở phòng cậu đưa cho tôi trước đây là...?”

Một nhân viên khác từ nãy giờ vẫn chưa có cơ hội mở miệng, trả lời: “Là thẻ phòng đặt trước của một vị khách quý khác.”

Gương mặt của quản lý Dư không đổi sắc, kẻ sát miệng nhân viên làm việc hỏi: “Cậu tên gì?”

“Trần Sinh.”

“Giỏi, cậu bị khai trừ.”

“.....”

Bên kia, ngoài miệng vui cười nhưng trong bụng chả có chút hứng thú nào đối với vị quản lý Dư kia, Tổng Dịch từ từ chậm chạp như con ốc sên đi về hướng gian phòng. Một đoạn đường ngắn như pha quay chậm, nhưng chậm cỡ nào thì cuối cùng cũng phải đến.

Đứng ở ngoài cửa phòng, anh ta nghiền ngẫm cười cười, sau đó giơ tay lên...

Cửa mở ra.

Mùi thơm đánh úp lên người.

Cánh hoa hồng rải rác khắp nơi

Một cô gái quần chân mềm... đang vênh đít lên tìm đồ.

Ừm, sự ‘ngạc nhiên’ tuyệt vời.

=_ =

Tổng đại thiếu lạng lẽ khoác tay lên tay cầm cửa, chuẩn bị đóng cửa lại im lặng thối lui, không nghĩ tới cô gái đang vênh đít quay đầu lại một cách rất đúng lúc.

Hai người bốn mắt nhìn nhau ____

“Hê, thật đúng dịp.”

“.....” Khóe miệng Tổng Dịch co quắp lại, “Tại sao em lại ở chỗ này?”

“Không nhìn thấy ‘thiếu nữ’ thuần khiết bị gạt bán ca hát và sắc đẹp bị buộc phải vừa ca hát vừa bán thân à!” Thích Nam nhìn thấy người quen, lập tức không tìm quần áo nữa, lập tức đổi sang dáng vẻ mới, lau lau nước mắt, “Số mạng của tôi thật khổ mà!”

Đầu Tổng Dịch đầy gạch đen: “Tôi chả thấy em giống ‘thiếu’ nữ chút nào.”

Thích Nam thở ra một tiếng nặng nề: “Thời gian quá tàn nhẫn thôi.”

Tổng Dịch: “.....”

Dường như Thích Nam ý thức được chọc giận người quen này bỏ đi là điều hết sức dại dột, vì vậy bắt lấy thời cơ, không chỉ có thế, cô còn hạ thấp thái độ chưa từng thấy: “Tổng giám đốc Tổng, ngài tới là để giải cứu tôi có phải không? Nhất định là như vậy, tôi biết, thật ra ngài là người tốt, bụng dạ như Bò Tát!”

Tổng Dịch thật thích dáng vẻ giả dồ thuận theo của cô trước mặt mình, lần này không giận lắm. Anh ta lững thững đi vào nhà, quan sát bốn phía, cười hỏi, “Muốn tôi nói thật?”

Thích Nam nghiêm túc trả lời anh ta: “Thật ra tôi cũng không yêu cầu gì cao cả đối với những lời thật lòng, nói hay là được rồi.”

“Được, vậy thì nói hay nhé.” Tổng Dịch nhướn mày, “Tôi tới là để ‘chơi’ em.”

“.....” Khóe miệng Thích Nam co rút lại, “Tổng giám đốc Tổng, tôi nói những lời văn minh thôi.”

Tổng Dịch không nói tiếng nào, để lộ ra một ít cơ ngực, độ quyến rũ gia tăng bộc phát, bước chân từ từ đi về phía cô. Nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên không có bất kỳ ý định né tránh nào của cô, nụ cười trong mắt anh ta thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hai người dần dần sáp lại với nhau, cho đến khi giữa bọn họ chỉ còn lại một khoảng cách rất mập mờ.

Anh cúi đầu, cách cô rất gần, nhìn nhau.

“Cô nhóc...”

“Anh có biết, trong một gian phòng, không cự tuyệt sự tiếp cận của một người đàn ông là có ý nghĩa gì hay không?”

“Ý nghĩa này...”

“Hắc xì ____”

Tổng Dịch đang thuyết giáo sắp đạt đến cao trào, không nghĩ tới sự hưng phấn của mình lại bị tàn sát, hắc xì vừa vang lên, nước miếng như mưa rào phun hết lên mặt của anh ta!

Một Tổng Dịch tự cho rằng mình ‘không đẹp không ăn tiền’: “.....”

Thích Nam vuốt vuốt chóp mũi của mình, vẻ mặt tràn đầy áy náy, cầm góc khăn lau mặt cho anh. Nói là lau mặt thật ra là chà mặt mới đúng, nếu không phải Tổng đại thiếu vững chân thì đã bị phương thức lau mặt của cô đẩy ngã!

“Thật ngại quá, Tổng giám đốc Tổng. Mùi thơm trong phòng quá nặng, tôi bị dị ứng với mùi này, cho nên... Ồi, sao mắt của anh đỏ hết rồi? Đừng khóc, tôi thật sự không cố ý! Tôi lấy khăn cách của mình ra xin thề!”

Tổng Dịch bị lửa giận đốt cho mù quáng, gắt gao nhìn cô chăm chăm, gạt tay cô ra, cắn răng nghiêng lợi, nói: “Nhóc con, em dám nói em không cố ý?”

Cố ý để anh tới gần cô, sau đó thừa cơ phun nước miếng lên mặt anh! Như vậy chứng tỏ dụng tâm của cô thật quá ác độc!

Thích Nam giả vờ cầm khăn, làm bộ giống như tiếp tục phóng ra một cái nữa.

Trán Tổng Dịch nổi gân xanh, vội vàng lui về phía sau mấy bước, rút lui về chỗ an toàn.

Một giây sau khi anh lui ra, triệu chứng mất cảm của Thích Nam đột nhiên khỏi hẳn không cần chữa trị, năng lực khống chế rất chuẩn xác. Nhìn thấy vậy, Tổng Dịch chỉ cảm thấy rằng mình thật ngớ.

Đường như Thích Nam rất hài lòng với khoảng cách đứng nói chuyện này, ‘chứng mắc cảm’ không còn xảy ra nữa. Cô điều chỉnh vẻ mặt một chút, nói: “Tổng giám đốc Tống nè, anh có nguyện ý cứu giúp một ‘thiếu nữ’ thuần lương thoát khỏi vực sâu tội ác không?”

Tống Dịch liếc nhìn cô: “‘Thiếu nữ’ chỗ nào?”

“Chúa có nói, đàn ông đùa giỡn với tuổi tác của con gái, kiếp trước đều là ác ôn.” Mắt Thích Nam sáng ngời nhìn anh ta, “Cho nên tiền sinh ‘ác ôn’, ngài nguyện ý mỗi ngày một việc thiện, tiêu trừ tội nghiệt ác ôn mắc phải kiếp trước của mình có được không?”

“.....” Tống Dịch cảm thấy, mỗi lần nói chuyện với cô phải chuẩn bị cho mình túi máu, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị học máu bỏ mạng, “Tôi hỏi em, rốt cuộc vì sao em lại tới đây?”

“Đó là một chuyện cổ tích dài dòng lại nhàm chán.” Thích Nam cảm khái, “Tóm lại, tôi chính là bị thầy giáo tiểu học lừa gạt.”

Tống Dịch bị lời nói không đầu không đuôi của cô khiến cho mơ hồ: “Thầy giáo tiểu học?”

Thích Nam nghiêm túc nói: “Ông ấy đã từng nói với tôi, thế giới này tràn đầy lương thiện tươi sáng.”

Tống Dịch: “.....”

“Cho nên, anh thật sự không sẵn lòng trợ giúp một người đáng thương bị ác nhân lừa gạt sao?”

Tống Dịch nhướn mắt lên nhìn cô: “Hiện giờ cái người đáng thương đó đang dùng lời nói mạng tôi ra treu đùa.”

Mặt mày Thích Nam rất hiền lành, bộ dạng ra vẻ, thế giới này quá phức tạp, tôi nghe mà hoàn toàn không hiểu anh đang nói cái gì.

Khóe miệng Tống Dịch co quắp, anh đang định nói gì đó thì lại thấy vẻ mặt cô thay đổi một cái, so với trạng thái quây phá trước đó thì hoàn toàn khác nhau. Cô rũ mắt xuống, ánh mắt có chút âm đạm.

“Tống Dịch, anh dẫn tôi ra ngoài đi, tôi mất tích lâu như vậy, có người sẽ lo lắng cho tôi... Hay là có thể cho tôi mượn điện thoại của anh không?”

Tống Dịch dừng lại một chút, hỏi: “Em nói Dung Trình?”

“Ừ.”

Tống Dịch im lặng.

Anh phải thừa nhận, anh có mấy phần hứng thú đối với người con gái trước mặt hết lần này tới lần khác từ chối mình, thậm chí còn bởi vì ‘mấy phần’ hứng thú này mà chạy tới những chỗ ăn chơi, tìm những người hơi giống cô ấy. Nhưng bên trong mấy phần hứng thú này lại có hai phần là bởi vì cầu xin mà không thể không cam lòng; một phần là bởi vì so với phần lớn phụ nữ mà anh quen biết, cô thú vị hơn rất nhiều; một phần là bởi vì anh tò mò về gương mặt mà cô đang nguy trang. Ngoại trừ những thứ đó ra, bên trong còn lại không có bao nhiêu.

Anh cũng không phải là không có cô thì không sống được. Thậm chí anh cũng không xác định được, nếu thật sự cô đồng ý ở chung với anh thì anh có thể duy trì sự hứng thú này được mấy ngày.

Cho nên, từ lúc mới bắt đầu, anh chưa hề xuất ra thủ đoạn theo sát không nghỉ.

Vậy mà, người phụ nữ mình cảm thấy có hứng thú lại toàn tâm toàn ý quan tâm tới một người đàn ông khác, ngay trước mặt mình cũng không hề che giấu chút nào. Loại cảm giác này có thể coi như là rác thải.

Bất quá, dù sao Tống Dịch cũng là Tống Dịch, so với một người phụ nữ, anh ta còn yêu ‘trăm hoa đua nở’ hơn nhiều.

“Người khác phái nào đi bên cạnh Tống Dịch tôi cũng đều là nữ nhân của tôi.” Tống Dịch nhướn mày, “Cho nên, tôi cũng không có thời gian gì đó mà dẫn em ra ngoài... Cho em điện thoại đó, bấm giây tính tiền.”

Anh nói như vậy cũng đồng nghĩa với dự định buông tay cô ra.

Thích Nam cong mặt, ngoài miệng lại bắt đầu không buông tha như cũ: “Ôi, tôi biết mà, thế giới này quả nhiên chẳng có thiện lương tươi đẹp thật sự!”

“Nè nè, em còn muốn mượn điện thoại không hả?”

Tống Dịch làm bộ thu trở về, Thích Nam nhào qua đoạt lại.

Đã sớm in sâu số mã của Dung Trình, Thích Nam thuận lợi bấm nút.

“Dung Dung...”

Đã tìm tới Kim Đình, đang nói chuyện với cấp cao của Kim Đình, để xác định chính xác vị trí của cô, Dung Trình tạm ngừng nói chuyện. Lúc này, sau khi

nghe được giọng nói trong điện thoại, biểu hiện lúc nào cũng tỉnh táo và bình tĩnh của anh xuất hiện tía súp đỏ.

“Em đang ở chỗ nào?” Anh hỏi, giọng nói mang theo một tia vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: 39: Độ sức

“Khi nào anh ta tới?” Lúc Tống Dịch cầm lại điện thoại di động của mình, anh ta giống như thờ ơ thuận miệng hỏi.

Giải quyết được vấn đề cho bản thân, Thích Nam vui vẻ cười cười: “Rất nhanh.”

Hiện giờ Dung Trinh đang ở trong Kim Đình, chạy tới đây không tốn bao nhiêu thời gian.

Tống Dịch ngừng lại một chút rồi hỏi: “Nhanh cỡ nào?”

Lúc này, Thích Nam đang ngồi trên mép giường, Tống Dịch đang đứng trước mặt cô. Anh muốn nhìn mặt cô, không thể không cúi đầu, theo kiểu cách nhìn từ trên cao xuống.

Phía sau anh ta là đèn sát theo kiểu cung đình châu Âu không ngừng tỏa ra ánh sáng sắc màu nhu hòa, khiến cho căn phòng này thoáng nhìn trông rất ấm áp lại có chút mập mờ.

Đặc biệt là lúc không có người nào nói chuyện.

Đặc biệt là lúc đưa mắt nhìn nhau.

Thích Nam nhạy cảm phát hiện, vào lúc này, không khí trong phòng xảy ra biến hóa vi diệu. Loại biến hóa này tới quá nhanh, bất ngờ không phòng bị.

Cô buộc phải dời tầm mắt đi, “Hỏi nhiều như thế có nghĩa gì đây?”

“Mỗi nghi vấn đều có ý nghĩa tồn tại của nó.” Tống Dịch mỉm cười nói.

Thích Nam “.....”

Cô không phải không thừa nhận, trong mắt cô, giờ phút này, đầu óc thùng lỗ của Tống Dịch... cảm thấy có chút quyền rũ thì phải?

Một khi ý niệm vừa nảy sinh, đột nhiên Thích Nam có cảm giác bầu trời đang quang đăng tự nhiên vang lên tiếng sấm. Tiếng sấm thay phiên nhau đánh bom thần kinh của cô, khiến cô trở nên giống như bộ dạng của một người bệnh đáng thương với dây thần kinh thối rữa, ngay cả biểu tình trên mặt ra sao cũng không biết.

Trực giác cho cô biết cần phải điều chỉnh bầu không khí hiện tại ngay lập tức. Thích Nam tin tưởng vào trực giác của mình, không dám chần chừ, ho nhẹ một tiếng, thuận giọng nói: “Khụ, chuyện này, xin hỏi anh có còn là Tống Dịch không vậy? Bị ma nhập à?”

Cô nghĩ mình nên phá vỡ sự im lặng đáng sợ này.

“Em nói xem, nhóc con?”

Tống Dịch lên tiếng, nụ cười của anh ta mang theo cung chiều, khiến cho người khác ớn lạnh nổi da gà.

Về mặt Thích Nam như gặp phải quỷ: “Tống Dịch, anh đang giờ trò quỷ gì thế?”

Tống Dịch nói: “Tôi chỉ muốn xác định một chuyện thôi.”

“Chuyện...”

Câu hỏi của Thích Nam không thoát ra khỏi miệng được, lý do? Đột nhiên cô bị Tống Dịch cúi người xuống, chặn ngang lời nói của cô, dùng miệng.

Nụ hôn vừa chạm vào liền tách ra, nhanh tới nỗi cô quên cả phản ứng.

“Tôi chỉ là muốn biết, trước khi anh ta tới đây, tôi có thể hoàn thành nụ hôn này hay không.” Nói xong, Tống Dịch đưa tay ra phía sau, nâng ót của cô

lên, sức lực vừa đủ áp về phía mình, tiếp tục nụ hôn vừa rồi, nhưng lại xâm nhập triền miên.

Bị không khí lạnh lẽo Tây Bá Lợi Á đông lạnh thành một cây nước đá, Thích Nam kinh ngạc thiếu điều buông rơi chiếc áo cà sa.

Đây là phong cách đó à... có gì đó không đúng?

Bỗng dung Thích Nam bừng tỉnh lại, giờ tay lên muốn đẩy anh ta ra, không nghĩ tới cô vừa mới đưa tay lên thì đột nhiên cửa phòng bị người bên ngoài mở ra.

Tiếng mở cửa mạnh mẽ khuấy động thần kinh đang yếu đuối của cô. Bàn tay cô giờ lên bị dọa sợ đến mức rút lại, ngón tay không kìm chế được cũng co siết lại một cái.

Đến lúc này, tư thế cô giờ tay lên thật giống như đang triền miên muốn kéo người kia lại gần sát mình. Nhưng bởi vì liên tục bị hù dọa, cô quên mất làm sao để thu tay về.

Cô duy trì động tác ngهنh đón khiến người khác phải suy nghĩ viễn vong này cùng một lúc với lúc cô nhìn thấy Dung Trình.

“.....”

Đừng níu kéo cô, để cô giết chết cái tên khốn kiếp Tổng Dịch bị bệnh không nhẹ này!

Một cú thúc chân không người nổi dôi thì như thế nào nhỉ?

Trong lúc Thích Nam còn đang suy nghĩ phải dùng góc độ nào mới có thể thi triển tuyệt chiêu của cô một cách hoàn hảo thì đột nhiên Tổng Dịch bứt người ra một cách lưu loát, rời khỏi phạm vi tràn đầy sát khí của cô. Anh ta chăm chút sửa sang lại chiếc áo hơi xốc xệch của mình, sau cùng làm như không có chuyện gì, hướng về phía Dung Trình đang ở trước cửa, khách sáo chào hỏi:

“Tổng giám đốc Dung.”

Cuộc độ sức không tiếng động nhưng lại rung động lòng người; không thấy khói thuốc súng nhưng toàn đao bay kiếm lượn.

Dung Trình quét mắt nhìn anh ta một cái, rồi quay đầu nhìn Thích Nam. Tròng mắt sẫm màu của anh giống như hang động không sao, vui buồn đều không thấy.

“Anh tới rồi!” Thích Nam nhìn anh cười ngượng ngùng. Ánh mắt vừa xẹt qua Tổng Dịch bên cạnh thì biến thành dao găm xuyên tuyết trắng trong nháy mắt, “Dung Dung, chúng ta đi trước...”

“Cậu ở đây làm cái gì?” Dung Trình nhắm vào Tổng Dịch lên tiếng hỏi, lần át giọng nói của Thích Nam. Cô sừng sốt một hồi, im bất.

___ Cho tới tận bây giờ, Dung Trình lúc nào cũng duy trì hình tượng là người lắng nghe với tư cách cao thâm. Rất hiếm khi anh lên tiếng cắt đứt lời nói của cô... Đây chính là nguyên nhân cô kinh ngạc sửng sò.

“Tùy tiện đi dạo thôi, ngắm nhìn phong cảnh khác nhau, không được à?” Tổng Dịch trả lời anh. Lúc nhắc tới chữ ‘phong cảnh’, anh ta còn cố ý liếc về phía Thích Nam, khiến cho người ta có cảm giác giống như, ‘phong cảnh’ anh ta đang nhìn chính là cô vậy.

Lời này vừa nói ra, khói súng hiện trường càng tỏa ra dày đặc.

Mà đây chính là điều Tổng Dịch muốn.

Mặc dù anh ta đã dự định buông tay Thích Nam, nhưng anh vẫn là người làm ăn, không thích làm chuyện thua thiệt. Anh ta rất mong đợi, trước khi có thể rời bỏ Thích Nam, nhìn thấy người cô thương yêu nhớ nhung kinh ngạc, mà nguyên nhân kinh ngạc phải là bởi vì mình.

Lúc trước anh ta nếm mùi khó chịu như thế nào thì bây giờ phải trả lại đầy đủ mới thôi!

Dung Trình không nói lời nào, chỉ nhìn anh ta chăm chăm, ánh mắt phẳng lặng như tờ.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Bên này, lúc Thích Nam đứng dậy từ mép giường, tay cô đụng phải cái gì lạnh lạnh tròn tròn. Cô sờ sờ, cảm xúc như đụng phải vật thủy tinh truyền tới từ lòng bàn tay. Cô quay đầu lại nhìn, nhận ra đó chính là một chai tinh dầu kích dục từ hàng chữ tiếng Anh phức tạp.

___ Lúc cô tỉnh dậy, trên giường này còn bày ra không ít công cụ ‘giúp vui’ không phù hợp với lứa tuổi nhi đồng, đầy đủ không thiếu loại nào. Chỉ là trong lúc cô kéo chăn mềm, những thứ này văng tung tóe ra chỗ khác.

Cô đưa một chai nhỏ nhỏ tới gần mắt, quan sát tỉ mỉ, cuối cùng co mấy ngón tay lại, cầm nó trong tay.

Cô cầm theo nó đi tới bên cạnh Dung Trình.

“Hai người tỉnh nhìn nhau đến khi phải lòng nhau cao chạy xa bay tới Hà Lan hay là muốn thế nào?” Cô chột chột ngón tay lên cánh tay Dung Trình, “Mới vừa rồi anh ta chính là phát bệnh, anh đừng nhìn nữa. Người ngốc mới đi tranh đấu với một kẻ ‘đại ngốc’, không phải sao?”

Tổng Dịch: “.....”

“Em gọi ai là ‘đại ngốc’ hả?” Anh ta còn chưa khiêu khích Dung Trình, trái lại quay hòng pháo chia vào Thích Nam, “Mới vừa rồi là ai khóc lóc cầu xin tôi ‘cứu vớt thiếu nữ thuần lương thoát khỏi vực sâu tội ác’ vậy hả?”

Với bộ dạng qua cầu rút ván, Thích Nam trả lời: “Nhìn tôi chả có chỗ nào giống ‘thiếu nữ’, nhìn anh thì ‘đại ngốc’ giống hết mười phần.”

Tổng Dịch: “...Thích Nam, em còn có thể tráo trở hơn được nữa không?”

“Hê hê, có chút chuyện thôi mà liền cần xé tam quan nhân cách của người ta, không chút thú vị.” Thích Nam nhún vai, “Được rồi, tôi thừa nhận, anh là người đã cứu tôi, được không? Vâng ạ, tôi còn chuẩn bị quà cảm ơn cho anh nè!”

Cô giờ giờ tỉnh dầu vừa mới thu thập được trong tay, nói: “Đừng nói rằng tôi không hiểu đền ơn. Vật này tặng anh chơi cho sướng nhé.”

Nói xong, cô cầm nó đi về phía Tổng Dịch. Mới vừa đi được hai bước, tầm chân kéo dài trên mặt đất như bị đè lại, kéo căng, cô như mảnh hồ vò mòi, ngã nhào tới Tổng Dịch.

Tổng đại thiếu phản ứng không kịp, miễn cưỡng trở thành đệm thịt cao quý lộng lẫy. Chỉ là thời gian làm đệm thịt quá ngắn, bởi vì dường như cùng một lúc, Thích Nam đang đè trên người anh liền bứt người ra rồi đi.

Nhanh đến nỗi khiến Tổng đại thiếu sững sờ.

Anh ta còn chưa kịp suy nghĩ thì đã ngửi thấy một mùi thơm nồng nặc lạ lùng.

Ánh mắt của anh từ từ dời xuống, cuối cùng rơi xuống trên ngực mình... cái vũng kia không biết là chất lỏng gì.

Chất lỏng màu tím nhạt, tản ra mùi vị gian ác.

“.....”

Thích Nam vẫn còn chưa hoàn hồn. Sự cố vừa mới phát sinh đột ngột thì cô được Dung Trình lạnh tay lẹ mắt kéo lên. Hơn nữa, người kia còn đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, bịt kín mũi của cô, tránh cho mùi vị tà gian kia xâm nhập, khiến cô không tới nỗi trở thành nô lệ của dục vọng.

Ừ, giống như bộ dạng nô lệ của Tổng Dịch vậy.

Trên căn bản, loại thuốc kích dục này sẽ không làm người tổn thương, nhưng nếu dùng quá liều, sẽ biến thành ‘một đêm bảy lần’.

Ừ, giống như liều lượng Tổng Dịch đang dùng vậy.

Thích Nam thương hại nhìn Tổng Dịch đang nằm trên mặt đất quên cả ngồi dậy: “Chuyện gì thế Tổng giám đốc Tổng? Anh có cần gọi ‘phục vụ khách trọ’ không? Hay là gọi bác sĩ? Tôi có thể giúp anh đi kêu.”

Giọng nói của cô từ phía sau truyền tới, ong ong. Tổng Dịch nghe được cả người như lửa đốt. Lửa giận và lửa dục đồng thời thiêu đốt, anh lấy tay che mắt lại, nói một cách mệt mỏi:

“Đề cho tôi yên lặng.”

“Tôi cảm thấy tính năng của thuốc này không thể dựa vào ‘yên lặng’ mà hết được.” Thích Nam ra dáng bác sĩ, nghiêm túc nói: “Tôi đề nghị hay là...”

Tổng Dịch dời tay đi, để lộ ra cặp mắt: “Em tỉnh ở lại đây?” Cách ở lại như thế nào, đều đáng được coi trọng.

Thích Nam hiểu được ám hiệu của anh ta, vẻ mặt nghiêm nghị, nói: “Không nên đùa cợt lưu manh với người đã có gia đình.”

“...Đi.”

Thích Nam chần chờ một lát, chuẩn bị đi ra ngoài cùng với Dung Trình.

“Tôi đi đó?”

“...Ừ.”

Đóng nhẹ cửa phòng lại, Thích Nam cười cười nói: “Dung Dung, vừa rồi anh đập chần em làm gì?”

Đúng vậy, mới vừa xảy ra chuyện thì cô đã biết, sự cố phát sinh đột ngột không phải là do tình cờ ngẫu nhiên, mà là do người gây ra. Người làm ra chuyện này chính là... Dung Trình đứng đắn không ai bằng.

Dung Trình đập chặn của cô không biết là vì vô tình hay cố ý.

Nhưng nhìn theo góc độ anh có thể kéo cô ra ngay lập tức thì khả năng anh cố ý càng cao.

Cho nên, vì lẽ gì?

“Trọt chân.” Dung Trình giải thích.

Thích Nam gật đầu: “Trọt thật đúng lúc.”

Đối mặt với sự nhạo báng của cô, Dung Trình vẫn thản nhiên như không: “Muốn học hỏi?”

“Không học. Em không muốn hư hỏng như vậy.” Thích Nam cười ‘khà khà’ một cách quái dị, nghe ra có mấy phần chân truyền của Dung Trác. Dường như Dung Trình cũng phát hiện ra điều này, vì để cho cô không vướng phải bộ dạng lòi thối của trạch nam nào đó, anh cảm thấy nhất định phải đánh ra một chiêu dự phòng trước.

“Sau này em đừng học theo Dung Trác nữa.” Anh nhắc nhở.

Thích Nam không phục: “Cái gì mà học theo cậu ấy, là cậu ấy học lên em!”

Dung Trình: “.....”

Anh nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy kiểu cười kia không có gì đáng để tranh giành bản quyền mà!

Anh chuẩn bị sắp xếp lại ngôn ngữ muốn truyền đạt ý nghĩ của mình cho cô, còn chưa nghĩ ra phải nói như thế nào thì đột nhiên cửa phòng bên cạnh mở bật mở rất mạnh.

Một người con gái tóc tai bù xù, không nhìn rõ mặt mũi, từ bên trong chạy ra.

Áo quần tả to, người con gái chạy đi, chạy được mấy bước, hốt hoảng ngã vấp xuống đất. Cô bất chấp tất cả, lại bò dậy.

Lúc này, hình như cô ta nhìn thấy Thích Nam và Dung Trình, cô ta quá hoảng loạn, cũng không biết có nhìn rõ người hay không, trực tiếp quỳ xuống trước bọn họ, hai tay ôm lấy chân của Thích Nam.

“Cứu tôi!” Giọng nói nức nở thê lương cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mở Màn (Hai)

Thích Nam chưa từng nghĩ tới, có một ngày, người phụ nữ này quỳ gối trước mặt cô cầu cứu.

Đúng vậy, cô biết người phụ nữ đột nhiên chạy tới này, không chỉ biết, còn rất quen thuộc.

Nhắc lại trước đây, trải qua nhiều năm có liên quan tới việc tu dưỡng phương thức biểu diễn kỹ xảo, Thích Nam rất am hiểu việc nắm bắt chi tiết. Nếu như cô đã từng nghe qua giọng nói của một người nào đó, cô có thể hoàn nguyên giọng nói của người này trong một hoàn cảnh bị âm thanh quấy nhiễu mà nhận ra được chủ nhân của giọng nói.

Trước đây không lâu, cô đã dựa vào điểm này mà nhận ra Nghiêm Duyệt.

Ừ, chuyện cô bị Nghiêm Duyệt lừa đến Kim Đình cũng không cần nhắc lại một lần nữa mà.

Trở lại chuyện chính, dựa vào sở trường này, lúc này đây, Thích Nam lại có phát hiện mới về người phụ nữ đang quỳ dưới chân cô cầu cứu.

Chỉ bằng vào giọng nói, cô đã nhận ra người phụ nữ này.

Trang điểm của người phụ nữ cầu cứu với cô có chút sặc sỡ, mái tóc rối bù che hơn nửa gương mặt. Điều này khiến cho cô ta thoạt nhìn có vẻ rất chật vật. Lúc này, người phụ nữ giang hai tay ôm chặt chân Thích Nam, cánh tay trần lộ ra da thịt có dấu phỏng và vết roi rõ ràng.

Cô ta quả thật là bị ngược đãi.

Thậm chí Thích Nam còn hoài nghi, bởi vì cô ta bị sợ hãi quá độ, trong mắt không có tiêu cự, nếu không thì tại sao cô ta lại chạy tới quỳ trước mặt cô?

Đúng vậy, người phụ nữ này chính là người đã từng tạo ra dư luận hăm hại Thích Nam, sau đó lại biến mất không biết tăm tích, Tô Yên.

Lần này gặp lại, cô ta chật vật giống như một con chó lưu lạc đầu đường xó chợ xin ăn.

Vừa nghe cô ta thỉnh cầu một lần nữa, tâm tình Thích Nam hết sức phức tạp.

Đã từng là một cô gái được mọi người bao quanh hâm mộ, thế nhưng lúc này lại giống như một bà điên với tinh thần thất thường. Sự chênh lệch này, cho dù là người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy thốn thức không thôi.

Nhưng mà, lâu nay Thích Nam dùng thiện lượng trên người người khác đã không nhiều, chia cho Tô Yên thì lại càng ít hơn. Cô cũng không định ra tay cứu vớt một người đàn bà đã từng ra tay tính kế với mình không chỉ một lần. Nhìn cô không giống như một người yêu thích SM muốn tự làm khổ mình, đúng không?

Cho dù giờ phút này, người phụ nữ này nhìn thật đáng thương.

“Dung Dung, chúng ta thật sự nên rời khỏi đây.” Thích Nam thu hồi lại ánh mắt lãnh đạm trên người Tô Yên. Sự kinh ngạc lúc mới gặp gỡ bây giờ đã thối lui, giờ phút này, ở trong mắt của cô, Tô Yên và không khí không có gì khác nhau, “Tặc vương X đã đuổi giết tới thành phố YY, nếu không cập nhật kịp thời, sẽ khiến cho danh tiếng ‘người ái mộ quá khích’ của em bị long đong!” (*Chỗ này hình như Thích Nam đang nói về một game/phim mà cô đang là fans. Bản raw chỉ có □□ hai cái hình vuông này thôi, mình hỏi ra thì mới biết đó có thể là tên của một thành phố hay địa phương có liên quan với chính phủ nên không được hiện rõ, cho nên mình chỉnh thành ‘thành phố YY’ nhé.)

Một khi giọng nói của cô vang lên, trong nháy mắt, cơ thể của Tô Yên trở nên cứng ngắc, vẻ mặt chuyển sang kinh ngạc sững sờ.

Thậm chí cô nàng còn quên mất chuyện cầu cứu.

___Xem ra, giống như Thích Nam có thể nhận ra cô ta ngay lập tức, đối với giọng nói của Thích Nam, cô ta cũng có mười phần nhạy cảm.

Dung Trình liếc mắt nhìn Tô Yên một cái, rồi lại chuyển sang nhìn Thích Nam:

“Thật muốn đi?”

___Hình như anh cũng nhận ra Tô Yên.

Thích Nam trêu chọc: “Chẳng lẽ anh muốn ở lại nhìn Tống Dịch ‘biểu diễn’ một mình?”

Dung Trình hít vào một hơi thật sâu, nói: “Đi thôi.”

Thích Nam cảm giác bàn tay ôm chân mình đã được thả lỏng, chỉ là nắm lấy một cách yếu ớt. Chút sức lực này hoàn toàn không thể ngăn cản được cô bỏ đi, nhưng đối phương cũng không thu tay về. Đây có lẽ là bởi vì đối phương vẫn còn ôm lấy chút hi vọng mong manh cuối cùng, cũng có lẽ là bởi vì quá kinh ngạc mà quên rút tay lại... Rốt cuộc sự thật là như thế nào, Thích Nam cũng không muốn phí công phí sức đi suy đoán.

Cô cũng không muốn có liên quan tới chuyện của Tô Yên.

Nghĩ như vậy, cô không nhìn hai bàn tay kia, trực tiếp giơ chân lên đi.

Dung Trình chậm hơn cô một bước, ngay sau đó cũng đi theo.

“Tất cả lực lượng ngăn cản em xem Tặc Vương X đều bị tiêu diệt.” Thích Nam nói giống như thật, giọng nói của cô rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức ngược lại khiến người ta có cảm giác, cô chỉ là vì muốn làm cho sự hài hước đen tối của mình càng có thêm tính chất giải trí, lại cảm thấy giống như... tìm cho mình một lý do để có thể bỏ đi một cách thần nhiên.

Dung Trình lặng lẽ thờ dài, dừng lại một chút, đón ý nói hùa: “Phải, không có ai ngăn cản em bỏ đi.”

Thích Nam im lặng.

Hai người im lặng đi một đoạn, sau khi chuyển sang khúc quanh, hành lang dài trống trải đột nhiên xuất hiện một đồng người.

Đó là các đại biểu cao cấp của Kim Đình.

Các cấp cao của Kim Đình tự biết mình quản lý bất lực, chọc phải một cái sọt lớn như trời. Chuyện liên quan tới nhà họ Dung của thành phố M, bọn họ không dám khinh thường, rồi rít tới điều tra tình huống. Nhưng bọn họ lại sợ đi theo nhìn thấy những gì không nên thấy, khiến cho vị nắm quyền nhà họ Dung này không thể xuống đài được, vì vậy họ chọn cách chờ đợi từ xa không dám tới gần.

“Dung tiên sinh.” Thấy bọn họ đi tới, một người cao cấp của Kim Đình âm thầm quan sát Dung Trình, cố gắng phán đoán cảm xúc vui buồn từ vẻ mặt

của anh. Vậy mà ông ta phải thất bại, từ trên gương mặt đó, ông ta hoàn toàn không thể phân biệt tâm tình chân thật của đối phương.

Bởi vì không thể phân biệt, trong lòng lại càng hốt hoảng.

Dung Trình gật đầu chào vị cấp cao vừa mới mở miệng, sau đó nói: “Có thể giúp một tay, mang một bộ quần áo tới đây chứ?”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên.” Cao cấp mở miệng liên tục đáp ứng, gọi một nhân viên làm việc đi lấy quần áo. Sau khi dặn dò cẩn thận xong, lúc này mới chuyển sang Dung Trình, “Dung tiên sinh, bên chúng tôi đã tra ra nhân viên Kim Đình tham gia chuyện này...”

Nói xong, một người đàn ông cao gầy, tay chân bị trói, bị đám người đó đẩy ra ngoài.

“Người xem xử lý như thế nào?”

.....

Từ Kim Đình bước ra ngoài, Thích Nam mặc vào quần áo bình thường, cảm giác trong nháy mắt, mình đã trở lại thế giới văn minh. Cô hoạt động tay chân, chờ người phục vụ của Kim Đình lái xe Dung Trình tới.

“Giao lại người đó cho Kim Đình xử lý có được không?” Trong lúc chờ đợi, Thích Nam nhắc tới chuyện này, “Nếu không phải vì anh ta, em cũng sẽ không bị đưa vào Kim Đình. Nếu như người vào phòng không phải là Tống Dịch, em không nhất định có thể nguyên vẹn trở ra.”

“Anh tưởng rằng em chấp nhận phương thức xử lý này.” Dung Trình thấy cô thiếu chút nữa ngã xuống, đưa tay ra đứng lúc kéo cô một cái, “Kim Đình sẽ không nói tay.”

Thích Nam bật cười: “Anh tin tưởng nhà người khác như vậy à?”

Dung Trình nói: “Anh tin chính mình.”

Anh để cho đối phương xử lý, nếu như cấp cao Kim Đình đủ thông minh, bọn họ sẽ cho anh một đáp án hài lòng rất nhanh.

“Vậy là em không tin tưởng anh?” Dung Trình nhìn về phía cô.

“Đương nhiên là em tin tưởng anh.” Thích Nam bủn xỉn, “Em chỉ là hối hận trước khi đi đã không tiến lên cho anh ta hai cái bạt tai cho hả giận.”

Dung Trình nhắc nhở cô: “Hiện tại đi vào vẫn còn kịp.”

Thích Nam nhún vai: “Chỉ là em không muốn đặt chân vào Kim Đình một lần nào nữa... Kia, xe tới rồi.”

Sau đó hai người lên xe rời khỏi.

Nhìn Kim Đình bên ngoài cửa sổ bị bỏ lại cho đến khi biến mất không nhìn thấy nữa, Thích Nam im lặng trong chốc lát, hướng về phía Dung Trình đang lái xe, nói: “Dung Dung, anh đưa em trở về nhà họ Thích đi.”

Lúc này cô lựa chọn trở về nhà họ Thích, mục đích là gì, vừa nhìn đã hiểu ngay.

Cô nghĩ cô cần phải gặp Thích Căn rồi, chỉ là trước khi tới, cô cần mang theo đồ dùng biểu diễn.

“Dung Dung, gần đây có siêu thị quy mô lớn nào không?”

Dung Trình cho rằng cô muốn vào siêu thị mua đồ, hỏi: “Em cần phải mua cái gì sao?”

Thích Nam nghiêm túc nói: “Không, em chỉ là muốn đi cướp thôi.”

Dung Trình: “.....”

Giờ phút này, so với ai khác, quản lý Dư của Kim Đình đều không yên tĩnh. Từ lúc ông ta cảm nhận được mở phòng kia, tim của ông ta vẫn không ngừng nhảy nhót. Ông ta lo lắng đưa Thái tử gia Tống thị đến một gian phòng có người con gái không đủ thủy nị, dù sao vị kia đã ‘chơi hoa’ nhiều năm, thói quen rất cầu kỳ.

“Không biết người trong phòng là người nào?” Quản lý Dư nổi giận, “Tại sao lại không biết?”

Thủ hạ nơm nớp lo sợ: “Nghe nói là người mới tới.”

Khóe mắt quản lý Dư tròn trĩnh dừng lại: “Mới tới?”

Mới tới đồng nghĩa với nghiệp vụ không thuần thực, cũng có nghĩa sẽ chọc giận tới Thái tử gia Tống thị, cũng có nghĩa mình sẽ gặp xui xẻo?

“Cậu đi điều tra xem người nào đưa vào?” Quản lý Dư chìm thân thể mập mạp của mình lên ghế sa lon, “Thuận tiện an bài một vị khách vào phòng của

cô Tô Tô kia. Nếu đã chuẩn bị xong thì đừng lãng phí.”

Nhận được nhiệm vụ, người kia lui xuống rất nhanh, lúc trở về vẫn là đưa tới cái tin ‘Không biết’.

Quản lý Dư giận không thể kìm chế được, nhưng lại không thể làm gì, cứ như vậy, sống trong một ngày giống như một năm đau khổ. So với bất cứ lúc nào, ông ta lại mong đợi, vị Tổng thị kia chính là ‘súng bắn nhanh’.

“Vị Dung tiên sinh kia tới Kim Đình rồi.”

Lúc thủ hạ đưa tới tin tức này thì đuôi lông mày của quản lý Dư run lên, đột nhiên có loại dự cảm rất xấu.

“Vị Dung thị kia?”

“Dạ.”

“Anh ta tới làm gì?”

“Anh ta đang nói chuyện với cấp cao Kim Đình phòng làm việc trên tầng chót. Nghe nói anh ta tới tìm người.”

“Tìm người?” Quản lý Dư cảm thấy dự cảm bất thường càng ngày càng rõ rệt, “Vị Tô Tô kia?”

Nếu như đúng vậy thì thật nguy to, bởi vì vị khách ông ta an bài tới phòng của Tô Tô có khẩu vị rất nặng.

“Không rõ lắm. Nghe nói là một người rất quan trọng với Dung tiên sinh, cho nên được giữ bí mật rất kín.”

Trong lòng quản lý Dư thấp thỏm: “Đi điều tra thêm.”

“Nghe nói vị Dung tiên sinh kia dẫn người ở phòng 2011 đi rồi.”

Quản lý Dư: “....”

Phòng đó không phải là phòng có vị Tô Tô kia, vô cùng may mắn. Nhưng mà, đó là căn phòng ông ta đã dứt Tổng đại thiếu đi vào.

==

Đây chính là bồng dung ông ta đắc tội với cả hai Đại thần?

Má nó, thế giới này thật đáng sợ, tôi muốn về nhà!!

Tâm như tro tàn, quản lý Dư chuẩn bị khoác áo xin tội, cố đạt tới mức xử lý nhẹ nhàng. Nhưng lúc ông ta chạy tới, lại phát hiện... đã có người gánh chịu lửa đạn?

Ừm, cho dù là thế nào đi nữa, thật sự quá tốt!

Chỉ là, người phụ nữ được vị cầm quyền của nhà họ Dung mang đi nhìn rất quen mắt thì phải?

Sợ mình nhìn lầm, ông ta hỏi thăm thuộc hạ bên cạnh.

“Không phải là Quản lý đã gặp qua cô ấy, mà là cô ấy nhìn rất giống vị Tô Tô tiểu thư mới tới kia.”

Tim của quản lý Dư giật thót lên, trái tim nhỏ bé liên tục bị hù dọa: “Rất giống à?”

“Dạ phải.”

Quản lý Dư vội vàng nói: “Cậu mau mang Tô Tô kia tới đây.”

“Đó là khách mời...”

“Mượn cớ.” Quản lý Dư không dám trì hoãn, “Ngộ nhớ Tô Tô kia và người phụ nữ bên cạnh Dung tiên sinh có quan hệ gì đó thì sao?”

Vị thuộc hạ kia cũng sợ hết hồn: “Không phải, không phải đúng lúc như vậy chứ!”

“Cậu đi hỏi thì biết liền! Nói nhảm nhiều như vậy!”

Tô Yên đang tuyệt vọng không nghĩ mình sẽ được cứu giúp. Cô nàng bắt được gốc rom rạ, không bao giờ nghĩ sẽ buông ra.

___ “Cô nói Dung Trình?”

___ “Đúng vậy. Tôi và cô ấy là chị em!”

Lúc này, cô ta chưa biết quan hệ giữa cô ta và Thích Nam, nhưng điều này cũng không hề cản trở cô ta lợi dụng cô ấy, vì phải tự vệ. Cũng không lâu sau đó, có một người tìm đến cô, người nọ nói cho cô biết, cô và Thích Nam thật sự là chị em.

Lúc đó, cô lại trở thành đối tượng để người khác lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Dạy Đỗ Người

Từ trong siêu thị đi ra, trên tay Dung Trình có thêm hai túi xách lớn, một trái một phải chú ý tới giữ vững thăng bằng.

Tay trái là cái thùng thiết tròn tròn, lớp vỏ bên ngoài màu xanh tươi thoát tục. Trên lớp xanh tươi này còn có in mấy chữ to rất bắt mắt ___ Sơn Nước Hoa Đại Vương

Tay phải cầm cái thùng nhựa màu sắc sặc sỡ, nhìn chất lượng kém cỏi cũng đủ biết chỉ đáng giá 5 đồng 1 cái.

Anh xách chúng ra ngoài, âu phục cao cấp trên người dường như cũng nhiễm lây vài phần mùi vị rẻ tiền.

Đúng vậy, nửa giờ trước, Thích Nam giương cao cờ hiệu đánh cướp, xông vào siêu thị, nhưng không phải chạy về phía quầy thu tiền mà đi nhanh về phía khu thực phẩm đông lạnh, tìm nhân viên phục vụ mua đá cục dùng để đông lạnh thực phẩm.

Nhân viên phục vụ kiên nhẫn thuyết phục cô mua đá thường có thể ăn được, nhưng lại bị Thích Nam cản quấy, nhân viên phục vụ cười đến nổi mặt trở nên xanh mét, thoáng nhìn thật giống như muốn ấn cô vào tủ lạnh đựng sùi cào đông lạnh.

Cũng may nhân viên phục vụ kịp thời nhớ ra, bên trong sở trao đổi nhân tài* có bao nhiêu gian khổ, cho nên lúc này mới tránh khỏi một vụ huyết án xảy ra. (*Bên Trung có một loại trụ sở/trung tâm tìm việc cho những người mới ra trường, thường là những trường đại học không nổi tiếng. Công ty nào muốn mượn người thì tìm tới trụ sở này, lựa chọn trong hàng ngàn ứng cử viên.)

Thích Nam cảm thông công việc của cô gái này không phải dễ dàng, cuối cùng cũng đồng ý mua một thùng đá ăn được và một thùng nước sơn. Sau đó, cô còn kéo theo Dung Trình làm tráng đình.

“Anh nhất định không biết bây giờ anh nhìn rất đẹp trai!” Vì để trấn an tráng đình, Thích Nam tán dương một cách không biết xấu hổ, “Cũng chỉ có lúc này, anh mới có thể đường đường chính chính biểu diễn phô trương bắp tay nở nang của mình mà không bị người ta nói là khoe khoang. Em vì anh mà cung cấp một bức sân khấu hoàn hảo!”

Một Dung Trình chưa bao giờ có ý định muốn bất kỳ ai triển lãm cơ thể của mình, đương nhiên không có cảm giác được người khác khen ngợi. Anh ngược mắt liếc nhìn cô một cái: “Vậy là anh phải cảm ơn em?”

“Không cần cảm ơn. Hai ta là ai chứ?” Ngoài miệng Thích Nam nói không cần một giây trước, một giây sau liền đưa ra đề nghị trả ơn, “Lần sau mời em ăn đá lạnh?”

Thông báo: Bạn gái của anh đã tu luyện tới mức mặt dạn mày dày, xin miễn trả lời.

Dung Trình: “.....”

Khóe miệng anh hơi cong lên: “Cho em ăn tới chết ngen luôn.”

“Anh chuẩn bị nhận thầu hết tất cả tiệm nước giải khát trên thế giới này à?” Bởi vì tấm lòng ‘tri kỷ’ của anh mà Thích Nam đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn về phía anh bảo đảm, “Em sẽ cố gắng chiến đấu tới cùng để không bị chết ngen!”

Dung Trình: “.....”

Từ ngữ anh không phong phú, may mà xe của bọn họ đang ở phía trước, nếu không còn nói tiếp nữa thì sớm muộn gì anh cũng bị ngen chết.

Anh bỏ thùng nước đá và thùng sơn vào trong cốp xe sau, sau đó đi vòng qua chỗ ngồi tài xế, mở cửa. Lúc anh vừa ngồi xuống thì mới phát hiện, Thích Nam vừa rồi còn đấu võ mồm với anh bây giờ lại giống như sức sống bị hút đi hết, dựa người ỉu xù trên ghế ngồi. Dưới tư thế này, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt cô.

Thậm chí cô còn quên mang cả dây nịt an toàn.

Ánh mắt Dung Trinh lóe lên, chồm qua người cô giúp cô nịt lại dây an toàn.

“Có sao không?” Anh hỏi.

“Di chứng của thuốc mê thôi. Em nghỉ ngơi một chút là hết chuyện.” Thích Nam đang nhắm mắt dưỡng thần lại mở mắt ra, choàng tay qua cổ anh, cọ cọ vài cái rồi buông ra, cười một cách mệt mỏi, “Anh cứ lái xe đi, em ngủ một chút thôi, vào đến Thượng Thành thì gọi em.”

Nhà họ Thích ở khu biệt thự Thượng Thành. Lúc này Dung Trinh đã đồng ý đưa cô trở về.

Dung Trinh có chút hiếu kỳ: “Em mua nước son làm gì?”

“Đương nhiên là có chuyện dùng.” Thích Nam đứng một cái lên mặt anh, sau đó đẩy anh ra, “Cục cưng hiếu kỳ à, hỏi nhiều như vậy?”

Dung Trinh bị chẹn họng, không hỏi nữa. Anh nhìn thấy cô hiện giờ mệt mỏi, không muốn quấy rầy cô, nổ máy xe dời khỏi siêu thị.

Nhà họ Thích ở khu biệt thự ngoại ô, cách trung tâm thành phố một đoạn đường xe rất xa. Anh lái xe tới nơi thì trời cũng vừa sập tối.

Thích Nam vẫn còn đang ngủ say, Dung Trinh không đánh thức cô dậy, chỉ tháo dây an toàn bước xuống xe, đứng bên ngoài nhìn hoàn cảnh xung quanh. Đã lâu lắm rồi anh chưa tới nhà họ Thích, lần này so với lần trước có lẽ sẽ xảy ra sự đối đãi khác nhau.

Anh hướng về phía thùng nước đá và thùng son không rõ công dụng nhưng tràn đầy ý xấu trong cốp xe.

Đang cảm thán thì Thích Nam ngáp dài, bước từ trên xe xuống.

“Đã tối rồi?” Thích Nam vuốt mặt một cái, xóa đi chút buồn ngủ còn lưu lại. Lúc nhìn thấy bóng dáng cao ngất của Dung Trinh hiện rõ dưới ánh nắng chiều, trong lòng cô dâng lên một luồng xúc động khó tả. Nét mặt của cô trở nên nhu hòa, “Tại sao không gọi em dậy?”

Dung Trinh nói: “Có gọi, nhưng em không tỉnh.”

“Hê hê, cho phép anh nói hươu nói vượn lần này.”

Nói xong, cô đi tới mở cốp xe sau, xách thùng đá và thùng son ra ngoài: “Đợi chút nữa lái xe vào trong ga-ra nhé.”

Dung Trinh ‘Ừ’ một tiếng. Anh cũng không hỏi cô muốn làm gì, chỉ là ra tay giúp cô xách hai cái thùng nặng nề.

Sau đó hai người đi vào nhà họ Thích.

Lúc này, người nhà họ Thích đang ở phòng ăn dưới lầu ăn cơm tối. Hai người đột nhiên xuất hiện khiến mọi người sững sốt, nguyên cả một phút dài mà không ai lên tiếng nói chuyện.

Thích Nam cũng không nhìn bọn họ, cứ thế đi lên lầu. Dung Trinh chần chờ một chút rồi đi theo sau lưng của cô.

Hai người đi vào phòng của cô.

Thích Nam để Dung Trinh đặt đồ trên tay xuống, sau khi nhìn thấy hai cái thùng an toàn đặt trong góc phòng, cô vỗ tay một cái:

“Tuyệt! Thật là may mắn, không ngờ gặp đúng giờ cơm! Dung Dung, anh đoán thử xem bọn họ có mời chúng ta xuống lầu...”

Đang nói, tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất vang lên từ xa đến gần...

Thích Nam dừng lại hai giây, cười cười nói: “Em đoán người tới nhất định là Thích Căn.”

Âm thanh nhỏ dần rồi dừng lại trước cửa phòng, ngay sau đó tiếng gõ cửa vang lên.

“Dung Dung, anh đi mở cửa đi.”

Dung Trinh nhìn cô một cái rồi mới đi ra mở cửa.

Đúng như Thích Nam suy đoán, đứng bên ngoài cửa quả nhiên là Thích Căn.

“Dung tiên sinh, ông Nội bảo em tới hỏi một tiếng, anh đã ăn tối chưa? Nếu như chưa thì có thể...”

Thích Căn còn chưa nói hết lời thì Thích Nam đã lướt qua người cô ta, đi ra ngoài.

Thích Căn nhăn nhó, tiếp tục nói cho hết lời mời

“Vậy làm phiền rồi.” Dung Trinh trả lời cô ta.

Thích Cần vừa định nói không phiền tí nào thì đã nhìn thấy anh đuổi theo bóng của Thích Nam.

“.....”

Cô ta đứng nguyên một chỗ một hồi, dậm chân tức giận, sau một lúc rồi cũng đuổi theo. Lúc cô ta tới phòng ăn thì nhìn thấy một màn hai người ngồi xuống bên cạnh bàn ăn.

Chỗ Dung Trình ngồi chính là bên cạnh ông cụ nhà họ Thích, còn Thích Nam thì ngồi bên cạnh Dung Trình.

Thích Cần nhìn vị trí của cô thêm muốn, oán hận nhìn chòng chọc, nhưng rốt cuộc cô ta kiên nhẫn người đứng đầu nhà họ Thích có mặt ở đây nên không tiện phác tác, không thể làm gì khác hơn là tìm chỗ trống ngồi xuống.

Giống như Thích Nam đã nói, về đến nhà thật đúng lúc, bữa cơm chỉ vừa mới bắt đầu, mọi người chỉ vừa ngồi xuống mà thôi. Cũng vì trùng hợp như vậy, cho nên mới không dọn bàn cơm mới tiếp đãi người nắm quyền của nhà họ Dung này.

Sau đó mọi người dùng cơm trong im lặng, rất ăn ý không gọi lên bất cứ đề tài nào.

Ăn được nửa buổi, cuối cùng cũng có người phá vỡ không khí im lặng có chút lúng túng này, đó chính là ông cụ nhà họ Thích. Ông đột nhiên mở miệng, nội dung câu chuyện thật bất ngờ, đó là vấn đề ly hôn của Dung Trình và Thích Nam.

“...Hai người cho rằng chuyện lập gia đình là trò đùa à? Cưới hỏi là chuyện đại sự, chưa thông báo với hai nhà mà đã tự tiện quyết định ly hôn. Đây chính là mang chuyện cưới hỏi ra làm trò đùa.”

Ông cụ Thích không giận mà uy, sau khi nghiêm trang chính xác điểm danh hành động trẻ con của người trong cuộc xong, đề ra phương pháp giải quyết. Điều này đã được nhà họ Thích sớm bàn bạc qua, dùng Thích Cần để phục hồi quan hệ của hai nhà.

Ông cụ đang trù liệu, muốn nói ra chuyện này. Nhưng chưa kịp nói thì từ nãy giờ Thích Nam đang chiến đấu với cái cánh gà lại có động tác mới. Cô dùng sức không đều, thêm sức cho cánh gà, khiến nó hoàn thành sứ mạng mà nó chưa kịp hoàn tất lúc còn sống, bay bổng lên, lúc hạ cánh: ‘đậu’ ngay trên mặt Thích Cần ở đối diện.

Đột nhiên trong bầu không khí nghiêm túc bay ra một vật biết bay không rõ ràng, còn đập vào mặt của người gánh vác trách nhiệm nặng nề duy trì tình hữu nghị và sự tồn tại của hai nhà Thích, Dung, Thích Cần. Người bị đập vào mặt sững sờ, tất cả mọi người nhìn thấy cô bị đập vào mặt cũng đều sững sờ.

Sau đó___

“Loại đường vòng cung này hoàn toàn phù hợp với tác dụng của trọng lực, cũng như tác dụng thu hút kẻ cận bã, giám định xong.” Mới lên chức ‘Học bá’, Thích Nam giả đồ sộ sờ cằm, nghiêng đầu về phía người bên tay trái, thỉnh cầu sự đồng ý, “Cậu có đồng quan điểm với cháu không?”

Ngồi bên tay trái của cô chính là cậu Ba, cha của Thích Cần. Ông ta nghe xong câu hỏi của cô liền ngẹn lời.

“Cậu không biết thật à?” Lúc này ‘Học bá’ cô đơn thờ dài một tiếng, trên người tỏa ra cái loại cảm giác cô đơn Thắng Hàn[1] ở tận đỉnh cao. Cô thờ dài nói, “Sau này chú nhớ đọc thêm nhiều sách đi nhé!”

“.....”

Lúc này rốt cuộc Thích Cần cũng lấy lại được bình tĩnh từ trong kinh ngạc sững sờ, âm thanh gay gắt kinh ngạc kêu lên: “Thích Nam! Cô nhìn xem cô làm gì tội vạ hả?”

Cô ta giờ ra cánh gà đầy mỡ, tức giận thiếu điều muốn ngất đi.

“Tôi có làm gì cô đâu, có chăng thì chính là người bị ỉn như cô thu hút cánh gà của tôi mà thôi. Cánh gà tội nghiệp của tôi!” Thích Nam nói như chỉ sợ thiên hạ không loạn vậy.

Thích Cần giận đến phát run: “Cô ở đây nói nhăng nói cuội gì vậy?!”

“Tôi nói bậy cái gì? Cô không bị ỉn à?” Thích Nam bình thản ung dung, “Tiêu hủy dung mạo con gái người ta trong công ty người nhà không phải là cô à? Tôi nghe nói gần đây giá cổ phiếu của Thích thị không ổn định, nếu con gái nhà người ta mang chuyện này tuyên truyền trên mạng thì cô nói thử coi, giá cổ phiếu có thể từ ‘không ổn định’ mà biến thành...” Nói tới đây, cô cố ý dừng lại một chút, sau đó mỉm cười đầy ác ý, nói, “Biến thành rối loạn hay không?”

Ông cụ nhà họ Thích nhũn mảy một cái, ánh mắt chất vấn rơi trên người Thích Cần, trầm giọng hỏi, “Có chuyện này à?”

Thích Cần mấp máy môi, không lên tiếng trả lời.

Ông cụ Thích cả giận nói: “Hồ đồ!”

Về mặt cha của Thích Cần tràn đầy lo lắng, dường như muốn nói hộ cho con gái mình vài câu, nhưng chưa kịp mở miệng thì ông cụ Thích đã chia đầu

súng về phía ông ta: “Lão Tam, xem cậu dạy dỗ đứa con gái này thật tốt!”

Ông cụ vỗ bàn ăn, đương nhiên quá tức giận.

Mọi người im lặng như hén.

Đại khái là nhà họ Thích đang gặp phải nguy cơ, Thích Nam lại có thể xác định thêm một bước nữa.

Nếu như không phải đang gặp nguy cơ, biết được Thích Cần mắc phải lỗi lầm này, ông cụ Thích cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Lừa gạt bộc phát, ông cụ cũng không đề cập tới chuyện cưới hỏi nữa, bỏ lại mọi người, kéo cô nàng Thích Cần kia vào phòng sách dạy dỗ một mình.

Thích Nam mặc kệ không khí trên bàn ăn đột nhiên thay đổi, thoải mái nhàn nhã tiếp tục bữa cơm. Ăn uống xong, cô từ từ lau miệng, sau đó mới dẫn Dung Trình trở về phòng của mình.

“Ha ha, nếu như không phải em đây chen vào, anh đã bị người ta ép hôn.” Thích Nam lăn hai vòng trên giường, thoải mái thở ra một hơi.

Mặc dù cô không được cưng chiều ở nhà họ Thích, nhưng số người chia mũi nhọn vào cô như Thích Cần như vậy chỉ là số ít, cũng như không cố tình gây khó khăn cho cô. Lấy gian phòng của cô ra mà nói, cô đã rời nhà lâu như vậy, nhưng mỗi ngày vẫn có người dọn dẹp sạch sẽ, không đến nỗi phải biến thành ổ nhện.

“Thật ra em có chút tò mò, nếu như em không chen vào, anh làm thế nào để chu toàn với nhà họ Thích?” Thích Nam nằm lý trên giường hỏi anh.

“Đừng nằm” Dung Trình không trả lời cô ngay lập tức, mà là đưa tay ra dựng cô ngồi dậy, để cô đừng nằm úp trên giường như vậy.

“Làm gì vậy?” Thích Nam xụ mặt, toàn thân mệt mỏi không ra bộ dạng gì, sau khi bị Dung Trình kéo dậy, đu cứng trên người của anh.

Dung Trình để mặc cô quán lấy mình: “Mới vừa ăn xong, không sợ không tiêu hóa được sao?”

“Dạ dày của em không yếu đuối như vậy!” Thích Nam nói xong, không ngờ vẫn còn nhớ lại chủ đề đã sớm trượt khỏi hệ ngân hà, “Đừng đánh trống lảng, đang nói chuyện chính sự với anh, anh lại kéo sang dạ dày gì vậy!”

“Phải chu toàn à?” Lần này Dung Trình không nói sang chuyện khác nữa, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, “Nếu nói phải duy trì mối quan hệ thông gia này, không phải em là thí sinh rất thích hợp sao?”

“...Chúng ta đã ly hôn!”

“Cho nên cả hai chúng ta đều độc thân, có thể đạt được tiêu chuẩn kết hôn.”

Về mặt Thích Nam quai dị, không biết là bởi vì nhắc tới đề tài tái hôn, hay là bởi vì đột nhiên Dung Trình trở nên biết ăn nói khiến cô kinh ngạc, hoặc là cả hai đều có.

Dung Trình thấy vậy dò hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Đang suy nghĩ chúng ta nên đi tắm thôi.” Vốn là Thích Nam chỉ thuận miệng nói ra, nhưng sau khi nói xong thì lại cảm thấy quả thật như vậy. “Đúng rồi, sau khi chúng ta tắm rửa xong còn phải đánh chiếm một công trình rất vĩ đại.

Dung Trình ngạc nhiên hỏi: “Công trình gì?”

Thích Nam nghiêm túc trả lời: “Dạy dỗ người.”

Vì kế hoạch ‘dạy dỗ người’ vĩ đại, hai người dời chiến trường đến phòng tắm, rồi vội vã trở lại phòng ngủ, sau đó...

Thích Nam đến bên kệ sách tìm sách vẽ hình bút chì, học vẽ hình tiểu nhân.

Dung Trình: “.....”

Cô vẽ rất chăm chú, chăm chú tới nỗi anh không nỡ quấy rầy. Nhưng dù sao anh cũng có chút quan tâm tới phương thức ‘dạy dỗ người’ của cô, do dự một hồi, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Tại sao đột nhiên lại muốn học cái này?”

“Vi tập trung tinh thần tĩnh tâm.”

Thích Nam nói xong, tay cầm bút hơi run rẩy. Thấy thế, trong lòng Dung Trình dâng lên một luồng cảm giác quai dị không thể tiêu trừ.

“Em...”

Anh đang chuẩn bị hỏi nữa, nhưng lại thấy Thích Nam đột ngột ngẩng đầu lên nhìn anh__

Trong mắt cô hiện rõ vẻ vui sướng, dường như toàn thân run rẩy bởi vì áp chế kích động.

“Em đã muốn làm một chuyện từ lâu lắm rồi, nhưng mà bởi vì rất nhiều nguyên nhân, em không thể tiến hành được. Mà bây giờ...” Cô cười rộ lên, bộ dạng vô cùng vui vẻ, “Em quyết định sẽ làm.”

Muốn làm nhưng chưa làm được?

Rốt cuộc chuyện khổ tâm chuẩn bị kỹ càng như vậy là chuyện gì?

Dung trình rơi vào trầm tư.

Đêm hôm khuya khoắt, vấn đề anh vất óc suy nghĩ vẫn không có kết quả lại có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hồi Báo

Đêm khuya, trong phòng Thích Cẩn.

“Anh đoán thử xem bao giờ cô ta tỉnh lại?” Đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, cô nàng họ Thích nào đó chạy vào phòng người khác giống như ăn trộm, lên tiếng hỏi Dung Trình đang ẩn người trong bóng tối. Cô cũng không có ý kìm chế âm thanh, ngang tàng cao giọng khiến cô thoát nhìn không giống tiểu nhân lén lút chút nào, ngược lại giống như khách mời được chủ nhân của gian phòng mời đến.

Dĩ nhiên, chủ nhân của căn phòng, cũng chính là Thích Cẩn, không thể nào mời cô. Trên thực tế, cô ta đang ngủ say sưa, mà Thích Nam làm như không thấy tự tiện xông vào.

Cô đang hi vọng cô ta sẽ tỉnh lại.

Trong phòng không có đèn, chỉ có ánh trăng yếu ớt xuyên qua màn cửa sổ, khiến cho gian phòng không đến hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng đêm.

Đối với Thích Nam mà nói, chút ánh sáng như vậy là đủ rồi. Nó đủ để cho cô nhìn rõ gương mặt của Thích Cẩn ở chỗ nào, để lúc cô vỗ vỗ lên gương mặt đó không đến nỗi phải thọt ngón tay vào lỗ mũi của đối phương.

Vì vậy, nhờ ánh trăng, Thích Nam không đợi được cho đến khi đồng hồ báo thức lên tiếng, hoàn thành công việc đánh thức giấc ngủ của người đẹp.

“Nè, khách tới, dậy mau.” Bàn tay của Thích Nam không khách sáo vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Người đẹp đang ngủ cũng không thể nào tiếp tục ngủ nữa, từ từ tỉnh lại.

Nửa đêm chính là lúc ngủ ngon giấc nhất, bị người ta đánh thức một cách thô bạo như vậy, đại tiểu thư nhà họ Thích tức điên lên, nhất là sau khi nhận ra thân phận của người đánh thức cô ta, cô ta càng thêm tức giận: “Cô làm gì vậy?!”

Cô nàng tức giận chất vấn, nhưng cũng không tạo nên hiệu quả gì. Đối tượng bị cô nàng chất vấn lại không chút để tâm, không những không để tâm còn có tâm tư hỏi lại cô ta:

“Nè, nhận ra tôi không?”

Thích Cẩn: “.....”

Mắt cô đâu có mù!

“Không nói lời nào là không biết? Còn chưa tỉnh ngủ?”

Thích Nam di chuyển, thay đổi tư thế, khiến ánh trăng chiếu vào căn phòng rơi trên mặt của cô, hiện ra nụ cười không chút ý tốt.

Nhìn thấy nụ cười này, trong lòng Thích Cẩn nổi lên dự cảm xấu. Dự cảm kia xuất hiện khiến cô đưa tay ra, muốn bật đèn lên.

Bóng tối sẽ trở thành ám ảnh của con người. Trong bóng tối, con người sẽ hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Hiện giờ, Thích Cẩn cảm thấy rất bất an.

Nhưng mà cô ta cũng đã chậm mất một bước. Tay của cô ta vừa mới nâng lên thì bị một dòng nước ồ ạt xối thẳng vào, rơi bịch xuống trên giường.

Đúng vậy, dòng nước, nước đá lạnh thấu xương.

Lạnh thấu xương tùy đường như đông cứng đầu óc khiến con người trở nên chậm lụt, cô nàng ướt sũng quên cả phản ứng. Ánh mắt đại ra giống như kẻ khờ nào bộ phát triển chậm lụt.

Thích Nam tươi cười hơn hờ nhìn phản ứng của cô ta, ném cái thùng trống không đang cầm trong tay xuống đất. Thùng nhựa rơi xuống đất kêu loảng xoảng, xuyên qua thời không, đánh thức hồn vía đang ở phương nào của Thích Nam.

Rốt cuộc vị đại tiểu thư nhếch nhác nhà họ Thích cũng có phản ứng, đầu tiên là ngón tay co rúm lại, sau đó là con người...

“Tách” một tiếng, đèn trong phòng chợt sáng lên.

Thích Cẩm không thích ứng được, nhắm nghiền hai mắt. Vào lúc nhắm mắt lại, cô ta nghe được giọng nói của Thích Nam.

“Ha ha, tỉnh rồi?” Khóe miệng Thích Nam cong lên vui vẻ, nhìn cô giống như một tiểu ác ma tràn đầy ác ý, “Bây giờ đã nhận ra tôi chưa?”

“Thích Nam, cô dám! Cô!” Đông lạnh thành một cây đá, Thích Cẩm giận đến mức nói năng không rõ ràng. Toàn thân cô nàng run rẩy, không biết là vì lạnh hay là vì tức giận. Hay là... cả hai đều có?

Thích Nam vui vẻ khi việc đã thành.

Cô đã đợi cho đá tan thành nước lâu giống như vậy, chỉ là vì giờ phút này!

“Thích Cẩm, bây giờ cô cảm thấy như thế nào?” Thích Nam nhìn cô ta cười đầy ác ý, “Nhưng tôi lại có thể hỏi báo sự nhọc lòng của cô một cách hoàn hảo như vậy! Có phải cảm giác còn chưa đủ? Đừng sốt ruột, tin tôi đi, tôi còn có thể hỏi báo cô tốt hơn!”

Cũng vì quá lạnh, sắc mặt của vị Thích tiểu thư này từ trước tới nay cao ngạo hiêu thẳng có chút tái nhợt, điều này khiến cho cô nàng nhìn suy nhược giống như con chim gãy cánh.

“Cho nên, cho nên cô...” Cô nàng lập đi lập lại, giống như đến tận bây giờ vẫn không thể nào tin nổi cô lại dám đối xử với mình như vậy.

Chẳng qua nó chỉ là một loài bò sát bản thủ!

“Lại dám chọc ghẹo cô?” Thích Nam nhún vai, “Đây không phải là vấn đề dám hay không dám, mà là muốn hay không muốn! Thích Cẩm, nói thật, từ trước tới nay là tôi mặc kệ cô.”

Thích Cẩm trợn mắt, cơ thể giống như cái sên, run rẩy không thôi, bị nghẹn tức.

Thích Nam nhìn thấy cô ta kích thích quá độ, rất có khuynh hướng bị chọc tới phát cuồng. Vì chẳng muốn thú vui của mình bị kết thúc sớm, cô không nói những lời kích thích nữa.

“Xem kìa, phòng của cô đã không xài được rồi, nên đổi một gian phòng mới đi há?” Thích Nam ra vẻ tính toán cho cô ta, “Đổi lại hoàn cảnh tốt hơn, ví dụ như... Kim Đình?”

Ngón tay bị lạnh đến gần như cứng ngắc bỗng dưng co lại, Thích Cẩm ngẩng phắt đầu lên: “Cô muốn làm gì?”

“Đâu có gì, chỉ là muốn đổi cho cô một chỗ ngủ tốt hơn thôi.”

Thích Cẩm bị dáng vẻ giả nhân giả nghĩa của cô làm cho muốn phun máu, nhưng cô ta lại sợ bị đưa tới Kim Đình nhiều hơn. Hiện tại cô nàng biết rõ, Thích Nam đã điên rồi, chuyện gì cũng dám làm!

“Cô đừng tới đây, tôi sẽ la lên đó!”

Thích Nam có ‘thiện ý’ nhắc nhở: “Kêu lớn tiếng chút, đêm khuya vắng người, người khác không nghe được thì làm sao bây giờ... Ừ, đúng rồi, phòng của cô có trang bị cách âm mà, mau đi, thêm chút sức, kêu lớn lên!”

Thích Cẩm: “.....” Lần này cô nàng sợ thật, rụt cổ lại, “Thích Nam, cô không thể làm như vậy...”

Thích Nam đáp lại lời cô ta bằng khăn tay có tẩm thuốc mê, giống như lúc trước Thích Nam đã bị vậy.

Trước khi Thích Cẩm rơi vào hôn mê, cô nàng nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đi về phía mình. Cô ta đưa tay về phía người đó, đôi môi giật giật, nhưng nói không ra tiếng.

“Cô ta nhất định tưởng rằng anh vừa mới tới.” Thích Nam cười một cách hài hước, “Có lẽ là muốn cầu cứu với anh!”

Sự thật thì đối tượng Thích tiểu thư muốn cầu cứu đã ngồi trong góc phòng, xem hết tất cả màn diễn này. Có trách thì trách phạm vi tầm mắt của cô đã bị hạn chế, khiến cô chỉ nhìn chăm chú mỗi một người là Thích Nam, cho nên mới không phát hiện ra anh.

“Đi thôi Dung Dung. Như em đã nói, chúng ta mang cô ta tới Kim Đình đi!”

Dung Trinh không nói gì thêm im lặng làm culi.

Bọn họ không nói một lời, rời khỏi nhà họ Thích lúc nửa đêm. Trước khi rời khỏi, Thích Nam không quên dùng nước son cô mới mua về, vẽ loạn cào cào một trận, chữ viết cầu thả.

Con đi Kim Đình chơi một ngày, đừng nhớ con. ____ Thích Cẩn

Thích Nam không phải là người dễ bị ăn hiếp, Thích Cẩn khiến cô tự mình cảm thụ không khí của Kim Đình, với tư cách là một thanh niên ưu tú lúc nào cũng đề cao truyền thống mỹ đức, đương nhiên là cô phải hồi báo đối phương.

Băng Thủy Lưỡng Trọng Thiên[1], đây chính là phương thức hồi báo cô nghĩ nát óc mới nghĩ ra.

Băng, chính là thùng nước đá kia của cô. Hòa, đương nhiên là...

“Kim Đình này có nhiều hàng tốt thiệt!” Thích Nam giờ lơ lửng đầu kích dục trong tay, cảm thán không thôi.

Mười phút trước, dựa vào thân phận của Dung Trinh, bọn họ tiến vào gian phòng xa hoa ở Kim Đình. Điều Thích Nam muốn làm, chính là hồi báo thích đáng những gì Thích Cẩn đã làm với cô trước đây. Cô tự nhận sức tưởng tượng của mình thiếu phong phú, không nghĩ ra được điều gì mới lạ, vì vậy đành phải sử dụng cách làm của Thích Cẩn.

Vì vậy, không quá một ngày, người nằm trần truồng trong gian phòng ở Kim Đình liền biến thành đại tiểu thư ngông cuồng tự đại của nhà họ Thích.

Có thể nói, đây chính là phong thủy luân chuyển!

Chỉ có một điểm khác biệt, Thích Nam đã cho cô ta dùng một lượng lớn thuốc kích dục.

Nhìn qua, Thích Cẩn dường như cũng không dễ chịu gì. Phải rồi, Thích Nam chính là muốn cô ta phải khổ sở. Cô đổi vai làm người xấu, còn muốn biện bạch cho mình.

“Tôi cảm thấy bị lạnh nhất nhất định phải có đồ sưởi ấm, nếu không thế nào cũng bị cảm mạo!” Cô vừa nghĩ tới, vừa đổ hết tinh dầu còn dư ra.

Sau khi hoàn tất trình tự làm việc, cô liếc nhìn Thích Cẩn một lần cuối cùng, sau đó xoay người rời khỏi gian phòng.

Ngoài cửa, Dung Trinh đang đợi cô, thấy cô ra ngoài, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô.

“Trút giận rồi?”

“Đừng xem em giống như tiểu nhân không biết khoan dung vậy chứ!” Thích Nam cười toe toét, khoe cả hàm răng ra ngoài.

Dung Trinh thấy vậy, vuốt tóc cô lần nữa, lần này bị cô phản ứng mạnh mẽ.

Đối với cách làm của Thích Cẩn, Thích Nam cảm giác mình vẫn còn lưu lại ranh giới cuối cùng. Ít ra cô đã dùng gian phòng sẽ không có khách của Kim Đình xuất hiện. Nên biết, trước đó thiếu chút nữa cô đã bị người ta ‘tiêu dùng’ rồi!

Nếu như lúc đó người đi vào không phải là Tống Dịch...

Nhắc tới Tống Dịch, không biết anh ta ra sao rồi...

“Nếu như nhà họ Thích biết em làm chuyện này, anh đoán thử xem sẽ xảy ra chuyện gì?” Cô ngang nhiên để lại chứng cứ, nhất định nhà họ Thích sẽ điều tra kỹ chuyện này. Đến lúc đó, giữa cô và Thích Cẩn, nhất định một trong hai người sẽ trở thành đứa con bị bỏ rơi của nhà họ Thích. Mà người ứng cử đứa con bị bỏ rơi...

Thích Nam đã làm một chuyện rất triệt để, rời xa cái ‘nhà’ thói xưa đó rồi.

Dung Trinh không hề suy nghĩ nhiều, chỉ nói: “Anh sẽ bảo vệ em.”

Giống như một loại tuyên thệ.

Thích Nam không nói gì, đưa tay nắm chặt tay anh.

Người đàn ông này rất ít khi chủ động, nhưng cô biết, chỉ cần cô đưa tay, là có thể chạm được anh.

Lúc hai người rời khỏi Kim Đình thì trời cũng đã gần sáng. Một đêm bốn ba, Thích Nam lại chẳng thấy buồn ngủ. Giờ phút này, cô đang ở một trạng thái hưng phấn không thể diễn tả.

“Năm 6 tuổi, em đã muốn lấy đũa giày đập lên mặt cô ta rồi.” Thích Nam có chút ảo não, “Vừa rồi em nên đánh cô ta một trận!”

Khỏe miệng Dung Trình giật giật, nghĩ một đằng nhưng lại đề nghị một nẻo: “Lần sau đánh cũng được chứ?”

Thích Nam vẫn còn buồn bực: “Không biết phải đợi đến bao giờ!”

Dung Trình: “.....”

Anh có cảm giác mình không nên trao đổi với cô lúc này. Dù sao vừa lái xe vừa nói chuyện với cô là một chuyện vô cùng nguy hiểm!

Ừ, vô cùng nguy hiểm!

Lúc bọn họ lái xe tới công ty, Dung Trình cảm thấy có chút nhức đầu. Ngoại trừ nguyên nhân cả đêm không ngủ mà còn liên tục bị ép bức làm khổ công, điều quan trọng hơn hết chính là... dường như trong thời gian ngắn, người nào đó không hề ngồi im.

Người nào đó ngồi im không được thích nhất là làm phiền anh.

Dung Trình đang nhức đầu vì chuyện này, không ngờ xe chưa tới công ty mà Thích Nam đã ngủ thiếp đi. Cứ như vậy, cô tiếp tục ngủ cho đến khi xe chạy tới dưới lầu công ty.

Dung Trình dừng xe lại, nhìn cô một hồi lâu, suy nghĩ một chút, cởi áo khoác ra bọc cô lại, sau đó bế ngang người cô lên.

Anh ôm cô tiến vào công ty, vì vậy...

Nhân viên tiếp tân đánh rơi điện thoại đang nghe.

Đám nhân viên đang tụ năm tụ ba nói chuyện tầm phào chết đứng lại.

.....

Dung Trình mặc kệ tất cả, bình tĩnh ôm cô vào phòng làm việc.

Trong lúc Thích Nam say sưa ngủ trong phòng làm việc, Thích Cẩm rốt cuộc cũng chờ được cứu viện. Mạc Dĩnh vội vàng chạy tới, mang theo bác sĩ quen biết.

“Con tiện nhân kia!” Bởi vì ảnh hưởng của thuốc, Thích Cẩm khó sở gầy giữa trong một thời gian dài, cả người suy yếu, dựa trên người Mạc Dĩnh. Hoàn toàn ngược lại với cơ thể yếu đuối của mình, lửa giận trong người cô ta bùng bùng dâng cao, “Tôi muốn giết chết nó!”

Cô ta vừa mắng vừa đi ra khỏi phòng. Đúng lúc này, cô ta nhìn thấy một người.

Vừa nhìn thấy mặt của người kia, cô ta hoảng hốt cho rằng mình nhìn thấy con nhò tiện nhân kia!

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 43

Chương 43: Thích Nam không nghĩ tới trên đường trở về nhà trọ còn có thể gặp phải một chuyện cười. Chuyện vui này bắt nguồn từ đám nam nữ già trẻ tập trung bên ngoài khu cư xá, một khu cư xá cao cấp ngàn năm vắng lạnh. Đột nhiên có một đám người không rõ thân phận tụ tập, nếu không phải đã phát sinh chuyện gì mới mẻ thì không thể nào nói nổi!

Cô cảm thấy không thể kìm chế được lòng hiếu kỳ, giục Dung Trình lái xe chậm lại.

“Chuyện gì xảy ra phía trước thế? Phát hiện ra người ngoài hành tinh rồi hả?”

Cô vừa đoán mò, vừa quay kiếng xe xuống nhìn bên ngoài tìm kiếm.

Ánh mắt của cô xuyên qua đám người nhón nháo, khó khăn lắm mới nhìn tới trung tâm đám đông. Tiếp đó cô nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, thậm chí còn có thể dùng đến hai chữ ‘chán ghét’ để hình dung bóng lưng đó.

Chuyện vui này...

Về mặt cô không thay đổi, rụt đầu về.

Nhưng đã quá trễ, giống như bị cảm ứng tâm linh kỳ diệu nào đó, cô nhìn thấy người kia quay đầu lại rất đúng lúc, giống như một loại ra-đa vừa nhanh vừa chuẩn xác, bắt gặp sự theo dõi lần này của cô.

Cách một biển người, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

Tâm linh cảm ứng?

Hừ, thật sự là phải nên dùng cụm từ ghê tởm giống như ruồi có lông dính nước phân thì đúng hơn.

Đang nhìn bóng lưng có thể dùng chữ chán ghét để hình dung, sau khi bóng lưng đó quay lại thì hiện ra khuôn mặt càng đáng ghét hơn. Trong nháy mắt, vẻ mặt của Thích Nam và Dung Trình biến đổi giống như nhau. . .

Mặt co quắp.

Ngoài trừ Thích Cận vừa mới được cô ‘hồi báo’ một cách oanh oanh liệt liệt ra, người có thể khiến Thích Nam ghét cay ghét đắng không hề che đậy thì chỉ còn lại mỗi một mình Tô Yên mà thôi.

Mặt Thích Nam tiếp tục co quắp, trong lòng lại giống như biển cả đang gầm rú, gầm rú. Cô nhìn thấy Tô Yên đang dõi mắt nhìn mình xuyên qua đám người... roi lệ.

Giọt lệ mang theo sự vui mừng gấp gờ sau bao ngày xa cách, cùng với nỗi đau thương tìm kiếm đã lâu không gặp?

Thích Nam hoảng hốt, cho là mình đã nhìn lầm.

Cô ngạc nhiên trong lòng, nhưng kinh ngạc hơn vẫn còn đang ở phía sau ____

Cách đám người, Tô Yên đang kiên định nhìn sang khóc không thành tiếng, lập tức lộ ra một nụ cười yếu đuối đầy nước mắt, giống như đóa sen nước mảnh mai. ‘Hoa sen nước’ cười rom róm nước mắt, thờ dài thành tiếng:

“Chị...”

Thích Nam “.....”

Bởi vì khoảng cách hơi xa, cô không nghe được tiếng nói của Tô Yên, nhưng điều này không ngăn cản được cô nhìn thấy âm tiết đơn giản do đôi môi tạo thành, cũng như ý nghĩa rõ ràng của nó. Sau đó, cô bị loại xung hô này nổ tung người, thiếu chút nữa linh hồn đã bị siêu thoát, trở về châu trời rồi.

Cô ghê tởm loại ruồi bọ có lông giống như liếm phải nước phân này.

“Dung Dung, lái xe đi mau.” Cô lập tức đóng cửa sổ xe lại, “Người ngoài hành tinh đã công chiếm địa cầu, mình mau trở về bảo vệ sự vẻ vang của hành tinh mẹ đi! Đây chính là chuyện lớn quan trọng, đừng trì hoãn nữa!”

Dung Trình đã quen thuộc với não bộ suy nghĩ kỳ quái của cô, đa số thời gian sẽ có thể loại bỏ một ít chi tiết trong lời nói, chỉ lưu lại những điểm quan trọng.

“Là Tô Yên?” Anh hỏi.

“Là Tô Yên cảm nhảm kịch bản, chạy lộn studio.” Thích Nam nghiêm túc chỉnh sửa lời nói.

Cũng không biết Tô Yên bị kích thích cái gì, đột nhiên lại trở nên một người buồn nôn như vậy! Nói đơn giản một chút là giống như trái bom hạng nặng!

“Đi nhanh đi! Nếu còn ở lại, tiền com tối của em có thể tiết kiệm được đó.” Đúng vậy, Tô Yên khiến cô buồn nôn phải ới mắt thôi! Có mắng cô cay nghiệt cô cũng đành chịu!

Dung Trình không nói nữa, im lặng khởi động xe. Vậy mà... thế giới bên ngoài xe đã không còn là thế giới bọn họ quen thuộc.

Cũng không biết Tô Yên đã làm điều gì, lay động dây đàn của đám người được gọi là ‘bát quái’, bảo họ tụ tập ở chỗ này, nhất định không bỏ đi.

Mà bây giờ, bọn người nhân sĩ nhàn rỗi không có chuyện gì làm này lại mang Tô Yên và Thích Nam ra để làm liều thuốc điều chế cuộc sống. Thậm chí, dường như bọn họ cho rằng xe của Dung Trình là điểm tin tức truyền bá rất tốt, xe vừa nhúc nhích, bọn họ liền ngửi ra được mùi vị ‘nội tình’.

Vì thế có người rất hưng phấn.

Có người hưng phấn lên thì đương nhiên sẽ không để cho hai người Thích Nam rời đi. Và cũng vì để ngăn chặn bọn họ, đột nhiên có người với tay bám lên cửa xe bọn họ.

Hành động này giống như miệng đê vỡ bờ, thế đầu không thể chống đỡ nổi, tạo nên tác dụng di chuyển liên hành mãnh liệt. Đám người này vọt tới ào ào về hướng Thích Nam bên này, rất nhanh sau đó chặn nguyên con đường không cho giọt nước nào chảy lọt.

Khu cư xá tốt như thế này mà lại bị chặn như giờ cao điểm của khu Tam Hoàn, Dung Trinh bị buộc phải dừng xe lại.

“.....” Thích Nam lặng thinh một hồi, suy đoán một cách cay cú, “Nhất định có ‘chuột’ trà trộn vào đám người này, một tay thao túng tình hình, đích thật là gây chuyện nghiệp khuấy động thùng phẫn!”

Tô Yên có thể tụ tập cả đám người như thế này bên ngoài khu cư xá hạng sang, nếu nói rằng không có người an bài quấy chuyện bên trong thì có chết cô cũng không tin. Loại người nào chứ, đột nhiên Tô Yên trở nên kỳ quái như thế, nói không chừng có người sau lưng thao túng!

“Báo cảnh sát?” Dung Trinh nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu hỏi cô.

Thích Nam cự tuyệt đề nghị của anh: “Có chút chuyện, báo cảnh sát gì chứ!”

Cô không thích phải lúc nào cũng dựa vào Dung Trinh. Nếu đã biết đối phương đến tìm không có thiện ý, không tự mình chơi đùa cho thật tốt thì làm sao có thể thỏa mãn đây!

“Bọn họ tự nguyện chặn đường, cho nên chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này một chút cũng được mà.” Thích Nam nói xong, lấy bộ bài xì phé từ trong túi ra, thành thoi nhàn rỗi, “Lại đây, chúng ta xem ai thắng!”

Dung Trinh: “.....”

Ngoài xe bị đám người bát quái chặn đầu, trong xe bọn họ đánh bài xì phé có phải là quá nhàn nhã hay không? Chỉ là... hình như cảm giác không tẹt thì phải?

“Đánh cá cái gì?” Tâm tình Dung Trinh chuyển đổi rất nhanh, vui vẻ đón nhận đề nghị của cô.

Thích Nam cười xấu một tiếng: “Đương nhiên là phải theo phương thức đánh cuộc có nội hàm của tuổi thành niên!”

Dung Trinh liếc nhìn cô một cái.

Thích Nam xóc bài xong, nói tiếp: “Người nào thua phải ngồi chồm hổm lên!”

“.....” ‘Phương thức trưởng thành’ của cô dĩ nhiên làm Dung Trinh kinh hãi rồi. Anh bị nghẹn họng một chút, sau đó không biết anh suy nghĩ điều gì, sắc mặt khôi phục lại như thường, “Bắt đầu đi.”

Thích Nam cảm giác phản ứng của anh có gì đó là lạ, dường như dụng cơ không thuần khiết. Nhưng cô lại thấy vẻ mặt anh đường đường chính chính, cho rằng mình suy nghĩ hơi nhiều, cho nên cô lại yên lòng.

Sự thật chứng minh, cô yên lòng hơi sớm.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Thích Nam bị chém giết toi bời, từ bàn thứ nhất đã ngồi bắt đầu ngồi chồm hổm không thể xuống.

“Đây là phản khoa học! Không phù hợp với chuyện đánh cuộc!” Lại thua bài một lần nữa, cô có chút nhịn không được, “Anh gian lận phải không?”

Dung Trinh trả lời: “Không có.”

Thật ra ý đồ của Thích Nam không phải là tra ra anh có gian lận hay không, mà là mượn cơ hội nói chuyện để trì hoãn hai chân tê dại của mình một chút. Nhưng mà ý đồ của cô đã bị Dung Trinh vạch trần.

“Không được nhúc nhích, ngồi xuống.” Lúc này, anh nghiêm túc giống như thầy giáo giám thị mặt lạnh đang khảo sát, không chút nương tình.

Thích Nam: “.....”

Cô cảm thấy rất khó chịu, không thể không nói: “Dung Dung à, chúng ta đổi lại phương thức đánh cuộc được không?”

Dung Trinh liếc cô một cái: “Không cần ‘phương thức trưởng thành’ nữa rồi hả?”

Thích Nam ngửi ra được mùi vị nhạo báng trong lời nói của anh, sau khi tìm tòi nghiền cứu tí mĩ thì lại cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

Ừ, nhất định là ảo giác, Dung Dung của cô không phải là người như vậy!

“Đây chỉ ‘kiểu trưởng thành’ sơ cấp. Bây giờ chúng ta mới dùng tới bản thăng cấp!” Thích Nam mặt dày nói, “Chúng ta đánh cuộc ... tư thế cơ thể về sau đi. Người nào thắng người đó có quyền lên tiếng quyết định!”

Dường như Dung Trinh rất hài lòng với phương thức thăng cấp này, không phản đối đề nghị mới của cô.

Kết quả là ____

“Tôi nay do anh quyết định.”

“Tối mai do anh quyết định.”

“Sau này do anh quyết định.”

.....

Thích Nam nhìn miệng lưỡi Dung Trinh không một nghỉ, toàn thân như bị ma ám.

“Giờ chứ, xem ra chúng ta cũng nên dừng lại ở đây.” Cô giật giật khóe miệng, cố gắng nặn ra một nụ cười cứng nhắc, “Chuyện đánh bài như vậy xem như đánh cuộc cho vui là được rồi, không nên biến thành mê muội mất cả ý chí. Dung Dung, anh cảm thấy thế nào?”

Dung Trinh thu dọn lại bộ bài, không hề chấp nhất: “Em quyết định là tốt rồi.”

“Hê hê.”

Thích Nam cười khỏ, lúc quay mặt sang thì nước mắt đã rơi đầy mặt.

Từ vì chòm sao hôm nay: Thủy Bình, đại kiếp.

==

Cô lau nước mắt chưa xót, quay cửa sổ xe xuống, đây nghiêng với người nào đó bên ngoài cửa sổ: “Ai kia ai kia, cậu có biết cậu đứng bên cạnh tôi ảnh hưởng vận mệnh của tôi như thế nào không hả? Cậu hại tôi thua sạch sành sanh đó có biết không? Đã biết mình nghiệp chướng đây mình thì hãy mau đi giáo đường sám hối đi, ở đây chặn đường đợi phát kẻo à, bảo bối ngoan?”

Đám người ngoài xe: “.....”

Hiển nhiên, Thích Nam thua bài tính khí càng ngày càng thúi: “Nói chứ mấy người đều ở đây để làm gì? Diễn hành kháng nghị? Tụ họp phi pháp? Nói diễn hành thì có vẻ chuyên nghiệp một chút, quăng vài quả trứng ra thì mới có hiệu quả hơn. Về phần tụ họp phi pháp... mau tìm công thoát nước chui xuống để mấy chú cảnh sát không nhìn thấy, chuột thúi!”

“Hả? Tức giận?” Thích Nam cười đến mức đáng bị đánh đòn, “Tôi chọc giận các người à? Thì sao chứ?”

“.....”

Đám người ngoài xe không biết phải làm thế nào, ngược lại Tô Yên nhìn trúng cơ hội, vui vẻ chen đến gần. Dĩ nhiên, ‘vui vẻ’ chính là từ Thích Nam có ác ý gán ghép lên người đối phương. Trên thực tế, lúc Tô Yên đi tới quả thật giống như bước ra từ tranh vẽ, khí chất xuất trần, âm lòng vui mắt.

Chỉ là vẻ mặt lại không đúng lắm.

Thích Nam vừa nghĩ đến đây thì nhìn thấy Tô Yên đang nhìn mình bằng cặp mắt ưu tư thương xót, vẻ mặt càng ngày càng đau thương.

Thích Nam “.....”

Cô có chút hoài nghi, có phải mình đã xuất hiện trên trang đầu báo chiều thành phố hay không, nguyên nhân là tại nạn xe cộ chết bỏ mạng, còn là phương thức hết sức kỳ lạ?

“Này, cô đừng dùng ánh mắt nhìn thấy người chết nhìn tôi như vậy có được không? Tôn trọng tôi vẫn còn khỏe mạnh một chút...”

“Chị...”

“Xì.”

Thích Nam hít vào một hơi thật sâu, trong nháy mắt, đôi mắt đã rung rung lệ. Đương nhiên, nước mắt này không phải là vì cảm động, mà là vì bị đau ____

____ Lúc Tô Yên gọi cô một tiếng kia, cô giật mình quá độ, cắn phải đầu lưỡi của mình.

Tô Yên không biết lực sát thương của mình đã đuổi kịp đại boss thông quan, liên tục không ngừng phát ra vô lực: “Chị, vậy mà em không biết mình vẫn còn một người chị. Em...”

‘Hoa sen nước’ Tô Yên che mặt lại, sụt sùi khóc không thành tiếng, diễn xuất sinh động một bộ bi kịch thực tế.

Thích Nam không thích phim bi kịch, lại càng không thích mình trở thành một phần quan trọng trong vở bi kịch đó. Cô có cảm giác mình nên vùng lên chống đối. Trước khi thù dệt một vở kịch thối nát bị vạn người phi nhổ, cô phải suy tính một lần nữa ý tưởng của mình, bắt kẻ người lòi kéo cô vào trung tâm vở kịch không phải là quân tử cũng vậy!

“Tô Yên à, trước tiên cô ngừng lại một chút, đừng hờ một tí đã chảy nước mắt. Đợi tí nữa còn có nước mắt mà khóc cầu viện người ngoài chứ!” Thích

Nam nằm trên cửa sổ xe, hài hước nhìn cô ta, “Ai nói cho cô biết chúng ta là chị em?”

“Chị...”

“Này, đừng vội nhận bà con nhé! Lúc nói chuyện không nên dùng những lời thiếu trách nhiệm luật pháp như vậy!” Thích Nam mở cửa xe đi xuống, dựa lưng vào thân xe, khoanh hai tay trước ngực, “Tô Yên, tôi không biết người nào đã nói cái gì với cô, hay là cô đã phát hiện ra điều gì, những thứ này không liên quan gì tới tôi. Ừ, ý của tôi nói chính là, cô, tôi là hai người, không hề liên quan gì tới nhau, cô hiểu không?”

Nước mắt của Tô Yên trào ra nhiều hơn: “Chị, chị không muốn nhận lại em sao?”

Thích Nam bị cô nàng mở miệng một hai ‘chị chị’ muốn phát điên, cười bức bối: “Tô Yên, cô có thể tự tôn trọng mình một chút hay không? Gấp gáp muốn làm em gái người khác khiến cô vui lắm à? Hay là cô cảm thấy thân phận Thích tiểu thư của tôi có thể che chở cho cô? Ha, cô suy nghĩ quá nhiều rồi. Tôi nghĩ cô nên đợi thêm hai ngày nữa thì sẽ nhìn thấy tin tức của tôi bị xóa tên ra khỏi nhà họ Thích.”

Động tác lau nước mắt của Tô Yên dừng lại một chút, trong mắt hiện ra vẻ nghi ngờ cùng với do dự. Nhưng khi dư quang của cô quét qua Dung Trình đang ngồi trong xe thì ánh mắt của cô ta lại trở nên kiên định.

“Em chỉ muốn có một người chị mà thôi, không hề liên quan tới việc chị có phải là tiểu thư của nhà họ Thích gì hết.” Cô ta nhìn Thích Nam nói như vậy.

Thích Nam cảm giác có chút nhức đầu: “Tô Yên à, cô thật sự không biết hay là đang giả đồ nữa đây, tôi ghét cô không thể tưởng tượng nổi rồi.”

Lời nói thẳng thừng này khiến ‘người nước’* Tô Yên hoàn toàn biến thành người ‘nước mắt’. (* ‘Thủy tổ’ trong tiếng Hán Việt cũng như tiếng Anh, được dùng để so sánh phụ nữ với nước)

Thích Nam lại nhức đầu: “Sau này cô đừng tới trước mặt tôi lác lư. Đương nhiên, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức tránh mặt cô. Nói thật, tôi hoàn toàn có ác cảm đối với chuyện lau nước mắt cho đàn bà.”

“À, đừng tìm tôi nói chuyện mầu mủ gì. Tôi chỉ có hai người thân cận nhất có liên hệ mầu mủ mà thôi. Một người là tôi muốn đẩy bà ta xuống lầu, nhưng bà ta đã đi trước tôi một bước, tự mình nhảy xuống, chết ngay tại chỗ. Một người là ông ta còn chưa kịp cho tôi cơ hội để hận ông ta. Nhưng tôi nghĩ, nếu như chúng tôi có cơ hội ở chung với nhau nhiều một chút, nói không chừng tôi đã sớm ngồi trong trại cải tạo thiếu niên rồi. Cho nên... biết rồi thì sao? Làm ơn đừng tìm tôi nói chuyện mầu mủ, con mẹ nó tôi hận nhất là mấy chữ này!”

“Tôi không biết món đồ chơi kia trong lòng thiếu nữ cô có màu sắc âm áp gì, nhưng trong mắt của tôi, đó chính là thú dữ tránh không kịp. Bao lâu nay, không phải người ta chết thì chính là tôi mất mạng.” Thích Nam nhìn thẳng Tô Yên đang ngó người ra, “Cho nên, Tô Yên, cô muốn chết à?”

Lúc cô nhắc tới cái từ kinh khủng nhất trên đời này thì trên mặt không có vẻ gì hung ác. Cô nhàn nhả lại còn lười biếng, giống như chuyện ‘chết’ kiểu này so với chuyện ăn cơm, đi ngủ không có gì khác nhau.

Tô Yên thừa nhận, cô ta có chút bị hù dọa. Lời nói của Thích Nam cho người ta cái loại cảm giác không rét mà run.

Mấy giờ trước đây, cô ở Kim Đình, vô tình gặp được tiểu thư của nhà họ Thích, Thích Cẩm. Người đàn bà kia nói cho cô biết nguồn gốc của cô và Thích Nam. Cũng cùng thời khắc đó, cô mới biết được, tất cả trùng hợp trên thế giới này đều có nguyên do của nó.

Ví dụ như, tại sao cô và Thích Nam có tướng mạo giống nhau.

Cô muốn dựa vào cội nguồn này để đạt được một ít đồ vật. Một ít đồ này có thể giúp cô thoát khỏi cuộc sống bần lay này.

Cho nên cô đã tới đây.

Còn mang theo một đàn diễn viên mà cô đã tốn chút tiền mướn về.

Lăn lộn trong vòng giải trí một thời gian không dài cũng không ngắn, cô đã học được không ít thủ đoạn. Cô biết tác dụng của dư luận rất lớn, nó có thể uốn cong sống lưng của một người.

Cô hi vọng dựa vào dư luận để giữ lại Thích Nam. Đây cũng là lý do cô mời những người này tới đây.

Trong lúc chờ đợi Thích Nam tới đây, cô tin chắc mình có thể thành công. Nhưng sau khi nhìn thấy Thích Nam rồi, cô lại có chút không xác định được.

Cô ý thức được một điều, hình như Thích Nam là người phụ nữ không để dư luận trong mắt. Cô nàng sống theo cảm tính, không vì ảnh hưởng bên ngoài mà một mồi. Ít ra, thoát nhìn cô nàng chính là một người như vậy.

Có thể không đếm xỉa đến ánh mắt của nhiều người như vậy, ngó ngàng ở trong xe thân nhiên chơi bài với một người như vậy, thì làm gì lại quan tâm tới đám dư luận nhỏ nhoi?

Cô vừa hoảng lại vừa sợ. Hoảng là vì cái mình muốn lại từ từ rời khỏi vòng tay với. Sợ chính là... Thích Nam.

Đúng vậy, cô phát hiện mình đã có chút sợ cô nàng này.

Lúc tâm tư pháp phòng không khẳng định, cô lại nghe giọng nói của Thích Nam vang lên một lần nữa.

“Tô Yên, sau này đừng để cho tôi gặp lại cô nữa.” Thích Nam dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Lúc mới quen biết tôi đã nói với cô, đừng cảm kích bản thù dệt rách nát của cô tới lừa gạt người, đừng cho rằng người khác cũng là kẻ ngu, cẩn thận người biên kịch đã sớm thay đổi nhân vật chính! Còn nữa, cuối cùng chỉ muốn nói với cô một câu, chúng ta... chưa bao giờ quen biết.”

Nói xong, cô lên xe. Lần này không có sự chỉ thị của Tô Yên, không có ai cản đường bọn họ.

Nửa đường bị trì hoãn không ít thời gian, rốt cuộc bọn họ cũng trở lại nhà trọ một cách thuận lợi.

“Anh nói thử xem có bao nhiêu khả năng chuyện ngu ngốc này là do vị tiểu thư nhà họ Thích kia gây ra?” Thích Nam ngồi trên ghế sa lon, ôm mèo của mình, hỏi Dung Trinh bên cạnh, “Nếu đúng như vậy, cô ta quả thật là âm hồn bất tán mà! Lúc nhỏ em cũng là thà đi con chuột bị bắt trong phòng cô ta thôi mà! Đầu đến nỗi phải đuổi theo em không tha là sao hả?”

Dung Trinh: “.....” Được rồi, anh ra dấu không phản bác được.

“Bỏ đi, có phải cô ta hay không cũng không sao. Dù sao cánh tay của Tô Yên cũng không to bằng em. Cô nàng có tới cũng chỉ vì chán ghét em thôi, có đánh thì em một tay cũng có thể lật đổ cả hai!” Thích Nam chứng minh tính chân thật lời nói của mình, cô dùng một tay nâng Bàn Thu lên, “Nhìn nè, võ sĩ hạng nặng cỡ này em còn có thể nâng lên nhẹ nhàng!”

Mèo ‘võ sĩ hạng nặng’ meo meo một tiếng vô tội.

“Dung Dung à, anh có muốn sử dụng một chút quyền lợi của anh không hả?” Thích Nam để mèo xuống, cho nó trở về mặt đất, sau đó nháy mắt mập mờ về hướng Dung Trinh, “108 kiểu, mặc sức cho anh lựa chọn ~”

Hoàn toàn khác hẳn lúc cô đau khổ bị thua bài, lúc này, cô hoàn toàn không có biểu hiện ý tứ gì không tình nguyện. Ngược lại, ý vị ‘Em rất đói khát, em muốn xoi tái anh’ tràn đầy.

Chà, từ trước tới nay, nhắc tới những chuyện như thế này, cô đều rất hào phóng...

Dung Trinh cũng đã quen với sự phóng khoáng của cô, không cảm thấy có gì kỳ quái. Anh chỉ là cảm thấy hứng thú với một chút nội dung trong lời nói của cô: “108 kiểu?”

“Đó là thế giới thần bí mà loại đàn ông cuồng công việc giống như anh không có cơ hội đụng vào.” Thích Nam hóa thân sách giáo khoa, hăng hái bùng bùng nói, “Chờ em, em đi tìm...”

Cô nói xong liền muốn đứng dậy đi lấy mấy vi tính của mình, nhưng lại không được như ý, bởi vì Dung Trinh đã ôm lấy cô.

Thích Nam ngẩn đầu, nghi ngờ hỏi: “Anh không muốn xem?”

Dung Trinh nói: “Anh biết rõ 108 kiểu.”

Dường như Thích Nam không tin, nghi vấn in đầy trên mặt: “Thật à?”

Dường như chuyện điên cuồng công việc biết rõ mấy chữ thần thánh 108 này đánh thẳng vào tam quan của cô.

Dung Trinh hỏi ngược lại: “Muốn thử không?”

“Thử thì thử!”

Vì vậy, quá trình thí nghiệm dơ dài và kịch liệt bắt đầu.

Sau đó, Thích Nam oán trách, à, rất có nội hàm oán trách, nói: “Dung Dung à, mới vừa rồi anh đã phạm quy. Nói 108 kiểu hay lắm, vậy mà sao lại chế tác rồi!”

“108 kiểu mới.” Dung Trinh nắm chặt hông của cô từ phía sau, dùng giọng nói xúc cảm đặc biệt sau khi ‘xong trận’, hỏi, “Không thích?”

Dường như anh rất thích tư thế vuốt ve chăm sóc như thế này sau khi ‘lâm trận’, bởi vì nhiệt độ giữa hai người truyền lại cho nhau, khiến họ có thể cảm thụ lẫn nhau tuyệt vời hơn. Không có chuyện gì có thể sung sướng hơn về thể xác cũng như tâm hồn so với chuyện này, anh nghĩ.

“Không nên hỏi những loại vấn đề xấu hổ này. Điều này khiến em có loại ảo giác xuyên qua tới bên trong Tiểu Hoàng Thư[1] đấy.” Thích Nam trở tay, tìm tòi lung tung về phía sau. Không biết mò trúng cái gì, cô cười đều một tiếng, “Lớn, nóng, thích... đủ thứ hết.”

____ Đây là băng tần cấm trẻ em dưới 18 tuổi đọc quyền của Thích Nam, làm ơn đánh mờ.

Dung Trinh: “.....”

Đột nhiên Thích Nam xoay người lại, đối mặt với anh, mượn tư thế tiện lợi hơn so với lúc nãy, đưa tay sờ sờ gò má của anh, lên tiếng hỏi một cách

thương tiếc: “Dung Dung, anh mệt không?”

Chuyện liên quan tới tôn nghiêm của đàn ông, dĩ nhiên Dung Trình không thể nào trả lời ‘Mệt’ rồi. Sự thật đúng là như thế, anh không trả lời mệt mỏi mà hỏi ngược lại một câu: “Muốn tới một lần nữa?” Rất có khí phách ngang ngược bá đạo của một tổng giám đốc.

“Ừ, tới một lần nữa!” Thích Nam cũng rất ngang ngược trả lời lại anh.

Nói xong, cô ngọ nguậy chui ra từ trong ngực của anh. Quá trình này chọc phải lửa X trong người Dung Trình có khuynh hướng bốc cháy.

Nhưng mà lại không có cơ hội bộc phát.

Anh trơ mắt nhìn cô chui ra khỏi ngực mình, chân không chạy tới dưới giường, đến bàn đọc sách lục lọi trong ngăn kéo một hồi, sau đó kéo ra một bộ bài xì phé mới.

Cô xoay người lại khiêu khích anh: “Lại đây, chúng ta chém giết một ván nữa!”

Thì ra ‘tới một lần nữa’ lại là cái này!

Khóe miệng Dung Trình co rút lại: “... Đi ngủ.”

Thích Nam khinh thường liếc nhìn anh: “Mệt à?” Sau 108 kiểu xong vẫn còn có sức lực khiêu khích, cô cảm thấy rất tự hào!

Hành động lần này của cô đương nhiên kích thích Dung Trình, mặc dù trên mặt anh vẫn lạnh như tờ. Anh không thay đổi sắc mặt, nói một câu:

“Xào bài.”

Thích Nam nheo nheo mắt: “Lần này em sẽ hành hạ anh 108 kiểu cho tới chết!”

Sau đó...

Được rồi, quá trình quá hồi tanh mùi máu, phải đánh mờ!

Kết quả cuối cùng: Ba tháng sau này, Thích Nam sẽ mất đi ‘lãnh thổ chủ quyền’. Chấm hết.

Nhìn Thích Nam đã ngủ như chết, Dung Trình âm thầm cong khóe miệng.

Anh nhìn cô một lát, sau đó kéo chăn đắp kín lên người cô. Bản thân anh lại không ngủ, mà lại đi nhẹ ra ngoài ban công.

Anh gọi điện thoại cho phụ tá của mình, Dương Hàng.

“Giúp tôi điều tra nhà họ Thích một chút.” Anh cứ thế ra lệnh cho Dương Hàng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Hạ Màn (Đầu)

Đoàn diễn viên do Tô Yên mời tới cho rằng tinh thần bị ngược đãi nghiêm trọng trong quá trình làm việc, rồi rít kháng nghị yêu cầu gia tăng tiền công. Tô Yên không còn cách nào khác, bàn đi bàn lại hẹn trả tiền sau, rồi mới chạy ra ngoài trốn đám quỷ hút máu này.

Cô ta kéo lê cơ thể mệt mỏi trở lại căn phòng thuê của mình.

Nhà ngang cho thuê cũ rách mới nhìn giống như di vật văn hóa thế kỷ trước hàng năm không được tu sửa. Đương nhiên, nó không phải là sản vật văn hóa gì. Trên thực tế, ngoại trừ vẻ cổ xưa đặc biệt bên ngoài ra, nó và sản vật văn hóa không có bất cứ điểm gì dính dáng đến nhau.

Lúc Tô Yên đi lên lầu thì bước đi rất nhẹ, bởi vì hơi dùng sức một chút thì sẽ động đến bụi trên tường bay là tả, hoặc làm kinh sợ đám chuột anh chuột em đang tàn bộ chung quanh. Cho dù là hình thức nào, những kẻ hay câu bả co đầu rụt cổ ở đây đều không muốn nhìn thấy.

Đương nhiên Tô Yên cũng không ngoại lệ.

Cô nàng rón rén lên lầu, sau đó dừng lại trước cửa nhà mình một chút, cúi đầu nhìn lướt một vòng. Sau khi xác định sàn nhà trước cửa không có vỏ chai rượu nghiêng ngả nào, cô mới phờ phảo nhẹ nhõm.

Cô rất sợ nhìn thấy những thứ đó.

Lần trước, sau khi nhìn thấy những vật đó, cô vừa bước chân vào cửa thì bị một trận đòn hiểm. Gã đàn ông kia giống như điên khùng, rất thích trò chơi này, đầm đã không một mồi.

Có một lần, hắn ta để lại trên lưng cô một mảnh bầm tím thật lớn. Vì không muốn người khác phát hiện cuộc sống của mình giống như con chuột trong đường cống ngầm hôi thúi, cô đã tính kể một người trong tổ kịch 《Người Tình Chuyên Nghiệp》, mượn kể này che giấu chuyện mình bị thương.

Đúng rồi, người đó chính là Thích Nam.

Thích Nam...

Mỗi lần nhớ tới cái tên này đều khiến phức tạp trong lòng của cô tăng lên gấp đôi.

Cô lấy lại bình tĩnh, hất bỏ người nào đó vừa mới xuất hiện trong đầu của mình ra. Sau khi hình ảnh của cô ta hoàn toàn biến mất trong đầu của mình, cô mới lấy ra chìa khóa mở cửa.

Cửa chống trộm cũ kỹ loang lỗ vết rỉ sét, lúc cô đẩy cửa vào, thiếu chút nữa là bị sắt lá cắt trúng ngón tay, cô vội vàng rút tay lại. Cùng lúc cô thu tay về, một luồng bóng tối ụp xuống người cô. Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bọc đầu che mất lại.

“A ____”

Cô sợ hãi gấp rút kêu lên một tiếng ngắn ngủi, bởi vì một giây kế tiếp, cô liền bị người nào đó đá vào bụng, đau đớn đến nỗi âm thanh của cô nghẹn ở cổ họng, không thể nào thở ra được.

Không vì một đòn trúng đích mà người hành hung dừng tay lại. Người hành hung không rõ mặt mũi liên tục tấn công đầm đã cô một trận.

Cô giống như con tôm khô, ôm rúc đầu.

Đầm đã vừa giống như cuồng phong bão táp dồn dập đánh tới, vừa giống như mưa rào thổi lui nhanh chóng. Cả quá trình hành hung không quá 5 phút, nhưng Tô Yên lại giống như xác chết im hơi lặng tiếng nằm trên sàn xi măng.

Nhưng cô vẫn còn sống.

Không biết bao lâu sau, ngón tay của cô co lại một cách nặng nề, lộ ra đốt xanh trắng.

Cô khóc không thành tiếng trong túi vải rách hôi thúi.

Tại sao?

Tại sao cô phải sống thấp hèn hơn tất cả mọi người, để mặc người khác ức hiếp?

Tại sao...

Ngày hôm sau, Tô Yên vẫn tới Kim Đình đúng giờ.

Cô mượn thân phận của Thích Nam tìm được một công việc ở Kim Đình, không buồn da bán thịt như lúc trước nữa. Hiện tại, cô chỉ là một nhân viên phục vụ chân chính nhưng cũng kiếm được một khoản tiền lương không nhỏ. Chỉ dựa vào điều này thôi, cô không muốn bỏ công việc này.

Cho nên mặc dù toàn thân đau đớn, cô vẫn cắn răng đi tới Kim Đình.

Không biết đám người hành hung kia suy nghĩ cái gì, bọn họ không làm cô bị thương nặng, mà chỉ là khiến cho cô đau đớn thật nhiều. Thậm chí, bọn họ còn cố ý tránh đụng vào mặt của cô, khiến mới nhìn vào, cô vẫn giống như bình thường.

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ, cô đi tới Kim Đình.

Có lẽ tinh thần không được tốt, trong lúc rót rượu cho một người khách, cô lỡ tay làm đổ một chút ra ngoài, thế là cô bị người khách làm khó dễ. Cũng chính vào lúc này, cô gặp lại Thích Cần.

Điều bất ngờ chính là, vị đại tiểu thư nhà họ Thích này lại ra tay giải vây cho cô, mang cô rời khỏi.

“Cô đã đi tìm Thích Nam chưa?” Không biết vô tình hay cố ý mà vị tiểu thư nhà họ Thích hỏi như vậy.

Tô Yên nhìn ra được, dường như Thích Cần rất hứng thú với chuyện giữa cô và Thích Nam. Nhưng mà, cô lại không muốn bàn tới chuyện này, bởi vì như vậy sẽ khiến cô nhớ tới sự thất bại ngày hôm qua. Vì vậy nét mặt của cô trở nên có chút lúng túng.

Dường như Thích Cần nhìn rõ suy nghĩ của cô, hiếm khi bỏ qua cho nỗi khó xử của người khác, lựa chọn thay đổi đề tài: “Sắc mặt của cô nhìn không tốt lắm, bị bệnh à?”

Mặc dù là vì quan tâm tới tâm tình của cô ta mới thay đổi đề tài, nhưng... không thể không nhìn nhận, đề tài mới cũng chẳng khiến Tô Yên dễ chịu hơn được chút nào!

Cô nghe vậy, ánh mắt có chút dao động, nhỏ giọng nói: "...Không có gì, chỉ là ngủ không được thẳng giấc."

Dĩ nhiên không phải vì cô ngủ không ngon, mà là bị đám người không rõ lai lịch hành hung thôi!

Lại nói, tại sao đám người kia muốn đánh cô?

Là có người sai khiến?

Rốt cuộc cô chọc phải người nào?

Cô không biết, nhưng trong lòng cũng có suy đoán mơ hồ, tuy nhiên trước khi không có bằng chứng, cô không dám xác định.

"Chỉ là thế thôi à?" Thích Cần có lòng tốt, không gặng hỏi.

Thích Cần và Tô Yên không phải quen thân, vì vậy chỉ nói vài câu rồi chuẩn bị tách ra. Trước khi đi, cô ta đề cập tới một chuyện, "Nghe một người bạn của tôi nói, trước kia cô cũng đã từng là một diễn viên, sau này bởi vì một số chuyện mà thôi lui... Ngày mai là buổi chiếu ra mắt của một bộ phim truyền hình, tôi có vé vào cửa." Nói xong, cô ta đưa tấm vé cho Tô Yên, "Nếu như cô thích thì đi xem đi."

"Tôi không..." Phản xạ đầu tiên của Tô Yên là muốn từ chối, nhưng khi ánh mắt của cô rơi trên vé vào cửa thì không biết thần xui quỷ khiến như thế nào lại nhận lấy.

___ Dù sao cũng từng dồn hết hi vọng vào một bộ phim, cô muốn bắt đầu thay đổi từ đó, chẳng qua là...

Tất cả đều vì một người đàn bà, toàn bộ cố gắng của cô trở thành lãng phí, khiến cho cô ngã trở lại trong đám bùn lầy bản thù kia!

Nghĩ tới đây, trong mắt của cô tràn đầy ý hận.

Bóp chặt tấm vé vào cửa mỏng manh, đột nhiên cô lên tiếng hỏi: "Thích Nam có đi không?"

Hình như cô không hề nghĩ tới chuyện lên tiếng hỏi đến vấn đề này, cho nên sau khi hỏi xong cô cũng có chút kinh ngạc. Dường như vì để che giấu thái độ lộ liễu của mình, cô vội vàng bổ sung một câu giấu đầu lòi đuôi: "Tôi không có ý này, chỉ là tùy tiện hỏi một chút. Tôi chỉ là..."

Giọng nói của cô ta càng ngày càng nhỏ, cuối cùng im bặt.

Thích Cần lơ đãng, nhún vai nói một câu: "Cô ta là diễn viên chính, dĩ nhiên sẽ tham gia."

Tô Yên nghe vậy, siết chặt vé vào cửa.

"Cám ơn tấm vé của cô." Trước khi rời khỏi, cô ta nói với Thích Cần.

Sau khi nói lời cảm ơn xong, cô ta cầm tấm vé rời đi. Thích Cần nhìn theo bóng lưng của cô ta, ánh mắt hiền hòa trước đây chuyển thành trầm ngâm, lại có chút khinh bỉ.

"Thì ra cậu ở đây..." Một người phụ nữ đi về hướng của cô ta, thấy cô ta đổi mắt nhìn về một hướng, liền nhìn theo tầm mắt của cô, "Lại là người đàn bà đó? Không phải cậu đã tìm người xử lý cô ta rồi sao, tại sao còn ở chỗ này?"

Thích Cần cười một cách hung ác: "Xử lý chỉ là thủ đoạn, không phải là kết quả. Dĩ nhiên kết quả là để cho hai tội nó cắn xé nhau mới là thú vị nhất!"

Mạc Đình nhin không được cười lên: "Lúc nào cậu cũng thú vị như vậy."

Giống như Thích Cần đã nói, quả thật Thích Nam phải tham dự buổi chiếu ra mắt. Đây chính là lần đầu tiên cô diễn vai chính, một sự kiện có ý nghĩa quan trọng như vậy, cô không thể nào bỏ qua.

Sau khi 《Người Tình Chuyên Nghiệp》 trải qua một loạt hoạt động triển khai, nửa tháng sau, rốt cuộc cũng được phát sóng ở Apple Đài Loan[1]. Lần này, buổi chiếu ra mắt cũng là được trực tiếp phóng sóng ở phòng studio Apple Đài Loan, mà địa điểm này lại ở vùng lân cận của thành phố M, cách thành phố M hơi hai tiếng đồng hồ lái xe.

Vốn là Thích Nam muốn mời Dung Trinh đi chung, nhưng cô biết được khoa học kỹ thuật Triều Vinh đang tiến vào thời kỳ quan trọng với dự án hải đảo hợp tác với chính phủ, cho nên cô đành chuyện này xuống.

"Dung Dung, đợi khi nào trở lại chúng ta cùng nhau xem phát sóng lại!" Trôi sanh Thích Nam tính tình lạc quan, không hề thấy đây là chuyện to tát gì. Thậm chí, cô cảm thấy hai người cùng nhau xem phát sóng lại cũng là một thể nghiệm tốt.

Sau khi ước hẹn xong, Thích Nam liền đến thành phố bên cạnh.

Buổi chiều ra mắt này cũng đều giống như nhau. Trước khi lên sân khấu, Thích Nam đã nắm vững căn bản quy trình kỹ thuật, ở trên sân khấu không lộ vẻ mất tự nhiên, mấy phân đoạn liên hợp chặt chẽ chơi đùa vui vẻ, tóm lại xem ra rất thuận lợi.

Nhưng trên sân khấu Thích Nam vui vẻ bao nhiêu thì dưới sân khấu, Tô Yên lại càng khó chịu bấy nhiêu.

Vốn là cô ta có thể đứng trên đó, thậm chí còn đứng ở vị trí lấp lánh hơn cả Thích Nam, nhưng tất cả còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc!

Cũng là bởi vì Thích Nam!

Rõ ràng người đàn bà này có quan hệ máu mủ thân thiết với cô, nhưng lại tro mắt nhìn mình giãy giụa trong chôn bùn lầy cầu sinh. Thậm chí, cô ta còn muốn đẩy mình ra ngoài từ dưới ánh đèn, từ chổi chia xẻ dù là chỉ một chút ánh sáng!

Tiếc gì mình một cái đuôi tay kéo mình lên, để cho mình không đến nỗi phải bò tới nơi thấp hèn tắm tối ánh sáng không thể chiếu vào.

Tiếc gì mình một cánh tay vuron ra là tốt rồi.

Nhìn xem cô ta đang làm cái gì?

Cô ta chỉ là đứng ở phía trên, vui vẻ nhìn mình, nhìn mình mỗi bước đi đều phải bò mất hết tôn nghiêm!

Cô ta chính là loại người như vậy!

Chưa có giây phút nào, giống như khoảnh khắc này, khiến Tô Yên cảm thấy oán hận như vậy. Mà ý hận của cô, đều được giấu kín trong bóng tối.

Trên sân khấu.

Có một khắc nào đó, Thích Nam hoảng hốt, cho rằng mình rơi vào ánh mắt nhện độc, hoài nghi nhìn xuống dưới sân khấu...

“Có sao không?” Vân Thi Thi phát hiện sự khác lạ của cô, quan tâm hỏi một tiếng.

Không thấy điều gì khác lạ, Thích Nam quay đầu lại, cong khóe miệng, nói: “...Không có gì.”

Gần hai giờ, buổi chiếu ra mắt kết thúc. Vì muốn quay lại thành phố M, Thích Nam vội vã đi về phía hậu trường thay đồ. Cùng lúc với cô đi về phía hậu trường, cô nhận được cú điện thoại của Tô Yên.

“Lúc cô rời khỏi tổ kịch, đã quên bảo cô xóa đi số điện thoại của tôi, thật sự rất có lỗi.” Thích Nam nói những lời này không phải để người ta yêu thích, “Cái gì chứ, bây giờ tôi có thể xin cô xóa đi được không? Phải biết rằng, bất cứ lúc nào, nhận được điện thoại của cô cũng chỉ làm tôi muốn nổi khùng mà thôi.”

Tô Yên siết chặt điện thoại trong tay, nói: “Em ở hiện trường buổi chiếu ra mắt.”

Một lần nữa, Thích Nam không chút nề mặt, phán một câu: “À, cảm ơn sự yêu thích của cô. Có sự ủng hộ của những người ái mộ như cô, nhất định doanh thu của bộ phim này rất cao.”

___ Câu nói đầu tiên của cô xóa bỏ toàn bộ sự tồn tại của Tô Yên ở tổ kịch, thuần túy xem cô ta như một fans ái mộ!

Tô Yên kìm chế nét mặt, hít sâu vào một hơi, cố gắng không để ý lời nói của cô, nói tiếp: “Em muốn gặp mặt chị một lần.”

Đương nhiên Thích Nam không thể nào đáp ứng. Cô cự tuyệt rất dứt khoát, nói thẳng vào mặt hai chữ: “Không rảnh.”, không thêm qua loa.

“Em chỉ muốn gặp mặt hỏi chị một số việc.” Tô Yên dừng lại một chút, nói, “Sau khi gặp xong... sau này em sẽ không xuất hiện trước mặt chị nữa, em thề.”

Thích Nam im lặng.

Cô suy nghĩ, nếu như có thể một lần có thể giải quyết vấn đề này, gặp mặt một lần cũng không phải là chuyện xấu, phải không? Được rồi, cô thừa nhận, cô đã bị Tô Yên chọc cho chán ghét đến triệt để!

Cô hơi trầm tư một chút, sau đó liền quyết định.

“Gặp nhau ở đâu?” Cô hỏi.

Địa điểm Tô Yên muốn gặp mặt chính là phòng vệ sinh bên ngoài trong phòng phát sóng. Theo cách lựa chọn địa điểm mà nói, tính chất cá nhân của phòng vệ sinh quả thật rất được đông đảo quần chúng yêu thích, nhao nhao xem nó như là một nơi rất tốt để bàn chuyện bí mật.

Đối với lần chọn lựa này, Thích Nam không đưa ra bất cứ đánh giá nào.

Sau khi hứa hẹn xong, cô cũng không chạy tới đó ngay lập tức, mà là cởi bỏ bộ trang phục sân khấu có chút khó chịu này trước, sau đó mới đi tới chỗ gặp mặt.

Lúc cô đến nơi, Tô Yên đã chờ lâu rồi, giống như đợi thêm một phút nữa thôi thì sẽ không kịp được tính khí nóng này.

Cũng may Thích Nam đã tới.

“Nói đi, cô muốn tìm tôi làm gì?” Thích Nam cũng không muốn đôi co với cô ta, vừa thấy mặt đã đi thẳng vào vấn đề.

Tô Yên nhìn cô một cái, do dự một chút, rồi hỏi: “Thích Nam, chị biết tổ kịch 《 Đồng Hành 》 đang tuyển diễn viên, có phải không?”

“Đúng vậy, không sai.” Thích Nam không phủ nhận, “Cho nên?”

Tô Yên lại do dự, dường như cô ta có chút khẩn trương, ngón tay không thể tự chủ mà co quắp lại. Im lặng một hồi, cuối cùng cô ta mới thẳng thắn bày tỏ: “Chị có thể giới thiệu giúp em vào thử ống kính không? Ý em là, Dung Trinh, có người của nhà họ Dung đề cử...”

“Ha ha!”

“.....”

“Ha ha.” Thích Nam bật cười không ngừng. Cô không nói được lời nào, chỉ là cười, nhưng tiếng cười của cô rơi vào tai của Tô Yên lại nghe ra toàn ý giễu cợt.

Tô Yên đỏ mặt: “Em cầu xin chị lần này, chỉ lần này thôi. Về sau em sẽ không làm phiền tới chị nữa!”

“Ha ha, Tô Yên à.” Lần này Thích Nam có thể lên tiếng, “Cô cho rằng cô có thể lấy lập trường kiểu nào mà muốn tôi giúp cô? Dựa vào chuyện cô đã từng gài bẫy tôi hả?”

Tô Yên vội vàng lên tiếng: “Chúng ta là...”

“Nè nè, đừng nói ra những lời ghê tởm đó.” Trước khi cô ta nói ra cái từ cô chán ghét đó, Thích Nam cắt đứt lời cô ta, “Tôi nói cho cô nghe một lần cuối cùng, tôi chán ghét cô.” Cô dừng lại một chút, rồi thêm một phụ từ mức độ, “Vô cùng!”

Sắc mặt Tô Yên tái nhợt, nhưng vì có thể khiến cho mình bỏ ra khỏi chốn bùn lầy, cô ta phải kiên trì.

Đúng rồi, trước đây thật lâu, cô đều bỏ hết tôn nghiêm, đối mặt với Tống Dịch, đối mặt với tất cả những người khác có thể đưa tay ra giúp mình một tay.

Cô chỉ là muốn được sinh sống như một con người.

“Chị thật sự không thể giúp em một chút sao? Không thể sao?”

“Đừng nói những lời nói ngu ngốc như vậy. Tôi cũng một nghèo hai trắng, có thể giúp cô được cái gì?” Thích Nam cúi đầu nhìn đồng hồ, “Nếu như cô muốn nói tới chuyện này, tôi có thể cho cô câu trả lời rõ ràng, tôi không giúp được cô, cũng không muốn giúp. Còn nữa... Tạm biệt?”

Tô Yên nín thở nhìn cô, không nói lời nào.

“Được rồi, xem ra cô đã hiểu.” Thích Nam hướng về phía cô ta, nói, “Vây đi, sau này xin cô giữ lời hứa của mình, đừng có việc gì cũng sấp lại gần tôi.”

Nói xong, Thích Nam bước ra khỏi phòng vệ sinh, đi về hướng hành lang.

Cứ như vậy, Tô Yên nhìn theo bóng lưng của cô. Nhìn một hồi, cô ta cũng bắt đầu cử động, đi theo cô ra ngoài.

Hành lang dài trống rỗng, hai người một trước một sau bước đi, chỉ còn lại tiếng bước chân phối hợp lẫn nhau.

Đi tới cửa thang lầu thì đột nhiên Tô Yên mở miệng gọi Thích Nam lại.

“Còn có chuyện?” Thích Nam quay đầu lại nhìn cô ta.

“Còn một chuyện cuối cùng.” Đột nhiên Tô Yên cười nói với cô, nụ cười này tới một cách đột ngột có chút hài hòa.

Trong lòng Thích Nam xông lên loại cảm giác quái lạ khó tả, cô lặng lẽ hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Yên cong cong khóe môi, từng bước từng bước lại gần cô. Thích Nam ý thức được cô ta đứng bên cạnh mình rất gần, đang muốn lùi lại một chút thì Tô Yên đã đi trước cô một bước, đưa tay ra đẩy mạnh cô một cái!

Hai cô đều đang đứng trước bậc cầu thang, có thể nghĩ, một cú đẩy này sẽ tạo thành một thảm kịch như thế nào!

“Đi chết đi!” Tô Yên mỉm cười nói.

Thích Nam mất đi trọng tâm, té xuống trước, tay đưa ra bắt được cánh tay của Tô Yên. Vốn là cô muốn sức của cô ta, không để cho mình té xuống. Ai ngờ, nghiệp vụ giết người hủy xác của cô gốc Tô Yên kia vẫn chưa thành thực, một cú nắm này của cô, mượn sức không được, còn kéo thêm cả đôi phương xuống theo.

Thích Nam “.....”

Vì vậy hai người tương thân tương ái nắm tay nhau lăn cuộn cuộn, té xuống lầu.

Một giây trước khi Thích Nam bị va đầu mất đi ý thức, cô còn lạc quan suy nghĩ ____

Yes, ít ra đã báo được thù.

Chỉ là...

Ước hẹn cùng nhau xem phát sóng lại với Dung Trình sợ là sẽ không thực hiện được.

Cô âm thầm suy nghĩ một mình.

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hạ Màn (Cuối)

Nếu như Thích Nam nguyện ý bỏ ra mười phút hoặc lâu hơn để nhìn chăm chăm một người, như vậy nhất định người này phải có chỗ hơn người. Nhưng phần lớn cái chỗ hơn người này đều được thể hiện qua giá trị nhan sắc, giống như cô đã từng nhìn chăm chăm áp-phích của Tống Cảnh không dưới 30 phút.

Mà hiện giờ, cô đã nhìn chăm chú mặt của Dung Trình đang hướng về mình suốt 30 phút.

Quan sát vô cùng chăm chú, hơn nữa còn là quan sát rất lâu, bất cứ lúc nào cũng có vẻ mất lịch sự. Dĩ nhiên, chuyện Dung Trình quan tâm không phải là vấn đề mất lịch sự hay không, mà là ____

“Em có nhận ra anh là ai không?”

Đúng vậy, điều anh quan tâm chính là não bộ của người phụ nữ chăm chăm nhìn mình kia có phải bị chấn thương rất nặng hay không, mặc dù trước đó không lâu, bác sĩ chủ trị đã từng nói rõ một cách khó hiểu. Đầu của cô còn cứng hơn cả cục đá. Sau khi té từ trên cầu thang xuống, cô chỉ bị... trầy da trán, máu chảy và chấn thương sọ não không hề có bất cứ quan hệ gì với nhau.

Nhưng mà, nhìn cô không giống như là người chỉ bị trầy da đầu!

Dung Trình không thể không vì vấn đề này mà lo lắng đề phòng, thậm chí còn hỏi một câu ngây thơ ‘có nhận ra anh là ai không’ như vậy.

Mà Thích Nam lại trả lời: “Soái ca.”

Đúng vậy, đó là câu trả lời của cô. Lúc này, băng cá nhân trên trán của cô phá hoại đơn giản không chỉ hình tượng bên ngoài... nhìn cô giống như trái tim cũng hoàn toàn bị thay đổi!

Dung Trình có chút do dự không biết có nên gọi bác sĩ trở lại hay không.

Anh có chút lo lắng, loại lo lắng này vẫn chặn ngang trái tim từ lúc bệnh viện gọi điện thoại cho tới tận bây giờ, nhức nhối khó chịu.

“Em...” Người đàn ông có thói quen mạnh mẽ vang dội trên thương trường, lúc này đây lại trở nên cẩn thận quên cả cách dùng từ ngữ. Thậm chí sau khi mở miệng, anh phát hiện, muốn tìm từ ngữ tiếp theo cũng trở nên có chút khó khăn.

“Em khỏe không...”

“Anh nhất định muốn em trả lời anh như vậy!” Thích Nam nằm trên giường bệnh cất ngang lời anh một cách đột ngột. Lúc này, biểu tình trên mặt của cô lại trở nên sống động như thường ngày, không phải xa cách giống như người xa lạ nhìn nhau, “Hê hê, Dung Dung, có phải anh muốn em nói anh là ‘Soái ca’ đúng không? Em biết mức độ tự luyện trong lòng anh chắc chắn không nhỏ!”

Dung Trình: “.....”

Anh tổn không ít thời gian mới hỏi được một câu trôi chảy một chút ____

Anh bị chơi xỏ.

Đã rút ra một kết luận rõ ràng như vậy, anh biết phải phản ứng như thế nào bây giờ!

“Giận rồi à?” Thích Nam ngồi dậy từ trên giường bệnh, động tác của cô có chút khó khăn. Đúng vậy, so với vết thương sơ sài không thể sơ sài hơn nữa trên đầu, vết thương ở chân của cô hình như nghiêm trọng hơn nhiều.

Thích Nam đổ lỗi cho người phụ nữ có trọng lượng vượt chỉ tiêu đề lên đùi phải của cô trong lúc hai người lăn xuống cầu thang.

Phải rồi, trọng lượng vượt chỉ tiêu là cô có ác ý bôi nhọ, nhưng chuyện người phụ nữ kia đề nguyên cả người lên người của cô lúc lăn xuống lầu không phải là chuyện giả dối.

Bởi vì xương bấp đùi phải bị gãy, cô phải dùng không ít công phu để leo xuống giường.

Đang tức giận, rốt cuộc Dung Trinh lại không nỡ lòng nhìn cô khó chịu, bất quá thờ ơ lạnh nhạt chưa được một phút đã mềm lòng, anh cúi người đỡ cô xuống.

“Dung Dung, anh đừng giận em.” Thích Nam tiện thể dựa vào vai anh, thờ dãi nói, “Mới vừa rồi em còn tưởng em đang nằm mơ.”

Từ thang lầu cao như vậy té xuống, chi gãy xương đùi, trong lòng cô tự biết, mình may mắn cỡ nào.

Thích Nam phát hiện, hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó khiến cô có chút sợ hãi. Cô không sợ chết, cô chỉ là...không buông tay được.

Chỉ có quyến luyến một người thật sâu đậm thì mới trở nên lo trước nghĩ sau, trở nên có chút nhát gan.

Giống như cô lúc này vậy, nhát gan như quỷ.

“Em cứ tưởng mình đang nằm mơ.” Thích Nam dựa vào vai anh, đi từ từ, nói, “Dĩ nhiên, em không nghĩ em sẽ còn có thể gặp lại anh. Ông trời thiếu nợ em, hai mươi năm qua để em thiếu thốn quá nhiều. Ông đã nợ em hai mươi năm, nhất định sẽ không keo kiệt với em nữa, cho nên ông đã để em gặp anh. Chỉ là...”

“Ông biết em cũng không phải là người lương thiện gì, cũng như không thích em làm người có bụng dạ đen tối, ông muốn thử thách em.” Dáng vẻ tươi cười của cô ẩn giấu niềm hạnh phúc, cô nói, “Dung Dung, em tưởng rằng, em sẽ không được nhìn thấy anh nhanh như vậy.”

Toàn thân Dung Trinh run lên.

Nhiệt độ cơ thể của cô, hơi thở của cô, cùng giọng nói của cô đều nằm trong phạm vi anh có thể cảm nhận được. Điều này khiến lòng anh dâng lên một loại rung động khó tả.

Anh để mặc cho cô dựa vào mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều im lặng. Từ từ, Dung Trinh phát hiện hơi thở của người đang dựa lên người mình trở nên sâu lắng mà nhẹ nhàng.

Cô ngủ thiếp đi.

Trong một phòng bệnh khác cùng bệnh viện.

Không khí bệnh viện dường như lúc nào cũng vắng lặng hơn những nơi khác mấy phần, nhưng không khí trong gian phòng bệnh này lại im lặng khác thường. Không có bác sĩ, không có người thăm, thậm chí ngay cả y tá sau khi kiểm tra theo lệ thường xong cũng bỏ đi.

Hình như Dung Trinh là người đầu tiên bước vào phòng bệnh này “thăm người”.

Cô gái cuộn mình trong chăn dường như rất sợ hãi tiếng bước chân, anh bước vào khiến cô ta trở nên kinh hoàng. Cô ta rúc đầu mình vào trong chăn, cơ thể cuộn lại thành một bọc nhỏ, một bọc nhỏ run rẩy.

Ánh mắt Dung Trinh rơi vào bọc tròn nhỏ này, lạnh nhạt nhìn lướt qua rồi lẳng lẳng thu hồi.

Hình như anh chỉ tới xem một chút, sau đó không nói tiếng nào xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Tiếng bước chân xa dần rơi vào tai người phụ nữ trên giường bệnh, cô ta giật giật, từ từ kéo chăn xuống, lộ ra cặp mắt.

Trong phòng bệnh không còn một ai, người đàn ông kia đã hoàn toàn rời khỏi.

Cô ta ý thức được điều này, lúc này mới kéo chăn xuống, lộ nguyên cả khuôn mặt.

Bác sĩ cảm bệnh án từ bên ngoài đi vào, cô ta tránh né không kịp, cả khuôn mặt hiện ra trước mặt bác sĩ. Cô ta bị hoảng sợ không ít, theo trực giác muốn tránh đi. Nhưng bác sĩ mới tới lại không để ý tới hành động trẻ con này của cô ta, chỉ là nói chuyện với y tá bên cạnh.

“Vị tiên sinh kia đã sắp xếp xong xuôi, lát nữa sẽ có người tới mang cô ta đi. Bây giờ cô giúp cô ta làm thủ tục xuất viện đi.” Vị bác sĩ kia lên tiếng.

Y tá con mới tới có chút sốt ruột: “Nhưng tình trạng cơ thể của cô ấy không cho phép cử động!”

“Bọn họ sẽ chú ý đặc biệt đến điều này.” Hình như bác sĩ cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không vì cô ta mà tranh thủ cơ hội được lưu lại bệnh viện, hoặc là trước đó đã tranh thủ, nhưng lại không có kết quả.

“Nhưng mà...”

Y tá con muốn nói gì đó lại thôi. Lúc cô ta nhìn về phía bác sĩ, hình như đã nhận thức ông ấy đã không còn cách nào khác, thở dài một tiếng, cảm biên lại ra ngoài làm thủ tục xuất viện. Đến khi cô ta trở lại phòng bệnh một lần nữa thì bác sĩ đã rời khỏi từ lúc nào. Lần này, cô gái trên giường bệnh không còn giấu mình nữa, chỉ là co rúm lại nhìn cô.

Y tá con cảm thấy có chút kinh ngạc. Kinh ngạc xong, cô ta liền nở một nụ cười âm ỉ nhất.

“Cô đã tỉnh rồi?” Cô hỏi.

Lúc này đây, cô gái 22 tuổi, trên bệnh lịch có tên là ‘Tô Yên’, lại giống như một đứa trẻ ngơ ngẩn với chỉ số thông minh thấp kém. Cô ta dè dặt nhìn y tá, gọi y tá con còn nhỏ hơn mình một hai tuổi bằng chị:

“Chị à, mọi người muốn đưa em đi đâu thế?”

Y tá con sững sốt, ngay sau đó hiểu được, lời đối thoại của mình và bác sĩ đã bị cô gái này nghe được.

Y tá con có chút thương hại, bởi vì cô biết, nửa đời sau của cô gái này sẽ phải trải qua trong một lồng sắt này đó, không bao giờ... có thể trốn thoát được nữa.

Đúng vậy, nghe nói vị tiên sinh kia biết được đầu óc của cô gái này không được bình thường sau khi bị thương, nguyên ý bỏ tiền ra đưa cô ấy tới viện điều dưỡng phía Đông. Đây không thể xem là một chuyện tốt, bởi vì những người trong viện điều dưỡng kia đều có bệnh tâm thần, không một ngoại lệ.

Không có người nào muốn ở cùng một chỗ với đám người điên. Nếu không điên thì cũng sẽ điên mất thôi!

Nửa đời sau của cô gái này sẽ bị chôn vùi ở đó. Nếu như một ngày nào đó cô ta trở lại bình thường, cô ta cũng không thể nào rời khỏi.

Bởi vì sẽ không có tin tưởng lời nói của một ‘người điên’.

“Đừng sợ, chỉ là đổi sang chỗ khác mà thôi. Cô cần một hoàn cảnh điều dưỡng tốt hơn.” Y tá con dịu dàng nói.

“Em, em không đi có được không?” Tô Yên vạch ngón tay của mình, bĩu môi, “Em, em không muốn đi.”

Đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định được.

Y tá nghĩ như vậy, nhưng vẫn an ủi cô ta.

Nhưng cô không nghĩ tới, mình an ủi cô Tô Yên này lại khiến cô ta nổi điên lên. Đột nhiên con giận của cô ta bộc phát, cầm đồ gì đó trong tay đập loạn, vừa đập vừa to tiếng khóc rống lên.

“Không, tôi không đi! Tôi không đi đâu hết! Các người đừng hòng đụng đến tôi! Tôi...”

Cô ta hoàn toàn giống như bị điên vậy.

Trong lòng y tá con có chút sợ hãi. Đang lúc này, một đám người đàn ông mặc áo khoác trắng dài tràn vào. Họ tiến lên bắt lại cô gái đang nổi điên, để mặc cô ta giãy giụa, áp giải cô ta ra ngoài.

Y tá con sững sốt không kịp phản ứng. Một lúc sau, cô mới lao đảo chạy ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang trống rỗng, cô gái kia và đám đàn ông biến mất cùng một lúc.

Cô không biết có nên tiếp tục thương hại cô gái kia hay không, bởi vì... cô ta quả thật là điên mất rồi.

Có lẽ viện điều dưỡng cũng là một phương pháp tốt, đột nhiên cô nghĩ như vậy.

Thích Nam không hề biết rõ chuyện này. Cô đã hỏi Dung Trình về chuyện của Tô Yên, biết được đối phương bị thương nghiêm trọng, đã chuyển sang bệnh viện khác.

“Cho nên phải nói, đừng nên có lòng hại người!” Thích Nam cũng sẽ không lòng thương hại một người đã từng có lòng muốn giết mình. Thậm chí, cô còn có chút hả hê, “Cô ta bị té rách mặt hả?”

Cô đang vui nửa chừng, đột nhiên nhớ tới, mình và Tô Yên có phần giống nhau, tưởng tượng trên đời này còn có bản sao của mình bị hủy dung, cô cười không nổi nữa.

“Bỏ đi, thà té thành kẻ ngốc, còn hơn bị hủy dung!”

Nếu như y tá chăm sóc cho Tô Yên nghe được câu này của cô, nhất định sẽ nói cho cô biết, cô nói không sai, Tô Yên thật sự bị té phát khùng.

Tuy nhiên, có phải thật sự bị điên hay không, bây giờ đã không còn quan trọng, bởi vì cô ta đã được đưa vào viện điều dưỡng kia.

Thành phố M.

“Chắc, con đàn bà kia cũng có chút bản lĩnh. Té không chết, còn tự mình thu dọn tất cả!”

Sau khi vị tiểu thư nhà họ Thích, Thích Cẩm, biết được tình trạng điên cuồng do chính tay mình gián tiếp tạo cho Tô Yên, cô ta chỉ khẽ cười một tiếng, “Con nhỏ Tô Yên kia thật ngu xuẩn, một chút chuyện cũng làm không được!”

Mạc Đình ngồi bên cạnh nghe vậy, ánh mắt lóe lên, mượn động tác uống trà che giấu, nói: “Cậu muốn thế nào?”

“Hừm, để tớ suy nghĩ lại xem.”

Thích Cẩm churong mắt với hành động ngây thơ của Tô Yên, muốn tự mình nghĩ cách diệt trừ Thích Nam hoàn toàn. Nhưng trước khi nghĩ ra được phương pháp hay thì cô ta nhận được điện thoại của ông cụ nhà họ Thích.

Cô ta bị nhà họ Thích gọi về ngay lập tức.

Sau khi gấp gấp chạy tới nhà họ Thích, cô ta mới phát hiện mình đang ngồi trên lò lửa nóng rồi.

Người thanh niên ngồi trong phòng khách thả một xấp tài liệu lên khay trà trước mặt, nói: “Đây là một ít kinh nghiệm thú vị mấy năm gần đây tiểu thư Thích Cẩm đã trải qua. Hút sách, cờ bạc, ép bức bạn học sảy thai, còn có, tìm người đánh bạn trai cũ vẫn còn dây dưa đến tận phế.”

Mỗi một câu nói của anh khiến mặt ông cụ nhà họ Thích mỗi lúc một đen, chỉ là trước mặt người ngoài nên không phát tác. Nhưng ánh mắt rơi vào trên người Thích Cẩm vừa mới về tới lại sắc bén như lưỡi dao.

Sắc mặt Thích Cẩm trắng bệch.

Dương Hàng cảm thấy thú vị nhìn hai ông cháu kính nhau ác liệt, nhưng cuối cùng vẫn nhớ kỹ nhiệm vụ ông chủ giao phó. Anh không trì hoãn nữa mà lấy ra xấp tài liệu: “Theo như tôi phân tích, mấy tháng trước, đầu tư mà Thích Thị đã từng bỏ ra gặp phải sai lầm lớn. Sai lầm này dẫn tới vận chuyển tài chính của Thích Thị có chút khó khăn, hình như đang bước vào giai đoạn gian nan?”

Nhìn anh lấy ra sổ liệu phân tích vốn đầu tư của nhà họ Thích, ông cụ Thích vừa khiếp sợ vừa tức giận. So với lúc nhìn thấy hành động có chút hoang đường kia của Thích Cẩm, ông càng tức giận hơn: “Rốt cuộc cậu muốn cái gì?”

Bên này, Thích Cẩm càng thêm ngẩn người ra. Cô chỉ lo vui chơi, hoàn toàn không để ý đến mối nguy cơ của nhà họ Thích.

Dương Hàng cười cười thông dong: “Mọi người đều là người thông minh, tôi đây xin nói thẳng vào vấn đề. Là như vậy, trong khoảng thời gian này, tiểu thư Thích Cẩm đây đã gây ra một chút tổn thương không thể nào tha thứ được cho một người rất quan trọng với ông chủ nhà tôi. Vì để đền bù những tổn thương này, ông chủ nhà tôi hi vọng nhà họ Thích có thể để lại 10% cổ phần của Thích Thị cho tiểu thư Thích Nam...”

“Điều này không thể nào!” Ông cụ nhà họ Thích không đợi Dương Hàng nói xong đã cộc cằn cắt đứt lời của anh. Không thể trách ông không giữ được bình tĩnh, 10% cổ phần của Thích Thị không phải là con số nhỏ, cổ phần truyền ra ngoài, bị người có lòng chiếm đoạt, vị trí đại cổ đông của nhà họ Thích sẽ bị đổi chủ!

“Tôi không muốn nhấn mạnh sự nguy cơ của nhà họ Thích.” Đương nhiên Dương Hàng có nhiều kinh nghiệm đàm phán với những ông chủ tai to mặt lớn, đối mặt với sự giận dữ của ông cụ Thích, anh vẫn không hề hoang mang, “Nếu như những đồ này của tiểu thư Thích Cẩm bị truyền ra ngoài, không biết có thể trở thành phiến đá cuối cùng ép vỡ nhà họ Thích không nhỉ?”

Lời nói của anh mang theo ác ý rõ ràng.

Hồ hấp của ông cụ Thích đang chậm lại, ngay sau đó lại dồn dập thờ hỗn hển, đương nhiên là bị tức đến phát điên. Một lần nữa, ông liếc ánh mắt như dao bén nhìn về phía Thích Cẩm. Lúc này, hình như ông đã hiểu rõ, Dương Hàng, không, phải nói là Dung Trình sau lưng Dương Hàng, đến đã có chuẩn bị, hỏ đối sẽ không ra về tay không. Đối phương nhất định lợi dụng nhà họ Thích đang rối loạn mà lột đi một lớp da của họ!

Ông ta tức giận, nhưng không thể làm được gì.

Hiện tại, nhà họ Thích sẽ không chịu nổi dù chỉ là một chút gió thổi cỏ lay!

Ông cụ Thích cố gắng giữ bình tĩnh: “Tôi muốn Dương tiên sinh nên hiểu một điều, nhà họ Thích không thể bỏ mặc 10% cổ phần này lọt ra khỏi nhà họ Thích, điều này so với tự hủy diệt có gì khác nhau!”

Dương Hàng gật đầu, cười nói: “Đúng vậy, tôi hiểu. Nhưng Dung tiên sinh ra đã điều kiện thì không có bất cứ điều gì có thể thay đổi được. 10% cổ phần này thuộc về tiểu thư Thích Nam, trên nguyên tắc, cô ấy cũng là người của nhà họ Thích, cổ phần của nhà họ Thích cũng không phải là lọt vào tay người ngoài. Nhưng nếu như tiểu thư Thích Nam thoát ly khỏi nhà họ Thích...”

Về mặt của ông cụ rất khó coi.

Dương Hàng cười cười: “Cho nên, nhà họ Thích chỉ có thể tận hết khả năng giữ lại cô ấy, người nắm trong tay 10% cổ phần này.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Em Bé

Có lẽ không ai bị tai nạn mà phải chịu đựng khổ ải như cô vậy, Thích Nam bị đánh thức nghĩ thầm.

Là một người mới bị thương, đáng lý ra cô nên được quan tâm chăm sóc, ngược lại, ngay cả quyền tự do cơ bản nhất trong cuộc sống là được ngủ cũng bị tước đoạt. Không chỉ có thế, cô còn phải chịu đựng người phụ nữ mà cô chán ghét tước mất quyền tự do nghỉ ngơi của cô.

“Người Đẹp Ngủ Trong Rừng đã thức dậy?” Người phụ nữ có vẻ mặt đáng ghét kia lườm cô một cái, không nhanh không chậm, rút bàn tay độc ác mới vừa rồi dưng đứng cơ thể tổn thương của cô ra khỏi con mòng về.

So với mẹ kế ép buộc Cô bé Lọ Lem nhặt đậu từ bụi than còn ác độc hơn!

Thích Nam dùng ánh mắt cường địch trừng lại người phụ nữ dưng mình thức dậy.

“Còn rất tỉnh táo hả?” Người phụ nữ không thèm để ý đến ánh mắt của cô, đưa tay ra lại, nhéo mặt cô.

Mấy ngón tay lạnh như băng chạm lên mặt Thích Nam khiến cô có cảm giác giống như mình đang tồn tại trong một giấc mộng hư ảo.

Giống như người phụ nữ trước mặt mới vừa bước ra khỏi một tảng băng đông đá trăm năm, lạnh lùng cứng rắn thiếu đi mức độ linh hoạt. Vậy mà trái ngược với vẻ mặt cứng nhắc đông đá ngàn năm, ánh mắt của cô ta lại có chút đùa cợt.

Thích Nam nhìn gương mặt sáng ngời như vậy trước mắt mình, thiếu chút nữa còn cho rằng mình đã mất đi một đoạn ký ức quan trọng nào đó trong giấc mộng ngắn ngủi, ví dụ như...

Tại sao đại minh tinh Dịch Tĩnh lại xuất hiện trong phòng bệnh của mình?

Chuyện này thật sự có thể liệt vào danh sách ‘mười bí ẩn chưa có đáp án’ của thế giới rồi!

Nên biết, đây chính là Dịch Tĩnh! Là đại minh tinh không đội trời chung với cô! Là người nổi bật nhất trong số minh tinh mà cô phi nhỏ bao năm nay về chuyện dựa vào quy tắc ngầm...

Chết rồi, hình như cô đã không cẩn thận, lộ ra sự nhỏ mọn độc ác của mình.

Trở lại đề tài chính, thật sự Thích Nam nghĩ không ra lý do Dịch Tĩnh xuất hiện trong phòng bệnh của mình!

Đây quả thật là một giấc mộng hư ảo rồi!

“Tôi nhìn thấy sự ngờ vực trong mắt của cô.” Đại minh tinh Dịch lạnh nhạt trước sau như một. So với hành động trẻ con dùng tay chọt tinh Thích Nam, cô nàng thật giống như mắc phải chứng tinh thần phân liệt lâu năm.

Thích Nam thật sự nghi ngờ, đối phương mới chính là người bị thương đầu.

Không nghe đối phương trả lời, Dịch Tĩnh cũng chẳng buồn để ý, tự mình nói tiếp: “Cô đang suy nghĩ tại sao tôi lại ở đây?”

Tôi đang suy nghĩ tại sao đột nhiên cô lại trở nên giống người mắc chứng tinh thần phân liệt vậy, phong cách và cấu tạo nhân vật có chút biến dạng rồi! Thích Nam âm thầm nói xấu.

Dịch Tĩnh tự hỏi tự đáp: “Ừ, trên thực tế, tôi vừa mới tới bệnh viện phá thai xong.”

Thích Nam không thèm để ý tới lô-gích giữa chuyện ‘đại minh Dịch phá thai’ và chuyện ‘đích thân tới phòng bệnh thăm bệnh’ có liên quan gì tới nhau, cô bị chuyện ‘phá thai’ làm hết hồn.

Cô ngạc nhiên quá độ, cảm cũng bị trật khớp.

Bởi vì quá kinh ngạc, cô lâu nay miệng lưỡi cũng phải cà lăm: “Cô, phá thai?”

So với cô, Dịch Tịnh bình tĩnh hơn nhiều. Cô nàng nhìn cô như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Không đau, muốn tôi giới thiệu cho cô không?”

Thích Nam: “.....”

Ừ, quả nhiên cô đang nằm mơ.

Cô không thèm suy nghĩ nữa, chuẩn bị nhắm mắt tiếp tục ngủ. Vậy mà cô vừa nhắm mắt lại, tay của Dịch Tịnh lại đưa tới trước mặt cô.

Cô lại bị chột.

Thích Nam bỗng dưng mở mắt ra trừng cô ta.

Nhưng mà, so với cô bị người ta gây sự trên mặt, đại minh tinh Dịch liên tiếp mấy lần tấn công mặt của cô lại càng hùng hổ hơn: “Từ trước tới nay cô đều vô lễ vậy sao? Không thèm nhìn người ta nói chuyện?”

Thích Nam: “.....”

Hừ, thật là hồng bét, cô nghĩ không ra một câu châm biếm người ta!

Hình như đại minh tinh Dịch cho rằng chột mặt người ta tới mức cứng đờ ra cũng không phải là chuyện vô lễ gì, sau khi khiển trách người ta xong, cô nàng lại lăm bằm nói: “Tôi mới vừa phá thai xong thì nhìn thấy cái vị nhà họ Dung kia. Ừ, chính là người đàn ông kiêm luôn chức cha hiền của cô. Sau đó tôi mới nhớ tới tin tức mấy giờ trước đây, chính là cái này.”

Đại minh tinh Dịch có lòng tốt, đưa tin tức tới trước mặt cho Thích Nam nhìn.

Thích Nam đang bị lời tự thoại miên man của cô nàng thôi miên, thấy cô nàng chìa điện thoại tới trước mặt mình, cũng ngây ngốc nghiêng đầu sang nhìn.

Ngay sau đó, cô bị tin tức trang đầu chấn động tinh thần ____

Thật đáng tiếc! Nhân vật chính của 《Người Tinh Chuyên Nghiệp》 đâm máu trong buổi chiếu ra mắt, nghi ngờ dung nhan bị hủy nghiêm trọng!

Thích Nam: “.....”

Đài truyền hình còn có thể xem là đài truyền hình nữa sao nếu không có ‘chó săn’ ngồi canh trước cửa? Huống chi còn là buổi chiếu ra mắt của 《Người Tinh Chuyên Nghiệp》 như ngày hôm nay, có biết bao nhiêu phòng thủ ngồi bên ngoài chờ mái nhà bị đốt?!

Xe cấp cứu của cô chưa rời khỏi thì tin tức đã được tung ra!

Chỉ là, cho dù quy tắc đã là như vậy, nhưng có cần phải bẽ cong sự thật một cách nghiêm trọng vậy không?!

Thích Nam vuốt mặt mình một cách buồn bã, nghĩ thầm

Ngoài trừ buồn bã ra, trong lòng cô còn xen lẫn một ít cảm xúc phức tạp hơn: “Cho nên cô đọc được tin tức, nhìn thấy Dung Trinh, biết tôi ở bệnh viện này, cho nên tới thăm tôi?”

Dịch Tịnh thừa nhận, “Quả thật là như vậy.”

Cô nàng hào phóng thừa nhận khiến Thích Nam càng cảm thấy kỳ lạ. Nếu như một người có quan hệ không tệ chạy tới thăm, chắc chắn cô sẽ không cảm thấy lạ lẫm, nhưng nếu người này là Dịch Tịnh...

Đúng vậy, cô luôn nghĩ rằng quan hệ của các cô đã trở nên cứng nhắc.

Có lẽ cô không nên dùng ánh mắt khi xưa mà đối đãi với đại minh tinh này?

Cô đang rối rắm thì nghe Dịch Tịnh nói tiếp: “Tôi mới phá thai xong, trong lòng khó chịu, cho nên muốn tới nhìn kẻ xui xẻo để mình dễ chịu một chút.”

Kẻ xui xẻo Thích Nam: “.....”

Cô vừa nghe như vậy, vẻ mặt ôn hòa trong chốc lát bỗng dưng co quắp lại.

“Dung Trình đâu? Gọi anh ấy tới tiễn khách!”

Dịch Tịnh nói: “Người đàn ông của cô đang gọi điện thoại ở bên ngoài.”

Mặt Thích Nam vẫn lạnh lùng, nói: “... Vậy cô có thể tự mình rời khỏi đây không? Quay sau, đi thẳng, không tiễn.”

“À, có thể.”

Dịch Tịnh thật sự nghe lời đứng lên, bộ dạng thật giống như chuẩn bị bỏ đi.

Cô nàng nghe lời như vậy lại khiến cho Thích Nam cảm thấy mình có chút nặng lời, cảm giác đó giống như mình đang ăn hiếp đối phương, mặc dù sự thật mình mới chính là người ta mang ra làm thú tiêu khiển.

“Nè...” Trước khi Dịch Tịnh bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, Thích Nam lên tiếng gọi cô nàng lại.

Dịch Tịnh quay đầu lại: “Cái gì?”

Thích Nam có chút xấu hổ: “Khụ, người cô... có sao không?”

“Có sao gì chứ?” Dịch Tịnh vẫn duy trì khuôn mặt cứng đờ ngàn năm không đổi, “Tôi sẽ để ý một chút có bị tác dụng phụ hay không, nếu không thì sẽ giới thiệu cho cô.”

Khóe miệng Thích Nam co rút lại: “Cô ra nhanh một chút đi!”

“Ừ.” Dịch Tịnh đi được hai bước, ngừng lại, quay đầu lại nhìn Thích Nam, “Đúng rồi, tôi đã nói chuyện cô bị thương với đạo diễn Triệu, anh ấy nói...”

Trái tim Thích Nam nhảy mạnh một cái: “Ông ấy nói gì?”

Dịch Tịnh nhìn cô: “Anh ấy nói cô hãy dưỡng thương cho tốt, lần sau sẽ có cơ hội hợp tác.”

Thích Nam im lặng.

Tin tức này không ngoài ý muốn, chân cô gầy như thế này thì nhanh nhất cũng phải một tháng, nhưng nhân vật quan trọng của《 Đồng Hành 》 không thể nào chỉ bởi vì cô không biết bao giờ mới lành mà để trống như vậy. Làm sao biết được họ sẽ không tốn bấy nhiêu lâu đợi cô để rồi nhận được một câu ‘không thích hợp’?

Mặc dù từ đây cho tới lúc quay phim vẫn còn một khoản thời gian, nhưng một nhân vật quan trọng như vậy lại không thể đặt hết lên người của một diễn viên không có tên tuổi.

Thích Nam hiểu được đạo lý này. Từ lúc cô mới tỉnh lại đã nghĩ tới vấn đề này, chỉ là, lúc sự thật đã bày ra trước mặt thì cô cũng không tránh được cảm giác tiếc nuối.

Cơ hội như vậy không phải có nhiều.

Dịch Tịnh âm thầm bước ra ngoài trong sự trầm mặc của cô. Sau khi ra khỏi phòng, cô dựa người vào lan can đứng im lặng một hồi, cho đến khi có tiếng bước chân truyền tới từ sau lưng.

Cô lấy mắt kính treo trước ngực đeo lên mắt, không nhìn người đi tới, trực tiếp xoay người đi về hướng hành lang ngược lại. Không gian sau lưng của cô khiến người ta có cảm giác cô đơn tịch mịch.

Dung Trình nhìn theo bóng lưng của cô, dừng lại một chút, rồi đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Thích Nam đang ngồi dựa trên giường, giả đồ cầm cuốn sách trong tay đọc đọc. Đó là sách tài chính chuyên môn, toàn tiếng Anh, của Dung Trình.

Dung Trình tới gần, lấy lại cuốn sách trong tay cô, sau đó đưa cho cô cuốn manga nhí đồng, nói: “Cô ta tới đây làm gì?” ‘Cô ta’ ở đây đương nhiên là ám chỉ Dịch Tịnh vừa mới ra ngoài.

Thích Nam bĩu môi: “Ai mà biết? Chắc lạc đường.”

Dung Trình biết cô không nói thật, nhưng thấy cô không muốn nói chuyện, vì vậy ngầm hiểu không nên hỏi nữa.

Anh không nói tiếp, Thích Nam lại nhin không được: “Nói chuyện chị Vân đi! Ngay cả Dịch Tịnh còn có thể ‘lạc đường’ tới đây, tại sao không thấy chị ấy tới?” Nói xong rồi cô tỏ ra bộ dạng tội nghiệp bị người bỏ rơi.

“Lúc này cô ấy có tới, nhìn thấy em không bị sao đã ra về.” Dung Trình kể lại chuyện Vân Thi Thi đã tới cho cô nghe, “Nói là phải tranh thủ thông cáo, chính là thông cáo giải thích chuyện em bị thương.”

Thích Nam: “.....”

Quả thật cô cần phải giải thích chuyện này, giải thích thật cặn kẽ.

Cô còn xinh như hoa ở đây! Tại sao lại bị truyền bá thành bị hủy dung!

Dung Trình nhìn chân phải bị bó thạch cao của cô, nói: “Đợi hai ngày nữa chúng ta trở về thành phố M, có chút việc cần sự có mặt của em.”

Thích Nam ngạc nhiên, hỏi anh: “Chuyện gì?”

Dung Trình nói: “Chính là chữ ký.”

“Khế ước bán thân?”

“Ai thèm mua em?”

Thích Nam nổi giận, nâng khuôn mặt mình lên, chìa tới trước mặt Dung Trình: “Anh nhìn nè, với khuôn mặt này của em, ai cho phép anh dùng giọng nói khinh thường chán ghét đó hả?”

Dung Trình kéo tay của cô xuống, nhét cuốn manga thiếu nhi vào tay cô: “Đọc sách đi.”

“.....” Thích Nam nghẹn họng, “Hôm nay là ngày đặc biệt gì thế? Vì khi gió gì mà mọi người đều tới ăn hiếp em?”

Cô tức giận mở sách manga ra, sau đó, à, không lâu sau đó, cô cảm thấy hình như manga này... không tệ!

“Em cảm thấy cuốn sách này có giá trị, nên được cất kỹ!” Thích Nam vui vẻ gấp sách lại sau khi đọc xong, “Sau này truyền lại cho con em đọc!”

“Con đâu ra?” Dung Trình liếc mắt nhìn xuống bụng cô, “Em đang ám chỉ anh nên cố gắng hơn một chút phải không?”

Khỏe miệng Thích Nam giật giật, vội vàng kéo chăn lại che kín bụng mình: “Dung tiên sinh, không được cười chê bụng của em!”

Dường như Dung Trình không nghe lời cô vừa nói, lầm bầm nói tiếp: “Nghe nói con trai sinh vào mùa Đông thì thông minh hơn.”

“.....” Thích Nam cảm giác mình không thể không nhắc nhở anh, “Dung tiên sinh, em chỉ mới 24 tuổi!”

Cô cũng không muốn ở nhà sinh em bé sớm như vậy!

Dung Trình nói: “Anh đã 32.”

Thích Nam nhìn anh với ánh mắt kỳ quái.

Ảo giác sao? Tại sao cô lại cảm thấy...

Cô nghe ra được mùi vị ai oán trong lời nói của anh?

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trở Về

Ngày hôm sau, Vân Thi Thi đến bệnh viện thăm Thích Nam một lần nữa.

Mới vừa đuổi đi hết đám truyền thông, trên mặt Vân Thi Thi lộ rõ nét mệt mỏi, thậm chí Thích Nam còn nhìn thấy nét thâm quầng dưới mắt cô ấy. Không thể nghĩ ngờ đây là dấu vết của sự mệt mỏi quá độ, mà sự mệt mỏi này có mấy phần cũng bởi vì mình. Thích Nam biết rõ, cho nên càng thêm cảm động.

Thu hoạch lớn nhất trong việc tham gia 《Người Tinh Chuyên Nghiệp》chính là được kết giao với một người bạn đáng giá như vậy, cô thầm nghĩ.

Thích Nam không khỏi nghĩ đến đủ thứ việc đã xảy ra trong mấy tháng nay, trong lòng càng thêm dao động đến rối mù. Cô do dự không biết nên tặng cho người bạn này một nụ hôn trên mặt kiểu phương Tây, hay là vòng ôm kiểu nội địa để thể hiện sự cảm động của cô trong lúc này.

Thế mà sự do dự của cô còn chưa đạt được kết quả thì cô lại nhìn thấy Vân Thi Thi khoanh tay lại, từ trên cao nhìn cô. Bộ dạng kia hoàn toàn không giống một người đi thăm bệnh bạn bè, ngược lại rất giống bộ dạng... đi đòi nợ?

Đột nhiên Thích Nam cảm thấy mình có chút chống đỡ không nổi tình bạn hữu nặng nề quá độ này rồi.

“Nghe nói em đi dạo một ngày ở Địa phủ, phong cảnh như thế nào?” Vân Thi Thi khoanh tay nhìn cô, giọng nói hoàn toàn giễu cợt.

Thích Nam thích ứng không kịp, dừng lại một giây rồi mới tìm thấy giọng nói của mình: “...Em chỉ có một chân, không thể bước vào, nên không biết phong cảnh bên trong ra sao.”

Vân Thi Thi gật đầu: “Lần sau cố gắng.”

Thích Nam ghen hòng. Cô đưa mắt cầu cứu Dung Trinh đang đọc sách phía bên kia, nhưng lại bị người kia cự tuyệt một cách vô tình.

Cô trừng mắt liếc anh, không còn cách nào khác hơn là một mình đối mặt với khí thế đột nhiên tăng vọt của Vân Thi Thi.

“Tôi sẽ không hỏi giữa em và Tô Yên đã xảy ra chuyện gì. Dù sao có hỏi thì em cũng có một ngàn lý do để mà trả lời qua loa.” Nói tới đây, Vân Thi Thi ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Chỉ là có chuyện tôi nghĩ em nên biết, em té như thế này, cơ hội thử ổng kính cho 《Đồng Hành》...”

Vân Thi Thi vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Thích Nam, thấy cô không có phản ứng gì quá khích, lúc này mới phun ra hai chữ đại biểu kết quả cuối cùng: “Không xong.”

Giống như cô đã biết trước kết quả này, cho nên sắc mặt Thích Nam quả thật rất bình tĩnh. Dù sao trước đó, cô đã đón nhận thực tế.

Nhưng cô không vui.

Không có ai trong lúc đối mặt với việc mất cơ hội quan trọng nhất trong đời mình mà có thể không tim không phổi cho rằng đó là chuyện không đáng lo, Thích Nam cũng không phải siêu nhân.

“Em biết.” Cô trầm giọng trả lời.

Vân Thi Thi nhìn cô: “Đã biết thì cũng đừng nên suy nghĩ nhiều. Mặc dù cơ hội thử ổng kính cho《 Đồng Hành 》 rất khó kiếm được, nhưng cũng không phải là không thể. Phim hay còn rất nhiều, quan trọng là dưỡng thương cho thật tốt. Còn nữa, tự chăm sóc mình cho tốt một chút, đừng suốt ngày chỉ chạy tới bệnh viện. Nếu coi như là muốn cống hiến một phần tài sản cho quốc gia thì cũng không nên dùng loại phương thức này!”

“Em...”

Thích Nam đang muốn trả lời thì bị một người khác đi trước cô một bước sáp vào____

“Tôi đồng ý với câu nói này. Tiền quá nhiều, cứu té người nghèo cũng là chuyện tốt.”

Thích Nam: “.....”

Cô quay đầu nhìn về phía người vừa cắt đứt lời nói của cô...

Đứng trước cửa phòng bệnh là một cô gái trẻ tuổi với mái tóc tém rất khí phách. Gương mặt xinh đẹp lộ ra khí chất hào phóng, trong khí chất hào phóng lộ ra... vẻ quen thuộc. Đúng vậy, rất quen. Đối mặt với khuôn mặt xuất sắc như vậy, dường như Thích Nam nhớ lại một chuyện rất rõ ràng.

Cô đã gặp qua người này, nhất định là như vậy.

Cô và Dung Trinh đi chơi ở Lục Đảo hai ngày, ở bên ngoài tiệm nước giải khát trên Lục Đảo, cô đã từng vô tình đụng phải một người đi đường. Khi đó người nọ đang nói chuyện trên điện thoại, thấy cô nhìn cô ấy thì đã quay mặt lại, tặng cho cô một nụ cười mang theo ý tứ trêu đùa.

Đúng vậy, người xuất hiện trước cửa phòng bệnh chính là người đó.

Không biết tại sao cô gái đã từng có duyên gặp mặt một lần ở Lục Đảo lại xuất hiện trong phòng bệnh của cô, còn làm ra dáng ‘tôi là một người nghèo, làm ơn cứu giúp mau lên’.

Ngoài cảm giác kinh ngạc ra, Thích Nam còn cảm thấy có chút bối rối.

Dường như cô gái này lại không nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Thích Nam, cứ như thế đi thẳng vào trong phòng bệnh, bước chân nhẹ nhàng. Dường như Thích Nam còn chưa kịp phản ứng thì cô nàng đã đi tới trước mặt cô.

Đến gần cô, cô nàng cúi người xuống, kề sát mặt một cách rất thân mật, nhỏ giọng phun hơi ra: “Chủ nhân nhỏ bé thân ái của tôi ơi, người có nguyện ý tiếp tế cho người hầu trung thực của người không?”

Giọng điệu này, cách nói chuyện này... cũng hết sức quen thuộc.

Thích Nam: “.....”

Cô tròn mắt, há hốc miệng.

Cô bé vừa bước vào phòng bệnh nói xong câu đó liền đứng dậy lui ra. Trước khi lui ra, cô nàng còn cầm một tấm thẻ màu đen, nhét vào túi áo trước mặt ngực Thích Nam.

Thích Nam cúi đầu nhìn xuống, một phần của tấm thẻ lộ ra một cái tên và một nửa số điện thoại.

Cái tên không hề xa lạ, số điện thoại cũng vậy.

Không chỉ có như vậy, cô gái còn nhìn cô, mỉm cười: “Chủ nhân yêu quý của tôi, Dạ Ưng phục vụ người.”

Đúng vậy, chính là Dạ Ưng. Trong trí nhớ của Thích Nam, người có phong cách nói chuyện quen thuộc như vậy chỉ có một người, đó chính là Dạ Ưng, người đã từng giúp cô thu thập hình ‘gọi cảm’ của Tô Yên, là hacker do Dung Trắc giới thiệu cho cô.

Hiện giờ Thích Nam thật sự tò mò, tại sao một vị như thế này lại trở thành thành viên của hội thăm bệnh mình đây: “Dạ Ưng nên sẵn mỗi vào ban đêm, ban ngày cũng ra ngoài kiếm ăn hay sao?”

“Ngài quả thật rất biết nói đùa.” Dạ Ưng tìm ghế ngồi xuống, “Ngài thật sự cho rằng tôi đã biến thành chim cánh dài à?”

Thích Nam “.....”

Vân Thi Thi lúc này mới bước ra khỏi sự kinh ngạc, hết nhìn Dạ Ưng rồi lại nhìn Thích Nam, ngập ngừng hỏi: “Bạn của em?”

“... Cũng có thể coi như vậy.” Trên thực tế, Thích Nam không biết phân định mối quan hệ giữa cô và Dạ Ưng là gì. Thật sự từ trước tới nay giờ phút này, cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ đụng mặt Dạ Ưng trong cuộc sống hàng ngày.

“À...” Vân Thi Thi nhìn hai người như có điều suy nghĩ.

Lúc này, lại có tiếng bước chân từ bên ngoài phòng bệnh truyền tới...

Tinh thần Thích Nam căng thẳng lên, sợ rằng người đi tới là loại sinh vật quái lạ nào đó. Cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa, Vân Thi Thi cũng nhìn theo chăm chú.

Dương Hàng vừa với bước vào phòng bệnh, đụng ngay hai luồng ánh mắt cao áp, không khỏi có chút bất ngờ.

“...Hai người nhìn tôi làm cái gì?”

Anh chuyển mắt về phía Dung Trình, cố gắng tìm ra nguyên nhân mình bị ‘quan tâm’ từ cấp trên của mình. Nhưng mà lúc vừa mới di chuyển ánh mắt của mình, anh không tránh khỏi nhìn thấy người kia.

Anh không tiếp tục dời mắt về phía Dung Trình, mà dừng lại rất lâu trên người kia, không dời đi.

Anh nhìn được một lúc, lần này, anh vừa mới định mở miệng hỏi thăm thì lời nói trước đó của anh đã bị người kia trả lại.

“Nhìn tôi làm cái gì?” Dạ Ưng ngẩng đầu hỏi anh.

Dương Hàng ho khan một tiếng: “Làm thế nào em lại tới trước được?”

___ Từ trong lời nói của anh có thể nghe ra được, bọn họ quen biết nhau.

Thích Nam cảm thấy kỳ lạ quay trở lại nhìn, ngay cả Dung Trình từ nãy giờ im lặng đọc sách cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Dương Hàng nhìn thấy mình lại trở thành tiêu điểm một lần nữa, không khỏi sinh ra loại cảm giác ‘đi sở thú ngắm thú vật lại phát hiện mình mới chính là thú bị người ta thưởng thức’, khóe miệng của anh khẽ co rút lại, im lặng một hồi, sau đó mới thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người: “Vị này là Diệp Anh, một... người bạn của tôi.”

Rất rõ ràng, người anh giới thiệu, chính là cô gái rất có khí khái kia.

Nghe xong lời giới thiệu của anh, Thích Nam rơi vào trong sự hỗn loạn giữa ‘Diệp Anh’ và ‘Dạ Ưng’. Ngược lại, Dung Trình là người đầu tiên thông hiểu mọi chuyện.

Ngày hôm qua lúc nói chuyện điện thoại với Dương Hàng thì cậu ta có nhắc tới cô gái có tên ‘Diệp Anh’ này, về phần mục đích giới thiệu cô gái này...?

“Thích tiểu thư, nếu như cô vừa ý, người bạn này của tôi chính là chuyên gia quản lý tài chính cá nhân cho cô sau này.” Dương Hàng nói với Thích Nam

___ Đúng vậy, mục đích chính là, đáp ứng yêu cầu của anh, vì Thích Nam mà tìm một chuyên gia quản lý tài chính cá nhân xuất sắc.

“Chuyên gia quản lý tài chính?”

Thích Nam mở to mắt, ngơ ngàng nhìn về phía Diệp Anh. Người kia cũng miễn cưỡng giơ tay lên chào hỏi:

“Chủ nhân của tôi, Dạ Ứng phục vụ người ~”

Thích Nam “.....”

Ừ, mới nhìn qua cũng nhận ra được, sự chênh lệch giữa người này và hình tượng chuyên gia quản lý tài chính không phải là nhỏ!

Huống chi...

“Hình như tôi không có tài sản dư thừa để mà cần dùng đến chuyên gia quản lý.” Thích Nam nhún vai một cái, “Cô nên biết rằng, ngay cả tiền thuê người tôi cũng không trả nổi.”

Dung Trinh im lặng một hồi, sau đó mới gấp cuốn sách lại, đi tới bên cạnh cô, lời nói mang ý tứ không rõ ràng: “Chờ em trở lại thành phố M sẽ có.”

“Chẳng lẽ trong lúc mộng du em mua vé số trúng giải nhất?” Thích Nam không tin đột nhiên mình sẽ được loại may mắn kiểu này đập trúng, “Vậy thì anh định khuyến khích em đi cướp ngân hàng?”

Dung Trinh không bị đầu óc suy đoán ‘kỳ diệu’ của cô đánh bại, nói thẳng với cô: “Nhà họ Thích có chút cổ phần cần em nắm quyền thừa kế. Em trở về ký một chữ thì sẽ có một khoản tài sản lớn.”

Thích Nam “.....”

Thì ra lúc trước Dung Trinh nói ký tên là ký cái này...

Đương nhiên cô sẽ không khờ dại mà cho rằng lòng tốt của ông cụ Thích nổi lên đột ngột, ý tưởng đột phát muốn tiếp tế vị tiểu thư nghèo túng nhà họ Thích này. Chuyện này so với khả năng ông cụ bị hút não còn ít hơn nhiều!

Trừ lần này ra, nếu như còn có chuyện gì có thể khiến ông cụ khạc ra cổ phần của nhà họ Thích cho một người bị nguyên cả nhà họ Thích chán ghét thì chỉ có một lý do duy nhất, Dung Trinh đã làm gì đó, ép buộc đối phương không thể không làm như vậy!

Có lẽ đã bắt được nhược điểm của nhà họ Thích...

Nghĩ như vậy, trong lòng Thích Nam vô cùng cảm động Dung Trinh đã vì mình bỏ ra. Chẳng qua miệng mồm cứng rắn, cô không muốn thừa nhận, “So với việc giúp em nắm lấy cổ phần của nhà họ Thích, nhìn thấy Thích Cần bị người ta trói, ném xuống con sông nhỏ ở thành Bắc sẽ làm em vui hơn nhiều.”

Con sông nhỏ ở thành Bắc kia nước cạn, ngập không chết người. Đó chỉ là nơi hăng xướng hai bên làm ô uế môi trường, rất hôi thúi.

“Thích Cần? Vị tiểu thư kia của nhà họ Thích ở thành phố M?” Diệp Anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, chính là cô ta.”

“Vậy cô không nên động tới cô ta!” Diệp Anh dừng lại một chút, cười không có ý tốt, “Cô ta mới vừa có được Hộ Hoa Sứ Giả, ai dám động đến cô ta?”

Thích Nam ngó người ra.

Cô chỉ mới nằm viện hai ngày thôi mà, chẳng lẽ bên ngoài đã biến đổi?

“Hộ Hoa Sứ Giả?” Cô hỏi.

“Đúng vậy. Nhà họ Thích muốn kết thông gia với nhà họ Lâm ở thành phố M, Thích Cần chính là đại biểu kết thông, hai ngày nữa sẽ được gả tới nhà họ Lâm.”

Thích Nam “... Là nhà họ Lâm tôi đang nghĩ tới sao?”

“Nếu như cô đang ám chỉ vị đương gia có danh khắc chết vợ con, cưới liên tục tám vị phu nhân mà người nào cũng lần lượt qua đời một cách kỳ lạ, cho tới bây giờ vẫn còn là một lão già độc thân 50 tuổi của nhà họ Lâm kia? Đúng vậy, chính là nhà họ Lâm đó, và đương gia họ Lâm kia...” Diệp Anh nhướn nhướn mày, khiến cô thoát nhìn rất gian manh, “Lão.Độc.Thân.”

Thích Nam “.....”

Phản ứng đầu tiên của cô là sùng sốt, ngay sau đó ánh mắt khó nén được sự vui vẻ, thoát nhìn còn có chút hả hê đắc ý.

“Một Hộ Hoa Sứ Giả rất tuyệt vời!” Cô cười nói, sau đó không khách sáo, sai khiến Dung Trinh: “Dung Dung, tối nay em muốn ăn một bữa thật phong phú!”

Tâm tình cô rất tốt, cho dù bữa tối phong phú biến thành cháo trắng cô cũng không thèm để ý.

Sau khi xác định Diệp Anh sẽ làm chuyên gia quản lý tài chính của mình, Thích Nam cũng chuẩn bị trở về thành phố M. Chuyện thứ nhất sau khi cô trở về chính là đi ký một phần hiệp nghị chuyển nhượng một số cổ phần không nhỏ. Nhìn thấy vẻ mặt rặt ị của đại biểu nhà họ Thích, lúc này cô mới phát giác được, ký kết phần hiệp nghị này có ý nghĩa như thế nào.

Đối với hôn lễ của Thích Cần, ông cụ Thích cũng không hề nhắc tới, Thích Nam cũng không hỏi. Cô cũng không muốn làm người thân đứng trong hôn lễ của Thích Cần, nghĩ tới thôi cũng cảm thấy khó chịu.

Sau khi hiệp nghị chuyển nhượng được ký xong, Thích Nam cũng không ở lại nhà họ Thích, mà trở về nhà trọ ở trung tâm thành phố với Dung Trinh.

Xương đùi phải của Thích Nam bị gãy, hoạt động có chút bất tiện. À, bất tiện đây bao gồm cô không thể tự mình tắm rửa, mà điều này đã trở thành việc cô không thể nào nhịn được.

Vì để tránh cho việc ‘bốc mùi’ tự nhiên, cô chỉ có thể lau sơ qua, mà người nhận lấy công việc này...

“Lúc này mới biết điểm có hại ở chuyện thiếu hụt bạn gái thân.” Thích Nam nhỏ giọng tự nói với mình.

Cô cũng không hi vọng Dung Trinh mở lòng từ bi, nhận lấy công việc phục vụ này. Nhưng thật đáng tiếc, anh là lựa chọn duy nhất của cô. Mặc dù bọn họ đã ‘tùng trải’ không chỉ một lần, nhưng Thích Nam vẫn cảm thấy chuyện này... có chút xấu hổ.

“Em nghĩ em cần Bàn Thu làm nhân viên giám sát.” Thích Nam sờ cằm, làm ra bộ dạng trầm tư suy nghĩ, “Nên biết, lúc nào em cũng nghi ngờ sức kiểm chế của đàn ông... Nói đi, anh sẽ không ‘tập kích’ một người bị thương giống như em đây chứ hả?”

Câu trả lời của Dung Trinh chính là phủ chiếc khăn lông sạch lên đầu của cô.

Thích Nam gạt khăn lông ra, không để ý cười cười.

Sự thật chứng minh, Dung Trinh không cùng họ với cảm thú, coi như đối đãi với người bị thương cũng có lý tính, chỉ là hình như... có chút kìm nén khó khăn.

So với bình thường, Dung Trinh phải tốn nhiều thời gian hơn để hoàn thành công việc tắm rửa. Thích Nam vui mình trên giường cười rất đáng đánh đòn.

Đã tập thành thói quen, trước khi đi ngủ, Thích Nam đều lấy kịch bản《 Đồng Hành 》 ra đọc. Hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng khi cô vừa đặt tay lên kịch bản để ở đầu giường, cô mới nhớ tới, mình đã không cần dùng nó nữa.

Cô có hơi sùng sốt, im lặng một hồi rồi bỏ nó xuống.

Dung Trinh để ý đến động tác này của cô, nhìn cô một cái, nói: “Tối nay không xem à?”

“Anh thật sự thích cười trên sự đau khổ của người khác, Dung tiên sinh.” Thích Nam bĩu môi, “Anh biết em không cần dùng nó nữa mà.”

Dung Trinh nói: “Thử ống kính của hai nhân vật này là nửa tháng sau mà.”

“Đúng vậy.” Về mặt Thích Nam không có cảm xúc, “Nhưng chân của em và thạch cao phải yêu thương gắn bó tới cả tháng.”

“Hai tháng sau mới chính thức quay phim phải không?”

Thích Nam tự giễu, nói: “Cho nên anh cảm thấy vị đạo diễn Triệu kia sẽ để dành vai diễn lại cho em à?”

Dung Trinh nhìn thẳng cô, nói: “Có thể.”

Giọng nói của anh quá nhỏ, Thích Nam đang lúc không tập trung không nghe rõ, hỏi lại một câu. Anh lại không trả lời, mà chỉ nói:

“Không xem thì đi ngủ sớm đi.”

Nói xong, anh xoay người về hướng cửa ngoài phòng ngủ.

“Anh không ngủ hả?” Thích Nam kéo một góc áo ngủ của anh, không cho anh rời khỏi.

“Đi phòng sách xử lý công việc một chút.” Dung Trinh xoay người lại, cúi người hôn lên trán của cô, “Ngủ sớm chút đi.”

“Vậy em cũng đi.” Thích Nam suy nghĩ một chút, cầm kịch bản lên, thấy Dung Trinh nhìn mình, mấp máy môi, giải thích, “Cái này, em chợt nghĩ mình không nên tính toán quá nhiều. Cứ coi như là không đạt được vai diễn này thì cũng có thể học hỏi mà... Mau, đừng nhìn nữa, đi em đi đi!”

“Đi thật à?”

“Anh thấy em giống nói giỡn lắm sao?”

Khóe miệng Dung Trình hơi cong lên, tới gần bé cô lên.

Thích Nam hết hồn, hoảng sợ ôm chặt cổ anh.

“Ừm, đột nhiên có loại cảm giác trở thành nữ sinh trung học... Dung Dung, nhớ kỹ, hiện giờ anh cảm nhận không phải là số cân chân thật của em!” Thích Nam đột nhiên đề ý đến vấn đề số cân của mình, “Ít ra phải giảm đi sức nặng của thạch cao!”

Dung Trình khẽ nhếch môi cười: “Em có nặng thêm mấy cân nữa anh cũng có thể ôm em một cách nhẹ nhàng.”

Thích Nam nghe vậy nghiêm mặt lại: “Dung tiên sinh, xin anh đừng nói ra những lời nguyên rủa ác độc như vậy đối với một cô gái.”

“Lỗi của anh.”

“Được rồi, tha cho anh.”

“Ha ha.”

“Em nhất định phải nói cho tên nhóc Tiểu Trác biết được, ông chú của cậu ấy bị một chuyện rất kỳ quái chọc cười!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nghi Ngờ

Khoảnh khắc Thích Nam mở mắt ra, một khối lông xù thật lớn bỗng dung đập vào mắt. Cô sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện muốn gạt phăng đồng lông trên đầu của mình ra, và cô quả thật đã làm như vậy. Nhưng mà cô đã đánh giá quá thấp sức nặng của sinh vật lông mềm này, hai tay vừa mới đưa lên liền bị đè cái bịch xuống.

Thật giống như một trái bom nổ hạng nặng ngay giữa mắt, Thích Nam bị chèn ngang họng mắt tiếng ngay lập tức.

Dường như sinh vật lông xù mập mạp rất thích vị trí dưới đất của nó, ủn tới ủn lui, xòe móng vuốt ra, nhàn nhã liếm liếm lên đó, nhìn ra sẽ không di chuyển sang chỗ khác trong thời gian ngắn tới đây.

Sự thông dong của nó kết thúc rất nhanh, bởi vì có một bàn tay xuất hiện ôm nó đi.

Nhìn thấy ánh sáng, Thích Nam hít vào một hơi thật sâu, bỏ nhào tới muốn trình diễn một màn báo thù máu tanh.

Một tay chặn lại bả vai của cô, giọng nói có phần bất đắc dĩ: “Đừng làm rộn, cẩn thận đừng để chân bị thương.”

Im lặng nằm trong lòng ngực thoải mái, Bàn Thu liếm liếm bàn chân mập mạp, dùng ánh mắt miệt thị nhìn xuống chủ nhân của mình.

Thích Nam trừng mắt hung hăng, liều mạng bỏ nhào sang chém giết.

Dung Trình tiếp đón cô nhào lên, đồng thời một thân một mình khống chế cô. Sau khi người kia giương nanh múa vuốt một hồi, một mùi thờ hào hển, chỉ còn lại sức để trợn mắt.

Bất quá lần này, cô chuyển dời cừu hận của mình từ người sinh vật mập mạp lông xù sang người Dung Trình đang ôm bảo vệ nó. Cô đề tay ngang lên ngực anh, nghiêng nghiêng.

Đến khi phát hiện thủ đoạn trả thù ngay thơ của mình không được đối phương đề vào mắt, cô nhụt chí thu tay lại, thuận theo dựa vào ngực của anh.

“Anh nên đi làm.”

Dung Trình ngừng một chút, trả lời: “Hôm nay nghỉ phép.”

“Ha ha.” Thích Nam bật cười, chậm chậm đổi tư thế, úp sấp trên người anh, “Bộ em nhìn giống như cần người chăm sóc à?”

“Nghỉ phép thôi.” Dung Trình khẳng khái không đổi câu trả lời. Nhưng đối với Thích Nam, sự kiên trì của anh chỉ là một lời nói dối rách nát. Một người cuồng việc chưa bao giờ nghỉ phép theo chế độ nào, huống chi hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ pháp định nào.

Anh vì cô mới ‘nghỉ phép’! Cô có cảm giác mình nên suy nghĩ như vậy.

“Nè, em chỉ bị thương ở chân thôi, không phải tàn tật, chưa tới mức phải cần anh ở lại chăm sóc em.”

Bởi vì khoảng cách hai người rất gần, Thích Nam có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh của mình trong mắt anh. Điều này khiến cho tim của cô đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp. Cô che giấu sự bất thường của mình bằng cách chớp chớp mắt, đến khi mờ mắt nhìn lại thì phát hiện anh vẫn nhìn mình chăm chú như cũ.

Thần xui quỷ khiến, cô đưa tay ra chạm vào một con mắt của anh.

Lông mi anh tiếp xúc với ngón tay của cô khiến cô bừng tỉnh. Giống như chạm phải điện, cô nhanh chóng tránh ra, giữ một khoảng cách với anh: “Khụ khụ, chuyện gì chứ, xuống giường mau!”

Dung Trinh nhìn cô rồi ngồi dậy từ trên giường.

Rửa mặt xong anh ôm cô xuống lầu ăn sáng. Sau đó cô lại giục anh ra cửa, hết lần này đến lần khác bảo đảm mình sẽ không quấy phá, sẽ không làm mình bị thương. Cuối cùng anh cũng bị cô thuyết phục.

“Em có cảm giác mình giống như tiểu quý trong nhà trẻ bị canh chừng nghiêm ngặt vậy.” Đưa Dung Trinh ra tới cửa trước, Thích Nam dựa vào cửa bất đắc dĩ, “Khi trở về thầy nhớ mang kẹo cho con nhé, thưa thầy?”

Dung Trinh đưa tay ra sờ lên đầu cô, cũng cảm giác cô thật sự trở thành nụ hoa nhỏ trong vườn của mình. Sau cùng anh thu tay lại, lạnh nhạt nói: “Nếu như con nghe lời.”

Thích Nam: “.....”

Phối hợp cùng cô diễn vai như vậy, chà, thật chẳng giống Dung Dung của cô chút nào. Nhất định là ảo giác!

“...Đi nhanh đi!” Thích Nam vẫy vẫy tay về phía anh.

“Đi nè.” Dung Trinh cúi người hôn lên trán cô một cái, lùi lại một chút, nhìn cô chăm chú, nói: “Chờ anh trở lại.”

Thích Nam nghe được giọng điệu của anh hết sức nghiêm túc, điều này khiến cho trong lòng của cô sinh ra một loại cảm giác quái dị không thể diễn tả bằng lời.

Cô nghĩ thầm trong bụng, mắt nhìn theo bóng lưng của anh từ từ rời khỏi tầm mắt của mình.

Sau khi Dung Trinh đi làm, Thích Nam trở về phòng sách trên lầu đọc kịch bản của mình. Chính vào lúc này, Dung Trác xuất hiện.

Đầu tiên, Thích Nam nghe được tiếng động dưới lầu, cô tưởng rằng Dung Trinh đã trở lại, trong lòng cảm thấy kỳ lạ nên chống gậy ra khỏi phòng sách tìm kiếm. Sau đó, tìm không thấy Dung Trinh, cô dừng lại trước cửa phòng bếp thì nhìn thấy người huynh đệ ‘Lạt Điều’ của cô. (Lạt Điều là món ăn vặt cay, từng que giống như chips vậy)

Lúc này cô đang đánh giá người huynh đệ Lạt Điều giống như dân tị nạn Châu Phi, hết nửa người gần như lọt vào trong tủ lạnh. Chỉ vì tìm được nửa cái bánh bao còn dư lại bên trong, cậu ta không để ý đến cô đi vào, hết sức chăm chú tìm kiếm đồ gì đó có thể ăn được.

Khóe miệng Thích Nam co quắp lại, dùng gậy chọt chọt sống lưng của cậu ta. Cậu ta nhin không được gạt phăng nó ra.

Thích Nam tiếp tục chọt, vừa chọt vừa nói: “Tôi nói chuyện nè, cậu nhất định không quay đầu lại chào hỏi người bạn học này à, sao cứ tìm đồ ăn hoài thế?”

Quả nhiên, tình bạn bè chỉ đáng giá bằng một túi Lạt Điều, cô nghĩ.

Dung Trác vừa nghe thấy, cơ thể bỗng dưng cứng đờ. Một giây ngay sau đó, cậu ta rời khỏi tủ lạnh, nhanh chóng xoay người lại, nhào tới ôm lấy chân của cô. Thích Nam sợ hết hồn, vội vàng đưa gậy chống về phía trước. Vì thế, huynh đệ Lạt Điều của cô không ôm được chân mà lãnh đủ đầu gậy vào lòng.

Hình như Dung Trác cũng không để ý mình ôm trong lòng vật kim loại lạnh như băng, hai mắt nhắm lại, buồn bã như sắp rơi lệ: “Nam Nhi à, rốt cuộc anh cũng gặp lại em!” Cậu ta đưa tay gạt đi nước không tồn tại, làm đủ bộ dạng Mạnh Khương khóc với Trường Thành, “Tiểu Nam à, tại sao em lại gây đến như thế này?”

Thích Nam buông cây gậy ra, để mình cậu ta ôm, còn mình thì dựa lưng vào vách tường nhìn ‘màn diễn’ vụng về của cậu ta.

Dung Trác gào khóc một hồi, phát hiện cô không có phản ứng, chần chờ một chút rồi len lén liếc mắt nhìn trộm lên. Cậu ta đo lường khoảng cách giữa hai người, dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“...Ừm, hình như chân của cậu dài hơn trước kia thì phải?”

Thích Nam thần nhiên, nói: “Nếu như cậu so sánh chân của tôi lúc tôi mười tuổi.”

Dung Trác: “.....”

Cậu ta cúi đầu nhìn gậy chống trước ngực, rồi lại nhìn sang chân của cô, mở miệng có chút hào hứng: “Cậu với chú Út chơi kiểu tình thú tới mức xảy ra sự cố? Là SM cái loại đó sao?”

“Tiểu Trác Từ, cậu trở lại quá sớm so với mức tưởng tượng của tôi rồi. Thời gian ngắn như vậy đủ để cậu tôi luyện thành một rường cột xã hội không?” Thích Nam mỉm cười với cậu ta, “Nếu không thì tôi có thể đề nghị với chú Út của cậu, để cậu trở lại mài giũa một thời gian nữa?”

Nghe vậy, Dung Trác biến sắc, nâng gậy chống lên, cung kính đưa tận tay Thích Nam: “Đừng ghen, mình nhớ cậu nhớ tới bệnh tương tư luôn đấy. Nếu mài giũa một đợt nữa thì lần sau gặp lại, chắc cậu sẽ nhìn thấy mình trong lò hỏa táng quá! Tương tư khó giải!” Nói xong, cậu ta âm thầm thở dài một hơi.

Khoe miệng Thích Nam khẽ nhếch lên, chống gậy đi vào phòng khách.

Dung Trác cầm theo hộp sữa tươi trong tủ lạnh, đi theo cô vào phòng khách. Cậu ta ngả mình xuống ghế sa lon, thoải mái thở ra một hơi:

“Chân cậu sao thế?”

“Bị té.”

“Đây là vì chân cậu quá yếu, cần phải bồi dưỡng.”

Thích Nam: “...”

Cô không tranh cãi với cậu ta về vấn đề này, mà hỏi ngược lại: “Tại sao cậu trở về rồi? Có quay lại không?”

Dung Trác trả lời: “Thời kỳ cải tạo lao động đã hết.” Lúc này, Bàn Thu đi ngang qua chân của cậu ta. Cậu ta đưa mắt nhìn mấy lần, cúi mình ôm nó lên đùi của mình, một tay xoa xoa đầu nó, “Tiểu Nam à, mình chỉ muốn hỏi cậu câu này thôi.”

Thích Nam liếc anh một cái, thấy ánh mắt cậu ta dao động, không giống như thường ngày, trong lòng có chút kỳ quái, hỏi: “Hỏi cái gì?”

Dung Trác muốn nói nhưng lại thôi.

Thích Nam liếc nhìn cậu ta: “Từ lúc nào mà cậu trở nên không dứt khoát như vậy? Kết quả của đợt mài giũa à?”

Dung Trác bị lời nói của cô kích động, buột miệng nói: “Trưa nay chúng ta ăn cái gì?”

Thích Nam: “.....”

Dung Trác: “.....”

Hai người nhìn nhau không quá hai giây, Thích Nam thu hồi lại ánh mắt, mặt nhăn lại nghiêm túc: “Trưa hôm nay không đãi khách.”

Dung Trác vì mình, lập tức cãi lại: “Mình không phải là khách.”

Đương nhiên Thích Nam không muốn tranh luận vấn đề có phải là khách hay không với cậu ta, cô chỉ tò mò về vấn đề mà cậu ta có ý che giấu. Cô nhìn cậu ta chăm chú, hỏi: “Cho nên chuyện cậu muốn hỏi là cái này?”

Ánh mắt Dung Trác lóe lên: “...Đúng vậy.”

Thích Nam chỉ chỉ về hướng cửa, nói: “Cửa bên kia.”

“Tiểu Nam Nam à, tại sao cậu có thể độc ác vô tình như vậy?!” Dung Trác làm bộ che ngực, “Trái tim của mình đã bị cậu tổn thương nặng nề rồi!”

Thích Nam không thèm nhìn cậu ta khoa trương biểu diễn, nói tiếp: “Mèo ở lại, người đi mau!”

“Bàn Thu không nỡ bỏ mình!” Dung Trác ôm Bàn Thu, về mặt rất vô lại. Thấy thế Thích Nam cũng im lặng luôn. Thật ra cô cũng không muốn đuổi Dung Trác đi, cho nên sau khi thấy anh không muốn bỏ đi cũng không nói thêm gì nữa, mở TV trong phòng khách ra.

Cô đổi kênh liên tục, muốn tìm tiết mục hấp dẫn. Lúc này, cô lại nghe Dung Trác lên tiếng.

“Tiểu Nam Nam à, cậu có cảm thấy...” Nói tới đây, Dung Trác dừng lại.

Thích Nam dời ánh mắt từ màn hình tới trên người cậu ta, hỏi: “Cảm thấy cái gì?”

Dung Trác nói tiếp: “Cảm có thấy hôm nay cừ chỉ của chú Út mình có gì bất thường không?”

Vô ý thức, ngón tay của Thích Nam lại bấm điều khiển TV, đổi đài. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Không có.”

“Thật?”

“Lừa cậu có kẹo ăn à?”

Giống như vừa trút được gánh nặng, Dung Trác thờ phào nhẹ nhõm: “Không có là tốt rồi.”

Thích Nam dừng đổi kênh TV lại, quay đầu lại, dùng ánh mắt nghiên cứu tìm tòi nhìn cậu ta: “Tại sao tôi lại cảm thấy... cậu thật sự giống như cho rằng anh ấy không được bình thường!”

Dung Trác ra về vô tội: “Áo giác.”

Thích Nam nhìn cậu ta, có vẻ suy nghĩ.

Dung Trác tránh né ánh mắt của cô, ôm Bàn Thu đứng lên, sửa sang lại quần áo: “Minh phải đi rồi.”

Thích Nam nhìn theo cậu ta: “Cậu không tò mò về đồ ăn trưa nữa à?”

Dung Trác cười cười: “Không phải cậu nói không muốn đãi khách sao?”

“Cậu có cảm giác mình là khách hả?” Thích Nam dừng lại một chút, “Tiểu Trác Tử, nói mau, tôi cảm thấy hôm nay cậu thật kỳ lạ. Ngay lúc này lại trở về thành phố M, ngay lúc này lại tới đây, cậu khiến cho tôi có cảm giác... Thật sự giống như cậu tới là để xác nhận chuyện gì?” Thích Nam chống tay lên ghế sa lon đứng lên, nhìn thẳng cậu ta: “Dung Trác, cậu đang giấu giếm tôi chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thẳng Thắn

Huỳnh đệ Lạt Điều để lại cho cô một bụng đầy nghi ngờ, còn mình thì lại thản nhiên rời khỏi. Có thể khiến cho cô khó chịu không phải chuyện dễ. Cô phải thừa nhận, mình tuyệt đối không thích loại cảm giác mất đi không chế này. Điều này khiến cô cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Sau khi Dung Trác rời khỏi, cô cũng không còn tinh thần tập trung đọc kịch bản của mình nữa. Ý thức được điều này, cô bỏ rơi kịch bản của mình, tìm một bộ phim mạng để xem. Phim mạng giả thâu thập, tác chế đơn giản nhưng nội dung bộ phim máu chó hài hước vừa đủ, có thể dùng để giết thời gian.

Vậy mà Thích Nam lại không cảm thấy thú vị, thậm chí cô còn ngồi ngẩn người ra.

Một lúc sau, cô hoàn hồn lại, tắt phim mạng, lấy điện thoại ra gọi cho Dương Hàng. Lần nào cũng như lần đó, Dương Hàng bận rộn công việc mà lúc nào cũng bắt điện thoại của cô sau tiếng reo thứ nhất, giống như anh có đường dây riêng cho cô vậy.

Nghe được giọng nói quen thuộc trong điện thoại, Thích Nam có hơi hoảng hốt một chút, lấy lại bình tĩnh, sau đó mới dùng giọng điệu nhạo báng ngàn thuở của mình trả lời đối phương.

“Dương, đi làm vui không?”

Không phải là ngày đầu tiên quen biết Thích Nam, vị trợ lý ưu tú nhiều năm vì thủ trưởng nhà mình quét dọn kiếp nạn cũng coi như hiểu rõ cô. Bởi vì hiểu cô rõ ràng cho nên anh càng không tin cô gọi điện thoại tới đây chỉ vì một tiếng thăm hỏi. Anh suy đoán dụng ý thật sự của cô, trong miệng thờ thờ xét, trả lời: “Tạm được?”

Giọng điệu của anh thiếu đi sự khẳng định, giống như vì muốn ngênh hợp với đáp án cô muốn mà cố ý trả lời.

Thích Nam nghe ra được, nhưng không thêm đề ý. Tay cô vô ý đập đập bắp đùi của mình, đổi lại tư thế ngồi thoải mái hơn, sau đó mới hỏi tiếp: “Cho nên cậu đang lợi dụng tài nguyên của công ty?”

“... Đại khái không có.”

“Thật ngoan.”

Dương Hàng: “.....”

Sau khi đảo một vòng trò chuyện vô nghĩa, anh cảm giác mình có chút tò mò ý đồ thật sự cô gọi điện thoại tới đây, vì vậy dừng lại một chút rồi đột ngột trả lời: “Dung tiên sinh không có ở đây.”

Thật sự chứng minh mấy năm quen biết đủ dễ cho anh nhìn thấu cô. Quả thật cô đã nghĩ cách muốn tìm ra hành trình của Dung Trình từ anh. Dĩ nhiên, cách làm trực tiếp hơn là cô có thể gọi điện thoại cho Dung Trình để xác nhận, bởi vì phần lớn thời gian cô cũng không muốn kiểm tra lý của người ta mà

nói bóng nói gió. Nhưng lần này không giống nhau.

Có lẽ là bị lời nói của Dung Trác ảnh hưởng, mà Thích Nam lại không muốn thừa nhận điểm này.

“Không có ở đây là...” Cô không khỏi ưỡn lưng thẳng ra một chút, kết thúc tư thế nhàn hạ của mình trước đây, “Đi ra ngoài? Hay là đang đi họp?”

Dương Hàng trả lời: “Ý là ngài ấy không tới làm” Trên thực tế, từ ngày đi theo Dung Trình, anh phát hiện, hàng năm vào ngày này, vị thủ trưởng này của mình đều nghỉ phép. Vốn là anh muốn nói cho Thích Nam nghe chuyện này, nhưng không biết nói ra với mục đích gì. Cho nên vừa mở miệng ra, anh lại quyết định không nhắc tới.

Tay cầm điện thoại khê khụng lại, ngay sau đó Thích Nam lấy giọng thân nhiên, nói: “Cho nên đây mới chính là nguyên nhân thật sự cậu đi làm cảm thấy vui vẻ phải không?”

Dương Hàng: “.....”

“Tiếp tục vui vẻ đi.” Thích Nam trêu ghẹo xong, không đợi anh trả lời liền cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại xong, cô suy nghĩ một chút rồi lại gọi điện thoại cho Dung Trình. Lần này lại không thể hưởng thụ đường dây riêng nhanh và tiện lợi, thậm chí cô còn phải đợi đến hết hồi chuông thứ hai rồi mới nghe được giọng nói có chút áy náy của đối phương.

“Xin lỗi, vừa rồi đang họp.”

Thích Nam có chút trầm mặc một hồi, sau đó cười nói: “Buổi sáng còn nói muốn nghỉ phép, tại sao bây giờ lại biến thành cuồng công việc rồi?”

Dung Trình ngừng lại một chút: “Chỉ là hội nghị lệ thường thôi.”

Thích Nam cười khê một tiếng: “Được rồi, đừng làm việc quá nhiều.”

“...Ừ.”

“Vây em không quấy rầy anh nữa.” Thích Nam nói xong chuẩn bị cúp điện thoại.

Dung Trình lên tiếng trước khi cô cất máy: “Em có chuyện gì không?”

“Không có gì hết.” Thích Nam nhún vai, sau đó ý thức được đối phương không nhìn thấy mình, làm được nửa chừng thì ngưng lại, “Chỉ là muốn giám sát Dung tiên sinh từng có ý niệm nghỉ phép có thể tiêu cực lười biếng hay không? Sự thật chứng minh, em chỉ suy nghĩ nhiều mà thôi. Anh vẫn là điển hình của giới tính anh.”

Dung Trình im lặng.

Trong im lặng, đột nhiên Thích Nam cười khê một tiếng. Tiếng cười của cô thông qua điện thoại di động, truyền đến tai anh, giống như lá rụng bay xuống mặt hồ, gợn sóng từng trận.

“Được rồi, em thừa nhận.” Cô thu lại tiếng cười, giọng nói trở nên nhẹ như gió.

“Em nhớ anh đó.” Cô nói.

Nghe vậy, sắc mặt Dung Trình nhu hòa đi thật nhiều, tâm tình theo đó cũng biến hóa không thể giải thích được, mặc dù sự biến hóa này không lộ ra trong giọng nói. Anh nói: “Anh sẽ về sớm một chút.”

“Vâng.”

Nge tiếng bước chân sau lưng, Thích Nam trầm nghĩ, dường như lời hứa hẹn của anh so với tưởng tượng của mình có chút sai lệch.

Lúc này, bóng tối đã tràn vào trong phòng. Không có ánh sáng, bọn họ không nhìn thấy đối phương, chỉ có âm thanh vang vọng trong đêm tối. Tiếng bước chân và tiếng anh nói chuyện...

“Tại sao không mò đèn?” Cô nghe anh hỏi.

Cô miễn cưỡng trả lời: “Đang suy nghĩ một số chuyện, không chú ý trời đã tối.”

Không gian dừng lại trong khoảnh khắc ngẩn ngui, đèn trong phòng khách bật sáng, đuổi đi bóng tối trong phòng.

Bọn họ có thể nhìn thấy nhau rồi.

Dung Trình nhìn thấy Thích Nam ngồi một mình trên ghế sa lon, đầu gối lên một cánh tay của mình, tay kia vuốt ve Bàn Thu đang vùi mình trên đùi của cô. Bộ dạng rảnh rang lười biếng.

Không biết bởi vì sự dò xét của anh, hay là ánh đèn đột nhiên bật sáng, chú mèo đang lim dim nhướng mắt lên, nhìn anh một cái. Sau khi nhìn thấy anh, nó lại híp mắt lại, đuôi mèo mềm như nhung quét lên tay Thích Nam.

So với phản ứng không mấy quan tâm của Bàn Thu, chủ nhân của nó càng mệt mỏi lười biếng hơn. Thậm chí, cô còn không quay đầu nhìn anh, cho dù chỉ là một cái.

Dung Trình bỏ chìa khóa trên tủ giày, tiếng kim loại va vào nhau có chút nặng nề.

“Đang suy nghĩ điều gì?”

“Đang nghĩ tới Bàn Thu của em phải bớt hấp thụ bao nhiêu ca-lo-ri mỗi ngày thì mới có thể trở thành một mỹ nhân duyên dáng trong vòng một tháng.”

Bởi vì trong lời nói của cô nhắc tới hai chữ ‘Bàn Thu’, cho nên chủ nhân của cái tên này theo phản xạ mở mắt ra, liếc nhìn chung quanh. Nhìn thấy không ai quan tâm đến nó, nó lại tự cao cao hai móng vuốt mập mạp của mình lên đầu của nó, lật người lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Nhưng nó lật người không suy tính đến tình huống thực tế, thân thể treo lơ lửng giữa trời, roi xuống đất, đập mặt ú bánh bao của mình lên sàn thảm.

Vì vậy, không thể tránh khỏi, Thích Nam đưa tay ra chỉ là toi công.

Cô nhìn xuống, đối mặt với chú mèo nào đó vừa lật người ngồi dậy vẫn còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Không bao lâu sau, cô nhìn thấy bên cạnh mèo của mình có thêm một cặp chân được bao bọc bởi quần tây trang được cắt may một cách hoàn mỹ. Không cần nghĩ cũng biết cặp chân đó thuộc về Dung Trình.

Bàn Thu di chuyển vòng quanh chân anh vài vòng. Dung Trình gấp người xuống ôm nó đứng lên, sau đó bỏ nó xuống bên người Thích Nam. Đợi cho đến khi nó cuộn người lại nằm trên đùi Thích Nam một lần nữa thì anh mới lên tiếng:

“Thích Nam, chúng ta nói chuyện một chút.”

Một cuộn ấm áp bên chân, Thích Nam đưa ngón tay ra gỡ gỡ cục nọng dưới cằm của mèo, chuyển ánh mắt về phía Dung Trình: “Ngồi xuống đi.”

Dung Trình nghe lời, ngồi xuống đối diện cô.

Ánh mắt Thích Nam rơi vào trên người anh, dừng lại một giây, hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Dung Trình nói lỏng cà vạt của mình ra, sau đó nói: “Hôm nay anh không đi làm.”

Anh vẫn nhìn cô chằm chằm, cho nên khi anh bộc trực thẳng thắn toàn bộ hành trình ngày hôm nay của mình, mà sự thẳng thắn này là hoàn toàn trái ngược với những lời trần thuật của anh trước đó, anh phát hiện nét mặt của cô không hề biến đổi. Điều này chứng minh, một là cô không quan tâm tới chuyện anh có ý giấu giếm, hai là cô đã sớm biết anh nói dối.

Nhận biết điều này, ánh mắt của Dung Trình trở nên sâu thẳm hơn một chút. Anh tiếp tục nói:

“Anh đi gặp một người bạn.”

Ngón tay Thích Nam đang khều khều Bàn Thu hơi ngừng lại, cô ngược mắt nhìn anh: “Vì vậy?”

Dung Trình im lặng.

Đột nhiên Thích Nam cười một tiếng: “Dung Dung, được rồi, em thừa nhận, em thật tò mò về người bạn nào đó của anh mà anh phải cần tìm lý do để che giấu. Nhưng mà, anh phải tin em, em thật sự chỉ là tò mò, còn mức độ thì chưa tới nỗi phải ép anh nói ra chân tướng. Cho nên, thật ra anh không cần phải giải thích gì cả. Nói đi, bây giờ anh vẫn còn muốn nói tiếp tục, hay là...”

Cô nói xong, vươn tay ra về phía anh, “Ôm em đi lên?”

Dung Trình lựa giải pháp sau, không phải là vì muốn tiếp tục che giấu, mà chỉ là cảm thấy không cần thiết kể về người bạn đó với cô. (*Lời editor: Sai sai lầm anh Dung ạ! Lúc nào đàn bà cũng tỏ ra là mình rộng lượng, nhưng thật ra họ là loài động vật nhỏ nhen nhất trên thế giới này... kekeke)

Anh ôm cô lên lầu, tránh đi cái chân bị thương của cô, đặt cô lên giường.

“Thật phiền cái cảm giác làm nữ sinh trung học này.” Đối với hành động ‘đón xe miễn phí’ này, Thích Nam có mấy phần khen ngợi, “Cho nên không muốn lành bệnh mau như vậy.”

Dung Trình đang thay quần áo, nghe vậy quay đầu lại liếc cô một cái: “Đừng nói bậy.”

Ánh mắt Thích Nam rơi vào áo vest tây trang anh đặt trên mép giường: “Chắc, anh đi gặp bạn mà sao mặc đồ đen giống như đi đám ma hay thăm mộ vậy? Có thù oán à?”

Dung Trình lơ đãng: “Có sao chứ?”

“Có.” Thích Nam nghiêm túc gật đầu, sau đó ngoắc anh lại, “Anh lại gần đây một chút.”

Dung Trình phối hợp tới gần, khom lưng để tầm mắt ngang hàng với cô: “Làm cái gì?”

Ngón tay của Thích Nam rơi trên nút áo trên cùng, giúp anh cởi ra: “Đang bị cấm dục muốn người...” Cô lần tay vào trong cổ áo, trượt đến gáy của anh, chế trụ anh như một con mồi nắm trong tay, ghé sát lỗ tai anh nói nhỏ, “Phá đi.”

Cô có thể nghe được hơi thở của anh trở nên chậm chạp nặng nề.

Cô hài lòng, uốn éo môi, in một dấu lên khóe môi của anh.

Dư quang của cô nhìn thấy một cánh tay của anh giờ lên từ từ về phía mặt cô, đến gần...

Cô giống như con mèo, híp một nửa mắt lại.

Nhưng mà, tay của anh không rơi xuống trên mặt cô, mà lệch quỹ đạo, rơi xuống đỉnh đầu, xoa nắn mạnh bạo.

“Chơi vui lắm à?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

Thích Nam: “....”

Dung Trình tách người ra, thân nhiên tiếp tục cởi nút áo, vừa cởi vừa đi vào phòng tắm. Thích Nam nhanh tay túm được góc quần của anh, cản trở anh rời khỏi.

Anh nghiêng người quay đầu nhìn cô: “Còn muốn chơi?”

Thích Nam chu miệng, đưa thẳng tay về phía trước, lên vào nơi bí ẩn nào đó của anh, thăm dò.

“.....”

Khóe miệng Dung Trình co quắp, tóm lại tay của cô.

“Đề em kiểm tra một chút!” Thích Nam cố gắng thoát khỏi tay của anh, muốn kiểm nghiệm một chút thành quả của hành động vừa rồi của mình, “Em không tin, anh lại có thể không chút động lòng! Anh đề em kiểm tra một chút!”

Dung Trình lặng thinh.

“Anh đề cho em kiểm tra một chút có sao đâu? JJ sẽ rụng mất à?”

“...Mau đừng phá nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Khả Năng Chuyển Biến Tốt

Nửa tháng sau,《Người Tình Chuyên Nghiệp》chính thức khởi chiếu trên Apple Đài Loan. Là một bộ phim có tính chất thương mại, hiển nhiên nó gặt hái được thành công, nhận được nhiều chú ý trong đêm chiếu đầu tiên, là chủ đề mọi người đều bàn tán. Trải qua một loạt hoạt động triển khai đặc biệt của một số công ty ảnh thị, thêm vào thị trường đói khát đặc biệt của Apple Đài Loan, loại quan điểm cầu mà không được này càng xào nấu bộ phim lên tới mức độ kinh người.

Mấy ngày kế tiếp, doanh thu liên tục tăng vọt, không ngoài ý muốn, đứng vững đầu bảng. Mà nam nữ chính cũng thuận lợi trở thành đề tài tìm kiếm nhiều nhất ở các bài blog. Cũng bởi vì vậy, nhờ sự nổi tiếng của mấy vị nam chính nữ chính, Thích Nam cũng nhanh chóng lên hương.

Thành công trên phim truyền hình không thể tránh khỏi việc trở thành đề tài để người ta bát quái. Là một trong những nhân vật chính phong ba lớn nhất trong quá trình quay phim, Thích Nam không tránh khỏi trở thành đề tài bàn tán sau khi ăn xong của đám thanh thiếu niên, trong đó, việc bát quái thân phận của cô lại càng nhiều hơn. Trang blog vắng lặng của cô cũng không thể duy trì sự vắng lặng được nữa.

Mặc dù chói mắt không bằng nam nữ chính, nhưng cô cũng được coi là nổi tiếng. Ít ra cô không dám ra đường nếu không giả trang.

Tuy nhiên, tạm thời cô không cần giả trang. Tiến độ phục hồi chân bị thương của cô rất tốt, nhưng để đạt tới trình độ có thể đi lại bình thường thì còn rất

xa. Hiện giờ, phần lớn thời gian của cô đều ở trong căn hộ của Dung Trinh, nếu trên mạng không có nhiều náo nhiệt, thế giới nhỏ bé của cô quả thật rất yên tĩnh.

《Người Tinh Chuyên Nghiệp》 phát hành được một tuần, một vài diễn viên chính được mời thu hình trong mấy tiết mục nổi danh của Apple Đài Loan, làm tuyên truyền cho phim. Bởi vì chân bị thương, cho nên Thích Nam không thể tham gia, chỉ thu lại một đoạn VCR ngắn trong tiết mục tiết lộ nhân vật.

Cũng bởi vì đoạn phim ngắn này tiết lộ tin tức cô bị thương, cho nên đã kiếm được không ít dân hâm mộ, để lại không ít tin nhắn trong trang blog người ái mộ, cầu nguyện cho cô sớm ngày bình phục. Cùng lúc với sự nổi tiếng tăng tốc, hộp thư công việc của Thích Nam cũng bắt đầu đầy ắp, nhận được không ít lời mời đóng phim. Tuy nhiên, tất cả đều là những chế tác không có danh tiếng gì.

“Có lẽ mình nên thuê một người đại diện rồi.” Từ trong những lời mời phức tạp chọn ra được le que lác đác vài cái có thể tin tưởng, Thích Nam thừa nhận, cô tuyệt đối không am hiểu những chuyện như thế này. Dưới sự nghiệp bắt đầu có khả năng chuyển biến tốt bất ngờ, cô xác định mình rất cần một người đại diện xử lý những vấn đề vụn vặt này.

Bởi vì phim truyền hình nhanh chóng được hoan nghênh, cô nhận được cảnh ô liu của mấy nhà công ty đại diện, trong đó cả Quản Lý Tân Ngu, công ty đại diện của Vân Thi Thi. Dĩ nhiên, điều kiện đưa ra của trùm giải trí này so với những công ty nhỏ khác thì có vẻ không có thành ý.

Công ty quản lý nhỏ nhìn ra đãi ngộ nhiều hơn, nhưng toàn thể tài nguyên lại không đủ. Công ty quản lý lớn giao thiệp rộng rãi nhưng đại diện cho nhiều minh tinh. Quá nhiều người chia sẻ một ổ bánh ngọt, nếu như phải chọn một trong hai... Thích Nam cảm thấy cô mắc phải chứng sợ hãi chọn lựa.

Chỉ là cô cũng không phải suy nghĩ quá nhiều, sau khi nhận được cảnh ô liu của Quản Lý Tân Ngu xuất ra không bao lâu, Vân Thi Thi đã tới cửa dò hỏi. Trong cuộc gặp mặt lần này, xuất hiện cùng với Vân Thi Thi còn có người đại diện Triệu Ý.

Lúc Vân Thi Thi rời khỏi nhà trọ, từ một cô nhóc đáng thương không nơi nương tựa, Thích Nam biến thành cô bé dễ thương kiếm được nhà_____

Cô nhận được đãi ngộ thật tốt dưới danh nghĩa của Triệu Ý.

Vân Thi Thi tới về trong vội vã, cho đến khi cô ấy và Triệu Ý rời khỏi thật lâu, Thích Nam mới giật mình giác ngộ, mình đã mơ mơ màng màng ký xuống khế ước bán thân.

“Ách, cảm giác giống như một giấc mộng.” Cô cúi đầu nhìn bản hợp đồng trong tay, vô cùng cảm khái, “Tại sao lại có cảm giác người đại diện này giống như thủ lĩnh dị giáo, thủ đoạn mê hoặc lòng người có cần phải diễn quá trơn tru vậy không!”

Nói xong, cô ném hợp đồng sang một bên, nghiêng người như viên đạn nhỏ nhắm vào ngực Dung Trinh: “Anh cũng không thêm ngăn cản em, để em tùy ý ký giấy bán đứt thân mình không chút do dự vậy!”

Hành động ôm ấp yêu thương đột ngột của cô khiến Dung Trinh trở tay không kịp, bị lực xung kích va chạm, lọt vào trong ghế sa lon, lúc này mới từ từ nói: “Em không tín nhiệm anh ta?”

“Em chỉ gặp anh ta có mấy lần. Số lần nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay, nói gì tới tín nhiệm chứ?”

“Còn Vân Thi Thi thì sao?”

Thích Nam không chút ngại: “Đương nhiên em tin tưởng chị ấy.”

Dung Trinh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô mấy giây.

“Được rồi.” Đang mặt đối mặt, Thích Nam nhượng bộ, “Em tin tưởng anh ta chính là, tin tưởng anh ta có thể đưa cuộc sống của em lên mây!”

Cô vui trong ngực của Dung Trinh, bị bản kế hoạch phác thảo tương lai của mình như trong trí tưởng tượng làm cô kích động đến không thể kiềm chế, cả người ngửa ngáy nhích tới nhích lui. Một lát sau, cô ngưng kích động, hơi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Dung Trinh không hề chớp mắt.

Thời gian cô chăm chú nhìn anh có hơi lâu, khiến Dung Trinh liếc mắt có chút kỳ quái.

“Chuyện gì?”

“Dung Dung...” Thích Nam xúc động kêu lên một tiếng, “Em có thể cần anh không?”

Dung Trinh: “.....”

Dường như Thích Nam cũng không hề có ý tứ hỏi ý kiến đối phương, hỏi chỉ để cho có mà thôi. Thậm chí, cô còn không cho đối phương thời gian để trả lời, khư khư cố chấp tự quyết định, giờ phút này, dùng hết sức lực, trở hết mười phần công lực của mình, nhào tới cắn một cái lên gò má của anh.

“.....”

Người họ Thích nào đó hóa thân thành động vật ‘ăn thịt’ bây giờ mới thỏa mãn. Đường như cô chỉ muốn mượn phương thức như thế này để phát tiết sự kích động trong lòng mình. Sau khi xong chuyện, cô lại trở nên bình thường rất nhiều.

Cô trân trọng đặt bản hợp đồng trở lại phòng sách. Sau khi an bài thỏa đáng xong, cô quay đầu lại thì phát hiện một vấn đề...

Đầu óc của cô dừng lại hai giây, ánh mắt dán vào bản sách trống rỗng: “Dung Dung, trước đó em đã để kịch bản《 Đồng Hành 》 trên bàn viết này mà.” Cô chớp chớp mắt liên tục, xác nhận trên mặt bàn không có gì cả, “Em nhớ lộn à?”

Kịch bản này không thể nào mọc thêm chân mà bỏ chạy. So với xác suất sự kiện thần kỳ này có thể xảy ra, cô càng nghi ngờ trí nhớ của mình hơn.

“Dung Dung, anh dọn giúp em hả?”

Dung Trình phủ nhận, nói: “Không có.”

Dĩ nhiên Thích Nam chất vấn mức độ chân thật trong câu trả lời của anh, bởi vì lúc anh trả lời cô, cô có cảm giác mình bắt được vẻ mặt biến hóa, dù rằng rất nhỏ của anh. Điều này gia tăng sự ngờ vực trong lòng cô, cô cho rằng mình cần phải xác định lại một lần: “Thật không?”

“Nếu không thì sao?” Về mặt Dung Trình thân nhiên, giống như biến hóa nhỏ nhoi đó chỉ là thị giác của cô bị sai lệch.

“...À.” Thích Nam nhìn lại mặt bàn, đầu đầy nghi vấn, “Vậy kịch bản của em đâu?”

Kịch bản mất tích vô cớ, sau khi loại bỏ Dung Trình ra khỏi ngờ vực, Thích Nam di chuyển hiềm nghi lên người Dung Trác và Bàn Thu.

Lý do?

Trước khi cô rời khỏi, Dung Trác, người tình nghi số một, đã nhìn lên qua kịch bản của cô. Lúc bị cô phát hiện thì hết hồn, hất vãi giọt cà phê lên đó. Chuyện này đã xảy ra mấy ngày trước. Sau đó, cậu ta bị bắt buộc, ký kết hiệp nghị làm đây đó một ngày, bị cô kiên quyết giữ lại một bữa.

Nói tóm lại, Thích Nam cảm thấy anh có động cơ lấy trộm kịch bản của cô.

Người tình nghi số hai, Bàn Thu, dường như rất thích kịch bản tỏa ra mùi vị cà phê, yêu nó tới mức gối đầu lên nó làm đệm ngủ. Thích Nam đã từng phát hiện mấy sợi lông mèo trên phong bì đựng kịch bản, màu sắc nhìn rất giống lông mèo trên người Bàn Thu.

Đương nhiên Thích Nam không thể tùy ý để kịch bản của mình trở thành đồ dùng của nó, cho nên cô đã từng vì vậy dựng nó sát tường, dạy dỗ nó nguyên cả tiếng đồng hồ. Nhưng xét lại tính tình thường ngày của nó buồn bã xấu xa, Thích Nam cũng không nghĩ rằng nó lọt xác qua đêm, cho nên nghi ngờ vẫn còn ở đó. Không chừng chính nó đã lôi kịch bản đến một xô xính nào đó làm đệm lót ổ rồi!

Nhưng hoài nghi vẫn là hoài nghi, Thích Nam không thể nào vì một kịch bản mà đuổi giết huynh đệ Lạt Điều của mình, cũng như không thể vu oan giả họa cho một con mèo không thể nói chuyện. Huống chi, cô đã mất liên lạc với huynh đệ Lạt Điều của mình một thời gian dài, không biết đối phương có vì hành động nô dịch vô cùng tàn ác của cô mà ghi hận trong lòng.

Chẳng qua đây chỉ là một bộ phim bị phán án tử hình, Thích Nam tự nói với mình. Nếu đã mất tích thì nên thuận theo ý trời, không nên cưỡng cầu.

Cô tự động tẩy não của mình một lần nữa, sau đó cũng tiếp nhận sự thật này, tuy nhiên vẫn có chút uất ức. Dù sao, cô cũng từng vì muốn thử ống kính suông sẽ mà bỏ ra không ít công sức.

“Dung Dung à.” Thích Nam giang tay về hướng Dung Trình, “Cho ôm một cái...”

Trong lúc Thích Nam hoàn toàn quên đi chuyện kịch bản, ở một chỗ nào đó cách xa thành phố này một chút, đạo diễn Triệu Tích nhận lấy một gói đồ chuyển phát nhanh từ tay của trợ lý.

Đương nhiên, là người nhận gói đồ chuyển phát nhanh, trong lòng Triệu Tích không khỏi ngờ vực. Ông ta cân nhắc gói đồ trong tay, hỏi trợ lý của mình.

“Người nào gửi?”

Trên phong bì chuyển phát nhanh không có ghi tư liệu người gửi. Gói đồ thần bí gửi tới khiến cho vị đạo diễn này vừa cảnh giác vừa có phần tò mò.

“Không rõ lắm. Gói đồ chuyển phát nhanh đặt ở trước đài công ty, nhất định là có người đưa tới.” Trợ lý trả lời một cách cung kính.

Gói đồ chuyển phát nhanh này chỉ là một phần văn kiện thật mỏng, thoạt nhìn không có vẻ gì nguy hiểm, Triệu Tích suy nghĩ một chút rồi tự mình mở nó ra.

Phong bì gói đồ được tháo bỏ, lộ ra chân diện thật sự của đồ vật thần bí. Vị đạo diễn có thói quen giữ vẻ mặt nghiêm túc cũng không nhịn được mà cong khóe môi lên cười.

Trong tay của ông là món đồ quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn nữa. Nếu như xóa đi vết nâu bẩn trên trang bìa thì vật này giống y đúc vật ông để trong phòng sách của mình.

Đây là quyển kịch bản《 Đồng Hành 》, một cuốn kịch bản soi rõ tập tính sinh hoạt cuộc sống của người chủ trước nào đó.

Triệu Tích cầm kịch bản trong tay run rẩy. Ông ép mình dời ánh mắt từ vết bẩn màu nâu trên trang bìa sang chỗ khác. Một lúc sau thật lâu, ông mới lật

kịch bản ra một cách chán ghét. Khi ông vừa lật sang trang thứ nhất hình ảnh mấy sợi lông mèo đập vào mặt.

Ày, không xong, ở đây có người bị dị ứng với lông mèo.

“.....”

Đại đạo diễn Triệu hắc xì liên tục nhiều cái.

Trợ lý vừa nhìn thấy số vật vô hại nhưng lại rất nguy hiểm kia, tay chân nhanh lẹ cầm kịch bản đưa ra xa một chút, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng:

“Thưa thầy, ngài không sao chứ!?”

Đại đạo diễn Triệu chỉ lo hắc xì, phát tay bảo cậu ta mang vật nguy hiểm kia ra xa.

Trợ lý nghe lời, vừa chuẩn bị dọn dẹp cầm đi xử lý, nhưng đi chưa được vài bước thì đã bị gọi lại.

“Cậu chờ một chút!”

“Chuyện gì ạ?”

“Cậu mở kịch bản ra đọc một chút...”

Trợ lý nghi ngờ nhưng vẫn mở ra, sau đó liền bị những ghi chép dày đặc trên đó dọa ngất người.

“Đây là...”

Dường như đạo diễn Triệu cũng vừa nhớ ra, mình đã từng giao một phần kịch bản cho một diễn viên con nào đó. Ánh mắt của ông phức tạp nhìn những ghi chú dày trên kịch bản, thật lâu sau đó mới dặn dò phụ tá của mình: “Cậu xử lý sạch sẽ đám lông mèo này đi rồi đưa cho tôi.”

“Dạ.”

Rốt cuộc, Triệu Tích vẫn là không có hảo cảm với tác phong cuộc sống của người chủ trước của cuốn kịch bản này, cho nên khi ông cầm lại cuốn kịch bản này một lần nữa thì thái độ của ông vẫn là không hài lòng, cộng thêm bất bẽ. Tuy nhiên, sau khi đọc hết những ghi chú trên kịch bản thì mắt ông sáng rực lên.

Cùng một ngày, Thích Nam nhận được một cú điện thoại khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vây Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đã Định

“Anh nhất định không biết chuyện gì vừa xảy ra!”

Sau khi cúp điện thoại một lúc lâu, Thích Nam vẫn còn chưa trở lại bình tĩnh hoàn toàn. Lúc này, cô thật sự cần một người ngồi nghe mình nói, một người để hóa giải sự khiếp sợ trong lòng cô.

Dung Trình thỏa mãn đủ nhu cầu này của cô, vì vậy cô nhận được sự phối hợp của anh sau khi cô biểu đạt sự khiếp sợ của mình. Anh vẫn dùng bộ dạng ngàn năm một thuở của mình để nói chuyện.

“Xảy ra chuyện gì?”

Thích Nam vẫn giống như còn đang ở trong mộng, có loại cảm giác mừng rỡ đột ngột, cũng như loại cảm giác mờ mịt bị bánh bao bỗng nhiên đập trúng: “Đạo diễn Triệu gọi điện thoại cho em, bàn chuyện vai diễn《 Đông Hành 》.”

Dung Trình bày ra vẻ mặt kinh ngạc vừa đúng mức độ: “Ồ?”

Thích Nam không dám tin chắc biểu hiện của anh như vậy là không biết chuyện gì đã xảy ra. Hay là có thể nói, cô vẫn có chút nghi ngờ xác suất bánh bao từ trên trời rơi xuống. Ngay nay, phim của cô được hoan nghênh, tiếp theo đó thì giá trị con người của cô tăng vọt, nhưng tăng tới trình độ này, đã động tới cả cặp mắt đặt cao hơn đầu của đại đạo diễn Triệu thì có lẽ hơi quá đáng.

So với nguyên nhân của mình, cô cảm thấy phải là có người âm thầm thao tác chuyện này. Mà nếu quả thật có người vì cô làm ra chuyện này, như vậy người đó phải là ____

“Anh đừng giả đồ nghề nghệch nữa. Nói đi, có phải anh đã làm ra chuyện gì sau lưng em không?”

Không còn nghi ngờ nữa, nhất định là Dung Trinh.

“Anh có thể làm được cái gì?” Dung Trinh phủ nhận, “Em nghĩ rằng anh đã làm cái gì?”

“Ví dụ như ‘Thỉnh cầu’ đạo diễn Triệu để lại vai diễn cho em?”

Sắc mặt ý thế hiệp người rất khó coi, Thích Nam từ chối sử dụng những từ ngữ quá lộ liễu.

Dung Trinh ngược mắt nhìn cô, trong mắt tràn ngập vẻ thần nhiên không che không giấu: “Em cảm thấy anh làm chuyện này?”

Trên thực tế, anh có động tay động chân một chút. Anh bảo Dương Hàng mang kịch bản đến công ty của Triệu Tích, nhưng không hề làm chuyện mờ ám gì khác. Cũng giống như Thích Nam không muốn con đường nghệ sĩ của mình bị dính điểm nhơ, anh cũng tận sức bảo toàn ước mơ trong sạch của cô.

“Em có thể nói em thật sự nghi ngờ anh không?” Thích Nam vừa nói xong câu này, nhìn thấy ánh mắt tối sầm của Dung Trinh thì vội vàng bổ sung. Cô ra dấu với ngón tay út, “Thật ra thì chỉ hoài nghi một chút bằng móng tay này thôi... Được rồi, em tin anh.”

Miệng thì nói như lòng thì không tin. Trong tiềm thức của cô, cô vẫn cho rằng Dung Trinh đã làm gì đó vì cô.

Mặc dù không biết bánh bao này từ đâu rớt xuống, nhưng rốt cuộc nó vẫn là đập trúng Thích Nam, không thể tranh cãi. Nghi ngờ vẫn là nghi ngờ, nhưng cô không thể quăng bỏ đi cái bánh bao này.

Vì vậy ngày hôm sau, cô vâng theo lời ước định của đạo diễn Triệu, đi tới một quán trà bao riêng tên là ‘Nam Viên’. Trong lần gặp mặt này, ngoại trừ có Dung Trinh hộ tống hành trình ra, còn có người đại diện mới của cô, Triệu Ý.

Bởi vì chân của Thích Nam bị thương, Triệu Ý cho rằng cô sẽ nghỉ ngơi một thời gian, vì vậy phần lớn thời gian đều ở bên người Vân Thi Thi. Lần này nhận được điện thoại của cô, anh ta kinh ngạc muốn lột cả tròng mắt ra ngoài.

Cho đến khi tới bên ngoài quán trà, anh ta vẫn như cũ, chưa trở lại trạng thái bình tĩnh được: “Em có xác định mình không nhận làm điện thoại không?”

Lúc đầu, Thích Nam cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng mình kinh ngạc là một chuyện, bị người đại diện của mình hết lần này tới lần khác khinh thường lại là một chuyện khác. Bị chất vấn nhiều lần, cô không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi vài lần. Hiện giờ, cô rất muốn cầm đầu gậy gõ lên đầu người đại diện của mình mấy cái.

Cũng may, cô còn nhớ phải dựa vào anh ta để bàn về chuyện ký hợp đồng, cho nên mới không xảy ra sự cố ‘trượt tay’, chỉ là tâm ý khó kìm nén:

“Anh nhất định phải chất vấn thực lực người của mình à?”

“Chỉ là cảm thấy có chút... không thể tưởng tượng nổi thôi.” Đến tận bây giờ, Triệu Ý vẫn còn cảm thấy có chút ngạc nhiên, “Không phải trước đó em bị đập đến chết sao?”

Thích Nam liếc anh ta một cái: “Không cho phép cãi từ hồi sanh à?”

Trong lòng Triệu Ý vẫn là rất cao hứng vì cô. Nghệ sĩ dưới tay của mình có thể ký được một bộ phim điện ảnh lợi hại giống vậy thì dù sao đi nữa cũng là chuyện tốt. Nghĩ tới đây, anh ta cười không khép miệng: “Được, dĩ nhiên được!”

Vốn dĩ anh ta vẫn đang tìm kiếm kịch bản tốt cho cô. Nếu như có thể đoạt được vai diễn trong《 Đồng Hành 》, vậy chuyện tìm kiếm kịch bản có thể tạm thời gác lại.

Ba người tiến vào phòng bao riêng hẹn trước. Bọn họ tới sớm, Triệu Tích vẫn còn chưa tới. Chờ một lúc, đạo diễn Triệu và trợ lý của mình bước vào.

Cũng không khác gì mấy so với gần gũi trước đó, đạo diễn Triệu vẫn nghiêm túc như cũ, sau khi chào hỏi lẫn nhau thì đi thẳng vào vấn đề chính.

“Những ghi chú trên kịch bản là của cô viết?” Triệu Tích lấy kịch bản ra, hỏi.

Dù sao, sớm chiều bên nhau với kịch bản gần một tháng, nhìn một cái Thích Nam đã nhận ra nó, vừa kinh ngạc vừa trả lời: “Là tôi viết, không sai. Chỉ là không nghĩ tới...”

Cô vừa nói tới đây thì ngừng lại, không khỏi liếc nhìn Dung Trinh một cái, giống như chợt hiểu ra điều gì.

Dường như cô mới vừa hiểu rõ chân tướng việc kịch bản của cô bị mất tích.

Triệu Tích hỏi cô: “Không nghĩ tới chuyện gì?”

“Không có gì.” Thích Nam xóa đi vẻ kinh ngạc trên mặt, cười nói, “Nhu vậy là đạo diễn Triệu tán thành lối nhận thức nhân vật của tôi?”

Lúc nói tới kịch bản, vẻ mặt của cô không giống với trước đó, hình như trở nên... tự tin hơn? Triệu Ý nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra vẻ âm thầm lo lắng, nhìn đạo diễn Triệu một cái, dường như lo lắng lời nói của cô chọc giận tới vị đạo diễn có tiếng tính tình không tốt này.

Biểu tình của Triệu Tích được giấu rất sâu, giọt nước trên mặt cũng không lọt qua được. Ông ta lạnh nhạt nói: “Cô rất tự tin.”

Nhìn không ra vui buồn.

Thích Nam cười nhạt, nói: “Tôi cho rằng ngài cần một người diễn viên tự tin.”

Triệu Tích im lặng một hồi mới mở miệng, vấn đề được nhắc tới lại không phải là đề tài trước đó: “Chân của cô bị thương có thể lành hẳn trước khi quay phim không?”

“Dĩ nhiên.” Thích Nam nghe ra ngụ ý của ông, ánh mắt lóe lên, “Nếu như không thể, tôi tự mình chịu đòn nhận tội.”

“Xin tội hữu ích à?”

“Tôi bảo đảm vẹn toàn.”

Lúc này Triệu Tích mới có vẻ hài lòng.

“Như vậy nói tới chuyện ký hợp đồng đi...”

Tiếp đó, chiến trường liền được giao lại cho người đại diện, Triệu Ý. Đến khi bọn họ ra khỏi quán trà thì nữ chính hai của 《Đồng Hành》 đã được chỉ định, diễn viên: Thích Nam.

Trước khi chia tay, ngoại trừ dặn dò cô phải chuẩn bị thật tốt để quay phim một tháng sau, đại đạo diễn Triệu còn mồm mấp mí nhắc tới tác phong cuộc sống của cô. Đầu tiên Thích Nam không hiểu, sau đó mới nhớ tới vết bầm trên kịch bản.

Trong lòng cô mắng nhiếc Dung Trác trăm lần, ngoài mặt vẫn đón nhận sự dạy dỗ tràn đầy yêu thương của đạo diễn Triệu.

Sau đó, cô tạm biệt Triệu Ý, rồi mới đi xe trở về nhà trọ nơi trung tâm thành phố.

Trên đường về.

“Không phải anh đã nói không làm gì sao?” Thích Nam liếc xéo Dung Trình, “Chẳng lẽ kịch bản của em mọc thêm chân, chạy tới chỗ đạo diễn Triệu người ta à?”

Dung Trình thần nhiên: “Không phải em thích kết quả này sao?”

Thích Nam sững sốt: “Thật không có.”

Dung Trình nhìn cô một cái.

“Phải rồi.” Thích Nam nhặt chỉ, nói, “Ít nhất anh cũng nên báo trước với em một tiếng.”

Dung Trình nói: “Nếu như không thể khiến cho Triệu Tích có hứng thú?”

Thích Nam im lặng.

Nếu như không thể giống như anh nói, nhất định cô sẽ càng thêm thất vọng nản lòng.

“Cho nên anh âm thầm như vậy là tốt nhất.” Dung Trình nói.

Thích Nam nghiêng đầu nhìn anh.

Phong cảnh hai bên đường chạy lùi về phía sau rất nhanh, anh trở thành phong cảnh cố định trong mắt cô.

“Dung Dung, cảm ơn anh. Còn nữa...” Cô dừng lại một chút, “Em yêu anh.”

Dung Trình siết chặt tay cầm tay lái.

Cũng không biết có phải bị ảnh hưởng bởi lời tỏ tình của Thích Nam hay không mà xe của Dung Trình còn xảy ra một chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, ở trong khu cư xá, bị một chiếc xe đi ngược chiều đụng phải.

May mắn chỉ là bị đụng nhẹ, cả hai bên đều không bị thương.

Thích Nam vỗ ngực sợ hãi, ngay sau đó có người gõ lên cửa sổ xe. Cô nhìn sang, bên ngoài cửa sổ xe lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

“.....”

Khóe miệng cô co rút lại, quay cửa sổ xe xuống.

Không có mảnh kiếng ngăn cách, hai người đối mặt nhìn nhau trong một khoảng cách rất gần.

“Thì ra là cô.”

Dịch Tịnh chống một tay lên trần xe, toàn thân hiện ra một loại mệt mỏi bơ phờ, trạng thái thật xấu. Cô nàng lâu nay yêu thích mặt mộc lần này lại trang điểm. Cho dù như thế, quảng thâm dưới mắt của cô cũng rất khó che giấu.

Hình như cô nàng còn uống rượu.

Mùi rượu nhẹ thấm vào trong mũi, Thích Nam bắt đầu cảm thấy, nguyên nhân tai nạn là do đối phương uống rượu lái xe.

“Cô không bị thương là tốt rồi.” Dịch Tịnh đang móc danh thiếp ra nửa chừng thì thu trở lại. Đó là danh thiếp của người đại diện của cô, vốn là cô chuẩn bị đưa nó ra làm phương thức liên lạc. Nếu phải bồi thường tranh chấp gì đó thì để cho người đại diện giải quyết. Bây giờ nhìn lại thấy không cần thiết, “Nếu muốn bồi thường thì gọi điện thoại cho tôi.”

Nói xong, cô nàng bỏ lại Thích Nam trở về xe của mình.

Thích Nam và Dung Trình liếc mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía Dịch Tịnh. Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là bật miệng gọi cô nàng lại.

“Cô chờ một chút!”

“Chuyện gì?” Dịch Tịnh quay đầu lại. Cô nàng đưa tay vuốt vuốt cái trán đang đau nhức của mình, “Cần bây giờ? Ừm, hiện giờ tôi có chút... bất tiện.”

Thích Nam nhìn thấy bộ dạng say rượu của cô, không khỏi có chút kìm giận không xong: “Cô cứ lái xe ra ngoài như vậy à?”

Dịch Tịnh xoa xoa trán, vẻ mặt không hiểu nhìn cô: “Nếu không thì sao chứ?”

Thật sự là đi đó! Uống rượu lái xe!

“Cô muốn tự mình đi xuống địa ngục còn muốn lôi người khác đi theo?”

Dịch Tịnh nghiêng đầu suy nghĩ, giống như đã suy nghĩ thông suốt: “Giao họa cho người khác quả thật không tốt.” Trên mặt của cô nàng cũng không có bao nhiêu ý tứ hối hận, bất quá vẫn là ngoan ngoãn lời điện thoại di động của mình ra, gọi điện thoại cho người đại diện.

Sau khi thông báo cho người đại diện tới đón cô nàng xong, cất điện thoại đi, khoát tay về hướng Thích Nam một cái: “Cảm ơn cô, bạn học Thích.”

“.....” Thích Nam thò đầu ra ngoài cửa sổ, “Rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì?”

“Tìm hiểu tâm sự người khác không phải là thói quen tốt.” Dịch Tịnh phát tay về phía cô như đuổi ruồi, “Không có chuyện gì thì đi nhanh đi, tôi phiền quá rồi.”

Thích Nam: “.....”

“Tôi chả thèm hiếu kỳ cũng như không muốn tìm hiểu chuyện của cô!” Cô quay đầu lại giục Dung Trình lái xe rời khỏi, “Dung Dung, chúng ta đi mau. Ở lại đây nói chuyện với sấu rượu lâu như vậy, em mới là có bệnh!”

“Đi thật à?” Dung Trình xác nhận với cô một lần nữa.

Trong lòng Thích Nam đang nổi giận: “Nếu không, ở lại dưng lều ngắm sao à!”

Cô cũng không biết vì sao mình lại tức giận như vậy. Lúc nào Dịch Tịnh này cũng có thể mồi lửa tâm tình của cô.

Dung Trình nhìn cô một chút, khởi động xe.

Mặc dù dặn lòng không nên nghĩ tới sấu rượu kia, nhưng Thích Nam khó có thể khống chế suy nghĩ của mình. Cô luôn nghĩ tới gương mặt đó của Dịch Tịnh, nhớ tới sự mệt mỏi ẩn sâu trong mắt của cô.

Thích Nam suy nghĩ, cô nàng không giống như mỗi lần gặp mặt trước đó. Cô nàng nhìn có chút cô đơn, có chút... yếu đuối.

“Ừm, anh nói xem, chuyện gì đã xảy ra với Dịch Tịnh?” Thích Nam vùi mình trên ghế sa lon, ôm gối ôm, ngẩng đầu hỏi Dung Trình.

Đĩ nhiên Dung Trình không biết câu trả lời.

Chỉ là cô không cần phải nhức đầu quá lâu. Ngày hôm sau, cô liền biết được nguyên nhân từ báo giải trí.

Ngày này, tin tức về chuyện chia tay của Tổng Cảnh và Dịch Tĩnh in đầy trang đầu của các tạp chí lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Nhân Quả

Truyền thông đa dụng dùng câu ‘Hoa trong gương, trăng trong nước’ (*nghĩa đại khái là ‘huyền ảo’*) để hình dung Tổng, Dịch gương vỡ lại lành, lấy giọng điệu của người hiểu chuyện trình bày mối quan hệ của bọn họ đã xuất hiện vết nứt từ lâu. Thích Nam không thích loại cảm giác này, một lần nữa lại cảm thấy thất vọng với giới truyền thông vô căn cứ.

Kể từ khi chân mình bị thương, Thích Nam ít khi chạy sang nhà Tổng Cảnh. Thậm chí cô còn không biết anh đã rời khu cư xá này chưa. Cô cảm thấy chán nản nhiều thứ, ảm ỉm tư tưởng phải thử một lần, đi sang nhà trọ của anh.

May mắn là anh vẫn chưa rời khỏi khu cư xá này.

Đã lâu không qua thăm hỏi, Tổng Cảnh nhìn thấy cô đứng trước cửa có chút kinh ngạc, sững sờ một chút rồi khôi phục lại vẻ ôn hòa trước đó của mình rất nhanh.

“Đã lâu không gặp.” Anh nghiêng người nhường bước, nhìn thấy chân cô vụng về băng bó thạch cao, kinh ngạc nói: “Cô bị thương?”

“Vâng, không để ý, vấp ngã gãy chân.” Thích Nam không muốn kể chuyện Tô Yên với anh. Sau sự kiện vừa thối lại vừa dài kia, cô đã không gặp lại Tô Yên nữa, cũng như niềm phong toàn bộ phần trí nhớ đó. Cô cũng cảm thấy không cần phải lấy nó ra càu nhàu để có thêm giá trị, “Chỉ là bị thương nhẹ, mau lành thôi.”

Dưới sự hời hợt của cô, Tổng Cảnh lại nghĩ tới nhiều điều khác, ví dụ như vấn đề tuyển vai diễn của《 Đồng Hành 》.

____Bởi vì kịch bản của cô mà bọn họ qua lại càng ngày càng nhiều, cho nên anh cũng hiểu biết một chút về tin tức chuyện chọn vai diễn cho 《 Đồng Hành 》. Cũng bởi vì hiểu biết, cho nên anh có chút lo lắng thương thế của cô sẽ ảnh hưởng tới vấn đề cô thử ống kính.

Với tính cách không thích đâm chọt vào miệng vết thương của người khác, anh dùng phương thức vừa quanh co lại vừa ảm lòng đề cập đến sự lo lắng của mình: “Nếu như cần giúp đỡ gì...”

“Ha ha!”

Câu nói của anh chìm mất trong tiếng cười của cô.

Tổng Cảnh quan sát cẩn thận vẻ mặt của cô. Sau đó, một tia lo lắng cuối cùng trong lòng cũng tan biến không còn dấu vết.

Nhìn cô không có vẻ gì lo lắng, anh liền đưa ra kết luận này.

Quả nhiên____

“Hiện tại, cái tôi cần cũng chính là điều tôi vô cùng khao khát, đó chính là một câu chúc mừng của anh.” Mặt mày Thích Nam sáng chói, “Vai diễn của tôi đã được quyết định, tôi sẽ là nữ chính hai trong kịch bản.”

“Chúc mừng.” Anh cười chúc mừng, nụ cười ảm ỉm.

Dường như anh không hề bị ảnh hưởng bởi tin tức thông báo tràn ngập của giới truyền thông. Nhưng Thích Nam lại càng chắc chắn hơn, anh che giấu quá giỏi.

Tổng Cảnh quan sát tỉ mỉ, nhạy bén bắt được sự biến hóa trong cảm xúc của cô. Anh cười nói: “Cô tới chỉ là muốn hỏi tôi về chuyện của Dịch Tĩnh?”

“Tôi tới chỉ là muốn nói cho anh biết tôi đã trúng tuyển vào tổ kịch《 Đồng Hành 》...” Thích Nam rất muốn che mặt lại. Tận đáy lòng, ngay cả cô còn cảm thấy lời nói của mình thật trái với lương tâm, “Thuận tiện... Hôm qua tôi có gặp Dịch Tĩnh.”

Tổng Cảnh gạt đầu tỏ vẻ hiểu biết, lấy tách rót trà cho cô.

Thích Nam không dám cam đoan, hành động của mình hiện giờ có phải là hành vi tiểu nhân, xát thêm muối lên miệng vết thương hay không, vì vậy, lúc nói chuyện, giọng điệu của cô mang theo tính dò xét cẩn thận: “Cô ấy nhìn có vẻ... không tốt lắm.”

“Vậy thì sao?” Tổng Cảnh thông thả ung dung rót cho mình một tách trà, lúc này mới cười nói, “Cho dù chia tay với một con mèo sớm chiều chung đụng

thì cũng sẽ có loại thời kỳ thích ứng này.”

Thích Nam “.....”

Cô không biết có phải anh đang ám chỉ điều gì hay không, chậm chạp không dám mở miệng tùy tiện.

Hay tay cô cầm tách trà, hai cặp mắt mở lớn, mấy lần muốn mở miệng nhưng lại thôi.

Tổng Cảnh nhìn thấy cô như vậy, thở dài nói: “Cô ấy là người đề xuất chuyện chia tay.”

(๖o๖)

Thích Nam có chút kinh ngạc.

Trên thực tế, nhìn theo trạng thái sau khi chia tay, Tổng Cảnh có vẻ tốt hơn nhiều so với Dịch Tịnh. Cho nên không ngờ suy đoán trước kia của Thích Nam, chuyện chia tay là do anh đề xuất....

“Bình thường thôi, cô ấy không yêu tôi, chuyện chia tay chỉ là sớm hay muộn.” Tổng Cảnh cười tự giễu một tiếng, “Tôi đã biết từ sớm, người cô ấy thích không phải là tôi. Chỉ là không ngờ, vị trí của tôi trong cuộc sống của cô ấy lại thua xa sự nghiệp của cô ấy.”

Số lượng tin tức quá lớn, Thích Nam run rẩy nhấp một ngụm trà. Ánh mắt dính chặt trên người anh quên thu lại, dáng vẻ có chút ngờ nghệch.

Dường như sự phản ứng của cô khiến Tổng Cảnh vui vẻ, anh thấp giọng cười nói: “Hôm nay rảnh rồi không?”

Thích Nam nhắm tính mấy ngày nhàn rồi sắp mọc thành nấm hết rồi, liên tục gật đầu không ngừng: “Rảnh rảnh.”

“Vậy tôi có thể xin mời cô ở lại chút không? Hãy giúp tôi một lát?”

Giờ phút này, cảm giác của cô giống như bị hạnh phúc đập trúng đầu vậy, máu xông lên mặt chóng mặt, Thích Nam thầm nghĩ.

Dường như Tổng Cảnh không phải là loại người nghe ngóng tin tức truyền thông, cũng như không xem Thích Nam như người vô hình, thậm chí anh cũng không nhắc tới chuyện của Dịch Tịnh. Vẫn giống như mấy lần chung đụng trước, bọn họ nói chuyện về kỹ thuật diễn, còn diễn lại một số tin đồn thú vị.

Thích Nam cảm thấy đầu của Dịch Tịnh có vấn đề mới có thể bỏ qua một người đàn ông tốt như vậy.

Bởi vì Dung Trinh đi làm, Thích Nam cũng không vội vàng trở về căn hộ của mình, vì vậy dưới lời mời của Tổng Cảnh, cô ở lại dùng cơm trưa. Tuy nhiên, đàn ông tốt không phải đều tinh thông mọi thứ. Trình độ nấu nướng của đại ảnh đế Tổng cũng giống như Thích Nam, lệch khỏi quỹ đạo của người thường khoảng tám trăm dặm.

Nhưng khác với cô, ảnh đế này biết mình biết ta, vì vậy anh ấy không tự khiêu chiến với bản thân mình, giao hết toàn bộ quyền nấu cơm cho một người đi.

Thích Nam cảm giác, vì chân của mình bị thương không thể ra trận là một chuyện vô cùng đáng tiếc. Càng làm cho cô cảm thấy tiếc nuối hơn chính là, cô đang tưởng tượng bữa ăn trưa hai người của mình thì lại bị một Trình Giảo Kim xông ra bất ngờ, ào tưởng tan biến.

Đặc biệt hơn là khi cô biết được Trình Giảo Kim này chính là người anh em ruột thịt của Tổng Cảnh, Thái tử gia của Tổng Thị, Tổng Dịch, thì cô cảm thấy mình thật sự không được may mắn như vậy.

Trời quang mây tạnh đột nhiên bay tới mấy đám mây đen, biến chuyển một cách thần kỳ. Cho dù Tổng Cảnh không có lòng để ý cũng nên chú ý tới.

“Cô quen biết Tiểu Dịch?”

Thích Nam méo miệng: “Thật sự hi vọng không biết.”

Tổng Cảnh bị tính cách trẻ con của cô chọc cười: “Xem ra hai người đã từng trải qua một đoạn thú vị.”

Ảnh tượng của Thích Nam đối với Tổng Dịch vẫn còn dừng lại ở hình ảnh giãy giụa ngấm ngấm chịu đựng đáng thương anh ta bị tinh dầu kích dục ở phòng bao trong Kim Đình. Thật không còn cách nào khác, cảnh tượng kia tràn đầy tính chất giải trí quá mức. Cô muốn quên cũng quên không được!

Bây giờ nhớ lại, cô nhịn không được mà cười rất gian ác.

Thích Nam năm lần bảy lượt tự nhắc nhở mình phải kìm chế, cho nên thế này mới cười không ra tiếng, nhưng mặt mày lại hiện rõ vẻ sung sướng. Cô ho khan một tiếng che giấu cảm xúc, nói: “Là rất thú vị.”

Lúc Tổng Dịch tới nhìn thấy cô thì vẻ mặt kinh ngạc, mang theo một chút hung ác. Thừa dịp Tổng Cảnh đi vào bếp, anh ta nhào tới đụng ngã cô, tay bóp cằm cô, trán kề trán, nói một cách hung dữ: “Nhóc con, em xuất hiện ở đây là có ý tứ gì?”

Thích Nam không khách khí, gạt tay anh ta ra: “Cái gì ý tứ?”

“Bởi vì Dung Trinh mà em chường mắt tôi tôi không thềm nói. Tại sao lại là Tống Cảnh? Anh ta tốt hơn so với tôi sao?” Tống Dịch nhìn có vẻ không phục.

Nhưng trong mắt của Thích Nam, Tống Cảnh đâu chỉ tốt hơn. Cùng cha mẹ, nhưng Tống Dịch lại giống như bao rác chứa đầy những loại gien thiếu đẳng cấp. Sự khác biệt giữa hai người có thể dùng Mây và Bùn để hình dung!

Trong lòng cô nghĩ như vậy, nhưng dĩ nhiên không thể kích động anh ta trước mặt người ta. Lỡ như đề cập tới chuyện gì sinh ra máu đổ đầu rơi thì quả thật không xong!

Cô liếc mắt coi thường anh, “Trong đầu óc cận bã của anh chỉ nhét toàn mấy chuyện trai gái hư hỏng thôi!”

“Vậy em ở đây làm gì? Làm phụ đạo tâm lý gia đình hả?”

“Còn anh tới đây làm gì?”

Tống Dịch nghẹn họng, trên mặt có vài điểm lúng túng.

Thích Nam còn cho rằng mình xuất hiện ảo giác, nhìn anh giống như nhìn thấy bảo vật trân quý. Thấy vậy, anh lại bắt đầu thẹn quá hóa giận.

“Nhìn cái gì vậy?!”

Được rồi, Thích Nam xác nhận, trong lúc vô tình, cô lại tự nhiên tóm được tử huyệt của Thái tử gia Tống Thị! Đột nhiên cô cảm thấy cuộc đời này thật rạng rỡ, mặt mày nhơn nhơn. Nếu như chân không bị thương, cô nghĩ mình sẽ giang hai chân bày tỏ tâm tình vui vẻ của mình: “Không nhìn anh thì anh có thể trả lời tôi mục đích anh tới nơi này à?”

Tống Dịch: “.....”

Lúc này, Tống Cảnh từ trong bếp đi ra, chứng kiến khoảng cách cực kỳ thu hẹp giữa hai người, sững sờ một chút, cười nói: “Quan hệ của hai người thật tốt nha, là bạn bè hả?”

“.....”

“.....”

Đột nhiên Thích Nam cảm thấy giọng nói của nam thần nhà mình rất chói tai.

Cô đẩy Tống Dịch vẫn còn đang kê trước mặt mình ra, để anh cách xa mình một chút.

Tống Cảnh cười khê: “Không nghĩ tới hai người có quan hệ bạn bè.”

Thích Nam muốn mở miệng giải thích mấy lần, nhưng lại nhịn xuống. Nhìn lại Tống Dịch, giờ phút này, anh ta giống như một người ngoài cuộc, dường như không hề có ý định giải thích.

Vì vậy, dưới sự hiểu lầm không mấy đẹp đẽ này, bữa trưa được dọn ra.

Trên bàn cơm, Thích Nam phát hiện, bầu không khí lúng túng giữa Tống Dịch và Tống Cảnh sắp tràn ra tới đường cái. Cô không đổi sắc, quan sát hai người, âm thầm suy đoán chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ.

Thích Nam nhớ tới, ngay từ lúc cô mới quen biết Tống Dịch, bởi vì không muốn đưa tài liệu cho Tống Cảnh mà anh ta đã tìm tới cô. Cho nên... vấn đề giữa bọn họ đã tồn tại từ lâu rồi sao?

Trong lúc ăn trưa, Tống Cảnh nhận được một cú điện thoại. Có thể liên quan tới vấn đề cơ mật, anh cầm điện thoại di động đi ra ngoài ban công.

Thích Nam tò mò đến khó chịu, thừa dịp anh vừa rời khỏi, hỏi Tống Dịch: “Nè, rốt cuộc anh đã làm ra chuyện xấu gì đây, tại sao lại không được tự nhiên giống như chuột thấy mèo vậy hả?”

“Em nói ai là chuột?”

“Người nào trả lời thì người đó là chuột.”

Tống Dịch: “.....”

Anh giận tới mức cầm nín, từ từ thở ra, lúc này mới bình tĩnh trở lại, “Muốn biết? Em nói cho tôi biết, hôm nay Tống Cảnh có làm ra chuyện kỳ quái...”

“Như thế nào mới coi là kỳ quái?” Thích Nam im lặng một hồi, ngẩng đầu hỏi, “Không đuổi anh đi, ngược lại còn vui vẻ hòa nhã tiếp đãi anh thì có xem như kỳ quái không?”

Tổng Dịch: “.....”

Anh hít vào một hơi thật sâu, nhẩn nhẩn hỏi tiếp, “Anh ấy có nhắc tới chuyện của... Dịch Tịnh hay không?”

Thích Nam nghe vậy, chiếc muỗng trên tay rớt ‘keng’ một tiếng trong cái chén. Cô tròn mắt há miệng nhìn anh, vẻ mặt không thể tin được: “Anh bạn Dịch, không phải anh nói rộng vườn sau của anh tới chỗ bạn gái của anh anh chứ hả?”

Với tính cách phong lưu của Tổng Dịch, hơn nữa, còn thái độ lúng túng của anh ta lúc đối diện với Tổng Cảnh, cộng thêm mức độ chú ý của anh ta đối với Dịch Tịnh... Cô cũng chỉ có thể suy đoán như vậy thôi, phải không?

Về mặt Tổng Dịch lại càng lúng túng hơn.

Thích Nam: “.....”

Cô cảm thấy cô đã biết được câu trả lời.

Đúng lúc này, Tổng Cảnh nói chuyện điện thoại xong, lưng thưng đi vào từ ban công. Thích Nam nhìn thần tượng của mình một cái, rồi lại nhìn bộ mặt đưa đám của Tổng Dịch, cô thật có loại xung động muốn đập thạch cao lên mặt của anh ta.

Cầm súng lên đầu ông anh của mình...

Má nó! Cậu nhóc ngông cuồng này chỉ biết phá hoại!

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Giải Đáp

Thích Nam không bao giờ nghĩ tới, năm đó, người Dịch Tịnh ‘an ủi’ cả tinh thần lẫn thể xác không phải là đạo diễn, mà là nhà tư sản Tổng Dịch. Với châm ngôn cuộc sống ‘Đi qua bụi hoa, không vương phải chiếc lá nào’, tính chất cảm thụ của Thái tử gia Tổng Thị đã sớm biểu hiện không hề bỏ sót.

Anh ta và Dịch Tịnh lúc đó vẫn còn là người mới đã làm một chuyến giao dịch anh tình em nguyện, dây dưa lên xuống một khoảng thời gian ngắn, nhưng vẫn tiếp tục qua lại với người mới khác. Về sau, bởi vì bộ phim của Dịch Tịnh thành công, anh chàng công tử này chán ghét đám chó săn chỗ nào cũng có thể mò tới, dần dần cắt đứt liên lạc với cô nàng.

Về sau nữa, bởi vì một bộ phim mà Dịch Tịnh và Tổng Cảnh qua lại với nhau, điều này khiến chàng công tử lúng túng khó xử. Loại biến chuyển thân phận như bạn gái cũ xoay người biến thành bạn gái của anh trai khiến anh ta cảm thấy rất khó thích ứng, đương nhiên cũng sẽ không nhắc lại chuyện xưa. Chỉ là có nhiều khi không thể như mình mong muốn, cuối cùng chuyện này cũng bị lờ đi.

Tương tượng thôi cũng đủ biết chuyện này khó xử tới mức nào. Ít ra, sau khi tự đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ, Thích Nam có thể hiểu được tâm tư của Tổng Dịch. Chỉ là ____

“Nếu như anh có thể kiểm soát được nửa người dưới của mình thì sẽ không có chuyện như thế này xảy ra!” Trên đường đưa cô về nhà, sau khi nghe Tổng Dịch trình bày xong, Thích Nam không chút nương tình, thẳng tay phê phán đối phương. “Nếu như không phải vì con ngựa đực giống như anh, mấy người đã có thể trở thành người một nhà rồi.”

Có lẽ Tổng Dịch đề nén đã lâu, lúc này mới tóm được một người có thể nói không phải là người phù hợp nhất để bày tỏ như Thích Nam đây, liền lập tức hối hận sau khi bật mí đầu đuôi câu chuyện.

“...Có lẽ tôi điên mất rồi mới kể cho em nghe những thứ này.” Anh ta thấp giọng ảo não, “Bỏ đi, không nói nữa.”

“Đừng nha, đã nói thì phải nói cho tới nơi tới chốn!” Thích Nam không muốn đề tài kết thúc nhanh như vậy, cô hỏi điều mình muốn biết nhiều nhất, “Cho nên, hai người bọn họ chia tay thật ra là vì cục cứt chuột như anh đây?”

Khóe miệng Tổng Dịch co giật: “... Em cảm thấy loại từ ngữ ‘*** chuột’ thích hợp dùng trên người của người đang nói chuyện với em sao?”

Thích Nam trả lời: “Điều này không quan trọng, quan trọng là... anh lạc đề rồi.”

Đã lâu Tổng Dịch không gặp Thích Nam, anh không ngờ cô vẫn duy trì bộ dạng lưu manh giết người không nương tay này. Nghĩ tới đây, đột nhiên anh lại phát sinh một loại cảm giác vui mừng vì thêm muốn bị ngược đãi. Loại cảm giác vui mừng này vừa bộc phát đã dọa anh ta run cầm cập, cảm giác mình bị bệnh không nhẹ!

Anh ta vội vàng tránh xa nguồn gốc siêu vi trùng vài bước.

Thích Nam đang suy nghĩ tới chuyện của nam thần và Dịch Tĩnh, lúc hoàn hồn lại thì thấy người bên cạnh không chỉ ăn nói trật đường rầy mà chân đi cũng giống như trượt khỏi quỹ đạo. Cô ngạc nhiên nhìn anh ta: “Anh làm gì vậy?”

Ngay cả chân mình bị thương cũng có thể đi thẳng một đường, đại thái tử gia Tổng lại giống như con nít mới vừa mới tập đi là sao?

Tổng Dịch ngắt đầu, giả bộ quan sát bốn phía: “Chính là cảm thấy không khí bên này tươi mát hơn.”

Thích Nam “.....”

Nhất định đầu anh ta có lỗ hổng!

Nhận được ánh mắt nhìn mình giống như người có bệnh của cô, Tổng Dịch cầm nín một hồi, ngập ngừng một lát, cố tình tránh đi ánh mắt của cô. Sau một hồi, đột nhiên anh ta mở miệng: “Tôi không rõ lý do bọn họ chia tay là gì, tin tôi đi! Tôi cũng nghi hoặc giống như em. Em nên biết, tôi nghe được tin tức bọn họ chia tay cũng là qua thông tin báo chí thôi.”

Trên thực tế, bởi vì để thoát khỏi một chuyện khó xử như vậy, anh đã cố ý tránh né hai người kia một khoảng thời gian thật lâu rồi.

“À.” Sau khi trầm tư một hồi, Thích Nam gật đầu nói: “Nói đi nói lại, tất cả cũng vì cục cứt chuột anh đây.” Ngoại trừ điểm này ra, cô thật sự không tìm được nguyên nhân nào khác.

Tổng Dịch: “.....”

Trong khi nói chuyện, bọn họ đã đi tới trước tòa lầu C, khu cư xá của Dung Trinh. Điều này có nghĩa ra thân phận sứ giả hộ vệ của anh đã đến lúc kết thúc, không chút tiếc nuối. Phải biết, chỉ là một đoạn đường ngắn ngủn, nhưng trái tim của anh ta đã bị bầm dập không ít, hiện giờ chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

Để báo đáp đối phương hộ tống toàn bộ hành trình, trước khi chia tay, Thích Nam còn trao tặng một vài lời nhắn nhủ thăm thía: “Cho nên mới nói ghen, thanh niên trai tráng, sau này phải quản lý nửa người dưới của mình cho thật tốt, tranh thủ đừng trở thành cục phân chuột kia.”

Tổng Dịch thừa nhận anh bại dưới tay của cô, có chút mệt mỏi: “...Em đi mau đi, tốt nhất sau này đừng gặp lại nhau nữa.”

Thích Nam lẩm bẩm trong miệng, cậu công tử này thật vô tình, vì vậy càng phản kích không thương tiếc: “Nói y hệt như mỗi ngày tôi đều cầu mong gặp được anh vậy.”

Nói xong, cô kéo lê cái chân bị thương của mình, xoay người để lại cho anh ta một bóng lưng rất phong độ.

Bởi vì Tổng Cảnh hay Dịch Tĩnh đều không ra mặt làm sáng tỏ câu chuyện, cho nên tin tức của Tổng Cảnh và Dịch Tĩnh liên tiếp tàn sát các tạp chí lớn, càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Điều này khiến cho một đám người nhàn rỗi không có chuyện làm thêm dè dặt suy đoán đủ thứ chuyện, vì vậy các loại ngôn luận có bài bản không có bài bản đều bay đầy trời.

Đang lúc Thích Nam giơ tay đầu hàng với mức độ quan tâm của giới truyền thông đối với ảnh đế, thì một loại tin tức ‘ngựa đen*’ đã trở thành tiêu đề giải trí. Sau khi trải qua một loạt biến hóa, độ sốt này có thể sánh bằng với tin tức Tổng Cảnh và Dịch Tĩnh chia tay.

*Ngựa đen: ám chỉ người/vật mà ai cũng nghĩ sẽ thua cuộc/không ra gì lại thắng trận một cách bất ngờ

Dùng từ ‘ngựa đen’ để hình dung cũng không được chính xác lắm, bởi vì một trong những nhân vật chính của tin tức chính là nữ minh tinh Nhậm Thanh Ninh đã từng ra nước ngoài phát triển. Nhân vật chính còn lại chính là ... Dung Trinh, người nắm quyền của nhà họ Dung.

Nội dung tin tức không nhiều lắm, còn có loại mùi vị đặc ý ôm được của quý trọng tay. Trọng điểm của bài thông tin chính là những tấm hình mờ hồ không rõ ràng nhưng có thể xác thực thân phận, địa điểm còn là khách sạn quốc tế Hằng Nguyên.

So với tin tức bất quá về những tiểu minh tinh hạng bét thì cũng không có gì khác biệt. Chỉ vì nhân vật chính đổi thành nữ minh tinh số một và người cầm quyền thần bí nhà họ Dung thì độ sốt có thể so với Trời và Đất. Huống chi người này còn là nữ minh tinh số một mới về nước, chuẩn bị hợp tác với ảnh đế, nóng bỏng tay! So với người khác, biểu hiện của Thích Nam sau khi nhìn thấy Dung Trinh trên tạp chí giải trí có vẻ kinh ngạc nhiều hơn. Nhìn thấy ngày tháng thông báo ‘Hai người cùng nhau đi vào khách sạn’, cô không khỏi nghĩ tới cái ngày Dung Trinh ‘đi thăm một người bạn’ khoảng nửa tháng trước.

Thì ra, người Dung Trinh đi gặp chính là cô ta...

Nhất định không sai, nếu Dung Trinh chỉ là đi gặp một người bạn, tại sao Dung Trác lại che che giấu giấu, không bình thường giống như bị người ngoài hành tinh gửi gắm cái gì vậy.

Thích Nam có lòng muốn hỏi chuyện Dung Trác, nhưng tìm không ra cách. Cậu ta hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô. Cũng không biết có phải lần trước bị cô bắt làm nô dịch, ghi hận trong lòng, không thèm nhận cả điện thoại của cô không.

May mà Thích Nam cũng không quan tâm lắm về câu trả lời, cho nên sau khi không tìm được cậu ấy cũng quên mất đi. Mà sau khi chuyện xì căng đan của Dung Trinh và Nhậm Thanh Ninh truyền ra ngoài, dường như cô không quan tâm, cũng như không tìm Dung Trinh để chất vấn.

Hình như cô không để trong mắt những tin tức này, mặc dù chúng nó tồn tại khắp nơi. Cũng như không phải bởi vì tin tức này mà hình thức chung đụng của cô và Dung Trinh phát sinh sự thay đổi nào.

À, cũng không phải hoàn toàn không thay đổi.

Theo tiến triển lành lặn của chân bị thương, Thích Nam bị cấm dục lâu ngày cũng bắt đầu nhin không được. Theo như cô, cơ thể có thể vô dục vô cầu, nhưng suy nghĩ không thể không thăng hoa. Thế giới tinh thần của cô đã lâu không được thỏa mãn rồi.

Vì vậy, để mua lấy chiều bài cung cấp món ăn tinh thần, cô xin được phép đứng ngoài ngắm nhìn toàn bộ quá trình Dung Trinh tắm rửa. Đương nhiên, đó là vì cô viện lý do ‘giúp anh lấy khăn lông, đưa quần áo’. Đừng cảm thấy kỳ lạ cô phải che đậy hành vi của mình, cũng có lúc Dung Dung nhà cô biết mặc cỡ đấy ạ. Cô nên biết điều một chút.

Nhìn thì sướng mà cơ thể của mình lại không cho phép, cô không khỏi phát sinh cảm giác khổ sở: “Cầu mong chân của em ngày mai lành hẳn!”

“Nói cho đúng là em nên biết chút ít về vấn đề tự bảo vệ mình.” Dung Trinh phản đối cô ra mặt. So với hi vọng cô khỏi hẳn sớm một chút, anh càng hi vọng cô biết giải quyết vấn đề ngay từ đầu, ví dụ như bảo vệ mình không để bị thương.

Thích Nam biện giải cho mình: “Lòng người hiểm ác, luôn có lúc khó có thể phòng bị. Chẳng lẽ anh chưa bao giờ vấp ngã hay sao?”

“Không có.” Dung Trinh thân nhiên nói, nói xong chỉ thị cô mang khăn lông tới.

“Phải thành thật, điều này rất quan trọng.” Rõ ràng Thích Nam không tin, “Em sẽ không cười anh đâu.” Cô vừa nói vừa nhìn theo khăn lông, đồng thời ánh mắt không cần thận dần lên nửa người dưới trần truồng của anh.

“Cười?” Dung Trinh nhìn về phía cô, “Em cho rằng người kéo lê chân bó thạch cao là ai hả?”

Thích Nam nghẹn lời, sau đó không buông tha, sắc giọng nói: “Lần trước anh quần đùi như củ cải trắng là gì!”

Dung Trinh: “.....”

Phải rồi, trên đài đấu võ mồm, từ trước tới nay cô đều chiếm thượng phong.

Đột nhiên Thích Nam nghĩ tới, bất luận là chân thạch cao của mình, đùi củ cải trắng của Dung Trinh, tất cả đều là do Tô Yên ban tặng. Cô rất ít khi nghĩ tới người phụ nữ kia, bây giờ nhớ tới mới phát hiện, ngay cả một chút tin tức của đối phương cô cũng không nghe thấy. Đột nhiên hoàn toàn biến mất như vậy, nếu như không phải có người sau lưng làm ra chuyện này, nói kiểu gì cô cũng không tin. Mà sẵn lòng vì cô làm ra chuyện này thì cũng chỉ có...

Mặc dù có suy đoán, nhưng cô cũng không định dò hỏi, chỉ là tăng thêm phiền não mà thôi.

“Dung Dung.”

“Chuyện gì?”

Thích Nam nói: “Em đã nói, em yêu anh thì phải?”

Dung Trinh dừng lại động tác mặc quần áo, ngấp ngừng, nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng.

Thích Nam nhìn thẳng vào mắt anh: “Vậy còn anh?”

____ Trước đó không bao lâu, cô chỉ là muốn tìm được một người bạn có thể chung đụng với mình, không cần yêu, cũng chả liên quan tới thương. Nhưng bây giờ, lòng tham của cô lại muốn đối phương đáp lại, trở nên mất quy tắc.

Dung Trinh không trả lời ngay lập tức. Anh tiến lên vài bước lại gần cô, giơ tay lên, đặt lên cổ cô.

“Em chỉ muốn một câu trả lời của anh thôi, mà anh lại muốn động chân động tay chiếm lời em hả?” Miệng Thích Nam đùa giỡn. Nhưng hình như chỉ có như vậy thì mới có thể che đậy sự khẩn trương dưới hàng mi run rẩy của cô.

Dung Trinh không nói gì, động tác khó hiểu, cời ra hạt nút áo thứ nhất của cô.

“Nè nè, biết đùa bốn lưu manh vậy...”

Nút áo thứ nhất cời ra, để lộ một chiếc nhẫn màu bạc treo lơ lửng.

Ngón tay của Dung Trinh lướt nhẹ trên nhẫn vài vòng, anh khẽ cúi đầu nhìn cô: “Sau khi ly hôn anh đã từng nghĩ qua, lần sau anh kết hôn, người đó phải là người anh yêu.”

“Anh đang đợi một ngày nào đó, em nguyện ý đeo lên chiếc nhẫn này.”

Đó là câu trả lời của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Váy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chiến Tranh Lạnh

Thích Nam không hề nghĩ tới nữ chính trong tin tức xì căng đan lại xuất hiện trước mặt của mình ngày hôm sau.

Không sai, hiện tại, ngồi trước mặt cô chính là Nhậm Thanh Ninh đường đường chính chính. Khi nữ minh tinh hạng nhất phát triển hàng năm ở giới điện ảnh và truyền hình nước ngoài mỉm cười nhìn mình thì Thích Nam có loại cảm giác mơ màng không chân thật.

Tất nhiên là cô vẫn còn tỉnh táo. Trên thực tế, cô mới vừa từ trên giường đứng dậy, trên người còn mặc áo ngủ có hình Tiểu Hoàng Nhân (*Minions) nhe răng cười hề hề chưa kịp thay, mặt chưa kịp rửa, ngay cả đầu tóc loạn cào cào chưa kịp chải suông sẻ. Bộ dạng không xong của cô như vậy làm sao có thể địch nổi vị đại minh tinh Nhậm có thể bay thẳng tới Paris tham dự chương trình biểu diễn thời trang.

Nói không thể địch nổi cũng không đúng, Thích Nam thừa nhận, bản năng của cô bày ra sự đồ kỵ đối với người phụ nữ xuất hiện trong tin tức xì căng đan cùng với người đàn ông của mình, cũng như cảm thấy đối phương tới tận nhà gõ cửa là có ác ý. Mặc dù từ lúc vào cửa tới giờ, đối phương mỉm cười liên tục, ngay cả lúc cô chỉ dùng nước sôi để nguội mời đối phương, cô ta cũng chỉ thân thiện nói lời cảm ơn, hiện rõ phong cách của một nữ thần.

Không có gì bết bát hơn so với tự ti mặc cảm này.

Cũng may, Thích Nam chỉ chán nản nhụt chí chưa tới một phút, sau đó lại dấy lên hùng hục ý chí chiến đấu.

“Nếu như cô muốn tìm Dung Trình thì có thể tới công ty tìm anh ấy. Anh ấy đã đi làm.”

Nhậm Thanh Ninh không đáp trả tiếp tục, ngược lại không đầu không đuôi hỏi một câu: “Cô có đọc qua tin tức của tôi và Dung Trình không?”

Đột nhiên nhắc tới chuyện này, Thích Nam không hiểu ý tứ của cô ta. Cô nhìn cô nàng một cái, trả lời: “Có đọc sơ qua.”

Nhậm Thanh Ninh nói tiếp: “Đó là ngày tôi trở về nước, anh ấy đưa tôi đi khách sạn.”

Thích Nam “.....”

Cô không hiểu ý của cô ta là muốn làm sáng tỏ quan hệ của cô ta và Dung Trình là thuần khiết, hay là muốn ám chỉ quan hệ của họ rất tốt.

Trong lúc cô đang nghi hoặc, cô lại nghe Nhậm Thanh Ninh tiếp tục.

“Anh ấy vẫn như cũ, tôi và anh ấy đã không gặp nhiều năm rồi.” Nhậm Thanh Ninh dừng lại một chút, mỉm cười nói: “Kể từ sau khi chúng tôi chia tay nhau.”

Lần này, Thích Nam hoàn toàn im lặng.

Không thể không nói, bạn gái cũ tìm tới cửa gì đó thật quá buồn nôn!

Đương nhiên, cô chưa bao giờ cho rằng lịch sử tình cảm của Dung Trình trắng toát không tì vết giống như tuyết trên đỉnh núi Phú Sĩ. Suy cho cùng anh vẫn là người nổi bật trong đám đông, mang theo ánh hào quang sáng chói. Nếu nói không tóm được một vài ánh mắt của người khác phái, cho dù chết cô cũng không tin.

Không phải cô không để ý người cũ tới tìm mình, chẳng qua cô chỉ có thể dùng lý trí để cự xù. Nhưng bạn gái cũ lại tới cửa khiêu khích, điều này quả thật đánh thẳng vào ranh giới nhẫn nhịn cuối cùng của cô!

“Nhậm tiểu thư, tôi có chút tò mò.” Thích Nam ngả người dựa lưng trên ghế sa lon như người không xương, “Cô có sở thích tưởng niệm quá khứ trước mặt bạn gái đương nhiệm của bạn trai cũ à?”

Nhậm Thanh Ninh siết chặt bàn tay căng thẳng, rất nhanh sau đó liền thả lỏng. Cô nàng đóng đưa ly nước, khẽ miệng hơi cong lên: “Mùi thuốc súng rất nồng.”

Thích Nam nghiêng nghiêng đầu, nói: “Nhậm tiểu thư thật biết nói đùa, rõ ràng là mùi mật ong.”

Trên khay trà trước mặt hai cô có lon mật ong, là mật ong Thích Nam ngâm trà tối hôm qua đã quên thu dọn.

Ánh mắt Nhậm Thanh Ninh rơi trên lon mật ong, ngừng lại một chút, sau đó thu hồi lại, cười áy náy: “Là khứu giác của tôi đã sai.” Nói tới đây, cô cảm

túi của mình đứng lên, “Nếu Dung Trinh không có ở nhà, vậy tôi tới công ty tìm anh ấy.”

Thích Nam miễn cưỡng vẫy tay chào cô ta: “Không tiễn... Phải rồi, Nhậm tiểu thư cũng nên chú ý một chút, không nên nghi ngờ nguyên lý đạo đức của đám chó săn trong nước. Hôm nay bọn họ vẽ vờ tin đồn của cô và bạn trai cũ, không chừng ngày mai lại truyền bá cô yêu thích nhân thú. À, xin lỗi xin lỗi, tôi không có ác ý, chỉ là muốn nhắc nhở Nhậm tiểu thư nên có chút tự giác. Gây ra xì căng đan với bạn trai của người khác chỉ một lần là đủ. Hai lần ba lượt gây chuyện chỉ mang lại phiền phức cho người khác mà thôi.”

Nói tới đây, trên mặt cô hiện rõ vẻ đau khổ, công khai bố cáo với đối phương, mình chính là một thanh viên đang phiền não.

“Nhậm tiểu thư.” Thích Nam nhìn thẳng Nhậm Thanh Ninh, cười nói, “Cô thông minh như vậy, sẽ không ngã một hố hai lần, đúng không?”

“.....” Nhậm Thanh Ninh trả lời, “Tôi sẽ chú ý.”

“Vâng, tôi tin cô!”

“.....”

Sau khi dùng phương thức không tính là nhã nhặn tiễn đưa vị khách không mời mà tới này xong, Thích Nam trầm tư một hồi, cầm điện thoại di động lên, gọi cho Dung Trác. Đường như vị huynh đệ Lạt Điều này của cô cuối cùng cũng bị vũ trụ trục xuất trở về trái đất, sau một khoảng thời gian dài mất tích, lần đầu tiên trả lời điện thoại của cô.

Đối với Thích Nam, cậu ta nhận điện thoại của cô là chỉ vì cậu ta biết mình sai. Bởi vì sau khi mở miệng lên tiếng, cô có thể cảm nhận một cách rõ ràng, đối phương đang vô cùng ảo não, một câu ‘Tại sao lại là cậu’ thoát ra không kịp kiểm chế.

Về mặt Thích Nam không rõ vui buồn, hỏi cậu ta: “Cậu đang tránh mặt tôi?”

“Chuyện là thế này, bạn gái mới của mình quá nghiêm. Nếu như cô ấy biết được mình nói chuyện điện thoại với người con gái khác sau lưng cô ấy, cô ấy sẽ gây lớn chuyện. Cho nên...” Dung Trác nghiêm túc nói, “Không phải là mình muốn trốn cậu!”

“Hả? Quan luôn cả việc cậu nói chuyện với thím Út của cậu à?”

Dung Trác kinh ngạc, ngậm miệng cắn một cú lên đầu lưỡi, đau như hít vào hơi lạnh: “Thím?”

Thích Nam bắt lấy Bàn Thu mới vừa lộn qua chân của mình, ôm nó lên nằm trên đùi mình, vừa gãi cằm của nó vừa thản nhiên nói: “Tối hôm qua chú Út của cậu đã cầu hôn tôi rồi.”

Dung Trinh đâu có trực tiếp cầu hôn, nhưng những lời đó chẳng khác gì đã cầu hôn.

“Cầu cầu... cầu hôn?”

“Ừ.”

Dung Trác tức giận: “Cậu lại muốn chơi mình?”

“Vốn dĩ tôi còn đang cân nhắc, nhưng vừa rồi tôi đã quyết định tạm thời không đồng ý.”

Dung Trác nhăn nhó, nói: “Không phải là bởi vì mình chứ hả? Tiểu Nam Nam, vậy mà cậu cũng quan tâm tới ý kiến của mình...”

Thích Nam cất lời cậu ta, ngăn chặn mức độ tự luyến của cậu ta bộc phát: “Mới vừa rồi, bạn gái cũ của cậu Út cậu tới thăm. Muốn biết bạn gái cũ nào phải không?” Cô nói xong, mở lớn loa TV. Giọng nói của Nhậm Thanh Ninh tiếp nhận phỏng vấn TV truyền tới đầu dây điện thoại bên kia.

Dung Trác: “.....”

Cậu ta ngậm miệng mím môi không nói tiếng nào.

Thích Nam đặt hộp điều khiển TV xuống, tay chuyển sang xoa nắn lỗ tai lông xù của Bàn Thu: “Ngày hôm đó cậu muốn nói gì đó với tôi, ví dụ như những chuyện ‘đào hoa’ của chú Út cậu chẳng hạn?”

Ý của cô chính là ngày hôm đó, dường như vị huynh đệ Lạt Điều Dung Trác này của cô rất tò mò về việc chú Út nhà cậu ta có biểu hiện gì lạ thường hay không, nhưng rốt cuộc cũng không chịu nói ra. Trùng hợp thay, nửa tháng sau, xì căng đan của Dung Trinh và Nhậm Thanh Ninh bay đầy trời. Điều này chứng minh, chuyện này quả thật xảy ra vào ngày đó nửa tháng trước.

Tổng hợp lại tất cả, Dung Trác đã sớm biết chuyện gì đã xảy ra ngày hôm đó, cũng như muốn nói cho cô nghe, chỉ là không biết rốt cuộc tại sao lại bỏ mặc.

Bị vạch trần tâm tư, giọng nói của Dung Trác trở nên ngượng ngùng: “Mình chỉ muốn nói cho cậu biết, ngày hôm đó chú Út đi viếng mộ thầy giáo cũ của chú ấy.”

“Thuận tiện đi thăm luôn bạn gái cũ?”

“...Nói là ngẫu nhiên mới đúng với sự thật.”

Trên thực tế, thầy giáo cũ qua đời kia của Dung Trinh chính là cha của Nhậm Thanh Ninh. Dung Trác truyền đạt lại tin tức này cho Thích Nam, nhưng chỉ đổi lấy câu trả lời lãnh đạm của người kia.

“Cho nên đây mới chính là môi trường thích hợp cho thiếu nam thiếu nữ phát triển tình yêu thuần khiết?”

Không thể phủ nhận, đây quả thật là một bối cảnh tiêu chuẩn cho phim thần tượng!

Dung Trác ghen hờn: “Bọn họ đã chia tay...”

“À, ai đã đập tan uyên ương vậy?”

“.....”

Giờ phút này, Dung Trác đã hoàn toàn tin tưởng, từ lúc tiếp nhận điện thoại của Thích Nam, cậu ta đã rơi vào cái bẫy mà cô đã giăng, bị cô ép sát từng bước. Giọng nói nghe ra rất bình tĩnh, nhưng ẩn giấu ác ý thật sâu!

Dung Trác rất muốn cúp điện thoại ngay lập tức, nhưng lại lo lắng cô sẽ suy nghĩ bậy bạ đoạn tin tức ngắn ngủi mình vừa tiết lộ. Nếu như mình trở thành đầu sỏ phá hư tình cảm của cô ấy và chú Út, chú Út nhà mình nhất định sẽ tố mình đến Châu Phi mất!

Nghĩ tới đây, cậu ta nuốt một ngụm nước miếng một cách khó khăn: “Nói vậy thôi chứ cả hai bọn họ không tâm đầu hợp ý như vậy đâu.” Nói tới đây, cậu ta thấp giọng đi, “Trên thực tế, chú Út là người bị bỏ rơi.”

“Vi vậy mấy năm qua không thể cam lòng?” Thích Nam sâu kín tiếp nhận, “Hàng năm mượn cơ hội viếng mộ, hi vọng có thể ‘thuận tiện’ gặp lại bạn gái cũ?”

Đột nhiên Dung Trác ho khan vài tiếng dồn dập, giống như bị sặc nước miếng.

Thời gian cuộc gọi trong điện thoại cầm trên tay giống như trái bom nổ chậm đang bước vào thời điểm chết chóc, nhìn thôi cũng cảm thấy hết hồn hết vía!

Mẹ nó! Tại sao anh lại cảm thấy nội dung câu chuyện càng ngày càng nguy hiểm!

Cậu ta khóc không thành tiếng: “Tiểu Nam Nam à, cậu làm ơn đừng suy nghĩ nhiều có được không! Cậu phải tin tưởng, trong lòng chú Út chỉ có một mình cậu thôi!”

“Là thế à? Vậy mà tôi còn tưởng rằng, nửa tháng trước, cậu đang lo lắng có phải tôi đã trở thành côn trùng bé nhỏ đáng thương xâm nhập vào góc khuất tình yêu của người khác không.”

Dung Trác: “.....”

Thích Nam vuốt ve lỗ tai của Bàn Thu. Bàn Thu vừa tránh né vừa đưa bàn chân ú ừ cào cào bàn tay trên tai của mình. Thích Nam cố ý không cho nó được như ý. Một người một mèo đùa giỡn hơn một lúc sau, Thích Nam ngừng tay, đổi qua cào cằm của nó.

Bàn Thu quên đi thù xưa, nằm trên đùi cô thoải mái ngủ khò khò.

“Được rồi. Đại khái tôi đã hiểu ra nguyên nhân hậu quả.” Thích Nam nhìn mèo của mình một cách chăm chú, nói: “Tiểu Trác Tử, rảnh rồi mang bạn gái cậu tới chơi.”

Mí mắt Dung Trác nháy liên tục: “...Có rảnh.”

Nói xong, thấy cô không nói gì nữa, cậu ta lật đật cúp máy như không thể đợi được nữa. Cúp điện thoại xong, thật lâu sau cậu ta vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

____ Đại khái tôi đã hiểu ra nguyên nhân hậu quả rồi.

Dung Trác che mặt, nước mắt rơi không tiếng động. Cậu ta cảm thấy, tin tức vừa mới bị tiết lộ làm thế nào cũng không tạo ra kết quả tốt gì!

Anh nhất định sẽ bị chú Út lưu đây!

Trong khi Dung Trác lo lắng giống như con kiến trong bình thủy tinh, Thích Nam lại bình tĩnh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Thậm chí cô còn chuẩn bị trà bánh lên ban công ngồi, hưởng thụ thời gian thanh thản dưới ánh mặt trời sáng mai ấm áp.

Sau khi ăn sáng xong, cô cầm kịch bản đi tìm Tổng Cảnh, mãi đến tận khuya mới trở về.

Phòng khách vẫn còn đang mở đèn, Dung Trinh đang ngồi trên sa lon đọc báo, thấy cô đi vào thì ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Thích Nam nghênh đón ánh mắt của anh, cười khanh khách chào hỏi: “Anh đã trở lại, hôm nay thật sớm!”

Dung Trình nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ treo trên vách tường, đồng hồ vừa đúng 11 giờ đêm.

11 giờ đêm, không tính là sớm.

Loại cảm giác giống như vừa mới tán thưởng thời tiết quá đẹp, quay đầu lại thì đã phát hiện ngoài trời mưa gió không ngừng khiến người bình thường nào cũng sẽ cảm thấy lúng túng, nhưng Thích Nam hoàn toàn không có sự giác ngộ này. Mặt cô không đổi sắc, sửa lại lời nói: “Nhờ Tổng Cảnh chỉ giáo vài chiêu kỹ thuật biểu diễn, không để ý thời gian đã trễ.”

Dung Trình khẽ cau mày: “Lần sau đừng về trễ nữa.”

“Hiểu rồi!” Thích Nam nói xong gấp một cái, “Mệt quá, em đi ngủ.”

Cô không chờ Dung Trình trả lời, kéo lê chân bị thương đi về hướng cầu thang.

Thường ngày, cô sẽ bám dính Dung Trình đòi ôm. Hôm nay lại giấc ngộ rất cao, năng lực tự lực cánh sinh tăng không ngừng nghỉ.

Dung Trình nhìn theo bóng lưng của cô không nhúc nhích. Cho đến khi dưới chân truyền lại một cảm xúc ngứa ngáy.

“Meo meo ~”

Bàn Thu cọ xát bắp chân của anh.

Ngày hôm sau, Thích Nam vẫn đi ra ngoài như cũ, trở lại cũng rất muộn. Cam kết ngày hôm qua biến sạch không còn dấu vết.

“Hôm nay em cũng sớm thật!”

Lần này Dung Trình không nhìn đồng hồ, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Thích Nam hài hước: “Có phải anh phát hiện hôm nay em đẹp một cách đặc biệt động lòng người?”

Dung Trình không để ý đến lời cười đùa của cô, kéo vấn đề trở về muộn trở lại trọng tâm. Anh hỏi: “Lại trễ vì thỉnh giáo Tổng Cảnh?”

“Cũng không phải trễ lắm mà.” Thích Nam liếc nhìn đồng hồ, biện minh cho mình, “So với ngày hôm qua còn sớm hơn mười phút!”

Cô biện minh cho mình, nhưng không phủ nhận câu nói của anh. Cô muốn anh hiểu được, bởi vì một người đàn ông khác mà cô hết lần này tới lần khác về nhà muộn.

Dung Trình không nói câu nào, đứng dậy đi vào phòng sách.

Thích Nam cũng đi, nhưng là đi lên sân thượng nhìn cảnh đêm.

Không biết đã qua bao lâu, Dung Trình cũng lên sân thượng. Vì ánh đèn không chiếu tới góc này của sân thượng, cho nên bóng dáng của anh ẩn hình trong bóng tối, giọng nói trầm thấp âm chìm như bóng đêm.

“Ngày mai cắt bỏ thạch cao rồi.”

Cô chỉ bị gãy xương nhẹ, dưỡng thương một tháng như lời dặn của bác sĩ thì có thể cởi bỏ ống thạch cao cồng kềnh này.

Dĩ nhiên Thích Nam vẫn còn nhớ lời dặn của bác sĩ. So với ai khác, cô càng muốn trở lại cuộc sống gọn gàng linh hoạt xưa kia.

“Vâng, em biết.” Cô nhìn chân bị thương, “Em đã hẹn đi cùng với Tiểu Trác Từ.”

Dung Trình chưa kịp mở miệng thì phải nuốt lời nói trở lại, ánh mắt u ám.

“Ừm, đi ngủ thôi.”

Ngày hôm sau, Dương Hàng tới sớm hơn thường ngày đón Dung Trình đi làm. Trên đường tới công ty, anh nhạy cảm, cảm nhận được thủ trưởng của mình lại càng ít nói hơn trước. Xác thực mà nói, vị thủ trưởng này của anh đã không được bình thường hai ngày nay rồi, số lần thất thần gia tăng rõ ràng. Đã có mấy lần anh len lén quan sát, nhìn thấy vị này đang thất thần.

Trên đường tới công ty đều im lặng.

Lúc lấy thang máy lên lầu, Dương Hàng đưa bản báo cáo hành trình cho Dung Trình: “Đây là hành trình mới được sắp xếp, xin ngài xác nhận.”

“Ừ.” Dung Trình nghe xong cũng không phản đối, “Cứ như vậy đi.”

Dương Hàng thu lại bản hành trình, im lặng đứng vào vị trí phía sau anh, làm tròn chức trách một trợ lý ưu tú.

Thang máy từ từ lên cao, trong im lặng, Dương Hàng mở miệng hỏi:

“Không phải hôm nay Dung tiên sinh quyết định nghỉ phép sao?”

Dung Trình trả lời: “Kế hoạch có thay đổi.”

Dương Hàng do dự một chút, cuối cùng vẫn là quyết định mở miệng: “Dung tiên sinh cũng nên để ý một chút tin tức giải trí đi.”

Nếu không phải là đóng góp ý kiến trên lãnh vực đạo kiếm thương trường thì cũng là chính sách quốc gia, hôm nay vị trợ lý ưu tú này lại nhắc tới tin đồn trong làng giải trí thì thật sự không quá phù hợp. Nhưng anh cứ nói thẳng ra như vậy, hơn nữa... Hiệu quả thật không tệ.

Dung Trình liếc mắt nhìn anh một cái, cúi đầu như suy nghĩ điều gì.

Một ngày này, sau khi Dung Trình vào phòng làm việc, tin tức đầu tiên sau khi mở máy vi tính ra để xem xét không phải là thị trường chứng khoán, mà là tin tức giải trí.

Sau khi anh nhìn thấy tin tức xì căng đan của mình và và nữ minh tinh đang hot, Nhậm Thanh Ninh, anh cảm thấy anh tìm ra được ngọn nguồn của cuộc chiến tranh lạnh đột nhiên xuất hiện này.

Bên này, tâm tình Dung Trác cũng hết sức phức tạp, bởi vì cậu ta bị Thích Nam bổ nhiệm làm sứ giả bảo vệ. Phần vịnh dự lớn lao đặc biệt từ trên trời rơi xuống hiển nhiên vượt khỏi phạm vi cậu ta có thể thừa nhận. Mãi cho đến khi tới bệnh viện mà tâm tư cũng không thể ổn định được.

Thích Nam có cảm giác có một con khi gãi tai cào má đang đi bên cạnh mình. Thấy sau một hồi mà cậu ta vẫn không dừng được, cô không thể nhịn được nữa, nhắc nhở: “Mới qua một đêm mà cậu đã trở về thời nguyên thủy rồi hả?”

“Cái gì?” Dung Trác không hiểu ý của cô, chỉ là trực giác cho anh biết không nên tìm hiểu thì hơn. Vì vậy anh chuyển đổi đề tài: “Minh tưởng người đưa cậu đi bệnh viện sẽ là chú Út.”

Thích Nam thân nhiên nói: “Đang chiến tranh lạnh.”

Dung Trác vô cùng đau khổ, kêu lớn: “Các người đừng tùy hứng như vậy có được không?”

Trong lòng cậu ta đau xót cũng giống như vết mặt của mình vậy, hoàn toàn quên mất người bên cạnh, nhìn không ra đang giả đồ. Một tiếng kêu lớn cuốn hút vô số ánh mắt của người đi đường quay đầu nhìn lại.

Tổng Cảnh là một trong những người đó.

Anh đeo mắt kính đen ngụy trang, vô cùng bắt mắt. Ít ra mới vừa nhìn thấy, Thích Nam đã chú ý tới anh, nhìn lại lần thứ hai liền nhận ra đó là ai.

Ánh mắt của cô bỗng bừng sáng rực lên.

So với ‘khi con’ bên cạnh, sự hấp dẫn của nam thần quả thật có thể đột phá một trời. Vì vậy cô không hề thương tiếc, bỏ lại vị huynh đệ Lạt Điều của mình, đi sang nam thần nhờ cậy.

Vì vậy, mới vừa hết đau khổ, Dung Trác đã nhìn thấy đối tượng mà mình luôn luôn phải lo lắng đang nói chuyện cười đùa với một người đàn ông khác.

“.....” Cậu ta lặng lẽ quan sát Tổng Cảnh, cuối cùng cũng đưa ra được một kết luận, mặc dù người đàn ông này có sở thích ăn mặc kỳ quái, nhưng lọt đi những trang phục quái dị này thì vẫn có thể xem là một người đàn ông có chất lượng tốt!

Đột nhiên cậu ta có chút lo lắng cho chú Út của mình.

Cậu ta cảm thấy mình có nghĩa vụ phòng thủ chiến địa cho chú Út. Cậu nhéo eo của Thích Nam một cái, nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Người thứ ba là bom nổ chậm phá hư tình cảm, không thể có!”

Thích Nam đẩy tay của cậu ta ra, nói một cách sâu xa: “Cậu đang nói Nhậm Thanh Ninh hả?”

Dung Trác: “.....”

Đang lúc anh dừng chiến đấu làm một chiến sĩ phòng thủ chiến địa ngoan cường, anh lại gặp phải tạo phản của phe mình ra sức tấn công, chết!

Dung Trác không có thời gian thương tiếc cho mình, bởi vì Thích Nam lại như không nhìn thấy anh, tiếp tục nói chuyện với Tổng Cảnh.

“Đúng rồi, tại sao anh lại tới bệnh viện?” Thích Nam hỏi thăm Tổng Cảnh.

Tổng Cảnh cười cười, liếc mắt về một chỗ cách đó không xa, Tổng Dịch đang cười đùa với một thiên thần áo trắng nào đó. Thích Nam có chút nghi ngờ

thị lực của mình, nếu không, tại sao cô lại nhìn thấy một cái đầu heo sưng chù vù thay vì một chàng công tử nhà họ Tống phong độ tài năng xuất chúng?!

“Đây chính là kết quả của việc quấy rầy nữ bác sĩ trong lúc đi khám khoa nam chăng?”

Tống Cảnh bật cười, không có lời giải thích.

Thật ra, anh cũng không rõ ràng lắm, nhưng thương thể trên mặt Tống Dịch quả thật là có liên quan tới phụ nữ, um, chỉ là không phải bác sĩ khoa nam.

Mặc dù Thích Nam hiếu kỳ về việc chàng công tử này đã làm cái gì mà khiến người người oán tránh đánh thành đầu heo, nhưng cô quý trọng thời gian ở chung với người đàn ông này hơn, cho nên dời sự chú ý của mình lên người Tống Cảnh: “Hôm nay tôi còn có thể tới nhà anh không?”

Tống Cảnh mỉm cười dịu dàng: “Có thể.”

Dung Trác vừa mới nghe được gian tình sẽ kéo tới nhà người đàn ông hoang dã kia, không thể nào giữ im lặng được nữa, chen vào một câu: “Con nít ngoan lúc nào cũng nên nhớ tới nhà của mình.”

Thích Nam nghe vậy, gơ tay lên sờ sờ đầu của cậu ta, tay kia nhét chìa khóa vào tay của cậu: “Bé ngoan, ngoan!”

Dung Trác: “.....”

Thích Nam xoay sang Tống Cảnh, mắt sáng ngời: “Cầu xin chứa chấp ~”

Bộ dạng này của cô thật giống như thú cưng lông mềm... Lúc Tống Cảnh phục hồi lại tinh thần thì đã thấy tay của mình đang đặt trên đầu của cô. Anh sùng sốt, ngay sau đó liền vuốt vuốt tóc cô.

Thích Nam cũng sùng sốt, ngay sau đó lại hoan nghênh cử chỉ thân mật giống như anh trai của anh.

Dung Trình vừa tới bệnh viện nhìn thấy chính là một màn này. Anh đứng từ xa dõi mắt nhìn, cuối cùng cũng lặng lẽ xoay người ra khỏi bệnh viện.

Thích Nam không biết Dung Trình đã tới, kiểm tra chân bị thương xong, xác định đã lành hẳn thì tháo bỏ thạch cao. Sau khi xử lý xong chuyện của mình, cô đuổi vị huynh đệ Lạt Điều của mình về, sau đó theo Tống Cảnh trở về nhà trọ của anh.

Hoạt động vừa phải có thể hóa giải sự xơ cứng do mang thạch cao, nhưng cũng không thể vận động quá kịch liệt. Thích Nam nhớ kỹ lời dặn của bác sĩ, mượn gậy chống đi tới đi lui trong căn hộ của Tống Cảnh. Mặc dù đã tới nơi này rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô đi tham quan căn hộ.

Tống Cảnh pha trà trong phòng uống trà, cô liền đi xung quanh nhìn một chút. Hết sức ngẫu nhiên, cô mở ra một gian phòng bố trí cho trẻ con. Trong phòng đủ đủ loại đồ dùng cho con nít, đồ đạc còn rất mới, giống như chưa từng dùng qua.

Đột nhiên phát hiện một căn phòng như vậy, Thích Nam có chút sùng sốt.

“Đã quên dọn dẹp.” Giọng nói của Tống Cảnh vang lên sau lưng của cô.

“Đây là...”

Không thể không nói, căn hộ của một người đàn ông độc thân mà có một gian phòng như vậy thì thật là kỳ lạ. Thích Nam không biết mình có nên hỏi hay không.

“Gian phòng bỏ hoang thôi.” Tống Cảnh cười cười, “Trà pha xong rồi, đi chứ?”

“...Vâng.”

Tống Cảnh đi trước về phía phòng trà. Không biết có phải ảo giác hay không, Thích Nam cảm thấy, bóng lưng của anh có chút cô đơn kỳ lạ. Đột nhiên cô nhớ tới lúc mình bị thương nhập viện, rồi lại nhớ tới Dịch Tĩnh, và đề tài phá thai mà lúc đó cô cứ cho rằng đùa giỡn.

Nếu như không phải là đùa...

Tống Cảnh đã từng tiết lộ, ngoài lý do cô thích người khác ra, lý do anh và Dịch Tĩnh chia tay còn bởi vì địa vị của anh trong lòng cô không sánh bằng sự nghiệp của cô nàng. Quả thật mang thai sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp...

Thích Nam ngăn cản bản thân mình suy nghĩ lung tung.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh, đột nhiên mở miệng hỏi: “Anh kia, anh có muốn thử điểm tâm ngọt do tôi làm không?”

Tống Cảnh sùng sốt. Anh nghĩ tới món bánh ngọt khéo léo cô nói tự tay mình làm lần đầu tiên gặp mặt, cảm thấy vui vẻ.

“Được.”

Thích Nam cười ngây ngô đi theo anh, thầm nghĩ, cũng chỉ có nụ cười của nam thần mới hấp dẫn như thế này.

Vẫn giống như hai ngày trước, lúc cô trở lại căn hộ của Dung Trình thì đã khuya lắm rồi, Dung Trình vẫn như cũ ngồi trên sa lon trong phòng khách. Hôm nay khác nhau ở chỗ là trên tay anh không có cuốn sách nào.

“Anh đã về, hôm nay thật sớm!” Thích Nam chào hỏi với anh, vẫn là câu nói đó, giống như băng ghi âm đúng giờ phát lại.

Dung Trình ngược mắt nhìn cô: “Mệt rồi hả? Muốn đi ngủ?”

Giọng nói không khác gì so với bình thường, nhưng Thích Nam lại cảm thấy có chút quái dị. Cô nuốt lại câu ‘Em muốn đi ngủ’, tạm thời sửa lại câu trả lời: “Nói vậy! Sẽ phải trở lại tổ kịch rất nhanh, em muốn treo đèn chiến đấu đêm khuya đọc kịch bản.”

“Thích Nam.”

“Chuyện gì?”

Dung Trình đứng dậy, đến gần cô, rất gần. . . Sau đó dừng lại, cách cô khoảng một nắm tay. Anh cao hơn cô rất nhiều, vì vậy lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, anh phải cúi đầu, còn cô thì phải lùi về phía sau ngưỡng đầu lên cao.

Cảm giác tư thế này rất yếu thế

Ánh mắt anh nhìn cô sâu sắc khó hiểu, trong đó xen lẫn tia nhìn bá đạo xem mình như một vật sở hữu, cùng với sự giận dữ lúc con mồi thoát khỏi lãnh địa, cộng thêm sự dịu dàng nhưng lại đè nén nơi sâu thẳm.

“Thích Tổng Cảnh?”

Đột nhiên anh mở miệng hỏi, nhưng không đợi cô trả lời mà tiếp tục nói: “Về sau không cho phép em thích nữa.”

Lúc nói những lời này, lông mày anh khẽ nhíu lại, dường như thừa nhận việc cô thích người khác là đã đụng chạm vào chỗ cấm kỵ của anh, khiến anh có cảm giác như cần phải trái cây chưa chín, vừa chua lại vừa chát. Nhưng rất nhanh, dựa vào sức kìm chế cao hơn gấp mấy lần so với người bình thường, anh niệm phong ngay lập tức tâm tình còn chưa kịp lan tràn đã bị bóng kín vào tận đáy lòng.

Trông anh gần như lạnh lùng.

“Ngày mai đi tới công ty với anh.”

Giọng điệu gần như ra lệnh, Thích Nam nhíu nhíu mày, ngay sau đó thả lỏng. Cô lùi về phía sau hai bước, thoát khỏi tư thế khiến cô có chút cảm giác bị ép bức, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Chưa bao giờ thấy anh bá đạo như vậy.”

Dung Trình thành nhiên nói: “Bây giờ đã thấy.”

Thích Nam nhún vai: “Không đi.”

“Sáng dậy sớm một chút.” Anh không đếm xỉa tới ý kiến của cô, ngang ngược thông báo cho cô biết. Sau khi nói xong thì anh xoay người đi lên phòng sách trên lầu.

Thích Nam đứng tại chỗ nhìn sàn nhà một cách xuất thần. Một lúc sau, cô lấy điện thoại ra gọi cho Dung Trác:

“Đang đi chơi ở đâu? Bị bà ngoại sói bắt nạt, cô bé quảng khăn đỏ quyết định bỏ nhà ra đi, xe bí đỏ của cậu có đón khách không?”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Giải Hòa

Thích Nam chỉ muốn nhờ Dung Trác gọi xe cho mình, không ngờ lúc xuống lầu thì gặp được cậu ta. Dường như giờ phút này, vị huynh đệ Lạt Điều của cô không có chút lòng tin nào đối với cô. Ấy vậy mà cô còn giờ chút thủ đoạn ngây thơ của học sinh cấp một.

“Cậu định bỏ nhà ra đi thật à?”

Thích Nam ra vẻ rất nghiêm túc, gật đầu: “Bù lại niềm tiếc nuối lúc còn bé.”

Khoé miệng Dung Trác co quắp: “Có ai lại mang việc không thể bỏ nhà ra đi thành tiếc nuối!”

Thích Nam không muốn tranh luận với cậu ta, phun ra hai chữ ‘quán bar’. Sau đó lại không biết nghĩ tới điều gì, cô rút từ từ trong bóp tiền ra một tờ giấy bạc mới toanh, rất có kiểu cách, nhét vào trong cổ áo của cậu ta, lời ít ý nhiều: “Tiền boa.”

Dung Trác: “.....”

Tờ giấy bạc treo trước ngực dường như cười nhạo anh giá rẻ, cậu ta giật nó xuống nhét vào trong túi quần, mặt giận dữ: “Ít ra phải cho nhiều thêm một chút chứ!”

Nói xong, nhìn thấy tư thế của Thích Nam giống như chuẩn bị móc tiền ra đưa tiếp, cậu ta lập tức rút người lại trên ghế tài xế: “Đừng nói cho chú Út biết mình dẫn cậu đi!”

“Ừ, không nói.” Thích Nam đáp ứng, nhưng trong lòng lại nghĩ, cô không nói Dung Trinh cũng sẽ đoán ra.

Một đêm này, dưới sự trợ giúp của huynh đệ Lạt Điều, cô an toàn bỏ trốn thành công. Cô tắt điện thoại, ngủ lại khách sạn một mình.

Tỉnh dậy, bên giường của cô lại im hơi lặng tiếng có thêm một người.

Cô yên lặng một giây, sau đó kéo chăn phủ lên đầu, giả chết.

“Em quên mang quần áo tắm rửa.” Không nghe ra được tâm tình của Dung Trinh qua giọng nói của anh.

Thích Nam làm bộ như không nghe thấy, cả người giấu trong chăn không nhúc nhích. Dung Trinh nhìn một hồi, ra tay moi cô từ trong chăn ra, để cô dựa vào mình, giúp cô mặc quần áo mình mang đến từng cái một. Trong quá trình này, chiếc nhẫn cô mang trên cổ không thoát khỏi cặp mắt của anh.

Ánh mắt của anh trở nên dịu dàng một chút.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay: “Muốn anh ôm em đi à?”

___ Anh vẫn không tha cho cô, mang cô tới công ty.

Mặc dù hai người vẫn ở trong tình trạng chiến tranh lạnh, nhưng biểu hiện lại không mấy cực đoan, không cãi và kịch liệt, không dùng lời nói bén nhọn tổn thương lẫn nhau. Nói chung lại thì chỉ lộ ra một loại cảm giác lười biếng ‘Hôm nay trời đẹp quá, rảnh rồi không có việc gì để làm, chiến tranh lạnh cho vui một chút vậy mà’.

Trong trận chiến tranh lạnh đặc biệt này, người nào thiếu kiên nhẫn hơn, người đó sẽ thỏa hiệp trước.

Là người bắt đầu cuộc chiến này, Thích Nam không muốn mình bị thua đơn giản như vậy. Bị ép đi công ty một lần nữa, ngay cả trốn cũng không thể trốn được, vậy mà cô vẫn không biểu lộ ý tứ tức giận gì. Hơn nữa, rõ ràng đây là anh cố chấp, cô đành chấp nhận thôi. Tuy nhiên, chấp nhận không có nghĩa rằng không để lại cho anh một ít ‘để nghị’.

“Không muốn. Phục hồi cũng rất quan trọng.” Cô nói xong, dẫn đầu đi trước.

Đi công ty thì đi công ty.

Thích Nam không nghĩ tới, vừa mới ra khỏi khách sạn, thì gặp một đám ký giả như ong vỡ tổ xông tới. Trong lúc kinh ngạc sững sờ, đám ký giả vây quanh hướng về phía cô, chụp hình lia lịa, thiếu chút nữa bị đèn nháy chói mắt.

Bọn ký giả này từng bước từng bước giống như mảnh hổ vồ mồi, nhưng phong cách lại tốt không thể ngờ được, hoặc có thể nói là tốt như chưa từng thấy qua bao giờ___

Mặc dù người người trong đám bọn họ chen lấn không ai chịu nhường ai, nhưng đều chừa lại cho Thích Nam một khoảng cách vừa đủ. Dưới tình trạng không có nhân viên bảo vệ mà ai cũng cách cô vừa đủ một thước.

Giống như cô đang bao bọc bởi một vòng tròn an toàn, không ai đụng phải cô, thậm chí toàn bộ tiến trình, không có người nào lên tiếng đặt ra câu hỏi với cô.

Tình huống ‘kỳ tích’ phóng viên giải trí không gây khó dễ cho mình tình lại xảy ra trên người cô!

“.....”

Đột nhiên, có một cánh tay khoác nhẹ lên vai cô từ phía sau. Thích Nam không cần quay đầu lại cũng có thể nhận biết chủ nhân của cánh tay này, ngoại trừ Dung Trinh ra thì không còn ai khác.

Cô hơi quay đầu lại, nhìn bàn tay trên vai mình. Vốn chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua, nhưng cô phải khựng lại mấy giây khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên bàn tay kia. Chiếc nhẫn cùng một đôi với cái cô đang đeo trên cổ sáng đến chói mắt. Mi tâm giật giật, bỗng nhiên cô sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Lúc này, bàn tay kia của Dung Trình đang đưa về phía cô.

Chỗ dừng chân chính là cổ áo của cô, giúp cô sửa sang lại nó. Sau khi làm xong động tác này, anh thu tay về, giải thích ngắn gọn: “Nhấn.”

Anh không chỉ giúp cô sửa sang lại cổ áo, khi tay của anh thu lại, chiếc nhẫn đeo trước ngực của cô không hiểu vì sao đã chạy ra ngoài phơi nắng.

Thích Nam “.....”

Cô không kịp cứu vãn nữa rồi, phóng viên giải trí nhấm cô chụp hình liên hồi.

Gần mười phút sau, mặt mày của các ký giả như đã thỏa mãn, rồi rút tẩn đi.

Thích Nam nhìn đám ký giả đã bỏ đi, rồi lại nhìn Dung Trình một chút: “Anh đang chơi cái gì vậy hả?”

Một đám phóng viên giải trí có huấn luyện nghiêm chỉnh không thể nào xuất hiện bên ngoài khách sạn một cách trùng hợp như vậy. Khẳng định sau lưng có liên quan tới Dung Trình!

Lúc này, Dương Hằng lái xe dừng lại trước mặt họ.

Dung Trình nói: “Lên xe trước.”

Thích Nam đứng im không nhúc nhích: “Giải thích trước.”

Một tia bối rối xẹt qua trên mặt Dung Trình: “Không phải em quan tâm đến xì căng đan của anh và Nhậm Thanh Nịnh sao?”

Anh nghĩ, Thích Nam chiến tranh lạnh với anh không phải vì cái gì khác hơn ngoài chuyện xì căng đan của anh và Nhậm Thanh Nịnh. Nếu như cô đã để ý đến chuyện này, anh cũng sẽ dùng loại phương thức như vậy để giải thích quan hệ của anh và cảnh nền đặc biệt một chút liền bị truyền thành xì căng đan. Anh tin tưởng, xì căng đan của bọn họ sẽ bị dè xuống rất nhanh bởi vì sự an bài ngày hôm nay của anh. (**Niệm Niệm vô đầu: “Khổ thân anh, người ta giận không phải là vì xì căng đan. Người ta giận vì mối quan hệ của anh và chị Nhậm đấy ạ!!!)

Một khi hình trong tay ký giả phát ra, thậm chí ngay cả không cần phải giải thích, xì căng đan với Nhậm Thanh Nịnh chắc chắn tự sụp đổ.

Loại phương thức này đương nhiên hữu hiệu, chỉ là ____

“Anh không cảm thấy nên bàn bạc với em một tiếng trước hay sao?” Thân là người trong cuộc, mà từ đầu tới cuối cô đều không biết chuyện gì đã xảy ra. Không phải ai cũng có thể tiếp nhận nổi sự độc tài này đâu.

Dung Trình hỏi ngược lại: “Hai ngày nay em có bao giờ chịu nghe anh nói không?”

Thích Nam im miệng.

“Vậy thì bây giờ bắt đầu thảo luận đi.” Dung Trình cũng không còn nghĩ tới chuyện tự chủ trương, tuyên cáo quan hệ của hai người cho giới truyền thông nữa, anh tôn trọng suy nghĩ của cô. Sờ dĩ anh đề ra ý định vừa rồi là chỉ vì anh nhìn ra cô đang giận dữ, không muốn bàn chuyện đàng hoàng với anh nữa. Đây chỉ là anh hi vọng có thể mượn cơ mở ra đề tài: “Tùy em muốn công bố hình này ra ngoài sao cũng được, duy nhất một điều...”

Đang nói anh lại thở dài một hơi: “Đừng giận nữa.”

Thích Nam im lặng một hồi, cuối cùng vẫn là nguyện ý mở rộng cánh cửa lòng mình với anh: “Dung Dung, em rất giận.”

Nguyên nhân cô giận không phải là vì anh đã từng cặp kè với ai, bởi vì điều này nằm ngoài khả năng can thiệp của cô. Việc thật sự khiến cô tức giận chính là, cô toàn tâm toàn ý lệ thuộc vào anh mà anh lại không biết xử lý khéo léo những tình cảm trước kia của mình, để cho tình tiết cầu huyết bạn gái cũ tìm tới trước cửa nhà cô xảy ra.

Cô chỉ muốn là, lúc người cô yêu ở chung với cô thì cũng giống như cô vậy, đầu tư tất cả tình cảm vào đó, mà không phải là dính dấp tới những chuyện tình cảm không rõ ràng trước đây.

Dung Trình nghe xong trình bày của cô, trên mặt lộ vẻ quái dị: “Cô ấy tới tìm em?”

Thích Nam tròn mắt: “Nếu không anh cho rằng em rảnh rồi không có chuyện gì làm nên suy nghĩ bậy bạ?”

Dung Trình không thể giải thích nổi: “Chắc là cô ấy không có ác ý.”

Thích Nam bùng nổ: “Bạn gái cũ của bạn trai tìm tới cửa nếu không phải là để khiêu khích, chẳng lẽ là tới để nói chuyện thời tiết hả?”

Anh năm lần bảy lượt vì người phụ nữ khác giải thích đã chọc giận tới Thích Nam. Cô tròn mắt hung dữ nhìn anh, bộ dạng như muốn nhào tới cắn anh bất cứ lúc nào.

Dĩ nhiên Dung Trình không phải vì người khác mà giải thích. Cũng đừng nói tới giải hòa, chỉ là đơn giản giải thích thôi, với tính tình của Thích Nam, không

biết lại phải đắn vặt bao lâu. Anh suy nghĩ một chút, sắp xếp lại từ ngữ rồi mới bắt đầu: “Anh và Nhậm Thanh Ninh... tụi anh cũng không phải là quan hệ bình thường.”

‘Không phải quan hệ bình thường’, miêu tả có chút kỳ quái, nhưng sự thật quả là như thế.

Mẹ Nhậm (*Chương trước tác giả để cha Nhậm, chương này lại để mẹ Nhậm, không phải là lỗi của mình đâu nhé) đã từng là giáo sư thụ nghiệp của Dung Trinh, mấy năm trước bệnh tình của bà trở nên nguy kịch phải nhập viện. Giống như bao nhiêu người mẹ khác trên thế giới này, trước khi qua đời đều lo lắng cho con gái của mình, hi vọng con mình kiếm được nơi nương tựa tốt, bà cũng không ngoại lệ. Mặc dù không nói ra lời, nhưng thỉnh thoảng bà cũng không tự chủ được mà tiết lộ nỗi khổ này ra ngoài.

Nhậm Thanh Ninh cảm giác được, nhưng vẫn im lặng. Sau đó, bệnh tình của mẹ Nhậm chuyển biến xấu, cô nhìn không được, đã tìm tới Dung Trinh, đề nghị ở chung với nhau. Dung Trinh đáp ứng.

Dung Trinh đầu tư rất nhiều tinh thần và sức lực vào sự nghiệp, cho nên không thể tránh khỏi sự thiếu thốn về mặt đầu tư tình cảm. Anh chưa bao giờ lấy tình yêu làm tiêu chuẩn lựa chọn bạn gái, cũng như không có nền tảng tình cảm.

Cứ như vậy, anh và Nhậm Thanh Ninh ở chung với nhau.

“Sau đó lâu ngày lâu ngày sinh tình trở thành thật?” Thích Nam nghe xong, hỏi.

Dung Trinh nhăn mặt lại: “Rất nhanh sau đó, cô ấy thích một người đàn ông khác, rồi theo anh ta ra nước ngoài.” Từ lúc ở chung một chỗ cho tới khi chia tay, thời gian quá ngắn, chưa kịp sinh tình.

“.....” Thích Nam không biết có nên cảm thấy tội nghiệp cho anh không nữa, nhưng rốt cuộc vẫn là an ủi, vỗ vỗ vai anh, “Đường như Dung Trắc cho rằng anh đối với Nhậm Thanh Ninh tình thâm không dứt.” Cho nên, vị huynh đệ Lạt Điều này của cô mới lo lắng cô vì chuyện này mà bị tổn thương, sau khi cân nhắc kỹ càng rồi mới nhắc nhở một cách mờ ám tình sử của Dung Trinh.

“Có lẽ là bởi vì anh bị bỏ rơi không bao lâu thì cưới hỏi với nhà họ Thích, khiến cậu ta có ý nghĩ sai lệch.” Sai lệch ở chỗ tưởng rằng anh bị tổn thương quá nặng, vô đã mề lại sứt, tùy tiện cưới đại người nào cho xong.

“.....”

“Có muốn những hình kia phát ra ngoài hay không?” Nhìn dáng dấp cô như đã hết hiểu lầm, Dung Trinh quay lại đề tài cũ, “Anh đã nói rồi, muốn hay không tùy em.”

Truyền thông là do anh mới tới, đương nhiên anh có phương pháp khống chế hình ảnh được lan truyền.

Không chút suy nghĩ, Thích Nam liền trả lời: “Không phát.” Hạnh phúc của mình bị phơi bày dưới mắt của người khác, mặc cho người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, có ý nghĩa sao?

“Ừ, không phát.” Giống như Dung Trinh đang tự nhắc nhở mình vậy, anh hoàn toàn theo ý của cô, “Để anh bảo Dương Hàng đi xử lý.”

Trong lúc Thích Nam cho rằng chiến tranh lạnh đã kết thúc, ngoài ý muốn, cô phát hiện Dung Trinh có chút không vui, cụ thể là biểu hiện của anh còn trầm mặc hơn so với bình thường.

Trên đường theo anh tới công ty, có mấy lần cô cố ý trêu chọc anh, anh đều phản ứng không ra gì.

“.....”

Cô không lên tiếng nữa, im lặng cho đến khi tới công ty.

Trong phòng làm việc, Dương Hàng đang báo cáo chuyện làm ăn với Dung Trinh. Mắt Thích Nam lấp lánh nhìn hai người chăm chăm, mà dưới ánh mắt quan sát sắc sảo của cô, người kia vẫn làm như không thấy, điềm tĩnh tiếp tục công việc báo cáo.

Thích Nam ghé đầu nhìn bọn họ một hồi, từ trên ghế sa lon đứng dậy, đi về hướng bọn họ, cuối cùng đứng lại sau lưng Dung Trinh.

Dương Hàng hơi ngừng lại một chút, sau đó rất nhanh, anh lại tiếp tục không xem cô ra gì.

Vừa lúc đó, Thích Nam cúi người xuống, nâng đầu Dung Trinh lên, không cho anh thời gian phản ứng, ép môi mình lên môi anh, hôn một cái thật ngọt thật sâu.

Dương Hàng đang báo cáo rốt cuộc cũng không thể tiến hành được nữa. Bởi vì hành động đột ngột nhiên lấn to gan của cô mà đầu óc của anh không thể hoạt động.

Thích Nam cong cong khóe môi, trong mắt lóe lên ánh sáng đùa cợt. Hai tay cô còn vòng qua cổ Dung Trinh, nửa người trên gần như đè người anh, mặt xoay về hướng Dương Hàng lười biếng nói: “Dương à, cho tôi mượn ông chủ của cậu một chút thôi mà, tôi dùng một chút sẽ trả lại cho cậu ngay.”

Lúc này Dương Hàng mới phản ứng được, anh bình tĩnh khép lại tài liệu trong tay, nhưng lời nói tiết lộ không ít sự chấn động trong lòng: “Dùng bao lâu?”

___ Là một trợ lý ưu tú, dưới tình huống bình thường, anh không thể nào có thể nói ra những lời nói thất lễ như thế này trước mặt cấp trên của mình, hơn nữa, nói xong mà anh vẫn còn chưa ý thức được điều này.

Hiển nhiên Thích Nam rất thương thức sự hài hước hiếm có của trợ lý Dương đường đường chính chính này, mắt sáng rực lên, hỏi một câu rất có hàm ý: “Cậu cảm thấy ông chủ của cậu cần phải bao lâu?”

Dương Hàng: “.....”

Dung Trình: “.....”

Anh đưa văn kiện đã ký tên trước ở trên bàn cho Dương Hàng, dặn dò: “Cậu mang văn kiện này tới bộ phận tiếp thị đi.”

Dương Hàng nhận được nhiệm vụ, rất biết điều lui ra.

Thích Nam nhìn theo bóng lưng của anh bật cười thành tiếng: “Ha ha, Dương nhà anh dễ bị chọc quá đi.”

Dung Trình ngược mắt nhìn cô, không cười.

“Dung Dung à, đừng đen mặt như vậy có được không!” Thích Nam đậm đậm mặt của anh, “Anh nói em nghe xem, tại sao anh không vui?”

Dung Trình kéo tay của cô từ trên mặt mình xuống, trả lời: “Không có.”

“Chỉ còn chưa viết lên mặt thôi, tại sao lại miệng lại nói không đúng lòng vậy?” Thích Nam tận tình khuyên bảo, “Thành thật chút đi mà.”

Lúc Thích Nam nói chuyện với anh vẫn khom người, dính chặt lên cổ anh. Tư thế này duy trì lâu như vậy, chiếc nhẫn cô đeo trên cổ không khỏi có loại cảm giác muốn lộ diện.

Dung Trình cảm nhận vật kim loại ma sát nhẹ nhàng trên má của mình, truyền đến từng trận xúc cảm lạnh lạnh. Sau khi anh ý thức được đó là cái gì, ánh mắt không tự chủ được mà trở nên dịu dàng hơn. Anh mở miệng lặp lại một lần nữa: “Không có chuyện không vui.”

Lần này không có vẻ như anh đang nói dối.

Thích Nam cảm thấy tâm tình anh biến hóa kỳ lạ nhưng lại nghĩ không ra nguyên nhân khiến anh không vui, suy nghĩ một chút rồi cũng bỏ qua.

“Bỏ đi Dung Dung, anh thật khó hiểu.”

Dung Trình giao cho Dương Hàng xử lý chuyện ảnh chụp. Trong quá trình xử lý anh lại sợ ý để lộ một chút. Vốn dĩ anh tưởng rằng đã thu thập tất cả hình ảnh, không ngờ mấy ngày sau hình ảnh đã bị một tập san nhỏ đăng lên.

Tập san này không có trong hàng ngũ truyền thông Dung Trình mời tới. Nguồn gốc ảnh chụp là mua từ tay người khác. Đợi đến khi Dung Trình sai người điều tra rõ ràng thì hình ảnh này đã lan tràn trên internet, không thể cứu vãn. Hoặc có thể nói, sau khi hình ảnh phát ra thì đã lập tức lan truyền.

Đây chính là hiệu ứng của Dung Trình. Vị cầm quyền khiêm tốn thần bí của nhà họ Dung chỉ cần một chút xúi tin tức cũng có thể gây ra sóng lớn. Huống chi, đây lại là một loạt hình ảnh có nội dung bạo phát mạnh mẽ. Nghĩ thôi cũng đủ biết, lần này chính là đợt sóng đánh thẳng vào làng giải trí.

Mặc dù những hình ảnh này biến khỏi tầm mắt của mọi người rất nhanh, nhưng độ nóng thảo luận của nó không hề giảm. Tên của Thích Nam kể bên bộ phim « Người Tinh Chuyên Nghiệp » xuất hiện một lần nữa trên bảng lục soát sốt dẻo, mức độ bàn tán tới kinh người. Trong những cuộc thảo luận của người dùng internet, vấn đề chúc mừng được nhắc tới nhiều nhất, bởi vì mọi người đều cảm thấy chiếc nhẫn của hai người Thích, Dung đã nói lên tất cả. Những toan tính có chiều hướng không tốt đẹp đều bị những lời chúc mừng đánh bật ra.

Dĩ nhiên, nguyên nhân trong đó chính là Dung Trình. Quan hệ xã hội đoàn đội của nhà họ Dung không phải chỉ có cái vỏ bên ngoài.

Sau sự kiện ảnh chụp mấy ngày, Thích Nam chính thức xác nhận quan hệ của cô và Dung Trình trên trang blog cá nhân. Trong khoảng thời gian ngắn, một loạt thảo luận sôi nổi lại bắt đầu.

Thích Nam đã không còn quan tâm đến gió bão trên mạng nữa, lúc này cô đang ôm Bàn Thu, ngồi trên ghế sa lon, nhìn Dương Hàng xin tội với Dung Trình. Nghe xong, cô mở miệng phê bình:

“Dương ơi Dương à, cậu xử lý chuyện này chẳng ra sao cả!”

Dương Hàng không trốn tránh trách nhiệm: “Là lỗi của tôi.”

“Hê hê, đừng nghiêm túc như vậy, cũng không phải chuyện lớn gì.” Mặc dù Thích Nam nói không muốn công khai, nhưng đã truyền ra ngoài rồi thì cô cũng không quan tâm gì lắm, “Coi như tuyên truyền miễn phí cho bộ phim mới.”

Thích Nam không có ý trách cứ Dương Hàng, bởi vì cô xem anh như bạn bè. Trong chuyện này, việc khiến cô cảm thấy kỳ quái nhất chính là, dường như Dung Trình rất vui nhìn vị trợ lý của mình mắc phải sai lầm. Hoặc có thể nói là, anh rất cam tâm tình nguyện nhìn thấy sai lầm này tạo ra cuộc diện

như vậy.

Thích Nam không thể không suy đoán đây là âm mưu: “Dung Dung, không phải anh cố ý để Dương mắc phải ‘sai lầm’ chứ hả?” Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘sai lầm’. Cô tin tưởng anh sẽ hiểu rõ ý tứ của cô.

“Bề ngoài, anh để em quyết định không công bố, thật ra thì anh đã sớm quyết định công khai rồi phải không?” Càng nghĩ, cô càng cảm thấy rất có thể. Cô nhìn về phía anh với ánh mắt không tin nhiệm.

“Không có, là sơ xuất thật mà.” Dưới ánh mắt của cô, mặt Dung Trinh không hề đổi sắc, “Nhưng anh hi vọng được phát ra ngoài.”

“.....” Thích Nam cảm thấy mình không hiểu được anh, “Tại sao?”

Ý tưởng tuyên bố quyền sở hữu có vẻ hơi giống học sinh cấp ba, thật không giống như một Dung Trinh chín chắn nội hàm. Nhưng thật sự anh muốn như vậy, chỉ là anh sẽ không để lộ điểm này cho Thích Nam biết.

Anh vẫn luôn muốn nói cho một người biết, Thích Nam là của anh, phương thức thông qua truyền thông xác định sẽ có hiệu quả.

“Đã chụp được rồi thì cũng không nên lãng phí.” Anh giải thích như vậy cho cô biết.

“... Thật không?” Thích Nam vẫn không tin nổi.

“Thật.”

“Được rồi.”

Lần này huyền não rất chấn động, không bao lâu sau Thích Nam nhận được một phần chúc phúc rất đặc biệt, là của Tống Cảnh. Sau khi Dung Trinh biết được chuyện này, mức độ bao dung của anh tăng vọt một cách bất ngờ. Ngay cả Bàn Thu cào cào móng vuốt trên văn kiện của anh mà anh cũng không nói lời nào, còn ôm nó vào lòng mà vuốt ve.

Thích Nam có chút bị anh hù sợ, nhìn anh mấy lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Sau khi chân của Thích Nam hoàn toàn lành hẳn, cô đi theo đoàn làm phim mới, gần như vùi đầu vào công việc quay phim《 Đồng Hành 》.

Ngày quay phim đầu tiên, Nhậm Thanh Nịnh lại chạy tới đoàn làm phim dò hỏi người trong đội, đối tượng hỏi thăm chính là Thích Nam.

Sau khi Thích Nam diễn xong màn thứ nhất thì mới biết được cô nàng đã tới. Sau khi đại minh tinh Nhậm bận rộn xem xong màn diễn của cô thì lại đưa ra một lời, cô nàng mời cô tham gia đoàn làm phim《 Đột biến 》.

《 Đột biến 》là bộ phim mới Tống thị đầu tư, Tống Cảnh đã được nội bộ quyết định làm nam chính, còn nữ chính chính là Nhậm Thanh Nịnh vừa mới trở về nước. Nhìn thôi cũng có thể biết được, đội hình diễn viên hùng mạnh cỡ nào.

Ngay cả Thích Nam cũng không hề nghĩ ngợi, muốn được tham gia vào đoàn làm phim này. Chỉ là hiện giờ lời mời ở ngay trước mắt, cô lại không thể không nghi ngờ sự nhiệt tình của người mời.

“Đây là khiêu khích kiểu mới?”

Nhậm Thanh Nịnh cười nói: “Lời mời rất thật lòng.”

Thích Nam không thấy lợi mà ham: “Xin lỗi tôi nhìn không ra cô sẽ cho tôi một lý do thành thật.”

“Chúng ta có duyên phận được ở chung với cùng một người đàn ông chưa đủ à?”

Khóe mắt Thích Nam giật giật: “Cô là đã từng ở chung, hiện tại, anh ấy là của tôi, chỉ một mình tôi.”

Nhậm Thanh Nịnh nhướn mày cười cười: “Xem ra tôi đã bỏ lỡ một người đàn ông tốt.”

“Cái cô còn cũng chỉ là bù ngủ mà thôi.” Thích Nam đáp trả.

“Nói chuyện đừng khó nghe như vậy.” Nhậm Thanh Nịnh vỗ vỗ vai của cô, “Thả lỏng một chút, tôi thật sự cảm thấy cô và vai diễn trong 《 Đột biến 》rất thích hợp. Đạo diễn hi vọng được gặp mặt cô.”

Được một nhân vật có tầng lớp làm ảnh hưởng định kỹ thuật biểu diễn, cho dù là Thích Nam cũng cảm thấy lảng lảng. Cô âm thầm quan sát Nhậm Thanh Nịnh, càng nhìn càng cảm thấy cô nàng không còn đáng ghét như vậy. Hơn nữa, theo như Dung Trinh nói, cô nàng đã có ý trung nhân rồi, cho nên không cần gian nan khổ cực cướp người với cô. Đã như vậy...

Thích Nam lập tức bỏ hết nguyên tắc đạo đức không chút chí khí, đòi vị trí của đối phương từ cấp bậc thù địch tới Bá Nhạc[1], nhần nhần nhỏ nhỏ hỏi: “Thật à?”

“Ha ha.” Nhậm Thanh Nịnh không nhịn được bật cười: “Thật.”

Vai diễn Nhậm Thanh Nịnh đề cử cũng không phải là nhân vật chính của 《Đột biến》. Hơn nữa, bộ phim này vẫn còn trong giai đoạn chuẩn bị quay, phải còn một khoản thời gian nữa mới chính thức bắt đầu, cho nên sẽ không làm trễ nãi cảnh quay của 《Đồng hành》, Thích Nam quyết định nắm lấy cơ hội thử ống kính.

Mấy ngày sau, cô dễ dàng đoạt được vai diễn này.

“Dung Dung, em cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì em sẽ có thể bao nuôi anh rồi.” Sự nghiệp càng ngày càng thuận lợi khiến Thích Nam lập tức có chí hướng cao xa muốn bao nuôi người cầm quyền của nhà họ Dung, “Để sau này anh chỉ là của em!”

Dung Trình không cảm thấy có gì đáng mừng rỡ, hỏi cô: “Nhận được vai diễn mới?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên, khi nào thì em mới rảnh?”

“Tại sao?”

Dung Trình mang trang blog của cô ra điều đình. Trải qua những ngày lên hương, trên trang blog của cô, người ái mộ đã tổ chức thành đoàn thể ngày kết hôn của hai người mất rồi.

“Em quyết định không đếm xỉa đến lời chúc phúc của người ái mộ à?”

“.....” Thích Nam cảm giác tiết tấu này có gì đó không đúng, “Không phải là thủy quân anh mời tới hay sao?”

Dung Trình chỉ chỉ đồng văn kiện xếp chồng thành núi nhỏ trên bàn làm việc, dùng cái này để chứng minh sự trong sạch của mình ____

Bận rộn như vậy thì làm sao có thời gian mướn thủy quân đục lỗng thuyền?

Thích Nam ừ ừ hỏi lại: “Vậy mà anh lại có thời gian quan tâm tới chuyện kết hôn?”

Dung Trình không phản bác được. Chuyện kết hôn không thể làm gì khác hơn là tạm thời gác lại.

Gác lại thì gác lại, nhưng anh cũng không hoàn toàn bỏ hẳn. Lúc Dương Hằng tới, anh dặn dò cậu ta gia tăng tốc độ làm việc ____ Đúng vậy, anh phân phó trợ lý của mình mướn thêm thủy quân tạo thế trên mạng.

Đương nhiên, làm sao Thích Nam biết được chuyện này.

Cô bận rộn với sự nghiệp diễn viên của mình, lúc 《Đồng hành》tiến vào giai đoạn quay cảnh cuối, cô đã đi vào đoàn làm phim 《Đột biến》.

《Đột biến》được xếp đặt quay phim ở Minh Đảo. Ngày phải ra Minh Đảo, Tổng Cảnh đi tới căn hộ của Dung Trình. Cũng chính ngày này, Dung Trình mới biết được Thích Nam và Tổng Cảnh làm chung trong một đoàn làm phim. Nhưng tới lúc này rồi, anh chỉ còn có thể tro mắt nhìn bọn họ thu dọn hành lý, cùng nhau ra Minh Đảo.

Mặt mày Dung Trình lập tức đen lại.

Lúc Thích Nam từ phi trường Minh Đảo đi ra, nhận được tin nhắn của Dung Trình. Nội dung nha, chính là một tấm hình chụp phản bình luận trên trang blog của dân ái mộ về ngày cô kết hôn. Đây cũng chính là tấm thứ N cô nhận được kể từ lúc vừa mới đáp máy bay xuống.

Cô lưu lại tất cả vào trong một văn kiện bảo tồn. Nhìn hộp văn kiện càng ngày càng đầy, cô nhịn không được bật cười.

“Cười gì vậy?” Tổng Cảnh bên cạnh hỏi thăm.

“Đang nghĩ tới việc không bao lâu nữa là có thể nhận được lì xì, nên thấy vui thôi.” Thích Nam hết sức tham tiền nói: “Anh nhất định phải cho tôi một bao thật lớn.”

Tổng Cảnh ngạc nhiên, ngay sau đó lại giống như hiểu ra điều gì, cười to nói: “Nhất định.”

Thích Nam tâm tình vui vẻ suy nghĩ, quay xong bộ phim này sẽ nghỉ ngơi một thời gian, mà cô có thể lợi dụng thời gian nghỉ ngơi này để...

Ngày thứ nhất Thích Nam tới đoàn làm phim, trong phòng hóa trang, cô nhìn thấy một người thật ngoài ý muốn. Cho đến lúc này cô mới biết, ngoài diễn viên chính là Nhậm Thanh Nịnh và Tổng Cảnh ra, 《Đột biến》còn có...

Dịch Tịch.

Mà nhà sản xuất của bộ phim này không ai khác hơn chính là Tổng Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Minh Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Phiên Ngoại

Cậu bé đặt miếng gạch gỗ cuối cùng lên tường thành... Tốt lắm, tòa thành cao cao của cậu bé có nền phụ trợ, càng tăng thêm vẻ nguy nga rồi.

Cậu bé hài lòng quan sát tác phẩm hoàn thành của mình, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện.

Một trong hai bím tóc nhỏ trên đầu của cô bé bị lỏng rớt xuống, xiêu xiêu vẹo vẹo lệch khỏi vị trí bình thường. Cô bé cũng không thèm để ý kiểu tóc mới của mình, vênh mông nằm sấp trên giường nệm, ngón tay mập mập chọc chọc cuốn truyện tranh trước mặt, trong miệng lâu lâu mấy tiếng ai nghe cũng không hiểu. Thình thoảng cô bé còn bật ra hai tiếng cười quái dị.

“Hi hi...”

Cô bé cười một tiếng, viên kẹo trong miệng không có chỗ bao lại, rớt cái bịch lên trang sách.

Cô bé sững sốt nhìn viên kẹo, tròn mắt kinh ngạc đều muốn lòi ra ngoài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối, có chút uất ức mím chặt môi. Cuối cùng cũng không chịu bỏ qua, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó... Sau đó cô bé bị linh cảm đánh trúng!

Cô bé đưa tay kéo chú mèo ú ù đang ngủ bên cạnh mình tới gần, đẩy đầu của nó lại gần viên kẹo...

Cậu bé nhìn thấy một màn tàn bạo này, cuối cùng cũng nhịn không được.

“Hoa à...”

Dường như lúc này cô bé mới chú ý tới cậu bé, dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn cậu ta. Từ trong giấc mộng cá khô thức dậy, mèo mập nhân cơ hội này thoát khỏi bàn tay của cô bé, bộ dạng xun xoe cút ra khỏi phòng.

“Tòa thành nè.” Cậu bé chỉ chỉ tác phẩm xếp gỗ trước mặt mình, ánh mắt sáng long lanh, dường như mong đợi sự tán thưởng của đối phương.

Cô bé tùy ý liếc một cái, lập tức không có hứng thú xoay mặt đi chỗ khác.

Cậu bé vô cùng thất vọng, ngón tay vô ý thức đâm đâm xuống dưới nệm.

Đang chìm đắm trong sự thất vọng không thể kìm chế được, cậu ta không để ý cô bé đang đi về phía của mình. Đến khi cậu bé phát hiện ra được điều này thì cô bé đã đặt hết nửa người trên của mình lên người cậu bé.

Với vóc người không khác nhau bao nhiêu, bởi vì động tác này là khuôn mặt nhỏ nhắn của cả hai thân mật dán lại với nhau.

Cậu bé ngây ngốc để mặc cô bé đè lên người mình. Đối với cử chỉ thân mật của cô bé, trong lúc ngu ngơ có chút luống cuống, cậu bé mở miệng nói:

“Hoa à...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé hồng hồng, không để ý tới một tay của cô bé đã thọt vào túi quần của cậu thăm dò...

Thành công tìm thấy kẹo, mặt mày cô bé hớn hớn, chuẩn bị đẩy cậu bé ra đứng dậy. Nhưng mà cô bé còn quá nhỏ, dẫn đến tư thế mất thăng bằng, ngã lại trở về. Lần này cô bé té, mặt đập thẳng lên mặt cậu bé. Vì vậy dẫn đến nụ hôn thân mật bất ngờ lên gò má của hai người.

Cậu bé lại sững sờ, khuôn mặt đỏ bừng. Một lát sau, cậu giang hai tay ôm chặt cô bé vào lòng.

“Hoa à...” Cậu nhỏ giọng thì thầm.

Cô bé nắm kẹo trộm được trong tay: “.....”

Chính là vào lúc này Thích Nam bước vào nhà, nhìn thấy hai cục cưng đang ôm nhau một chỗ, cô ngẩn người ra chớp chớp mắt.

Con nít hai tuổi đầu, vóc người như hạt đậu, trắng nõn nà, anh dính em, em dính anh, giống như hai hạt gạo nếp, cô nhìn thấy, trái tim không khỏi rung động.

“Đại Mao, Nhị Hoa...” Cô trừng mắt nhìn, ngoắc bọn nhóc lại với mình, “Không chơi nữa, ăn cơm thôi.”

Cô bé tránh thoát vòng ôm của cậu bé, lẹp xẹp chạy tới bên cạnh Thích Nam, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏn hển cái chính: “Không phải Nhị Hoa.”

Phản ứng đầu tiên của cậu bé là cảm thấy mất mát, sau khi biết được người trong ngực sẽ không trở về, cậu bé bắt đầu ung dung thông thả sửa sang lại quần áo. Vuốt thẳng quần áo xong thì cậu bé mới từ từ đi lại bên cạnh Thích Nam, cũng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm túc nói: “Không phải Đại Mao.”

Sau đó, cậu bé tự tay nắm lấy tay cô bé, dịu dàng kêu một tiếng: “Hoa à.”

Cô bé đẩy tay của cậu bé ra, trừng mắt sửa lỗi cậu ta: “Không phải Hoa.”

“Hoa à...”

“.....”

Thích Nam bật cười: “Ha ha, hai đứa, ăn cơm đi!”

Cô ra lệnh một tiếng, hai cục cưng rồi rít dừng lại cái vả, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn. Mỗi tay cô dắt mỗi đứa đi về phía phòng sách. Bên trong phòng sách, Dung Trinh đang xử lý văn kiện. Đối với anh, ngày nghỉ không hề có ý nghĩa thực tế. Trên lưng anh còn có gánh nặng Dung thị, thời gian nhàn rỗi của anh vẫn luôn hiếm có như vậy.

Thích Nam đề Nhị Hoa gõ cửa, mà người kia lại đang chiến đấu với viên kẹo vừa trộm được, không thèm nhìn cô dù chỉ bằng nửa con mắt.

Khóe miệng cô giật giật, tự mình đưa tay gõ cửa.

“Dung Dung.”

Chìm ngập trong đồng văn kiện chất đống, Dung Trinh ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy bọn họ thì ánh mắt dịu dàng hẳn đi.

“Đến giờ rồi hả?” Anh xoa xoa cái trán, đi về phía bọn họ.

“Vâng.” Sau ba năm đám cưới, phụ nữ đương thời xinh đẹp mon môn cũng trở thành gái hai con, Thích Nam thay đổi không ít, nhưng vẫn bảo tồn đầy đủ những cá tính đặc biệt, ví dụ như cái miệng nhỏ hiểm độc của cô, “Dung Dung, em nói anh đừng quá liều mạng, không còn bao lâu nữa đâu, đừng để bận rộn đặc ý, sinh ra tóc hư rụng hói đầu.”

Dung Trinh: “.....”

Thích Nam tin tưởng tóc tai và hạnh phúc có một mối quan hệ thần bí không thể tách rời, vì vậy hết sức quan tâm đến vấn đề sức khỏe của nó: “Còn không thì anh cấp ngày nghỉ phép cho tóc của anh đi?”

“.....”

Thích Nam xem như sự im lặng của anh đồng nghĩa với cam chịu, cô bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc chỗ nào nghỉ phép.

Trải qua quá trình suy nghĩ nghiêm túc, trong lúc cô ăn cơm đã nảy ra một quyết định, quyết định cả nhà đi Lục Đảo.

“Tại sao là Lục Đảo?” Dung Trinh hỏi cô. Lục Đảo không có gì không tốt, chỉ là tốt hơn so với những địa phương khác.

Đột nhiên Thích Nam đỏ mặt: “Phim mới của Tống Cảnh chọn cảnh ở Lục Đảo.”

___Đúng vậy những năm gần đây, những thứ Thích Nam bảo tồn còn có sự sùng bái của cô đối với Tống Cảnh.

Dung Trinh: “.....”

“Không đi.” Không chút nghĩ ngợi, anh cự tuyệt đề nghị của cô ngay lập tức.

Thích Nam nổi giận: “Cục cưng cũng muốn đi! Đúng không Nhị Hoa?”

Nhị Hoa nhìn trừng trừng gà trong chén của anh mình, chỉ lo nhìn nó chảy nước miếng, có thêm đề ý đi Lục Đảo hay Hồng Đảo đâu!

“.....”

Thích Nam xoa xao đầu của Nhị Hoa đang thêm ăn nuốt nước miếng ừng ực, nhưng lại nhận lấy cái liếc mắt của người kia. Cô bé trừng cô một cái, leo xuống ghế ngồi, nhanh nhẹn chạy vào lòng của Dung Trinh. Sau đó... tiếp tục nhìn chăm chăm đuôi gà trong chén của anh mình.

Thích Nam méo miệng, nói với Đại Mao nhà mình: “Đại Mao, con cũng muốn đi Lục Đảo, phải không?”

Sở tay du dương của Đại Mao có điều khoản gọi là ‘Lúc ăn không nói, lúc ngủ không nói’ mà lúc nào cậu bé cũng thực hành một cách nghiêm túc. Lần

này cũng vậy, cho nên... cậu bé không thèm nhìn cô.

“.....”

Dung Trình thì vẫn đang nhìn cô.

Thích Nam làm bộ thần nhiên, điều chỉnh lại sắc mặt của mình, sau đó thở dài một hơi: “Dung Dung, thật ra thì em cũng chỉ là vì muốn trở lại chốn xưa với anh thôi.”

“Là sao?” Dung Trình nhướn mắt nhìn cô một cái. Chung sống mấy năm nay, đương nhiên anh có thể nhìn ra được cô có phải là thật lòng hay không.

Thích Nam chỉ mặt mình: “Anh nhìn sự chân thành trong mắt em nè.”

Câu trả lời của Dung Trình là ____

Anh dứt từng muỗng, từng muỗng canh cho Nhị Hoa đang vui người trong ngực của mình.

“Quá vô tình! Mọi người đều không thèm nhìn em!” Thích Nam đau khổ che mặt lại: “Tim của em bị các người đâm thủng thành lỗ, gió thổi phàn phật phàn phật thông qua rồi nè.”

Không có người nào cho cô phản ứng.

Diễn kịch một mình quá nhàm chán, rất nhanh sau đó cô liền mất hứng, diễn không nổi nữa. Cô cầm khăn ăn lau tay, một mình chạy ra ngoài xem TV, ừm, chọn đúng tiết mục của Tống Cảnh. Cô nghĩ, cô phải nhìn mặt mũi của nam thần một chút, đền bù lại một khắc thương tâm kia của mình.

Trên TV, Tống Cảnh đang tiếp nhận phỏng vấn của ký giả, về chuyện xì căng đan của anh và nữ minh Dịch Tịnh đang hot mấy ngày trước. Tống Cảnh tươi cười ứng phó, khuôn mặt rạng rỡ của anh rơi vào mắt Thích Nam khiến cô cảm thấy có chút đau lòng.

Cô lấy tư cách là người ngoài nhìn vào, đã nhiều lần nhìn thấy gút mắc yêu hận giữa anh và Dịch Tịnh, cũng như việc hai người hợp hợp tan tan dây dưa nhiều năm, nếu cứ tiếp tục như thế này thì không chết mới lạ.

Rốt cuộc, Thích Nam vẫn không hiểu, loại tình yêu như nào mới có thể khiến người ta nhẫn tâm nhất định tổn thương lẫn nhau. Cô không hiểu, nhưng lại cảm thấy may mắn. May mắn vì người đàn ông cô yêu cũng giống như cô, không muốn làm người kia tổn thương.

Anh bao dung sự tùy hứng của cô, mà cô thì lại chìm đắm trong sự bao dung của anh, từng bước không muốn rời.

Phỏng vấn của Tống Cảnh đến lúc kết thúc, Thích Nam nhìn có chút thất thần.

Hai cục cưng của cô lẹ xep chạy tới, mỗi đứa một bên ngồi xuống bên cạnh cô.

Nhị Hoa nhào vào lòng cô muốn đoạt lấy điều khiển.

Đại Mao im lặng ngồi ngay ngắn, Bàn Thu bò lên trên ghế sofa ngồi xuống bên cạnh cậu bé. Một người một mèo bắt đầu trò chơi tượng gỗ, âm thầm độ sức xem ai cử động trước.

Thích Nam nhìn nhìn hai cục cưng của mình, sau đó lại nhìn sang Dung Trình đang đọc báo. Người kia cảm nhận được ánh mắt của cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô nhìn thấy tình cảm dịu dàng dâng đầy trong mắt anh.

Có lẽ bọn họ thật cần một chuyến du lịch, không phải là Lục Đảo. Chỗ nào cũng được, cô nghĩ.

Cô cười cười, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lúc này ánh trời chiều bên ngoài cửa sổ đã len lén chiếu vào, ánh sáng vỡ vụn lan tràn mặt đất.

Ánh nắng ấm áp sưởi nóng trái tim, đột nhiên cô cảm thấy... năm tháng bình yên thật tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vậy Chúng Mình Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.